

ÚJABB HÉTKÖZNAPI CSODÁK

AGYKONTROLL(lal)

Szerkesztette: *dr. Domján László és Sólyom Ildikó*

© Agykontroll Kft., Budapest
1389 Budapest, Pf. 115, tel.: 394-4812

ISBN 963 7959 68 8

Borítóterv és tördelés: B&B Grafikai Stúdió Kft. (208-5964)
Készült az IMI Print Kft. nyomdájában, Nyíregyházán
Telefon: 42/728-783
Felelős vezető: Nagy Imréné

ELŐSZÓ

1990. október 21-én kezdtük el az első magyarországi agykontrolltanfolyamot. Ennek 10 éves évfordulójára jelentetjük meg ezt a könyvet, ami újabb csokor a magyar sikertörténetekből. (Szerepelnek benne ugyan régebben született beszámolók is, mert az *Agykontrollsikerek* címen, egykor kiadott, ám újra már nem nyomtatott könyvből is átvettünk néhány történetet, hogy azok se merüljenek feledésbe.)

Mi a célja ennek a kiadványnak? Hogy tudd: a lehetséges és a lehetetlen határa sokkal arrébb húzódik, mint azt ma még a legtöbben gondolják! Hogy el merd hinni, Te is tudsz magadon segíteni! Ehhez pedig csak ismeret és kevéske szorgalom szükségesel-tetik, hiszen az itt olvasható sikerek tulajdonosai nem kivételes lények, hanem ugyan-olyan hétköznapi emberek, mint Te vagy én. Ha megfelelő módon és kitartóan programozol, Te is elérhetsz ugyanekora vagy akár még nagyobb sikereket!

Azok számára, akik még nem végeztek agykontrolltanfolyamot, röviden leírom, mi is ez a Silva-féle agykontroll. *Egy tudományos alapokon álló módszer elménk képességeinek hatékonyabb kiaknázására, hogy azok segítségével immár eredményesebben oldhassuk meg életünk valamennyi problémáját.* A „nyugati jóga”, ahogy sokan emlegetik. Indokoltan, hiszen a jógához hasonlóan az agykontrollban is fontos szerepet játszik az ellazulás, tehát a test lecsöndesítése, ám ez alapvetően gyakorlatias, minden misztikumtól mentes, gyorsan elsajátítható, problémamegoldó rendszer. Hatásáról a legtöbbet talán tudományos felmérésünk árul el, amelynek során **1008** olyan magyar ember írta meg névtelenül tapasztalatát, akik átlagosan két és fél éve végezték el a 4 napos kurzusunkat. Kiderült, hogy azóta átlagosan **55,1%**-kal ritkábban szorultak orvosi kezelésre, **62%**-kal kevesebb gyógyszert kellett bevenniük, általános egészségi állapotuk szubjektív értékelésük szerint **57%**-osról **84%**-osra, energiaszintjük **50%**-osról **85%**-osra, hangulatuk pedig **48%**-osról **88%**-osra javult.

Az oktatás első évtizedének végén szívem legmélyéből köszönetet mondok mind-azoknak, akik e remek, öngyógyító módszer terjesztésében segítségünkre voltak és vannak. Külön köszönet azoknak, akik vették a fáradságot, hogy a többiek buzdítása és segítése érdekében papírra vessék elért eredményeiket. Végül megköszönöm a Teremtőnek, hogy ilyen remek szerszámot sodort utunkba. Segíts magadon, Isten is megsegít! – tartja a közmondás. Mélyen igaznak tartom, és ez a néhány szó egyik jelmondatommá vált. A másik jelmondatom is közismert, Madách Imrétől való, ám kissé módosítottam azt: „Ember küzdj, és *küzdve* bízzál!” Ehhez a bizakodó küzdelemhez kívánok sok sikert minden kedves olvasónak.

dr. Domján László

A GRAFIKAI JELEK ÉS JELENTÉSÜK

ALKOHOLRÓL VALÓ LESZOKÁS

ALVÁSSAL ÉS ÉBREDÉSEL KAPCSOLATOS SIKER

ANYAGI HELYZET JAVÍTÁSA

ÁLLATTAL KAPCSOLATOS SIKER

ÁLOMMAL KAPCSOLATOS SIKER

DOHÁNYZÁSRÓL VALÓ LESZOKÁS

DÖNTÉSHOZATAL SEGÍTÉSE

ELTŰNT SZEMÉLY VAGY TÁRGY MEGTALÁLÁSA

EMBERI KAPCSOLAT JOBBÁTÉTELE

FOGYÁS

GYERMEKÁLDÁS, SZÜLÉS

INTUÍCIÓ

LELKI FEJLŐDÉS, LELKI ÉLMÉNY

NÖVÉNNYEL KAPCSOLATOS SIKER

ÖNGYÓGYÍTÁS, GYÓGYULÁS

TANULÁS, TANÍTÁS

TÁRSRA TALÁLÁS

TÁVGYÓGYÍTÁS

SPORTSIKER

FÉLELEM LEGYŐZÉSE

TÁRGY PROGRAMOZÁSA

Zenész vagyok, és egy zenekarral külföldre járok zenélni. Pár éve idült aranyérbántalmak kínoztak. Egyre komolyabb problémát okozott ez nekem, hisz aranyerem már naponta bevérzett. Műtéttől kellett tartanom, és ezzel együtt attól, hogy munkámat elveszítem, hiszen bizonytalan ideig kórház, betegállomány várt volna rám. Elkezdtem programozni magamat. Naponta kétszer, háromszor szintemre mentem. Másfél hét múlva hírdomója sem maradt a tüneteimnek! Azóta sincs vele semmi problémám.

Próbák miatt Budapesten élő öcsémnél szoktam aludni. Az öcsém fia (17 éves) asztmás. Éppen megfázott, és nagyon hangosan sípolt a tüdeje. Elképzelttem szintemen, hogy a tüdeje nem kap elég oxigént, s emiatt nem rózsaszín, hanem szürkés színű. Egy darabig gyógyítottam a szintemen. Kb. 10 perc múlva kezdett a sípolás halkulni, s úgy 5 perc múlva megszűnt. Unokaöcsém néma csendben aludt egész reggelig!

Lányom tegnap érettségizett. Nagyon izgult, különösen a történelemtől félt. Este, lefekvéskor, beprogramoztam, hogy az üzenetküldéshez optimális időpontban ébredjek föl. Éjszaka fölébredve szintemre mentem, magam elé képzeltem lányomat, majd szeretetteljes szavakkal próbáltam megnyugtatni. Elmondtam, hogy a kedvenc tételét fogja húzni, és a vizsgabiztos is kedves, mosolygós lesz hozzá. Lányom tegnap délután telefonált, hogy remekül sikerült az érettségije. Történelemből a kedvenc tételét húzta, és a vizsgabiztos tanár is nagyon kedves, mosolygós volt hozzá.

Abelovszki János

Csodák ma is történnek! 1970-ben, 31 évesen, megerőltettem a jobb vállamat és a gerincemet. 2 hónap múlva a röntgen kimutatta, hogy a 7. csigolyám 6 mm-t elcsúszott, és ez okozza pokoli gerinc-, derék- és vállfájdalmamat, ami aztán 24 éven át, hűségecs társaként, éjjel-nappal elkísért... Az éjszakai és a reggeli felkelések kínoztak meg leginkább. Éjjel szinte képtelen voltam kikászálódni az ágyból. Ha megpróbáltam felülni az ágyban, mintha villám akarta volna széthasítani a derekamat és a hátamat! Óvatosan, milliméterenként, lassan oldalra, majd hasra fordultam, és úgy csúsztam le a rekamiéről. Ekkor a karommal toltam föl magamat, lassan, álló helyzetbe. S ez így ment minden éjjeli és reggeli felkeléskor, 24 éven keresztül...

1991-ben elvégeztem egy „sikertelen” agykontrolltanfolyamot. Miért volt sikertelen? 17 évi, nagyon rosszul sikerült házasságom miatt. Éjjel-nappal bolondok házában éreztem magam. Részeges férjemtől folyton rettegtem, állandóan az 1. házasságomból született kislányomat féltettem tőle, nehogy agyoncsapja. Emiatt aztán rendkívül szétszórt és pattanásig feszült voltam, s így nem is sikerülhetett jól ellazulnom. 3 évvel később, a véletlen folytán, életemben először sikerült mély tudatszintre jutnom, s ott megtapasztaltam, milyen érzés is alfában lenni. Nagyon kellemes és jó! Azon nyomban megkezdtem a harcot gerincfájdalmam ellen. Akkora vágy élt bennem a cél elérése iránt, hogy biztosra vettem, sikerülni fog. Programoztam és programoztam, kitaróan. Egyik éjjel föl kellett kelnem az ágyból. Teljesen ledöbbsentem, mert azonnal és simán föl tudtam ülni fekvő helyzetből! Az az öröm, amit akkor éreztem, el nem mondható... 2 óra hosszút egyfolytában csak sírtam és nevettem a nagy boldogságtól! Végtelenül örültem, hogy már nem vagyok nyomorék! Azóta, tehát 1994 óta, egyszer sem fáj a gerincem! 24 évi nyomorúság után úgy meggyógyultam, mintha sohasem lettem volna beteg!

Egy özvegyasszony elhívott a telkére, mert ő nem tudott sarlózni. Az utolsó suhintásnál úgy eltaláltam a hüvelykujjam belső, húsos részét, hogy a penge egészen a csontig szaladt. Ömlött a vér, s ekkor hirtelen eszembe jutott: „Elmúlt! Nem fáj! Nem vérzik!” Azonnal csendesült a vérzés! A seb pár nap alatt begyógyult. Olyannyira, hogy 2 hónap múltán még csak a helyét se lehetett látni!

Adorján Lászlóné

Bizonyára akad olyan agykontrollos, aki ismeri a Színes Rtv. játékát, ahol 5 ezer Ft-ot lehet nyerni a szerencseszelvény beküldésével. Több hónapon keresztül eredménytelenül próbálkoztam. Végül úgy döntöttem, hogy bevetem agykontrolltudásomat, és programoztam, hogy nyerjek. Elképzelttem elmetükre-technikával, amint az újságban a nyertesek között olvasom a nevemet. Egyetlen programozás elegendőnek bizonyult, mert a következő héten már a nyertesek között szerepeltem!

A sikeren föllekesülve ismerősöm nevére is küldtem be szerencseszelvényt. Korábban ő is sokszor próbálkozott, természetesen eredménytelenül. Ez esetben is elégnek bizonyult az egyszeri programozás, máris megvolt a nyeremény! Barátom alig akarta elhinni, amikor mondtam, hogy a nyertesek között olvastam a nevét az újságban.

Leírom még egy esetemet, ami bizonyítja, hogy agyunk valóban programozható éber állapotban is. Munka közben csak úgy átvillant az agyamon, hogy kellene egy sétálómagnót venni, hogy tudjam gyakorolni a pszichikus vizsgálatot. Igen ám, de a pénzem most – agykontrollos módon fogalmazva – másra kell... Gondoltam, jó lenne egy hármastalát a lottón, de aztán rájöttem, hogy az az összeg még nem elég egy jó minőségű sétálómagnó megvásárlásához. Ahhoz bizony 2 db hármast kell, mondtam magamnak. Jött a hétvégi lottósorsolás, és megvolt a 2 db hármast, amiért 20 ezer Ft-on felüli összeget kaptam! Csodás érzés volt, igazi sikerélmény, s nem csupán a pénz miatt.

Számtalan, szinte naponta történő (?) „csodáról” írhatnék még. Elmondhatom, hogy rendszeresen meditálok, naponta kétszer. Reggel kb. 20–30 percet, este pedig kb. 45 percet, amikor általában már a laboratóriumomban is járok. Elolvastam az agykontroll-sikereket tartalmazó, *Hétköznapi csodák* című könyvet. Hihetetlenül nagy energiát és élményt ad még most is, pedig már többször végigvettem! 4–5 sikertörténetet szinte mindennap elolvasok belőle.

Ági

1991-ben végeztem el az agykontrolltanfolyamot. A kezdeti lelkesedés hamarosan alábbhagyott, s egyre kevesebbszer mentem szintemre... Úgy voltam az agykontrollal, mint a jogosítványommal: használhattam volna, mégsem tettem. Megvettem a megjelölt könyveket, olvastam az alfajárókat, de ez volt minden...

Magánéleti és munkahelyi problémáimban döntésképtelen vagyok (töröld, töröld! voltam...), ezért valamilyen segítségre vágytam. Megkaptam! Továbbképzésen az egyik kollégánál előtt valamilyen szórólapok hevertek. Elkértem az egyiket, és ebből tudtam meg, hogy agykontrolltanfolyam indul Vácott. Így hát most itt vagyok. A héten aztán lelkesen programoztam.

Anyukám mindkét karján számos, nagyon csúnya, hullafolthoz hasonló folt éktelenkedett. Laboromban az egész testét kenőccsel kentem be. Tegnap este adatpontositás miatt fölhívtam. Írtam a bajait, majd megkérdeztem:

- És a foltok a karodon?
- Ó, azok már majdnem teljesen elmúltak.
- Mióta fogynak?
- Most a napokban történt. Nem tudom miért, de nagyon örülök neki...

Férfiem ma reggel anyám saját szájából szerette volna hallani, hogy mi a helyzet a foltokkal. „Teljesen elmúltak!” – újságolta neki. Pedig hosszú hónapok óta éktelenkedtek már a karjaimon.

Magas a vérnyomásom. Úgy gondoltam, ha ennyit programozok, „mellékhatásként” majd csak rendbe jön az is. Hétfőn már csak fél tableta gyógyszert vettem be, azóta egyet sem. 140/70–140/80-as értékeket méreget azóta a férjem.

Vasárnap este „becsomagoltam” férjem erős fogfájását. Kb. 2–3 perc alatt elmúlt a fájdalom!

Ági

A tanfolyamot 1998 februárjában végeztem el Győrött. Már az előadás alatt foglalkoztatott a gondolat, miként tudnám a hallottakat a matematika tanításában hasznosítani.

Mivel a matek nem a legnépszerűbb tantárgy, éveken keresztül sokszor kellett megküzdenem a tanulók ellenállásával. Általános iskolánk 3. és 4. osztályai közül 4 osztályban tanítom ezt a tantárgyat. A tanfolyam elvégzése után kezdtem el a tanév egyik, a tanulók számára legnehezebb tananyag, az írásbeli osztás megtanítását. Diákjaimmal az óra elején elképzeltetem az „osztás hegyét”. Mindenkire rábíztam, hogy milyen magasnak és milyen formájúnak képzelet el. Megbeszéltük, hogy föl akarunk jutni a hegycsúcsra, ahol majd csodálatos kilátás tárul elénk. Friss és tiszta lesz a levegő, s ragyogóan fog sütni a Nap. A hegy lábánál fölveszünk a túrabakancsot és a hátizsákot, kezünkbe veszünk a botot, és elindulunk fölfelé. A szokott módon megtanítottam a különféle technikai fokozatokat. A házi feladatokat azzal a kommentárral adtam fel, hogy annak elvégzésére azért van szükség, hogy egyre magasabbra kapaszkodhassunk a hegyünkön.

A következő óra elején az ellenőrzés során kiderült, hogy kinek sikerült magasabbra jutnia a hegyén. Aki még sokat hibázott, az sem elmarasztalást kapott, hanem azt mondtam neki: „Igen, kicsit még figyelmetlen voltál, ráléptél egy köre, és visszacsúsztál. Ha azonban szorgalmasan gyakorolsz, akkor akár még meg is előzheted a társaidat!” Minden órán megmutatták, becsukott szemmel a padra borulva, hogy kb. hol tartanak az úton. Ez segített nekem a differenciált házi feladatok feladásánál is. Aki nem gyakorolt megfelelően, annak azt mondtam: „Igen, te elfelejtetted fölvenni a bakancsot, vérzik a lábad, ezért haladsz ilyen lassan!”

Évek óta az volt a tapasztalatom, hogy ezt a műveletet csak sok-sok gyakoroltatással lehet jól elsajátítani. Gyakoroltattam is őket keményen, ám a gyerekek nagyon haragudtak rám a sok példa és a bőséges házi feladat miatt. Az idei év során azonban szinte minden gyerek megértette, hogy csak akkor sikerül gyorsan és biztosan fölérni a csúcsra, ha a feladatokat pontosan és egyre gyorsabban végzi el. 20 éve vagyok a pályán, de

most fordult elő először, hogy a matematikaóra befejezése után a gyerekek nem akartak kimenni a teremből, és azt mondták: – De kár, hogy már vége!

Minden órán végzünk testgyakorlatokat az *Észkapcsoló agytorna* című könyv alapján, amelyeket a diákjaim nagyon szeretnek és élveznek. Önmagában már azt is óriási sikernek értékeltem, hogy megszerették a matematikaórákat, de az igazi különbséget mégis az ellenőrzéskor tapasztaltam. *Két hét gyakorlás után* írtuk meg a felmérőt. 16 db, négy- és ötjegyű számot osztattam el két- vagy háromjegyű számokkal, mind a 4 osztályban. A feladatra, ellenőrzéssel együtt, 45 percet kaptak. Az átlagos képességű osztályban 15 tanulóból 13 írta meg a dolgozatát ötösre, 1 hármásra, 1 pedig elégtelenre. (Az elégtelent kapott gyerek 5 hibát vétett.) A többi osztályban is hasonló eredményt értek el a tanulóim. Az egyik diák 3. osztályban az osztás miatt tett javítóvizsgát. Most 4-es lett a felméréje! (Ez 2 hibát jelent.) Az elmúlt évek során, a sok gyakorlás eredményeként *1–2 hónapba telt*, mire mindegyik tanuló megtanulta ezt a fontos műveletet pontosan elvégezni! A sikeren fölbuzdulva, most már minden új tananyaghoz kitaláltam valamiféle képzeletbeli segédanyagot. Az időmértékeket „időországba” utazva tanítom, ahol minden órából és naptárból épül fel. A „törtek birodalmában” is nagy élvezettel vándorolnak, mert ez az az ország, ahol olyan igazságosan élnek, hogy minden tárgyat egyenlő részekre osztanak föl.

A 3. osztályban nagyon szeretnek a „negatív számok kastélyában” lépegetni. Ez egy csodálatos épület. Amint belépünk, a 0. szinten találjuk magunkat. Megpillantjuk a szép, korlátos lépcsőként fölfelé vezető pozitív számokat, minden fokon 1–1 kedvenc mesefigurával. Ha a gyerekek bármit elfelejtenek, a figurák súgnak nekik. Fölfelé haladva egyre ragyogóbb napsütést érzékelünk. A 0. szintről lefelé vivő lépcsőn már csak mesterseges fényforrások világítanak, s minél lejjebb jutunk, annál hidegebb a levegő. Ebben a kastélyban lépegetünk az órán, s egyetlen tanulónak sem okoz gondot, hogy pl. $2-6=-4$, mert képzeletben egyszerűen le- és fölsétál a lépcsőn.

Az „adósság és vagyon” házában elképzeltetem velük, hogy a vagyon csillogó aranypénz, az adósság pedig fekete cédula. Egy pénzzel egy adósságot lehet kiváltani. Nagyon élvezik, és játszva tanulnak.

A 4. osztályban most a geometriát tanuljuk. Az első órán az összes alapfogalmat és ábrát átnéztük, amiről tanulni fogunk. Utána elképzeltetem velük, hogy beülünk egy űrhajóba, elhagyjuk a Földet, és pillanatok alatt eljutunk a „geometria világába”. Ekkor újból felidéztettem velük az óra elején hallottakat: pont, vonal, szakasz, szög, párhuzamos stb. Miután visszajöttek, folytattuk az órát. A „geometria világában” van két, színes bolygónk. Az egyik a síkidomok, a másik a testek bolygója. A két bolygót függőhíd köti össze, hogy a testek felépítéséhez szükséges síkidomokat át lehessen szállítani.

Néha landolunk az egyik bolygón, ahol megvizsgáljuk pl. a sokszögeket, a konvex és konkáv síkidomokat. Képzeletben maguk elé vetítettek egy-egy síkidomot, majd utána lerajzolták azt a füzetükbe. Amit a hallottak alapján maguktól össze tudtak gyűjteni róla, azt leírták. A korábbi években közösen kerestük meg a síkidomok tulajdonságait, leírtuk, s meg kellett tanulniuk. Mindig akadt olyan tanuló, aki összekeverte a jellemzőket, vagy egyetlen egyet sem tudott elmondani. Most, az óra eleji 5 percben, a „képzelet világa” után, már valamennyi tanuló tud 5–6 tulajdonságot írni egy-egy síkidomról!

Jelenleg itt tartok, de tudom, hogy már kezemben van az a kulcs, ami továbbra is segíteni fog, hogy a tanulóim ne csak tanulják, hanem tudják és szeressék is a matematikát!

Ágoston Zoltánné, tanítónő

Elvégeztem az ultraszemináriumot. Tanultunk ott vízprogramozásról is, de őszintén szólva akkor ez nem túlságosan ragadott meg. Egy évig eszembe sem jutott. Akkor azonban kórházba kerültem, urológiára. A főorvos elmondta, hogy olyan makacs megbetegedésem van, ami kezelés nélkül igen veszélyessé válhat, de még kezeléssel is hónapokig fog tartani. Hazaküldött Pásztóra, azzal, hogy jelentkeznek a háziorvosomnál, ő majd fölírja a gyógyszereket, s 2 hét múlva menjek vissza kontrollra. Nem mentem el az orvoshoz, hanem otthon leültem, kezembe vettem a pohár vizet, s imádkozás után a tanultak szerint beprogramoztam azt. Biztos voltam benne, hogy 2 hét alatt meg tudom magam gyógyítani. Minden reggel és este ittam a vízből.

Elérkezett a kontroll időpontja. A főorvos kedvesen fogadott, s megkérdezte, szedtem-e a gyógyszereket. Azt feleltem: legyen szíves megvizsgálni, s utána elmondom, mit szedtem. Főfeküdtem, s ő elvégezte a hólyagtükrözést. Vizsgált, vizsgált, s közben egyre csak azt mondogatta: „Nem értem! Nem látok semmit! Nincs itt semmi!” – és kereste az elváltozást.

Utána behívott a szobájába és megkérdezte: – Most már árulja el, mit szedett! Elmondtam, hogy agykontrollos vagyok, és a programozott vízzel gyógyítottam meg magamat, 2 hét alatt, a hosszú hónapok helyett. Nem kételkedett!!! Ez csak egy történet a sok-sok gyógyulás közül, amit azóta ily módon értem el. Csodálatosan meggyógyultak fekélyek, strúma, vesekő, bőrelváltozások, allergia, ízületi fájdalmak stb.! Érdemes használni!

A. Lászlóné

1977 novemberétől hivatásos gépkocsivezetőként dolgoztam. Először teherautót vezettem, majd taxiztam, 1989-től pedig gépjárművezető-oktató lettem. 1992 őszétől egyre erősödő fájdalmat éreztem, ami a bal herémtől indult, és a bal veséig tartott. A gerincrontgen kimutatta, hogy a 4. és 5. ágyéki csigolyám között elkopott a porckorong. A csigolyák nyúlványai kihegyesedtek, illetve egyes helyeken mészfelrakódások keletkeztek. A doktornő azt mondta, ha nem akarom, hogy még rosszabb legyen, akkor vagy keressek magamnak olyan munkát, ahol nem kell annyit autóban ülni, vagy tanuljak meg együtt élni ezzel a problémával. Továbbá javasolta, hogy ússzak minél többet.

Ekkor már hallottam az agykontrollról, s így rögvest – 1993 áprilisában – elvégeztem a tanfolyamot. Azonnal nekiláttam gerincem gyógyításának. 3 hónapot adtam magamnak, hogy addigra a gerincem rendbe jöjjön és a fájdalmak elmúljanak. Az első 2 hétben a kis törpéim a főlegleges mészfelrakódásokat bontották le. Ezután kezdődött meg az építkezés. Mivel nem tudtam, hogy hogyan kell kinéznie egy egészséges csigolyának, úgy programoztam, hogy törpéim a számomra legkedvezőbb módon építsék újjá a gerincemet. Mindennap, reggel és este, programoztam. Ahogy haladt az építkezés, úgy csökkentek a fájdalmaim! A számomra kijelölt határidő előtt 2 héttel a törpék befejezték

az építkezést, ezért a hátralévő 2 hetet azzal töltötték, hogy simává tegyék az újjáépített terület felszínét. A kijelölt határidőre az építkezés befejeződött, a fájdalmaim pedig elmúltak!

1998-ban készült újabb röntgenfelvétel a gerincemről. A lelet: a 4. és 5. ágyéki csigolya összenőtt és a deréktáji gerinchajlat kiegyenesedett. A természet így oldotta meg, hogy a számomra legkedvezőbb megoldás szülessen. Azóta is elég sokat autózom, de a fájdalmaim mégsem tértek vissza. Soha többé nem fáj a derekam! Tavaly óta bővitem a házamat, ami ugyebár nem kis fizikai megterhelés, de a derekammal semmi gond! Amikor csak tehetem, megyek az uszodába, és egyre jobban érzem magam!

András

Kiderült, hogy másnap szódolgozatot írunk angolból. Rengeteg szót kellett volna gyorsan megtanulnom. Behunyt szemmel ellazultam, és megüzentem agyamnak, hogy a háromujj-technikával jegyezze meg a szavakat. Utána összetett ujjakkal és nyitott szemmel fölolvastam magamnak a szavakat. Tudtam, hogy ha később bármikor összeteszem a 3 ujjamat, eszembe fognak jutni a szavak. Így is lett! A dolgozatomra 5-öst kaptam!

Anger Balázs, 12 éves

Anyagi jólétem programozására a következőt tettem. Fölragasztottam egy papírlapra egy 1000 Ft-ost, majd fölé írtam: VAN BELŐLE BŐVEN! Ezt a lapot a számítógépem tetejére erősítettem. Így programozom agyamat a bőségre. Remekül működik a módszer!

Anikó

Évek óta tartó hátfájásomtól szabadultam meg az agykontroll segítségével, szinte hetek alatt. Ez a betegség megkeserítette az életemet, alig tudtam egyenesen járni, olyan rossz állapotban volt a gerincem. Orvostól orvosig jártam, számtalan dologgal próbálkoztam – gyógyszerek, kenőcsök, úszás, torna, aerobic –, de mindhiába.

3 éve végeztem el az agykontrollt. Itt hallottam az izomkontrollról. Megvásároltam a könyvet és a kazettákat. Elkezdtem végezni a gyakorlatokat, és mivel néhányat különösen hatásosnak találtam – pl. a mindennapi macskanyújtózást –, azt programoztam a szokáskontroll-technikával, hogy váljon szokásommá ezen gyakorlatok mindennapi elvégzése. Ez olyan eredményes volt, hogy azóta mindennap rászánok 10–15 percet, mert teljesen regenerálja a hátizmaimat. Érezhetően megerősödtek és rugalmassá váltak az izmaim. Bármilyen ólmos fáradtságot képes vagyok percek alatt eltüntetni ezzel a lazító hatású gyakorlattal! Másnak is ajánlom, aki hasonló problémával küzd.

Anita, Salgótarján

45 éves vagyok, 4 éve végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Előtte gyomorfekély és állandó torokfájás kínozott. Rengeteg gyógyszert és nyugtatót szedtem. Ma már teljesen egészséges vagyok, semmilyen gyógyszert sem kell szednem! Segített az agykontroll!

Anni

Feleséggel 2 éve végeztük el a pénzkontrolltanfolyamot. Női kosztüm készítésével foglalkozunk. A tanfolyamon azt programoztuk, hogy a következő évben a bevételünk megkétszereződik. Pontosan így történt! Rendszeresen alkalmazzuk a pénzaura-gyakorlatot és az egyéb agykontrollos technikákat is.

Aranka és János

1997 novemberében végeztem el az agykontrolltanfolyamot, Szegeden. Megváltoztatta az életemet! Nagyothalló vagyok, programozás segítségével mégis olyan jó munkahelyhez jutottam, amilyenre korábban álomban sem mertem volna gondolni! (Természetesen a hallásom javításán is dolgozom.) Naponta többször megyek szintemre, s szemmel láthatóan haladok céljaim felé. A rendszeres programozás egyik „mellékhatása”, hogy most már programozás nélkül is emlékszem az álmaimra, és meg tudom őket fejteni.

A tanfolyam után kb. 2 hónappal kezdtek jönni a nagyobb sikereim. Naponta használom a pohárvíz-technikát és persze az elmetükre-technikát is. A kedvencem azonban az esettanulmány. Olyankor végzem, ha egy-egy ismerősöm megkér rá. Általában hétvégén keresnek meg, és most már egyre többen. Egy fiatal házaspár például azzal fordult hozzám, hogy hiába szeretnék, nincs kisbaba. Mindkettejüket kivizsgálták, de sehol, semmi eredmény. Lementem laboromba, és tanulmányoztam az ügyet. Abban a pillanatban bekattant, hogy a férjnek prosztatagyulladás van. Közöltem vele, ő elment urológushoz, s kiderült, hogy pontos volt az információ! Kikezelték a betegségéből, s hamarosan már várandós is lett a felesége! Szívből örülök, hogy segíteni tudtam nekik.

Egyik kollégám nővérének porckorongsérve van, ami miatt meg akarták operálni, már harmadszorral! Lementem a laboromba és megvizsgáltam. Egyértelműen az az információ jött, hogy nem érdemes megműteni, mert csak rosszabb lenne a helyzet, fokozódna a fájdalmai. Fölajánlottam a segítségemet, de ő nem kért belőle, így csak üzenetet küldtem, s azt programoztam, hogy a lehető legjobban alakuljon a helyzet. Találkoztam 1 hét múlva a kollégámmal, aki így fogadott: „Kati, a nővérem életét mentetted meg! Kiderült, hogy ha megműtjük, sokkal rosszabb állapotba kerül!” Azóta jó barátok vagyunk, és kölcsönösen segítünk egymásnak.

Árendás Józsefné, Szeged

1996-ban, férjemmel együtt végeztük el a tanfolyamot. Időskorom ellenére igen jól tartom magam. Ennek titka a következő programozó mondat, amit már hosszú ideje rendszeresen mondogatok magamban: „megerősítem agyam komputerében az öngyógyító programot, így agyam minden rendellenességet észrevesz, azonnal odaküldi kiskatonáit, és azok kijavítják a hibát.” 2 éve, 1998-ban viszont olyan helyzet alakult ki, amivel nem tudtam megbirkózni: hónapok óta nagyon csúnyán köhögtem, kiszáradt a szám, rendszeresen begyulladt a fogínyem. Nem segített sem az antibiotikum, sem az akupunktúra, sem más gyógymód. Közben minden leletem negatív volt, holott én egyre rosszabbul éreztem magamat. Esténként pohárvíz-technikával tettem föl a kérdést tudatalattimnak: miért nem múlik el a köhögésem? Egyszer csak megjött az üzenet. Éppen a laboromban tevékenykedtem, amikor a tanácsadóm így szólt: a régről bennmaradt fog-

gyökerek okozzák a problémát. Nem kételkedtem a válaszban, azonnal megkerestem egy fogorvost, aki 3 műtétet javasolt. Már a 2. beavatkozás után megszűnt a köhögésem, s minden egyéb panaszom!

Egész életemben rettegtem a fogorvostól. Felőttkoromban is gyerekesen viselkedtem, és csak végveszélyben mentem el a fogászatra. Ennek okát pontosan tudtam. 6 éves koromban mozgott az egyik rágófogam, s édesapám elvitt az Irgalmasokhoz, hogy kihúzzák. Akkor még bátran léptem be a rendelőbe, mert bíztam az emberekben. Kitártam a szám, s ezután olyan éles fájdalmat éreztem, hogy összeomlott bennem egy egész világ. A fogorvos minden érzéstelenítés nélkül rántotta ki a még mélyen ülő fogamat! Alapvetően megrendült a felnőttek iránti bizalmam... Amikor pedig 8 éves koromban az iskolafogászaton félelmemben sírva fakadtam, az orvos egy hatalmas pofon kíséretében kizavart a rendelőből. Ezek a negatív élmények tettek nevetségesen gyávává, belül pedig kétségbeesetten szorongóvá. Így aztán már talán érthető, hogy az előzőekben leírt elhatározásomat nem volt könnyű végrehajtanom. Amikor arra készültem, hogy telefonon bejelentkezek a fogorvoshoz, egyszerre csak hisztériás zokogásban törtem ki. Férfem csak úgy tudott megnyugtatni, hogy újra végighallgatta életem összes rémtörténetét. Ekkor elhatároztam, hogy ennek véget vetek. Bár eddig úgy gondoltam, hogy a félelemről nem tehetek, az tőlem függetlenül létezik, mégis úgy döntöttem, hogy segítségül hívom az agykontrollt. Lementem a laboromba, jó mélyen ellazultam, s újból eljártstottam mindkét gyerekkori fogorvosi jelenetemet, de immár átírva azokat! Ebben a történetben a fogorvosok kedvesek és aranyosak voltak, fagyasztással érzéstelenítették el a fájó fogaimat, s csak utána nyúltak hozzájuk. Én pedig hősiiesen elviseltem a beavatkozást, és büszkén tértem haza. Ezt az átírást csak egyszer kellett elvégezni, máris éreztem, hogy az emlékeim nem nyomasztanak többé! A félelmem szinte elszállt, és nemcsak a fogorvosi témával kapcsolatban, hanem az élet más területein is! Ezt követően 3 napon keresztül, naponta többször azt programoztam, hogy ha összeszem bármely kezem első 3 ujját, minden félelmem elmúlik. Utána elmetükre-technikával föl-készültem a műtétekre. Láttam képzeletemben, amint bátran és nyugodtan ülök a fogorvosi székben; a háromujj-technikával kizárok magamból minden félelmet; fájdalmat nem érzek; energiát küldök az orvosnak, hogy jól tudjon koncentrálni, hogy kiválóan, maximális eredménnyel végezze el a beavatkozást. Az eredmény elképesztő volt! Minden pontosan úgy történt, ahogy elképzeltem! Fesztelenül ültem a székben, még a szememet sem csuktam be. Még az orvos is megdicséért, hogy milyen jól tűröm a megpróbáltatásokat. Mosolyogva mentem ki, a férjem nem győzött csodálkozni. Hazafelé ment végig mondogattam magamban, hogy nem fáj, nem vérzik, nem gyullad be. Így is történt. Nagyon boldog voltam. A 2. műtét hasonlóan zajlott. A 3. műtét volt a legnehezebb, mert a gyökerek átölelték az állkapcsot. 40 percig tartott, s 4 öltéssel kellett bevarrni a sebet. Én mégis végig ugyanolyan nyugodt maradtam, mint az előző beavatkozásoknál. Még a 3 ujjamat sem tettem össze. Az orvos azt mondta, hogy nagy fájdalom, láz és gyulladás várható. Én viszont programoztam a gyors gyógyulást, és semmi sem lett a beígért kellemetlenségekből!

Férfjémmel együtt mindketten influenzások lettünk. Én már túl voltam a magas lázas állapoton, amikor a férjem megbetegedett. A betegség miatt külön aludtunk, én a kisebb, melegebb szobában. Hajnali fél 4-kor arra ébredtem, hogy János fázik. Kiugrot-

tam az ágyból, és azonnal átmentem hozzá. Magas láza volt, egyszerre izzadt és vacogott. Azonnal száraz ruhába öltöztettem, és átvittem a kisebb szobába. Amikor jobban lett, bevallotta, hogy szubjektív kommunikációval üzent, tegyek rá még egy takarót, mert majd megfagy.

Aszódiné Albrecht Éva

A legnagyobb aggodalmaim idején, 1991 szeptemberében találkoztam először az agykontrollal. A tanfolyamot 1992 januárban végeztem. A leletekből látszó változást kizárólag a Silva-féle agykontroll alkalmazása eredményezte. Részlet a két leletből:

– 1991 május. A májban több, körülírt, echószegényebb terület is megfigyelhető.

Vélemény: Hepatomegalia. Diffúz és körülírt elváltozás a májban. (Foltos, zsíros degeneráció? Egyéb?)

– 1992 februári lelet: körülírt képlet a májban nem látható.

B. A.

Sebész voltam Erdélyben 47 éven át. Egy hónapja mentem nyugdíjba. A tudatos lazításos meditációt véletlenül, 1990 májusában, a kórházi ágyon ismertem meg. Szövődményes, köves epehólyag-gyulladással operáltak szeretett kollégáim. Ekkor került kezembe az *Agykontroll* című könyv. A betegségem súlyos volt, a módszer segítségével mégis hihetetlenül könnyen túljutottam rajta!

Egy alkalommal fekélyes gyomorvérzéssel operáltunk egy fiatalembert. A vérzés a műtét után ismét jelentkezett. Amikor már kilátástalanná vált a helyzet, a megyei kórházba szállítottuk a beteget. Éjszaka volt, a beteget én is elkísértem. Végig a kezemben tartottam a vérátömlesztéses palackot. A vérzés a mentőkocsiban sem szűnt. Erősen koncentráltam, és nagyon sokszor félhangosan azt mondtam, hogy a vérzésnek meg kell szűnnie, s ebben hittem is. Mire megérkeztünk, a vérzés elállt.

Nemrég a pohárvíz-technika segített, hogy a megfelelő beavatkozást végezzem el. Nem lehetett biztosan megállapítani a diagnózist, mivel a beteg nem adott világos feleleteket. Kértem a székegy asszonyt, hogy mi a baja. Mire ő: „Nekem? Nekem bajom van elég, de azt maga jobban tudja, mint én.” Ez volt a felelet... A pohárvíz-technika azonban pontos diagnózist adott!

12 éves kislányt hoztak be, akit egy fiú nagyon megvert, vashoroggal ütötte, majd konyhakéssel elvágta az arcát és a nyakát. Mindezt 500 lejért. A nyaki sebzés baloldalt a gége alatt történt, a kés mélyre hatolt, és sértette a nyelöcsövet is, jobban mondván a garat alsó szakaszát. A kislány elájult, s nem lévén senki segítsége, csak másnap került kórházba. A nyaki sebből bűzös, véres garatváladék ürült, tehát a seb fertőzött volt.

Ennek ellenére bevarrás nélkül 5–6 nap alatt begyógyult! A kislány is hozzájárult a gyógyulásához, de az elmetükre-technika is, amit Silva utasításai alapján végeztünk.

Maholnap, ha valaki erősen kínlódik, küszködik, tán azt fogják mondani: „mászik, mint Kandó Imre a hegytetőre az édesanyjához”. A 12 éves Imrét a máréfalvi hegyoldalon összemarcangolta a medve. 14 sebe közül 8 életveszélyes volt. Főleg a mellkasi sérülések. Rekeszizma is mindkét oldalt megsérült. A kisfiú hősiessége abból állott, hogy

az ájulásból magához térve volt lelki ereje fölmászni a hegytetőre az édesanyjához. A kisfiú gyógyulásában is kulcsfontosságú szerepet játszott a Silva-módszer alkalmazása.

dr. B. A.

2 hónapja nyelvizsgát tettem. Hetekkel előtte már rémálmaim voltak... A 3 és fél óras írásbelit összetett 3 ujjal kezdtem. Az eredmény: kiváló + jó. A szóbelire már nyugodtan mentem, nem is jutott eszembe a technikát használni. Közepesre sikerült...

B. Á.

Egy éve végeztem el az agykontrolltanfolyamot, hogy javítsak egészségi állapotom. Gerincproblémáim miatt ugyanis eltiltott az orvos az aktív sportolástól (küzdősportot űztem). Nos, a tegnapi napon ezüstérmet szereztem! Köszönöm!

Bagdi János

1999 februárjában végeztem el a tanfolyamot Veszprémben, Brigitta lányommal együtt. A 3. napon, amikor az állatos gyakorlatnál a kutyámnak üzentem, azt kértem tőle, hogy ne ugráljon rám sáros, vizes lábbal, mert nadrágjaimon maradandó nyomot hagy az ő nagy öröme, az én annál nagyobb bánatomra... Amíg a tanfolyamon ültünk, a kutya be volt zárva a lakásba, egyedül, s ilyenkor még jobban örül, ha valaki végre megjön. Este, amikor hazaértünk, én mentem előre. A kutya elém szaladt, körbeszaladgált, de nem ugrott rám, csak föl-alá rohagált. Majd bejött Brigitta, őrá aztán alaposan fölugrált... Most 2000 februárt írunk, s Luca kutyám azóta sem ugrik föl rám!

Tegnap Luca 5 hónapos kölykének, Picinek üzentem a gyakorlat alatt, hogy ő se ugráljon rám. Este hazaérve Pici elém rohant, de nem ugrott rám. Újra kimentem az udvarra, kihívtam a fiamat is, hogy lássa mi fog történni. Pici tőlem kb. 20 cm-re ugrált, néhány másodpercig 2 lábon állt, majd örömeiben össze-vissza rohagált körülöttem, de nem ugrott föl rám!

Bákony Kati, Nemesvámos

1995 novemberében végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Férjemnek ekkor prosztata-daganata volt, csontáttétekkel. A 4. háti csigolyája összeroppant, melynek következményeként lábai lebénultak. Ő azt mondta, hogy mindennek vége, földadta. Én nem. Éjszakai üzeneteimmel rávettem, hogy hallgasson rám. Kb. az 5. üzenet után mutatkozott a ráhatásom. 3 nap múlva megmozdult a lába ujj! Ez sikerült! Ekkor kiadta a kórház, hogy élete utolsó 2–3 hetét otthon tölthesse. Hazavittem, és továbbra is az éjszakai üzeneteimmel hatottam rá, nappal pedig napi 4 órát masszíroztam. Közben rábeszéltem, hogy idézze föl azt az érzést, amikor mozgott a lába, amikor még meg tudta feszíteni az izmait. Ez is sikerült! 4 hónap múlva a saját lábán ment a kontrollra, amin az orvosa és az ápolók ugyancsak meglepődtek... Ezután másfél évig még autót vezetett, letette a mankót. Majd újra mélypontra került. Mindkét veséjét kivezették, a nem működő hólyag vérzett, kómába esett 10 napra. Az orvosok ismét 1–2 hetet saccoltak földi életéből. Hazavittem, és újra dolgozni kezdtem rajta. Vérzése megszűnt, a laboromban is

rendszeresen gyógyítottam. Ezután még 2 évig mankóval tudott járni. A rák azonban sajnos tovább dolgozott benne, s élete így 2000 áprilisában végül véget ért. Nagyon sajnálom és fáj, de mégis megnyugtat, hogy még 5 évet tudtam neki adni a földi életből, amit szívből köszönök az agykontrollnak.

Balogh Jenőné, Budapest

Ismétlőként veszek részt a tanfolyamon. Barátnóm lánya vidéken bérelt egy kertes házat. Nagyon szép volt, de a ház előtti hatalmas bokor alatt óriási bolhacsapat tanyázott. Mindenki megrémült: „Te jó ég! Mi lesz, ha bekerülnek a házba?!” Barátnómmal azonnal elkezdtünk programozni. Az elmetükre-technikát alkalmaztuk. Lelki szemünkkel láttuk, amint vonul a csapat a mindenki számára optimális helyre, az országot túloldalára. Sőt! Éjjelente főlváltva üzentünk a bolhák vezetőjének – a bolhakerálynak –, hogy sokkal jobb helye lesz ott, s valami finom csemegét is beígértünk nekik.

Néhány napon belül nyoma veszett a „csapatnak”!

Balogh Márta, Győr

1996-ban végeztem el az agykontrolltanfolyamot. 5 héten át programoztam, hogy a szülésem biztonságos és fájdalommentes legyen, s a szoptatással se adódjanak gondjaim. Minderre azért koncentráltam különösen intenzív vágygal, mert az első gyermekemet 36 óra vajúadás után szültem meg császármetszéssel, s a tejem csak az 5. napon indult meg, de akkor is olyan kevés volt a mellem sebesedése és gyulladása miatt, hogy szinte rögtön pótlásról kellett gondoskodni. Ez nagyon elkésérített, és beárnyékolta az első hónapokat. Szinte az egész nap elment azzal, hogy szoptattam, tejért mentem, sterilizáltam az üvegeket, fejtem le a tejet a sebes, gyulladt melleimből. Nagyon féltem a 2. szüléstől, de még inkább a szoptatás nehézségeitől. Szerencsére jól programoztam! A szülésem ugyan most is császárral történt, de ezt az orvosom már 1 héttel a szülés előtt közölte, így lelkileg fel tudtam készülni rá. A vajúadás viszont mindössze 2,5 órát tartott, és nem volt fájdalmas! A szülés után 60 órával már jött a tejem, és az immár 6 hetes kisfiam eddig még csak anyatejet evett, pontosabban ivott. A tejem olyan kiváló összetételű, hogy a 3870 g-os baba (a kórházból ennyivel jöttünk haza) 5 hét alatt 5900 g-ra, s 51 cm-ről 62 cm-re nőtt! A gyermek etetése 15–20 percig tart, így bőven marad időm, hogy a most 2 éves kislányommal is foglalkozzak. Ez nekem hatalmas boldogság, mert nem is tudom, mit tennék a nagyobb gyerekekkel, ha az etetések annyi időt követelnének tőlem, mint az első gyereknél... Tovább programozom, hogy legyen tejem, és a 9 hónap alatt fölszedett, fölösleges kilók szépen levonuljanak rólam. A megtapasztalt siker után ez már gyerekjátéknak számít...

B. Anikó (baldog, agykontrollos kismama)

1996 márciusában végeztem el a tanfolyamot, Budapesten. 60 éves nagymama vagyok, 10 éve nyugdíjas. A tanfolyam óta sok minden történt velem. Én, aki minden reggel kirkartam a markomba a magasvérnyomás elleni tablettát, a nyugtatót, a szívgyógyszert, a vízhajtót, a fejfájás elleni tablettát, s mint tyúk a kukoricát, egyszerre bekaptam, ma nincs

szükségem semmilyen gyógyszerre, már régóta nem szedek semmit! Mivel nagyon sokféle bajom volt, én mindet egy kalap alá vettem. A következőt mondogattam színtemen: „mindig tökéletes egészségben tartom testemet és lelkemet. Testem engedelmeskedik az akaratomnak. Minden betegség, baj, nyavalya, ami testem egészségét veszélyezteti, meggyógyul, elmúlik, eltávolodik a szervezetemből, és én napról napra egyre jobban és jobban érzem magam, sokkal jobban, mint korábban. És ez így van.”

Ami a távolba történő üzenést illeti, hát az egyszerűen csodálatos! Fiam, lányom és unokáim távol élnek tőlem. Este beprogramozom az ébredést, és gondolatban máris ott vagyok náluk. Nagyon szeretem, megsimogatom, betakargatom őket. Másnap csöng a telefon, hívnak. A kedves, biztató szavak, a szeretetteljes gondolatok, a megértés, a gondoskodás erőt adnak a mindennapok könnyebb elviseléséhez. Már nem aggódom amiatt, hogy lassan járok. Most már tudom, ha csapdába esem és kiútért esengek, a kiút is én vagyok. Vállalom régi énemet, de ma már nem az az Irén vagyok, aki egykor voltam. Kibékültem magammal és a világgal.

Banka Irén, Vajdaság

Második osztályos vagyok. Egyáltalán nem ment a tanulás, csúfolt, bántott mindenki. Még a tanító néni sem védett meg. Egyik este Nagy megkérdezte tőlem: – Barbi, milyenek szeretnéd látni magad az iskolában? Elkezdtem sorolni: – Azt szeretném, ha szívesen barátkoznának velem, ha lenne padtársam, ha jókedvűen játszhatnék és így tovább. Nagy leírta mindezt, megtelt egy egész lap. Attól kezdve reggel, ébredés után, és este, elalvás előtt, hangosan felolvastam, amit Nagy leírt. Így tettem hétfőn, kedden, szerdán. Csütörtökön mintha csoda történt volna! Mindenki engem dicsért, mindenki velem akart játszani, mindenki mellettem akart ülni! Tudtam, hogy sikerült a programozás!

Barbara, Győr

Sok kisebb agykontrollos sikert tudhatok magaménak, pl. elfagyott növény kivirágztatása télvíz idején; sikeres vizsgák; egy állatka sikeres gyógyítása és sorolhatnám még. Nemrég azonban olyan eseményt éltem át, ami megítélésem szerint mindannyiunk számára tanulságos lehet.

Nagymamám 6 hete agyvérzéssel került kórházba. Az első nap nem kommunikált, önkívületben, félig bénán feküdt a kórházi ágyon. Mindannyian nagyon megriadtunk. Este – ugyancsak intenzív vágygal telve – kezdtem neki Mamóka gyógyításának. Szorgos kis manók termelték ki a vérrögöket és rakták csillére, hogy aztán az orrán keresztül minden kilégzéskor távozzon egy rakomány. Még sok más trükköt is bevettem Mamó teljes gyógyulása érdekében, ám ezeket hosszú lenne itt felsorolnom. Másnap már mindent megértett, és pár nap múlva beszélni kezdett, igaz, a gondolatait nem tudta érthetően kifejezni, mert valamilyen sajátos nyelven igyekezett velünk kommunikálni.

A doktornő közölte, hogy a vérömleny nagy és nem összefüggő agyterületeket károsított, ezáltal Mamóka elveszítette a látását, lebénult a bal oldala, és megsérült a beszédközpontja. Ettől kezdve tudatosan ezekre a területekre koncentrálni gyógyítottam őt a laboromban. Különösen a beszédét próbáltam érthetőbbé tenni. Elkövettem azonban egy apróbb hibát. Azt programoztam, hogy minél jobban megértsem őt. Pár nap

múlva én már valóban meg is értettem fura beszédét, de a családjunk többi tagja egy szót sem értett belőle. Mivel nem lehettem teljesen biztos abban, hogy jól értelmezem a hallottakat, arra kezdtem programozni, hogy Mamó beszéde mindannyiunk számára érthető legyen. Másnap ugyanazokat a dolgokat mondta el anyámnak, mint előző este nekem, ekkor már számára is érthetően. Elmondta, hogy ő már nem fog meggyógyulni. Vakon, ágyhoz kötve kéne élnie, másokra utaltan. Arra kért minket, lássuk be, hogy számára megváltás lenne a halál, és engedjük el. Úgy mondta: „Szép volt, jó volt, elég volt. Elfáradtam, elmegyek.”

Hazahívtuk a fiát külföldről, hogy tőle is el tudjon búcsúzni, valamint megkértük a papot, hogy egy adandó alkalommal térjen be hozzánk. Megvárta a fiát. Akkor már napok óta tudatosan visszautasította az ételt, tudtuk, hogy egyre gyengébbé válik, de nem látszott rajta változás. Nem tudtuk elképzelni, hogy egy nap meghalhat. Amikor utoljára beszélt, ezek voltak utolsó érthető szavai: „Nagyon szeretlek benneteket. Szép volt az életem, de elég volt. Ne búsuljatok, ne arra gondoljatok, amit itt láttok! Csak a szépre emlékezzetek! Mindig csak jót cselekedjetek!”

Hűsvéthétfőn úgy aludt el, hogy közben a pap adta fel rá az utolsó kenetet. Megvárta őt is.

A programozások során mindig hozzátettem, hogy az történjen, ami mindenki számára a legjobb. Azt hiszem, túl sok kommentárt nem kell fűzőm a történehez. Nagymamám szeretetben, békében távozott, és nagy örökséget hagyott hátra: a szeretetet és a megértést.

Azt hittem, az agykontroll segítségével meggyógyíthatom a nagyimát. Nem ez történt. Kitűzött céloknál mégis sokkal többet kaptam.

Tavaly részt vettem egy továbbképző tanfolyamon. A kurzus végén mély tudatszinten egy ajándékot kaptunk bölcs tudatalattinktól. Olyan ajándékot, ami esetleg megváltoztathatja az életünket, s ami esetleg megmagyarázza, hogy mi is a feladatunk a Földön. A gyakorlat során azonban furcsa módon én nem 1, hanem 2 ajándékot kaptam. Először egy nagy gumilabda pattant elém képzeletemben, majd egy hatalmas töltőtoll. Kaptam hát 2 ajándékot, de nem tudtam, szimbolikusan vajon mit is jelentenek. Nos, egy éjszaka álmomból arra az elszánt érzésre ébredtem, hogy most pedig meg kell kérdezniem az univerzumot, hogy mit is kezdhetnék az ajándékokkal. Lementem a színtemre, és csak úgy vaktában föltemtem a kérdést: mit kezdjek a labdával? Nem szavak, hanem képek adták meg a választ. Magamat láttam, ahogyan gyerekek között játszom. Először azt hittem, hogy edzővé kell válnom, de aztán valami azt súgta legbelül, hogy tanítanom kell, könnyedén és játékosan. Megnyugodtam, és föltemtem a másik kérdést is: talán regényt kell írnom ezzel a hatalmas töltőtollal? Ismét képeket kaptam válaszul. Magamat láttam, ahogy egy számítógép előtt ülök, a környezetemben pedig papírok tömkelege. Közelebb lépve azt láttam, hogy épp egy nyelvtankönyvet próbálok összeállítani... Mondhatom, gyökeresen megváltozott az életem! Akkori munkahelyemmel nem voltam elégedett, sőt, egyre rosszabbul éreztem ott magam, hiszen nem a végzettségemnek megfelelő munkát végeztem. S ahogy az mindenkivel előfordul, aki nem azt csinálja, amihez ért és amit szeret, keserű, feszült, ingerült és szomorú voltam már egy ideje. Az ajándékok azonban egy csapásra megértették velem, hogy nem szabad hátat

fordítanom a hivatásomnak a több pénz reményében. Nem kerestem rosszul, de véletlenül sem voltam boldog vagy akár csak elégedett.

Nagy lendülettel új munkahelyet programoztam magamnak, ahol a hivatásomnak élhetek. Végzettségem – és úgy tűnik végzetem szerint is – tanár vagyok. Ennek tanultam, ehhez értek és ennek élek. 2 hónap sem telt el, és én már egy nyelviskolában dolgoztam. Először csak tanárként, most már kurzusszervezőként is. Rengeteget dolgozom, napi 10–12 órát, előfordul, hogy hétvégeken is, mégsem érzem ezt nyúgnak. Mivel szeretem a munkámat, terhelhető vagyok benne, a sok munka következtében pedig anyagilag is megérte a váltás. Erre születtem: emberekkel történő kommunikációra, szervezésre és tanításra. A lendület, a játékosság, a vidámság és az életöröm visszaköltözött a lelkembe. Kiegyensúlyozott, elégedett, boldog embernek valom most magam. Néhányan irigyen néznek rám, mondván, milyen szerencsés vagyok. Elismerem. Ha a szerencse azt jelenti, hogy szorgalmasan és elszántan küzdünk céljainkért, hogy aztán megérdemelt babérokot szakíthassunk le, akkor valóban szerencsés vagyok. Ha a szerencse egyet jelent azzal, hogy fölismerjük: magunk vagyunk felelősek a saját életünkért, és megteszünk minden tőlünk telhetőt azért, hogy azt jobbra varázsoljuk, akkor szerencsés vagyok. Vagy egészen egyszerűen: egy sikeres agykontrollos.

Bartha Éva, Győr

Néhány éve bal térdemből levált porcdarabot távolítottak el egy speciális csövön – arthroscopon – keresztül, a térdizület fölnyitása nélkül. A műtét után a fájdalom nem szűnt meg, sőt, az orvos újabb, immár teljes feltárasos műtétet szándékozott végezni. Miután az ötletét nem tettem magamévá, maradt a fájdalom, és mintegy 2 éven keresztül csak bicegtem a lépcsőn fel és alá.

Ekkor került kezembe az *Agykontroll*, majd a *Gyógyíthat*s című könyv. Mély alfában a laboratóriumomba mentem, és megnéztem a térdemet. Szürke, vattaszerű anyagot láttam benne, amit egy képzeletbeli, finom csipesszel lassan, módszeres alaposággal kiszedegettem. Kijöttem alfából és elaludtam. Másnapról kezdve – a mai napig is – fájdalom nélkül szaladok, akár a lépcsőn is le és fel!

Idős barátom hosszú ideje érszűkülettel bajlódott. A gyógyszeres kezelés eredménytelennek bizonyult, lábujja kisebesedett, nem gyógyult. Bokától lefelé több alkalommal is sötétkéknek láttam az ereit alfában. Vékony üvegmosóval képzeletben alaposan kiskikáltam. A következő gyógyításkor az ereket már világosabbnak és pirosabb árnyalatúnak láttam. A lábujjakon a seb begyógyult, és a műszeres mérés is javulást mutat!

Bástyai Frigyes

A karácsonyi ünnepek alatt nem találtuk meg az egyik késünket, pedig nagy szükség lett volna rá. Összetettem a 3 ujjamat, majd föl tettem magamban a kérdést: „Hol van a piros, sima késünk?” Kamra, krumpli – jött válaszként. Bementem a kamrába, megnéztem a kosarat, amiben a krumpli volt, de nem találtam meg a kést. Majd a krumplis zsákra néztem. Fölemeltem a rajta lévő kosárkát, s alatta megtaláltam a kést, ami a zsákon feküdt!

Sikereim a háromujj-technikával: másodikos koromban szigorlatoztam pszichológiából (4 félév anyagából). 1 napom maradt a felkészülésre. A háromujj-technikát + az ébrenlétkontrollt használva 22 órát tanultam egyhuzamban. Másnap a tesztet és az esszét a háromujj-technika segítségével írtam meg. Nagyon sok társamnak nem sikerült a vizsga. Nekem viszont igen, sőt, kiemelték a nevemet és megdicsértek!

Negyedikes koromban szigorlatoztam irodalomtörténetből. A tanárom egy regény apró részletére kérdezett rá. Kb. 6 hónappal a vizsga előtt olvastam a könyvet. Egy pillanatra ellazultam, összetettem a 3 ujjamat, és befelé, önmagamba nézve vártam. Bekatant a válasz! (Már évek óta használom a háromujj-technikát a könyvek és a jegyzetek elolvasásakor.) 4-est kaptam a szigorlatra, és megdicsért a tanárom.

Elmetükre-technika: szakdolgozatom eredeti példányát meg akartam őrizni, ezért programoztam az elmetükre-technika segítségével. Bátyám köttette be a 3 példányt. Elhoztam őket otthonról Szombathelyre, és este mindhármát átlapoztam. Ekkor vettem észre, hogy az eredeti dolgozatban a 7. oldal fordítva, fejjel lefelé áll! Nagyon megörültem, mert így teljesült a vágyam! Amikor ezt a célt programoztam, elképzeltem az örömteli érzést, ami az eredeti példány lapozgatása közben átjár. Ma már nem kell elképzelnem, mert bétában is lapozgathatom.

Az elmetükre-technikával azt is igen gyakran elképzeltem, hogy megszerzem a diplomámat. Megtörtént, s már tanítok.

Eddig főleg irodalomórán hasznosítottam a tanfolyamokon tanultakat. Iskolai versmondó versenyre készültünk Gabival, egy ötödikes kislánnyal. Petőfi Sándor: *A XIX. század költői* című versét beszéltük meg. Gabi ragaszkodott a választott költeményhez, ezért a szöveg megbeszélése után a következőket tettük. A szakkörön tanult módon – a 3-ról 1-re módszerrel – alfába, vagyis ellazult állapotba vittem. Így vezettem végig a következő meditációs gyakorlaton: „Képzeld el, hogy most az 1840-es években élő fiatalember vagy, aki részt vesz az eseményekben. Ez azért fontos, hogy érezd és éld át a kor hangulatát! 1848 tavasza van. Párizsban kitört a forradalom. A forradalommal rokonszenvező pesti egyetemi ifjúság meg akarja ünnepelni a Francia Köztársaság létrejöttét. Tudatosítani akarják a magyar változások szükségességét. Ezt március 19-ére tervezték, de a külföldi események fölgyorsították a hazai történéseket. 14-én este egy pozsonyi fiatalember meghozta a Pilvaxba a bécsi forradalom hírért. Forrong Európa! Itt a nagy lehetőség! Te is ott vagy! Együtt lelkesedsz a márciusi ifjakkal! 15-én reggel találkozol a többiekkel a Pilvaxban. Képzeld el a veled együtt lelkesedő egyetemistákat, embereket! A tömegeből kiválik Petőfi, s elszavalja neked *A XIX. század költői* című verset.” (Ekkor én szavaltam el.) Gabi a tanult módon visszatért bétába.

Természetesen tudom, hogy Petőfi 1847-ben írta az említett verset, és nem szavalta el március 15-én... Csak azért képzeltem el ezt mégis Gabival, hogy érzelmileg jobban tudjon azonosulni a szöveggel.

Nagyon tetszett neki a képzeletbeli utazás! Annyira megszerette a verset, hogy megnyerte vele az iskolai versmondó versenyt!!! (Örömmel gyakoroltunk és készültünk együtt.)

A másik felejthetetlen élményem a 3. osztályosoknak tartott óra. (Erre azért volt lehetőségem, mert kedves kollégám felvételizett, így végre bemehettem az osztályába tanítani. Programoztam!) Zelk Zoltán: *Egy búzaszem története*. Elolvastam, nagyon tetszett.

Eszembe jutott, hogy gimnazista koromban írtam egy történetet a kukoricatörésről. (Agykontrollal megtaláltam!)

Másnap bementem a kicsikhez. Megkérdeztem tőlük, van-e kedvük játszani. Természetesen volt... Ekkor megkértem őket, hogy figyeljenek rám.

– Most azt fogjuk játszva elképzelni – mondtam –, hogy egy manó varázspálcával búzaszemekké, illetve kukoricaszemekké varázsol titeket. Így ti lesztek a most következő történetek főszereplői! A saját bőrötökön tapasztalhatjátok meg a hallottakat. Jobban átérezhetitek az eseményeket, hallhatjátok a természet hangjait, érezéshaték a titeket körülvevő világot. Csukjátok be a szemeteket!

Becsukták a szemüket, én elindítottam a kazettát (Hoffmann József: *Egy másik világ*), majd fölolvastam a történeteket. A képzeletbeli játék után megbeszélte, hogy mit éltek át búza- és kukoricaszemekként. Elbeszélgettünk arról, hogy mi történt, illetve történhetett pl. a kukoricával. Gyakoroltunk hangosan olvasni, helyesen írni is. Nagyon élvezték a gyerekek az órát! (Én is!) Csönd és maximális figyelem volt az órán! Örömmel újságoltam el ezt kollégáimnak.

– Ne viccelj! Csönd és figyelem a harmadikosoknál?

– Igen, náluk!

A hatodikosoknál Arany János *Toldi* című művének tanításakor az énekeket úgy ismerttettem meg a gyerekekkel, hogy fölolvastam nekik a versszakokat halk zenei aláfestéssel. (A *Sziget* vagy *A fennsík* című meditáció zenéjét hallgattuk. Ezek voltak a kedvenceik.) A fölolvadás alatt csukott szemmel ültek.

Akadott olyan szülő, aki megjegyezte, hogy a gyereke magától leült irodalmat tanulni! A dolgozatok is lényegesen jobban sikerültek! A gyerekek várták már az irodalomórát! Úgy gondolom, a mai világban ez nagy szó.

A nyelvtanórákhoz is születtek ötleteim. Igaz, eddig csak egyet próbáltam ki a valóságban is közülük: képzeletbeli utazást tettünk csukott szemmel, repülve, és közben fölidéztük a látott városok, hegyek, hidak stb., tehát a tulajdonnevek helyesírásával kapcsolatos tudnivalókat. Utána a gyerekek utazással kapcsolatos, színes képeslapokat helyeztek a táblára, majd leírták az egyes lapokhoz kapcsolódó tulajdonnevet, illetve tulajdonneveket. Volt, amikor a gyerekek kórusban kiabálták a helyes megoldásokat!

Egy decemberi reggelen, amikor munkába indultam, más cipőt akartam húzni, olyant, amelyik nyitottabb, mint a bakancsom, de furcsa módon úgy éreztem, hogy „nem szabad”. Mintha valaki figyelmeztetett volna, hogy ne tegyem... Annyira határozott volt ez az érzés, hogy nem hagyhattam figyelmen kívül. A munkahelyemre érve föl akartam húzni a papucsomat, de ugyanemiatt az érzés miatt ezt sem tettem meg. Olyan érzésem volt, mintha valaki 2-szer is arra kért volna, hogy ne tegyem. Mintha valamitől meg akarna védeni. Egyszerre volt határozott, de féltő és kedves is ez a „valaki”. Dél előtt a hatodikosoknál tartottam órát, amikor bejött 2 nyolcadikos srác, hogy elkérjék az írásvetítőt. Segíteni akartam, ezért kinyitottam előttem a terem ajtaját. Ahogy odaértek a gyerekek, hirtelen kizuhant a vetítóból egy 20x20 cm-es, fél cm vastag üveglap, és a lábamra esett. Nem tudtam félreugrani, mert kevés volt a hely. Szerencsére zárt cipő volt rajtam, s az üveg így nem sértette meg a lábamat! (Bár a bakancsomon örökre megmarad a nyoma...) Örülhetek, hogy ekkora „szerencsém” volt.

Nagyon sok határidős munkám volt, s továbbra is 4–5 órát aludtam. Ezt csinálom lassan 2,5 hónapja... Mostanában nagyon durva álmokat álmodom. Hajnali 3 óra felé szoktam fölriadni. A múltkor fizikailag is rosszul voltam. Vacogtam, remegtem és erős hányingerem volt. Álmomban a szemem láttára szakadt szét az anyukám. Én szedtem össze a szétroncsolt, leszakadt testrészeit. Megpróbáltam őket összeragasztani. Ekkor riadtam föl. Mikor sikerült megnyugodnom, lementem alfába és magyarázatot kértem. A következő választ kaptam: „ha továbbra is így folytatod az életedet, szét fogsz szakadni! Miért szoltam ilyen durván? Mert ha magadra nem vagy tekintettel, akkor legalább azokra legyél, akiket a legjobban szeretsz. A családod már aggódik érted!” Volt min elgondolkoznom...

Ma nem találtam az órámat. Lementem alfába, és megkérdeztem, hol van a Casio márkájú, fekete óráam? A válasz: „a kék farmeringed jobb zsebében, a mosógépben”. Kirohantam a fürdőbe, leállítottam a mosógépet, kinyitottam és megkerestem a farmeringemet. Valóban a jobb zsebében lapult az óráam! Szerencsére még ketyegett...

Benedek Ági, Mohács

Az 1993-as agykontrolltanfolyamra jelentkezünk édesanyámmal, s én az előtte lévő pénteken este szándékoztam hazatérni Olaszországból, ahol tolmácsként dolgoztam. Ezen a reggelen egy pohár ásványvizet akartam inni, de mikor az első kortyot lenyeltem, akkor derült ki, hogy az üvegben nagyteljesítményű, ipari mosogatógépekhez való vízkőoldó volt. Teljesen szétégette a nyelvcsövemet, s ennek következtében 1 teljes évig voltam a padovai Egyetemi Klinika „vendége”.

Édesanyám, aki a tanfolyam első napja előtti este értesült a balesetemről, 75 éves asszony létére egyedül elment a tanfolyamra, ahol nagy segítséget nyújtottak neki a tanultak és a résztvevők. Júliusban derült ki, hogy csak úgy lehet segíteni, ha a nyelvcsövemet kivágják és a fél gyomromból pótolják.

Ami az agykontrollal kapcsolatos legfurcsább dolog, hogy édesanyám alfában mindig azt látta, hogy a gyomromból kinyúlik egy „ujj”, és abból lesz a nyelvcsövem! Ezt minden alkalommal így „látta”, holott hangsúlyozom, hónapokig még szó sem volt arról, hogy ilyen módon oldják meg a problémát!

Édesanyám minden héten elment az egyik agykontrollklubba, és a műtétem időtartama alatt többen is programoztak értem. Több olyan emberrel találkoztam, akiket évekként elelőtt hasonló baleset ért. Úgy festenek, mint a csontvázak, megkeseredett, beteges emberek. Mikor engem 1 hónappal a műtét után kontrollra vittek vissza a barátaim, az orvosok nem ismertek rám, mert 2 hét alatt 8 kilót híztam, és a fülemig ért a szám!

Az már csak a hab a tortán, hogy amikor a műtét után az intenzív osztályon magamhoz tértem, egy évек óta nem látott ismerősöm jutott eszembe, akivel hazatérésem után egy agykontrollos összejövetelen összelálkoztam. Azóta együtt élünk, együtt dolgozunk, építettünk egy gyönyörű házat, és biztosan tudjuk, hogy minket egymásnak teremtetek.

Édesanyám a múlt hónapban ünnepelte a 81. születésnapját, és mindennap agykontrollozik. 4 olyan súlyos betegségben szenved, hogy az orvosa szerint 100 évig fog

élni, mert nem tudja eldönteni, hogy melyikbe haljon bele... Édesanyám szerint „betegségek” (szívbillentyű- és nyaki verőér-elmeszesedés, sérv, nyelőcsőfekély) csak a korral járó elfáradás jelei és nem betegségek.

Béres Nóra

1996-ban betegségem és lelki feszültségem miatt döntöttem úgy, hogy elvégzem az agykontrolltanfolyamot. Kollégánóm – akivel ma is együtt tanítunk – velem tartott. A tanfolyam után minden apró sikert megbeszéltünk, s egyre jobban éreztük magunkat. Szerettünk volna olyan lehetőséget találni, ami a tanítással kapcsolatos és anyagilag is előnyös. A pohárvíz-technikát alkalmaztam 1 héten keresztül. Egyik éjszaka 2 órákor felültem az ágyban, teljesen éber lettem, és világosan tudtam, mit kell tennem. Egy hangkassza, komplex programcsomagot láttam lelki szemeim előtt. Tudtam, hogy a kazettán tollbomlások lesznek, ami óriási segítséget nyújt majd a helyesírás tanításában.

Másnap reggel azonnal elmeséltem az ötletet a kollégánómnak, s hamarosan elkezdődött a közös munka. Az elmetükre-technikával programoztuk a sikert, s közben keményen dolgoztunk. Az eredmény hamarosan kézzel foghatóvá vált, mert 1997 novemberében megjelent a *Helyesírás Varázsmánóval* című oktatócsomagunk, 6–8 éves korosztály részére.

Amikor a tanfolyamra mentem, elsődleges célom a gyógyulás volt. Ennél azonban sokkal többet kaptam! Az egészség mellett sikeres alkotó tevékenységet, s egy kiváló munkatársat, Baloghné Hegedűs Magdolnát. Az agykontrolltanfolyamon tanult technikák segítségével mi pedagógusok is óriási feltöltődést, pozitív energiát kapunk a hétköznapi nehézségek leküzdéséhez.

Béres Valéria

Azért mentem el az agykontrolltanfolyamra, hogy lefogyjak és elmulasszam az arcüreggyulladásomat. Erre nem sajnáltam a pénzt, ami amúgy kevés, de megérte!

Ezelőtt 3 éve kinkeseresesen lefogytam 55 kg-ra, majd újra fölszedtem 23 kg-ot, és nagyon rosszul éreztem magam. Bedagadt a kezem, a lábam, a hasam, és nem tudtam megállítani a folyamatot. A tanfolyam óta viszont teljesen megváltoztam! 1 hónap alatt a derekam 90-ről 86 cm-re, a combom 62-ről 59-re, a csípőm 108-ról 103 cm-re, a karom 34-ről 33 cm-re csökkent, és 79 kg vagyok! És nem fogyóztam! Az ételek már nem hizlalnak, napról napra fogyok, és ha elértem normál súlyomat, azt tartani fogom. A tükrökre csinos nők képét ragasztottam, kívágtam az arcukat, és úgy nézem magamat.

Emellett 151,5 cm vagyok, illetve voltam. Mindig is szerettem volna 10 cm-rel magasabb lenni, és 1 hónap alatt már 3 cm-t nőttem! Olyan, mintha csak képzelődnék, de félelmetesen igaz! (Egyébként 29 éves vagyok.)

Eddigi eredményeim: nem dagad a lábam és nem fáj; a hasam sem dagad; fogyok; nővök; boldog vagyok, és mindenkit szeretek; türelmesebb vagyok; nem fáj a fejem (korábban gyakorta volt őrült fejfájásom); a gyerekekem is segítettem, ugyanis boldogan, kedvvel kezdte az ötödiket, szereti a matekot és az új tanárait. Ő is alkalmazza a módszert!

Szerintem minden pedagógusnak érdemes lenne elvégezni az agykontrolltanfolyamot, hogy a gyerekeket sokkal jobban megértsék, szeressék és tudják, hogy amit mondanak, az egy életre szólóan mély nyomot hagyhat bennük!

B. Erzsébet

Nemrég pohárvíz-technikával föl tettem egy kérdést. Másnap teljesen váratlanul megjelent az a személy, akiről a kérdés szólt, és egészen konkrétan megadta a választ.

Elmetükre-technika: csigolyáim a derekamnál elmeszesedtek, összecsisztak. Gyakran fáj a derekam és a lábam, le a sarkamig. Ez régi panaszom volt. Kb. fél-háromnegyed éve a bal csípőízületem is elkezdett fájni. Keserves kínokat okozott a lépcsőzés, hegymászás – rendszeres természetjáró vagyok –, nem tudtam a bal oldalamba fekdülni, sem a lábaimat keresztbe téve ülni. Meguntam a hiábavaló gyógyszereszedést, és elkezdtem meditálni. Rendszeres programozással elértem, hogy a csípőízületem nem fáj; fekhetek, ülhetek ahogy akarok; mászhatok lépcsőt vagy hegyet. A derekam még megérzi a kapálást, gyomlálást, de a 4–5 órás munka „eredményét” eltüntettem 15 perc gyógytornával és meditációval. Mellékesen takarítást vállaltam, és nyögés nélkül csinálom napi 4 órában. (59 éves vagyok.) Utoljára (harmadízben) 1987 szeptemberében kezeltek neurosis maniaco-depressiva nevű betegséggel (felpörgetettség és búskomorság váltakozása) a pszichiátrián. Azóta is rendszeresen járok a körzeti ideggyógyászhoz.

Tavaly januárban végeztem el az agykontrolltanfolyamot, és az idén tavasszal kezelőorvosom egészen el volt ragadtatva, hogy milyen nyugodt, kiegyensúlyozott, vidám vagyok. (Ez az állapot azóta is folyamatos.)

B. Éva

Vasárnap éjjel óriási fájdalomra ébredtem. Nem szűnt semmit sem reggelig. A tünetek alapján az orvosok vesekőre gyanakodtak, de ott minden rendben volt. Viszont „bal oldalon az ovarialis (petefészek) régióban 55 mm nagyságú cisztózus képlet ábrázolódott”. Megmutatta az orvos a cisztát az ultrahang-berendezés képernyőjén. Nőgyógyászhoz kerültem, ő is tüzetesen megvizsgált hasi ultrahanggal. Kérdezi, hogy van az oldalam, ami miatt egyáltalán ultrahangos vizsgálatra kerültem. Azt feleltem: – Agykontrolltanfolyamot végeztem, és sokat relaxálok, azt hiszem, a vesekő elment. Olyan beteg voltam, hogy az nem lehetett más, csak kő.

Nézett rám érdeklődő szemekkel. A következő hétre berendelt, s azt mondja: – Hát akkor ezt meg kell műteni, ez ugyanis ciszta. Megkezdjük a kivizsgálást, de azért vetkőzőn le, megvizsgálom most is.

A vizsgálat végén közli: hát ez sokkal kisebb, relaxáljon tovább, és jöjjön el 1 hét múlva az ultrahangra. Én, mint valami megszállott, olyan hittel, vággyal, szorgalommal relaxáltam tovább. 1 hét múlva elmegyek, vizsgál. Merre volt az a ciszta? Mondom, talán balra. Keresi, nincs. Mondja: – Hát ez nincs sehol, nem találom. Volt, nincs, eltűnt. Fennhagyta nekem a képet a képernyőn, hogy én is láthassam. Elmúlt, eltűnt. Olyan örömmámorba estem, nem tudtam, mit tegyek. Leizzadtam örömben, és megszorítottam az orvost. Mondja: – Ne nekem köszönje, hanem saját magának.

26 évig kegyetlenül rossz alvó, fejfájós stb. voltam. Kórházak, sok-sok gyógyszer. Mostanában már csak 1 Eunoctint vettem be este, anélkül ugyanis egyáltalán nem ment az alvás. A tanfolyam óta az alváskontroll-technikával egyre gyorsabban elalszom.

12 éves leányunokám rossz tanuló volt. Kézbe vettem, és azóta még kettést sem hozott. Annál több 4-est és 5-öst, szépen föltornázta magát. Ma közölte, hogy szorgalomból és magatartásból 5-ösre osztályozta le az osztályfőnöke. Tavaly megbukott matekból, pótvizsgázott. Idén nagyon szép lesz a bizonyítványa!

Nagyon boldog vagyok, hogy ilyen kincs van a birtokomban. Most már az oktató minden szavát elhiszem, nem úgy, mint a tanfolyamon, mert magamon tapasztalhattam a csodát.

B. Ferencné

Megfogadtam a városban több helyen lévő, koleszterinvizsgálatra vonatkozó felhívást, és elmentem szűrésre. Az eredmény meglepő volt: 8,1 mmol/l. Az orvos tanácsára 16 óras koplálás után megismételtem a szűrést egy másik állomáson. 8,4 lett az eredmény. Gyógyszeres kezelésre a háziorvosomhoz irányítottak. A következő 3 napon 3x15 percre a szintemre mentem, a pihenőhelyemen megpihentem, és a képzeletbeli képernyőn gyógyítottam magamat. A kékkeretes tükörben egyszer elképzeltem ereimet, amint a koleszterin a véreben kering, leülepedik és érlemezsedést okoz, ami a szívinfarktus veszélyét is magában rejt. Töröltem a képet, és a fehérkeretes tükörben ismét elképzeltem az érrendszeremet, ám immár úgy, hogy azon egy parányi üvegmosó halad át, a fejemtől a lábamig, és kimossa a koleszterint a véreből. Ugyanezzel az üvegmosóval az erek külső falát is lepucoltam. A 3. napon elmentem a háziorvosomhoz, és vizsgálatot kértem. Az eredmény csodálatos: koleszterin 6,0; triglicerid: 2,0; HDL koleszterin 1,94; vércukor 4,7, vagyis csupa jó érték!

dr. B. Jenőné

1991 elején 6. gyermekünket vártuk nagy örömmel, amikor terhességem 20. hetében orvosom magzati agykamratágulatot diagnosztizált az ultrahangvizsgálat során. 3 hét alatt 3-szor vizsgáltak meg igen nagy tekintélyű orvosok, s mindháromszor növekedő agykamratágulatot állapítottak meg. Az először mért 7 mm-es érték már 11 mm-re nőtt. Azt javasolták a szakemberek, hogy szakítsuk meg a terhességet, mert beteg gyereket fogok világra hozni. Férfjémmel azonban úgy gondoljuk, hogy nincs jogunk elvenni senki az életét.

Ezek után semmi másra nem tudtam gondolni, csak a gyerekre, elkövetkezendő szerencsétlen életére, életünkre. Egy este bátyám agykontrollos ismerőséről mesélt, aki sikeresen gyógyított már. Viharsebesen elolvastam az *Agykontroll* és a *Gyógyíthat*sz könyveket. Elhatároztam, hogy meggyógyítom a bennem lévő kis emberkét, akiről ekkor már biztosan tudtuk, hogy fiú. Hinni akartam a gyógyulásában, és a legkisebb kételkedést is azonnal töröltem agyamból. Nevet is adtunk a kisfiunknak, hogy kapcsolatunk személyesebbé váljon. Napjában 3-szor próbáltam meg szintemre menni, s ilyenkor elképzeltem, hogy Balázs egészséges, okos, vidám, kedves kisfiú. Emellett napközben is rengetegszer mondtam magamban ezeket a „gyógyító” mondatokat. Elképzeltem, amint a

bal agykamrát kitöltő, főlöszleges folyadék kiürül és eltávozik a szervezetünkből. Megtörtént a csoda: 1 hónappal a legsúlyosabb állapot észlelése után, kb. 3 hét agykontrollózást követően, újra megvizsgáltak, és az orvosok legnagyobb csodálkozására a magzat agyán semmi kórosat nem találtak!

Balázs ma csaknem másfél éves, egészséges, okos, kedves, vidám kislíú.

B. Judit

1995 szeptemberében a feleségem terhessége 7. hónapjában járt. Akkor mi már Balogunyom községben laktunk, Szombathely közelében, Tomi és Peti fiunkkal. Egy ikerházat vettünk, és már 2 éve élünk ott. Megszületett a gondolat, hogy nem a régi ház tetőterét építjük be, hanem üres telekre építünk egy új, földszintes házat. Megterveztük az épületet, megvettük a telket, és a zsebemben lapuló 250 ezer Ft-tal, valamint az édesanyámtól és a bátyámtól kölcsönkért 360 ezer Ft-tal elkezdtem az építkezést. Természetesen a szüleim és a feleségem szülei megpróbálták lebeszélni, de olyan erős volt bennem a hit, hogy minden próbálkozásuk falba ütközött. Nem tudom miért, de a szülők és a környezetünkben élők sokszor próbálnak megvédeni minket a kudarctól és sajnos a sikertől is... Mégis nagyon-nagyon nagy tiszteletet és szeretetet érdemelnek, mert sokszor nyújtottak nekünk segítséget.

1995 újév napján elkezdtem alkalmazni egy remek módszert. Leírtam, hogy mit szeretnék elérni ebben az évben. 1996-ban is, az év első napján, összeállítottam egy listát, és egy meditációban vizualizáltam azokat a célokat. A lista a következő tételeket tartalmazta:

- sok-sok erőt, egészséget az egész családnak,
- békés, harmonikus családi életet,
- megkapjuk a 2,2 millió Ft szociálpolitikai támogatást,
- eladjuk a házunkat (5 millió Ft-ért),
- szeptemberben beköltözünk az új házba,
- veszünk egy új autót (1–1,5 millióért),
- elkezdünk egy sikeres vállalkozást.

Leírtam egy kis papírra, és azt a pénztárcámba tettem. Gyakran elővettem és elolvastam. Mindemellett elneveztem az évet az „építkezés évének”. Természetesen nemcsak bétában, hanem alfában is megerősítettem a vágyaimat. Ahogy telt-múlt az év, sorra pipálhattam ki az egyes tételeket. Már október elején jártunk. Bent laktunk az új házban, egy L-alakú, amerikai stílusú, igényes épületben. A falu szélén áll, ahol csönd és nyugalom honol. Éjjel tisztán látni a csillagokat, elhallatszik hozzánk a tücsökciripelés, a békakuruttyolás és a szarvasbögés is.

Azon gondolkodtunk, hogy a maradék pénzünkön autót vegyünk, vagy vállalkozásba fektessük azt. Kb. 1,3 millió Ft-tal rendelkezünk. Alfában kerestem egy jó vállalkozást, s így hamarosan mindkét utolsó tételt is kipipálhattam! Vettünk egy új autót a Trabantunk helyett, és elindítottunk egy nagyon érdekes és sok értéket adó vállalkozást.

Egy másik érdekes tanulság. 1997 elején ismét leírtam a céljaimat, de akkor már nem tartottam azokat figyelmem fókuszában, nem nézegettem a listát és nem is agykontrollóztam elérésük érdekében. Az eredmény nyilvánvaló...

Bolla Attila

1995 őszen végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Orvosaim jóslatai ellenére mind a mai napig nem vagyok toloszékhez kötött, rokkantnyugdíjas, a depresszió mélyszéles bugyraiban bujdosó ember. Nem bizony! Sőt! Gerincbetegségemben sok javulás állt be, és a súlyosnak ítélt és a mélybe húzó depresszióból is kievickéltem!

Gyakran és sikeresen alkalmazom a pohárvíz-technikát, mindig megkapom kérdéseimre a választ! A háromujj-technika is csodásan működik nálunk: a családom így üzeni meg, hogy mit szeretnének vacsizni, s hazatérve elégedetten nyugtázzák, hogy vettem a gondolatukat!

Tömegközlekedni nemigen tudok, így mielőtt beülök az autóba, vizualizálom, hogy a belvárosi, zsúfolt forgatagban a parkoló autók egyike éppen akkor gördül ki, amikor én odaérek. Rendszeresen bejön, vagy csak 1-2 percet kell várnom!

Bozsó Istvánné

Egy váratlan esemény kapcsán családunk nehéz anyagi helyzetbe került. Kilitásta-lannak tűnt a szituáció, nem láttuk a kiutat. Ekkor végeztük el az agykontrolltanfolyamot, ahol megvásároltuk a *Gazdagság* című kazettákat, s feleségemmel együtt rendszeresen, szintünkön hallgatni kezdtük. Már néhány nap múlva jelentős változások mutatkoztak: nem várt üzleti ajánlatokat kaptunk, melyek révén anyagi helyzetünket rendezni tudtuk, majd megszilárdítottuk. Úgy érezzük, hogy a fejlődés töretlen. Azóta is hallgatjuk a kazettát.

Bradits Gábor és Katalin, Pécs

Alaphelyzet: 11 éves kislány, Lyell-szindróma. Rettenetes megnyilvánulású gyógyszer-allergia. Többhetes kórházi kintlódás élet és halál határán. Az egész test elbeszedett, bőráttületes, infúziók, mozdulatlan ágyhoz kötöttség. A sebek következtében a szemhéj befelé fordult, a szempillák így befelé nőttek. Az állapota túrhetően rendbejött, de a szemével nem boldogultak, műtétet terveztek. A testi pusztulás lelkiileg is szinte roncsá tette a gyereket. Így került hozzám páciensként. Lelkiileg hamar rendbe jött. Normalizálódott a kisöccséhez fűződő, negatív érzelmi állapota, rendkívül bizakodó, pozitív és szeretetteljes, s ami a legfontosabb, együttműködésre kész volt. Átállítottuk a táplálkozását, erősítettük az immunrendszerét. A gondolkodása maximálisan pozitívvá vált. Megtanítottam neki az ellazulást, az elmetükre-technikát, és együtt is programoztunk. Állapota gyorsan javult. Iskolába mehetett. Remekül teljesített. És akkor jött az újabb „robbanás”: kilyukadt a szemén a szaruhártya, elfolyt a csarnokvíz, és levált a szivárványhártya egy darabja. Megint kórház, szinte pánikhangulat, hiszen végveszélybe került a szem. Az orvosok szerint csak szaruhártya-átültetés segíthetett. Donorra vártak. Azonnal elkezdtük az agykontrollos távgyógyítást. Bekapcsolódott a munkába párom, és egy agykontrolltanfolyamot végzett páciensem is. Naponta többször foglalkoztunk Andris-sal. Ő maga a kórházi ágyon fekvő programozott. Az eredmény: mire lett donor, a szaruhártya magától begyógyult! Egy nappal később a még „csellengő” szivárványhártyát is helyrehoztuk. Andris most itt van a tanfolyamon, édesanyjával együtt. Holnap mehet iskolába, és ami eddig ábrándnak tűnt, a szemvizsgáló táblán már látja a két felső sort!

Számomra megrendítően felemelő érzés volt végigkísérni az eseményeket, a heroikus küzdelmet, amit az édesanyja végigcsinált a gyermekkel, és nem utolsósorban Andris nagyszerű, felnőtteket is megszágyenítő hozzáállását, viselkedését, kitartását. Másoknak is példa lehet vágyból, hitből, elvárásból és emberi helytállásból.

B. Rozália

Kisfiam két hónapos korában elájult. A kórházban a kivizsgálás során megállapították, hogy percenként 300-at ver a szíve. Ennek okát az egyhónapos vizsgálat sem tudta kideríteni. Ekkor erőt vettem magamon, és a kórház folyosóján szintemre mentem. Az orvosnak elmondtam, hogy az esettanulmány során lelki szeméimmel egy kis hús kinövészt láttam a szíven belül. Az orvos persze nem hitte el, de azért ultrahanggal másnap megvizsgálta a kisfiam szívét. Kiderült, hogy igazam volt, egy 8x2 mm-es szívizomkinövés okozza a bajt. Az orvos közölte, hogy szív műtétre van szükség. Jeldségemben – több társammal együtt – programozással 8 hét alatt eltüntettük a kinövészt. Az orvosok ezt már végleg nem értették. Fiacskám ma már 4 éves, s a pszichikus gyógyítás óta egyszer sem jelentkezett rosszulléte.

B. Tibor

1994 áprilisában végeztem el az agykontrolltanfolyamot, és azóta is mindennap meditatlok, naponta 2–3-szor. Az esettanulmányt is gyakorlom, eddig már több, mint 500 esettanulmányt végeztem. Ahogy sokaknak, úgy eleinte bizony nekem sem volt kedvem csinálni, de megörültem annak, hogy nagyon jó visszajelzéseket kapok. Tehát, hogy amit az illetőről elmondok alfában, az mind bejön. Ez aztán nagy kedvet adott. Miért ne csinálnám? – gondoltam. Vannak olyan jó barátaim, akik rendszeresen jönnek, hogy csináljunk esettanulmányt, s akad, hogy ilyenkor akár másfél óráig is alfában vagyok, és esettanulmányokat végzek, olykor 6–7 személyen is. Csodálatos érzés, hogy sikerülnek! Most már nemegyszer 1–2 hónappal előre megérzek történéseket alfában, s aztán pontosan úgy is történik minden. Most már gyakran mindent eltalálok. Kb. 250 esettanulmány után alakult ki, hogy ami alfában bejön, az gyakorlatilag kivétel nélkül stimmel.

Eleinte biztattam magamat, hogy meg tudom csinálni, hiszen ha első alkalommal jól sikerült, akkor most miért ne találnék el mindent? Ez aztán olyan erőt adott, hogy aztán valóban ment a dolog. Tehát a korábbi sikerek ösztönöztek. Sokszor föl hívnak ismerősök, megkérnek, vizsgáljam meg rokonukat, barátjukat, s aztán persze gyógyítsam is őket. Két olyan esetem volt, hogy gyógyítottam valakit, hirtelen beugrott egy dátum, s az illető elment a laboratóriumomból. Döbbenet hallottam néhány héttel később a hírt, hogy a beteg meghalt, s éppen akkor, ami szintemen dátumként beugrott.

A vizsgálathoz ritkán használom a tanácsadókat, mert már maguktól jönnek a gondolatok. A sisaktechnikát minden egyes alkalommal használom, és az esetet földönként úgy szoktam bebizonyítani, hogy valódi információt veszek, hogy utána az ő fejét is képzeletben fölveszem – tehát beleélem magamat az ő helyébe –, és elmondom, hogy éppen mit érez. Teljesen le szoktak döbbsenni... Ha pl. izzad az illető tenyere, akkor az én tenyerem is elkezd izzadni. Ha zsibbad a lába, akkor azt is ugyanúgy meg tudom mondani, mert ilyenkor én is zsibbadást érzek a lábamban.

Én eleinte leírtam minden sikeremet, és ez hatalmas erőt adott. Például a terhességem is úgy kezdődött, hogy orvosom közölte, gyógyszerkúra kell, különben nem fogok teherbe esni. Én azonban nemet mondtam. Nevetve búcsúzott el: „Na, majd fél év múlva visszajön, és kér, hogy segítsék!” 28 napon belül mégis megfogantam, amitől teljesen ledöbbsent a doki. Kérdezte: „Hát ezt hogy csinálta?” „Hogy csináltam, hogy csináltam...” – feleltem.

Utána végigprogramoztam a 9 hónapot. Azt programoztam, hogy indított szülésem legyen és teljesen fájdalommentes. Minden pontosan így is történt. Nyolc centire, teljesen kitágult méhszájjal fektettek föl a szülőszobai ágyra. Kérdezték: – Nem fáj eddig? Ennek fájni kell! Mondom: – Nem kell ennek fájni. Az a lényeg, hogy minden úgy megy, ahogy kell... Abszolút nem éreztem fájdalmat. Ott feküdtem, és kérdeztem a szülésznőt: ez a szülés? Azt mondja: – Hát igen...

Mondtam nekik, hogy agykontrollal programoztam, mire az orvos csak mosolygott egyet. Képzeltben előre láttam az orvost, a szülésznőt, mindent, ami történni fog. Azt is előre tudtam, hogy 3 óra alatt megszsz a kisfiam, s 3 tolónyomásra szépen kijön. Pontosan így is történt.

A kisfiamon is érdekes dolgot veszek észre. Például volt egy pusztulófélben lévő kaktusz a lakásban, s én már nem is locsoltam. A kisfiam miután megszületett, kiszúrta magának a kaktuszt. Gagygott hozzá, s azóta a kaktusz teljesen életre tért! Az egész család le volt döbbenve. S ahogy nő a kisfiam, úgy nő a kaktusz.

Most már annyira bejönnek a dolgok, hogy programozás nélkül is, ha csak rá gondolok valamire, az szinte magától megtörténik. Sokszor nekem is hihetetlen, de igaz. Bejön az, amire vágyom, amire erősen gondolok. Legutóbb programoztuk a klubban, hogy javuljon az anyagi helyzetünk, hogy pénz álljon a házhoz. Én már tökéletesen elhiszem, hogy ez működik, és amikor mentem a klubból hazafele, az egyik sarkon meglátok egy fekete táskát. Senki nem volt ott, akitől megkérdezhettem volna, hogy ő vesztette-e el, s a táskában sem találtam semmi, személyre utaló tárgyat, csak 90 ezer Ft-ot, meg néhány golyóstollat és egy kalkulátort. Mivel nem tudtam visszajuttatni a tulajdonosának, elfogadtam a sors ajándékaként.

Mindenkinek azt javaslom, hogy gyakorolja az esettanulmányt! Én megfogadtam annak idején a tanácsot, hogy programozzuk be, hogy legyen kedvünk rendszeresen gyakorolni az agykontrollt. Azóta is, amikor csak színtemre megyek, mindig programozom ezt. Nem is tudnék úgy elaludni, hogy előtte ne programozzak.

Az intuíció megerősítése abban is segít, hogy jobb döntéseket hozzunk. Nekem szintén már minden esetben beugrik a jó válasz, és most már tudom, hogy arra kell hallgatni, habár eleinte csak úgy éreztem, hogy: „Á, most csak képzelődök, ez hülyeség! Azért se csinálom...” Aztán kiderült, hogy elrontottam, jobb lett volna hallgatnom a megérzésemre. Döntéshez nyitott szemmel „alfázok”, és akkor egyszerűen beugrik. Van, hogy szabályosan „látom” magam előtt azt a megoldást vagy azt a szót. Ha nagyon gyorsan kell dönteni, akkor a háromujj-technikát szoktam használni. Remekül működik az is!

Az elmúlt évek alatt teljesen megváltoztam. Sokkal nagyobb az önbizalmam, és ha bármit akarok csinálni, akkor tudom, hogy képes vagyok rá, elérem célomat, az agykontroll segít.

B. Szilveszterné, Szeged

A Közgázra járok, s mi tagadás, kiveté a veríték, amikor a közelgő, nemzetközi közgazdaságtani vizsgámra gondoltam. Már kb. 1 hete kínlódtam a tételekkel, nagy volt a fejemben a káosz. Reménykedni sem nagyon mertem, hogy átmegyek a vizsgán. Szerencsére a vizsga előtt néhány nappal megkaptam *A hatékony tanulás mesterfogásai* című, audiovizuális csomagot. Végignéztem a 2 órás videofilmet, meghallgattam a 2 órás hanganyagot, és áttanulmányoztam a munkafüzetet. A sok-sok tanács közül csak kettőt választottam ki és használtam a felkészüléskor, ugyanis többre már nem futotta az időmből. Egyrészt jól szórakoztam közben, de ami fontosabb, teljes lelkesedéssel fogtam neki újból a tanulásnak. Mi lett az eredménye? Pénteken, a 11 vizsgázó közül egyedül nekem sikerült vennem az akadályt! Köszönet a kiadványnak és a háromujj-technikának!

Persze azóta már sok-sok egyéb mesterfogást is beépítettem a tanulásomba. Kedvencem azonban az elmetérképezés. Igaz, hogy a tételek rajzos, ábrás feldolgozása egy kissé időigényes, de a hatása rendkívüli. Az év végi szigorlatkor csak előkaptam az 1 évvel ezelőtt készített térképeimet, s 10 perc bőven elegendő volt, hogy minden akkor tanult dolog eszembe jusson.

Bódi Virág

Évek óta járok piacra, palántát, primőrátut adok el. Tavaly nagyon szeszélyes volt a tavasz. Gyakran jelentkeztek erős lehűlések, emiatt fűteni kellett a fóliasátorokat. A paprikapalántáknál gázhősugárzót használtam. Egyik éjjel kicsi volt a légmozgás, és nem szellőzött ki a sátor. Reggelre a hősugárzó elfogyasztotta a levegő oxigénkészletét, s a palánták majdnem megfulladtak. Úgy nézett ki, hogy mindegyiknek vége. A palánták megdőltek, a színük kifakult. Naponta figyeltem sorsukat, programoztam őket, és bevalom őszintén, magamban még beszéltem is hozzájuk. Kértem őket, hogy ne pusztuljanak el, mert szükségem van a piaci bevételre. Pár nap múlva a palánták kiegyenesedtek, visszanyerték eredeti színüket! Örömben néha még meg is simogattam a leveleiket. Legnagyobb meglepetésünkre még utol is érték a másik fóliasátorban lévő, korábban vetett palántákat!

Cs. A.

Pécsett végeztem el az ultraszemináriumot. Az azt követő 1 hét alatt nagyon sok sikert értem el.

Édesanyám ugyan nem hisz az agykontrollban, de megbeszéltem vele, hogy alkalmazni fogom rajta a kézrátételes gyógyítást. Aztán megfeledeztem az ígéretemről. Néhány nap múlva azonban számon kérte, hogy mi van, akkor most nem is gyógyítom? Nagyon örültem, hogy ő maga kérte a gyógyítást. Megbeszéltük, hogy minden héten megismételjük azt. (Januárban ugyanis tüdőműtétje volt, az egyik bal oldali tüdőlebensnyel együtt rosszindulatú daganatot távolítottak el.) Már az ultrán, az úgynevezett egyetemes öntőforma gyakorlatnál is gyógyítottam az anyukámat, és laboromban azóta többször is. Sokat javult a kedélyállapota, már nem annyira lehangolt és rosszkedvű. Jól esett neki a kézrátételes gyógyítás is, én pedig nagyon örültem, mert kifejezetten láttam a fénypatkót, a gyógyító fényt, ami átjárja a testét!

10 éves fiam 3 éve végezte el a gyerekagykontroll-tanfolyamot. Nem nagyon érdekelte. Néhány hónapja azonban intenzíven érdeklődni kezdett. Reklamált, hogy én mindig megyek tanfolyamra, ő meg nem. Néhány technikát újból megtanítottam neki. Azóta minden reggel magától programoz, az agykontrollozás természetes igényként épült be a napi tevékenységébe. Nagyon jól tesz neki!

A minap belekeveredett egy buta gyerekcsínybe. Zokogva jött haza, hogy osztályfőnöki intót fog kapni (2 nappal korábban osztályfőnöki dicséretet kapott a közösségi munkájáért). Mondtam, most már nem érdemes sírni, próbálja inkább kijavítani, ahogy lehet. Azt programozta, hogy a tanár néni másnap már nem haragszik olyan nagyon, nem kapnak intót, csak egy papírlap 2 oldalát kell teleírni azzal a mondattal, ami a csínytevésükkel kapcsolatos. Másnap fülig érő szájjal jött meg az iskolából. Szó szerint így történt minden! Még a mondat is szóról szóra úgy hangzott el, ahogy programozta!

A sport terén is szép eredményeket ért el. Elmeséltem neki Domján Gábor fiának, lvánnak a történetét, hogy miként tudta végigfutni a 42 km-es távot. Fiam kosárlabdázik, s bizony elfárad a sok futkározás közben. Mesélte, hogy mostanában ilyenkor mindig arra gondol, hogy egy gepárd kölcsönadja neki az erejét a futáshoz. Ma mondta, hogy a programozása hatására már sokkal jobban, kitartóbban tudott futni az edzésen, nem fáradt el annyira, és olyan magasat tudott ugrani, mint a barátja, aki pedig eddig mindig nagyobbat ugrott nála. Az ultrán tanult tárgyprogramozással a kosárlabdáját is programoztuk, méghozzá a következőképpen: a kosár gyűrűje mágnesként vonzza a labdát, így mindig beletalál, az edző pedig mosolyogva megdicséri. Működik!

1 héttel az ultraszeminárium után találkoztam a barátnőmmel. Korábban az ilyen beszélgetésünkkor jól kipanaszkodjuk magunkat. A mostani beszélgetés közben azonban azon kaptam magamat, hogy a heti sikereimet sorolom, és csupa jó dologról mesélek. Nagyon megörültem, amikor erre ráébredtem, hiszen azt jelzi, változtam, változott az életem.

Csaba Beatrix

Szeptemberben Olaszországban egy nyelvtanfolyamon vettem részt, amikor hirtelen fölszaladt a lázam, és szörnyű fejfájásom támadt. Az orvos lázcsillapítót írt fel. Hiába programoztam magamat, nem javultam. Ekkor telefonon megkértem a lányomat, hogy hívja fel az agykontrollos egészségközpontot, hogy segítsenek. Közben hatalmas vörös foltok jelentek meg a lábamon, kórházba vittek, agyonvizsgálták, de semmit nem tudtak diagnosztizálni. Amikor bent a kórházban is egyik éjjel felment a lázam 39,2°C-ra, és még szörnyűbb fejfájásaim lettek, telefonon megkértem a lányomat, hogy olvassa be az ultra vizprogramozási technikájának pontos programozását. Mélyen hittem, hogy ez meggyógyít. Ez történt, elkezdtek halványulni a foltjaim, és a láz sem jött vissza! 2 nap múlva kint voltam a kórházból, de nem derült ki a mai napig sem, hogy mi volt a tüneim oka.

Köszönet azoknak, akik programozásukkal segítettek!

Csanádi Erzsébet

Óriási sikert értem el az agykontrollal. Húgom helyett mentem be a bíróságra, alperesként, ügyvéd nélkül, mégis megnyertem a pert! Nagyon emberséges, tisztességes bíróhoz került az ügyünk. (Programoztam, hogy így történjen.) A felperesnek ügyvédje volt, mégis vesztesként kellett kikullognia az épületből. Mi volt a titkom? Egyfolytában azt programoztam, hogy „az történjen a bíróságon, ami mindkét fél számára a legmegfelelőbb, a legigazságosabb! Isten legyen a döntőbírónk!” Ezt nem csak mondogattam alfában, hanem el is képzeltem, s bétában sokszor le is írtam. És úgy lett!

Cs. Angéla

Férjem 54 éves, és súlyos gerincvelő-betegségben, ún. amyotrophiás lateralsclerosisban szenved. Állapota sajnos egyre romlott. A mélypont novemberben volt. Az orvosoktól a legkevesebb biztatást sem kaptam. Lelkileg fel kellett hát készülnöm a legrosszra. Ekkor érkezett a segítség egy kolléganőmtől, aki elvégezte az agykontrolltanfolyamot. A *Gyógyíthatasz* című könyvet „megtanultam”, az alfahangkazettát rendszeresen bekapcsoltam. Ezt férjem gyakran kérte is. Hosszú hetek küzdelme következett. Az éjszakai nyugtalan kiabálásai lassan abbamaradtak. Egyenletes, nyugodt légzéssel alszik. Lábizma, farizma erősödik. A leszeggett váll- és fejtartást egyre gyakrabban váltja föl az egyenes, fölemelt fejű ülés. Kézujjainak merev szorítását egészen laza, hajlított ujjú kéztartás váltotta föl. Minden ízülete könnyen hajlítható, forgatható már. Ülő helyzetből – segítséggel – már föláll, s 20–25 percig egész stabilan áll a lábán. Közben lassú térdhajlítást is tesz. Menni még nem tud, de legalább ülő helyzetben tölti a napot.

Az ideggyógyász szerint csodát műveltem a férjemmel. Én végtelenül hiszek abban, hogy José Silva módszere alapján segíthetek drága páromon. Hiszek és akarok.

Cs. É. A.

Július elején, szinte végső kétségbeesésemben elmentem az agykontrolltanfolyamra, ugyanis májusban a főiskolán nem sikerült egy szigorlatom. Ez a cambridge-i, legmagasabb szintű nyelvizsga volt, a „proficiency”. Úgy éreztem, hogy egyszerű tanulásnál több kell, mert 2 hónap alatt nagyon nagy lemaradást kellett behoznom.

Ettől fogva csak a háromujj-technikával tanultam, és az elmetükre-technikával programoztam; láttam magam, amint nyugodtan és biztosan írom órákon át a nehéz tesztek és az esszé, majd az eredmény láttán boldogan ugrálok a faliújság előtt. Ugye nem kell mondanom, mi történt? 2 hét intenzív tanulással és napi fél óra olvasgatással megcsináltam!

Ez nekem többet jelent, mint egy egyszerű vizsga. Ha ugyanis nem sikerül, akkor évet kellett volna emiatt ismételnem, ami a munka és a 2 picinyem ellátása mellett igen komoly megpróbáltatást jelentett volna. Így már „csak” 1 évem van hátra, amivel sokkal bátrabban és magabiztosabban nézek szembe, hiszen a 3 ujjam mindig kéznél van... Lehet, hogy kötök is rájuk egy 1 millió dolláros biztosítást...

Csernyánszky Ilona

1994-ben végeztem el az agykontrolltanfolyamot Szegeden, majd 1999-ben ismétlem. Újra csak azt mondhatom, hogy fantasztikus ez a módszer!

Szarvasra utaztam hivatalos ügyben, kitűzött időre. Félúton megállt a segédmotorom. Megtisztítottam a gyertyát, de a motor nem indult. Próbálkoztam, keresgéltem a hibát, egyre nagyobb szereléseken járt az eszem, amikor végre eszembe jutott, hogy összetegyem a 3 ujjamat. Ekkor megjelent előttem egy nagyméretű gyújtógyertya képe. Azonnal megértettem, hogy nem elég megpucolnom a gyertyát, ki is kell cserélnem azt. Utána már roboghattam is tovább!

Már 2 hete ketten kerestünk eredménytelenül egy kulcscsomót. Végre eszembe jutott, hogy pohárvíz-technikával megkérdezzem, hol leledzik. Egyetlenegyszer tettem föl a kérdést, s másnapra már megjött a válasz!

Valószínűleg az életemet is annak köszönhetem, hogy hallgattam az intuíciónra. 1999. április 23-án, mielőtt elindultam a motorommal Szegedre, szintemre mentem. 10-féle dolgom volt, programoztam, hogy valamennyit sikerrel elintézzem. Az utazást épp csak érintettem szintemen. Annyit mondtam erre vonatkozóan magamban, hogy minden rendben lesz, s egy pillanatra elképzeltem magam, amint gurulok. Ekkor azonban beugrott egy kép, nevezetesen a 47-es úton, az Orosháza és a kakasszéki elágazás közti kanyar, ahol vasúti átjáró is van. „Láttam” egy fehér kamiont, amint éppen áthalad a fénysorompón, Szeged felé. Úgy tűnt, hogy én követem őt. Csak egy felvillanás volt, de megjegyeztem. Elindultam. Közeledve a kanyarhoz, amit máskor 60–70-nel szoktam bevenni, most lelassítottam 35 km/óra sebességre és II. sebességi fokozatba kapcsoltam vissza. Az idő rossz volt, szemerkélt az eső, az út csúszós volt és csillogott a felhők alól kikandikáló, lemenő nap vakító fényében. Hamarosan föltűnt a fehér kamion, de szembejött! Ha én itt tartom a 60-at, akkor a vasúti átjáróban éppen becsúszok a kamion kerekei közé! Az aszfalt ugyanis egy rövid szakaszon – és éppen ott – vastagon sáros volt, amit a fényviszonyok miatt messziről nem láttam! A vizes sáron még így, lassan haladva is megcsúszott a motor, de szerencsére még éppen uralni tudtam a járművet.

Pénzre volt szükségem. Egy régi adósom járt az eszemben, s azon gondolkodtam, miként lehetne kisajtolni belőle a tartozását. Megkérdeztem pohárvíz-technikával. Másnap reggel a rádióban egy dalnak az egyik sora ütötte meg a fületem: „indulj el végre felé!” Ez volt a válasz. Fölkerestem az illetőt, aki tartozása nagy részét azonnal megadta.

Sarlóval mélyen elvágtam a bal hüvelykujjamat. Erősen vérzett. A kesztyűérintéstelenítéssel 20 mp alatt elállt a vérzés, a seb pedig gyorsan és szépen begyógyult.

A másik seb barátóm bal hüvelykujján keletkezett, baltától. A lélegzetem is elakadt, amikor megláttam a hatalmas, mélyen roncslódott ujját, s az egyre szaporodó vért... A kesztyűérintéstelenítés ekkor fél perc múlva hatott. Természetesen rögtön bementünk a kórházba, ahol 8 öltéssel varrták össze a sebet.

Előre nem megbeszélt időpontban fölkerestem egy ismerősömet, mert sürgősen beszélni akartam vele. Nem volt otthon. Ott, a háza előtt állva ellazultam, s alkalmaztam az üzenetküldést, többször is, egymás után, mert igen fontos volt, hogy találkozzunk. Alig jöttem vissza bétába, ismerősöm hazaérkezett. Nem is nagyon csodálkoztam, hogy ott vagyok. Elmesélte, hogy hirtelen beugrott az arcom, és furcsa, erős késztetést érzett arra, hogy a városban való téblábolásából hazaigyekezzen...

12 évesen konfirmáltam, de tulajdonképpen egész életem istenkáromló közegben telt. Tehát nem voltam buzgó evangélikus. Most azonban belülről, mélyről igénylem, hogy olvassam a Bibliát. Tulajdonképpen egy érdekes regénynek tűnik, valamint programozási útmutatónak! Más megfogalmazásban, de megtaláltam benne a pozitív gondolkodásra és agyunk, valamint a morfogenetikus mező programozásának mikéntjére való rávezetést. Ezért úgy érzem, értem amit olvasok, és nem leszek hatására szentfazék, hanem fölfedezem, hogy miként élhetek teljesebb életet a szellemi és anyagi világ jobb megismerése révén.

A tanfolyam 4. napján a záró meditációt – 27 éves öregfiú létemre – végigbőgtem. Olyan lelki terhektől szabadultam meg akkor, amikről már nem is tudtam, hogy léteznek, annyira hozzám nőttek... A megkönnyebbülés fölért egy újjászületéssel!

Csik Albert

1993 januárjában az orvos közölte velem, hogy sajnos rossz a szövettani eredményem, méhtestrákom van. Nagyon rossz lelkiállapotba kerültem. 3 napi önsajnálát után elhatároztam, hogy gyógyulásom érdekében minden tőlem telhetőt megteszek. Dr. Oláh Andor könyvének a tanácsai alapján kezdtem étkezni. Néhány évvel korábban megvettem és elolvastam az *Agykontroll* és a *Gyógyíthatasz* című könyvet. Az ott írtakra emlékezve naponta több százszor elmondtam, hogy meg fogok gyógyulni. Ilyenkor az unokáimra gondoltam, s arra, hogy milyen nagy szükségük van a segítségemre. Kobaltkezelést kaptam, majd elvégezték a műtétet. A műtét után néhány nappal mosolyogva lépett az ágyamhoz az orvos, s közölte, hogy minden szövettani eredményem negatív lett! Ezt követően végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Most már azt programozom, hogy minden vizsgálat után azt mondja az orvos: „minden rendben, csak 1 év múlva jöjjön kontrollvizsgálatra.” Szó szerint ezt mondta, s azóta is minden alkalommal ezt hallom tőle!

1997 őszén kirándulásra jelentkeztem. Ezt követően azonban az az érzésem támadt, hogy mégse menjek el. Olyan erős volt bennem ez az érzés, hogy még aznap töröltettem magamat az utaslistáról. Mint később kiderült, érdemes volt a megérzésemre hallgatni, mert indulás után a busz karambolozott, sorozatos ütközésbe került, és sokan megsérültek.

Egy házaspár panaszkodott, hogy családi házuknál valahol szivárog a vezetékéből a víz, ám nem találják annak forrását. Otthon szintemre mentem, majd fölvettem a kérdést: hol a hiba a vízvezetékben? A ház sarka előtt fél méterrel – kattant be azonnal a válasz. Képzetelemben láttam is, hogy hol kell kibontani a vezetéket. Másnap elmentem az ismerőseimhez, és megmutattam, hogy hol a hiba. Roppant furcsán néztek rám, de azért kiásták a gödröt. Valóban ott szivárgott a víz!

Ellopták a biciklimet. Alfába menve beugrott egy utcanév. A környéken lakó ismerőseimet megkérdeztem, hogy lakik-e az utcában olyan ember, aki ellophatta a biciklimet. Az utca elején áll egy kocsmá, mondták. Arra gondoltam, hogy üzenek az illetőnek, hogy szomjazzon meg, én meg majd várni fogom a kocsmá előtt... De aztán jobb ötletem támadt. Azt programoztam, hogy a baráti körömben gyorsan terjedjen el a híre, hogy milyen bánat ért, és akinek van használaton kívüli biciklijje, kérés nélkül adja nekem. Én 3 biciklit kaptam, a férjem meg 2-t...

Pár évvel ezelőtt ápolónő ismerősöm elküldött hozzám egy fiatalasszonyt – nevezzük Évának –, hogy beszélgessek vele. Évát évek óta pánikbetegséggel kezelték. Naponta támadtak rosszulletei, ilyenkor elszibbadt és halálfélelme volt, annak ellenére, hogy rendszeresen szedett gyógyszert. Amikor beszélgetni kezdtünk Évával, mondandóját így kezdte:

- Én olyan szerencsétlen hülye vagyok! Mindenből akkora ügyet csinálok.
- Állj! Töröld!
- Mit?
- Amit mondtál.
- Miért, mit mondtam?

Szó szerint elismételtem szavait, és arra kértem, hogy így soha többet ne beszéljen magáról. Becsüld és szeresd magadat – mondtam –, mert te egy ügyes, sokoldalú nő vagy!

Éva azt is elmondta, hogy az egyik családtagja naponta többször megbántja, de nem tud a körülményein változtatni. Azt tanácsoltam, hogy gondolatban tegyen be egy lavórt a tudatalattijába, és abba gyűjtse össze a napközben őt érő összes sérelmét. Ezeket aztán minden este öntse ki, ne dédelgesse, ne tegye el másnapra! Házi feladatként javasoltam, hogy naponta többször mondogassa a következő, pozitív állítást: „Ügyes vagyok, okos vagyok, napról napra jobban vagyok, hála Neked, Istenem.” 3 nap múlva megkeresett Éva, és örömmel közölte, hogy tanácsaimat pontosan betartotta, és így már egyszer sem lett rosszul! A gyógyszer szedését abba akarta hagyni. Azt javasoltam, menjen vissza a kezelőorvosához és kérdezze meg, szabad-e csak a rosszulletek idején szednie a gyógyszert. Éva fölvetését a szakember jóváhagyta. Több mint fél év múlva beszélgettem újra Évával. Táskájából elővett egy doboz gyógyszert, és a következőt mondta: „Úgy nézd meg, hogy több mint fél év óta bontatlan, egyszer sem voltam rosszul! Megfogadtam a tanácsaidat, köszönöm. Engem te gyógyítottál meg!” Azt válaszoltam, hogy ő gyógyította meg saját magát, én csak tanácsot adtam, amit jól hasznosított. Erről a sikertörténetéről Anthony de Mello tanítása jut eszembe:

„A lélek birodalmában nem gyalogolhatsz más lámpásának fényében. Az enyémet nem adhatom Neked. Arra viszont megtaníthatlak, hogyan készíts lámpát magadnak. Jó utat!”

Csizmazia Imréné, Győr

A Debreceni Agrártudományi Egyetemre járok. Az első év nem ment zökkenőmentesen, sokat kinlódtam a tanulással. Éppen akkor, 1996-ban tartott ott agykontrolltanfolyamot Domján László, így hát beiratkoztam. Teljesen megváltoztatta az életemet! Azóta mindig a háromujj-technikával tanulok, a fontosabb vizsgák előtt szintemre megyek, és elképzelem, ahogy válaszaimat hallva bólogatnak a tanárok, majd mosolyogva beírják a jó jegyet. Az igazán nehéz vizsgák előtt még a szubjektív kommunikációt is bevetem. Csupa pozitív dolgot sugallok ilyenkor magamról, hogy kedvesebbek legyenek velem. Mondanom sem kell, hogy azóta jól megy a tanulás, a vizsgáim rendre sikerülnek. Ebben az évben végzek, és 4 diplomát kapok kézhez! 2000 szeptemberétől pedig 2,5 millió Ft-os ösztöndíjjal Franciaországban fogok 1 évig tanulni, hogy az 5. diplomámat is megszerezzem.

Czifra Zita

1996 őszén végeztem el a már tanfolyamot végzetteknek tartott, egynapos ismétlődő kurzust, ahol össze kellett írni rövid és hosszabb távú céljainkat. Az elkövetkező fél évben nagyon sok minden történt velem, s így nagyon meglepődtem, amikor levelet kaptam az Agykontrollirodától. Nem ismertem meg a borítékon a saját kézírásomat. Még nagyobb volt a megdöbbenésem, amikor szembesültem a ténnyel, hogy az ott felsorolt 5 céloim közül 4 és fél már tökéletesen teljesült! Többek között az önálló, új lakás, ahová a posta utánam hozta a levelet.

Cs. J.

Kollégám hasnyálmirigy-gyulladással kórházba került. Egyik éjjel arra ébredtem, mintha ő kiabálna, segítséget kérve. Kinyitom a szemem, a szobában csönd, gyerekeim és feleségem alszanak. Tisztán éreztem, hogy kollégám kiabált. Lementem alfába, és elkezdtem beszélgetni vele, mondtam neki, hogy a családjának szüksége van rá, és más érveket is felhoztam élni akarása erősítésére. Szintemen gyógyítottam, majd befordultam, és jóízűen elaludtam. Egészen megfeledeztem reggelre az esetről, nem is gondoltam később a dologra. Másnap kiderült, hogy kollégám éjjel a kórházban a halálán volt, de szerencsére mégis túljutott a krízisen. Még a hátamat is kiverte a veríték, ahogy a visszajelzés megérkezett!

Cs. L.

Az utcában, ahol lakunk, sok a kutya. Engem mindig megugattak, s én nagyon féltem tőlük. A tanfolyam után üzentem a kutyáknak, hogy többé ne ugassanak meg. Sikerült! Már másnaptól barátságosan fogadtak.

Cs. Patrik, 8 éves, Győr

Modelltehetség-kutató pályázaton vettem részt Pesten. Előtte azt programoztam, hogy tehetséges vagyok, élvezem ezt a munkát, a közönség olyannak szeret, amilyen vagyok, árad belőlem a szeretet a világ összes élőlényére, magamat is beleértve. Ez utóbbihoz bizony sok idő kellett... Nehezen ment a saját magam iránti, feltétel nélküli szeretet megtanulása, s egyúttal hibáim elfogadása. Ma már másképpen nézem és értem az embereket. Ez a hatalmas szeretetfény, ami az egész univerzumon keresztül átölel minden élő és élettelen, valami csodás! A felvételem sikerült!

Nemrég megtámadta a gyomromat, a hasnyálmirigyemet és a nyálkahártyámat egy bizonyos Pyloriset nevű baktérium. Még a bőröm is tele lett sebekkel. Utóbb rájöttem az okára. Nem akartam elfogadni a jót. Mindig csak a rosszat akartam. Aztán elkezdtem programozni. Meditációs gyakorlataimban elképzeltem, hogy a végtelen erejű szeretet kimos belőlem minden negatív gondolatot. Rátaláltam újra a bennem élő gyermekre. Elmondtam neki, hogy nagyon szeretem, a legnagyobb szeretettel és odaadással gondoskodom róla, hiszen belőle csak egyetlen egy van. A gyomorproblémám megszűnt, a bőröm is egész szépen rendbe jött!

Daka Andrea

Amikor Anyu megtudta, hogy agykontrolltanfolyamra készülök, erős élel kérdezte: „Kislányom! Te ilyenre költöd a pénzedet?” Nyugodt válaszomra megjegyezte: „Andi! Neked komoly orvosi segítségre van szükséged...”

Nem sokkal a tanfolyam elvégzése után álmod arra figyelmeztetett, hogy Anyuval valami baj fog történni. Másnap reggel megszólalt a telefon: „baj van! Elvitték Anyut a mentők!” Magyar viszonyok között sajnos még ahhoz is agykontrollra van szükség, hogy megtalálja az ember a hozzátartozóját, mivel a mentőközpont és a kórházi felvételi irodák kevésnek bizonyultak... A háromujj-technika viszont segített: megtaláltam Anyut. Az orvos CT-vizsgálat alapján agyi infarktust állapított meg, valamint visszafordíthatatlan, maradandó bénulást és a beszédközpont sérülését. Innentől kezdve bevettem az agykontrollt: elmetükre-technika, álom programozása, energia- plusz agykontrollos gyógyítás, valamint néhány kiegészítő, természetgyógyászati kezelés: talp- és kézmasszírozás, gyógytorna + természet gyártotta mixek. Mindezek eredményeként Anyu tegnap a saját lábán hagyta el a kórházat! Köszönöm a tanfolyamon kapott tudást!

Dancs Andi

Az ultratanfolyamon a tárgy energetizálásakor én történetesen a fáslimat programoztam. Otthon vizet is programoztam, annak felét megittam, a másik felébe pedig beáztattam a fáslit, majd úgy tekertem a lábamra. Ezután este, az ágyban, a laboromban elképzelttem, hogy hat a lábamra a vízbe tett energia és információ. Reggelre teljesen lement a gyulladás a bokám környékéről! Már bot nélkül tudok járni és nem fáj a lábam! Domján Lacinak meg is mutattam tegnap este, hogy milyen csúnya volt az eltörött lábam. Most szerintem már rá sem ismerne!

Dankovics Erzsébet

Májusban végeztem el az ultrát, szombat-vasárnap. Hétfőn már 2 betegen a gyakorlatban is kipróbáltam az ott tanultakat, s azóta persze többen is. Az eredmények szenzációsak! 2 esetet röviden ismertetek.

F. Nóra 9 éves, jánoshidai kislány. 3 éves kora óta egyre jobban romlott a jobb szeme. Ezt a szemorvos szemcseppel és szemüveggel próbálta gyógyítani, de mindhiába, mert az sajnos csak egyre rosszabb lett. Május 21-én az anyukája megkért, hogy nézzem meg a kislányt, mert már a 6-os szemüveggel is csak elmosódott foltokat látott. Az emberi fejeket háromszögletűnek látta, színeket pedig soha nem érzékelt. Évek óta fehérben és feketében látta csak a világot. Bizonytalan voltam ugyan, hogy sikerül-e segítenem, mert szemet még alfában nem vizsgáltam, de megnéztem. Bejött egy kép, de nem tudtam, mit jelenthet. Aztán egy orvosi könyvben megnéztem, és így jöttem rá, hogy képzeletben a retina (ideghártya) pálcikáit és csapjait érzékelttem. Május 23-án találkoztam először személyesen a kislánnyal, és a tanult kézzártételes kezelést alkalmaztam rajta. Fejrezegetést is, gondolván, hogy az talán szintén jót tesz. A kezelés végével a kislány már összekeverte, hogy melyik volt a jó és a rossz szeme! Minden alakot fölismert, minden színt megmondott, amit kérdeztem tőle és 1,5 m távolságból, szemüveggel, 1,5 cm-es betűket el tudott olvasni! Ezen fölbuzdulva naponta kezeltem Nórát. A 3. nap már szemüveg nélkül olvasott gépelt szöveget, és messziről is fölismerte az

alakzatokat! Az orvosi felülvizsgálatig összesen 15 Silva-féle kézzrátételes kezelést kapott. Napról napra egyre jobban, egyre tisztábban és élesebben látott. A 15. kezelés után már hangyányi betűs szöveget is elolvasott, szemüveg nélkül! A felülvizsgálaton a szemorvos negyedóráig csak azt mondogatta: „Csodálatos! Csodálatos! Ez csodálatos!!!” Bizonyoságként mellékelten küldöm a régi és a legújabb orvosi leleteit.

Ugyanennek a kislánynak a hátán volt egy 4,5x2 cm-es, a felső részén 1 cm magaságú anyajegy. Mikor megláttam, megijedtem. Minden kezelés alkalmával ezt is érintéssel módszerrel kezeltem, és programozott vízzel mosattam, illetve ilyen vizet itattam is vele. Hihetetlen, de felére összehúzódott, és teljesen lelapult! Az a csúnya, vastag, fekete része szárad és apró darabokban potyog le!

Hát nem csodálatos ez a kézzrátételes ultratechnika!? A kislány visszakapta a gyerekorát. A lépcsőn már egyedül jár, föl-le, holott előtte fogni kellett a kezét, szaladgál, ug-rándozik, játszik, rohangál és rosszalkodik, ahogy egy egészséges 9 éves gyerek. Próbálgatja a szemét. Életvidám! Mikor először találkoztam vele, akkor még szomorú és depresszióra hajló volt!

J. Andrásné 57 éves asszony. Amint a mellékelt zárójelentések is mutatják, áttétes hasi rákkal kezelik. Május 24-én találkoztam vele először. Az arca sárga, fénytelen volt, besüppedt, fekete karikás szemekkel, súlya mindössze 49 kg. Napi 3x3 kézzrátételes energiakezelést kapott, a problémás részek érintésével. A 7. napra már 1 kg-ot hizott, arca nyugodt, kicsit rózsaszínes lett. Szeme alól a karikák eltűntek. Szemlátomást egyre jobban érzi magát. A 11. napon azt mondta, hogy a közérzetében kb. 60–70%-os javulást érez. 21 napos kezelés után végeztek nála ultrahangvizsgálatot. (Az eredményét mellékelem.) A főorvosasszony nem hitt a szemének! 3-szor kezdte előlről a vizsgálatot. „Hihetetlen” – hangoztatta. „Ilyen rövid idő alatt nem létezik, hogy eltűnjön!” Pedig az áttétek eltűntek, illetve némelyik még látszott, ám csöppnyire zsugorodva.

J.-nét 23 napon át kezeltem, 3x3-as kézzrátételes energiakezeléssel. Napról napra jobban érezte magát. Ez idő alatt 2 kg-ot hizott.

Én úgy gondolom, sokat segítettem neki, mind testileg, mind lelkileg. Június 20-án befeküdt a budapesti Szent István kórházba, műtétre. Az immunrendszer megerősítésével minden bizonnyal könnyebben átvészeli ezt a nagy műtétet. Remélem, Isten vigyáz rá.

Darók Sándorné, Jászboldogháza

Körülbelül 22 éves lehettem, amikor az első deréktáji fájdalmaim „beköszöntek” életembe. Az idő múlásával egyre többet szenvedtem. A hagyományos orvoslás valamennyi bevethető módszerét végigpróbáltam, a szóba jöhető orvosságok mindegyikét beszedtem. Jártam természetgyógyásznál, és gyógyteákat is ittam. 30-as éveim elejére a gyomrom egyre nehezebben tolerálta a gyógyszereket, a deréktáji fájdalmaim erősödtek, és odáig jutottam, hogy sem a munkámat, sem az otthoni teendőimet nem tudtam már ellátni. Előhalott voltam, akit szüntelen fájdalmak gyötörtek. A keserűség és a sok sírás bizony legyőzte a pozitív gondolkodást... 1996-ban került a kezembe dr. Thomas Hanna *Izomkontroll* című könyve. Nekiláttam az abban leírt gyakorlatok elvégzésének, de közben az agykontrollt is segítségül hívtam, és azt programoztam, hogy profi kezekbe kerülök. 1 hónapon belül „véletlenül” megismertem egy doktornőt, aki kollégáival –

mindenekelőtt gyógytornászával – úgy hozott helyre, hogy szép lassan valamennyi gyógyszeremet elhagyhattam. Újra tudtam mozogni, és a fájdalom az elviselhetőség szintjére csökkent.

Ekkor már biztos voltam benne, hogy a mozgás, a torna lesz az az út, amin járnom kell. 1998 nyarán úgy éreztem, hogy a hagyományos gyógytorna kereteit kimerítettem, és újabb célt tűztem magam elé: túl kell lépnem a még mindig fájdalmas és nehézkes, merev mozgásom korlátain. Ebben segítség csakis egy olyan gyógytornász lehet, aki az izomkontroll alapján dolgozik, mondtam magamnak. S láss „csodát”, az *Elixir* egyik nyári számában az Alfajárók segítségével rátaláltam András Évára. Nagy szeretettel fogadott, és elkezdtük a közös munkát, hetente 1-szer. Valójában nem munka volt ez, hanem öröm és felszabadultság! Minden alkalommal csodálatos érzéssel keltem föl a kezelőágyról; mintha mázsás súlyokat hagytam volna ott. Hatalmas sóhajok szakadtak ki belőlem, akaratlanul. Föllélegeztem. Ma már tudok a busz után szaladni, több óráig gyalogolni, fájdalom nélkül lehajolni és cipőfűzőt bekötni! 2 hónap alatt az állapotom kb. 70%-ot javult. Biztosan érzem, tapasztalom és tudom, hogy az izomkontroll nevű módszer segítségével sok éves kínlódom hamarosan már csak emlék marad.

Dávid Viktória, Budapest

1 éve a rendszerváltás óta már másodszor váltam munkanélkülivé. Elmúltam 50 éves, ezért az ismerősök csak sajnálkoztak: „hát igen...”, ebben a korban már nem lehet elhelyezkedni.” Én azonban, nem törődve sajnálkozásukkal, az elmetükre-technikához folyamodtam. Elképzelttem, hogy egy irodában ülök a számítógép előtt, és jó kedvvel dolgozom. A környezetem: békés, szeretetteljes légkör, segítőkész, kedves munkatársnők és mosolygós, elégedett főnök. Püñkösdhétfőn, a művelődési házban tartott, ingyenes agykontroll-előadás szünetében találkoztam egy gyerekkori ismerőssel. „Véletlenül” épp egy menedzserasszisztensre volt szükségem. Nos, én az vagyok. Június 1-jétől dolgozom, éppúgy, ahogy elképzelttem a tükörben. Nagyszerű munkatársaim vannak, és ráadásul a főnökasszonyom is itt ül a tanfolyamon. Köszönöm neked agykontroll!

4 éves unokám beverte a lábát, nagyon vérezett a seb. Főlértartottam a jobb tenyere-
met, és hangosan mondtam, hogy elmúlt, elmúlt, nem vérezik, nem fáj. Azonnal elállt a
vérzés! A 2 éves unokám is használja a kesztyűérzéstelenítést, ha megüti magát, ha
leesik a babája vagy ha a játszópajtása elesik.

Hétvégi főzés közben leforráztam a kezem. Azonnal használtam a kesztyűérzéstelenítést, s még csak be sem pirosodott, és nem is fáj!

Deák Veronika

Minden reggel megkérdem magamtól, hogy aznap szükségem lesz-e az esernyőre, ugyanis utálom fölöslegesen cipelni. Néha a 3 ujjamat összetéve, néha anélkül, de mindig bejön a jó válasz! Volt olyan, hogy egész nap esett, de amikor az utcán voltam, akkor mindig elállt az eső.

Dévényi Nóra

Tavaly, a tanfolyam utolsó napján, az esettanulmányánál, partnerem nagyapáját vizsgáltam és gyógyítottam. Mindkét lábán csúnya, minden orvosi kezelésnek makacsul ellenálló fekélyek éktelenkedtek. Elkezdttem gyógyítani, és a tanfolyam után is naponta kezeltem laboratóriumomban, magam készítette kenőcsökkel. Kb. 4–5 nap múlva érkezett az első visszajelzés: kisebbek lettek a fekélyek! Folytattam a gyógyítást, és 6–7 nap múlva a fekélyek teljesen eltűntek! Azóta már eltelt néhány hónap, ám a fekélyek nem újultak ki.

Főiskolára járok, és minden vizsga előtt pár nappal gondolati üzenetküldéssel kommunikálok a vizsgáztató tanárral, hogy legyen velem nagyon kedves, elnéző és olyan kérdéseket tegyen föl, amelyekre tudom a választ. A legfurcsább eset az volt, amikor egy nagyon szigorú és nem igazán jóindulatú ember vizsgáztatott munkajobból. Vizsga előtt kb. 4–5 éjszaka üzentem neki. Kértem, hogy legyen kedves, ne nagyon nyaggasson, így ő is hamarabb végez a vizsgáztatással és gyorsabban hazamehet Pécsre, a családjához. Elérkezett a nagy nap. Mindenki sápadt arccal jött ki a vizsgáról, mert egymás után buktatta meg az embereket; ha valaki 2-est kapott, annak is meg kellett azéért szenvednie, hiszen a kihúzott tételen kívül még egy csomó buktató kérdést tett föl. Amikor rám került a sor, elkezdtem mondani a kihúzott tételt. Kb. 6–7 mondat után egyetlen kérdés és szó nélkül beírta a 4-est, és mosolyogva, nagyon bájosan, kezembe adta az indexet!

Dobos Nelli

A világ valószínűleg leggyorsabb és legkitartóbb 13 éves gyerekének egy magyar kisfiú, Domján Iván bizonyult, aki agykontrollt oktató bátyám, Domján Gábor fia. A 13. életévét is csak néhány napja betöltött Iván 1999. december 12-én, az Egyesült Államokban áll rajthoz, a közel 26 ezer fős mezőnyben, a világon az egyetlen olyan maratoni futóversenyen, ahol 15 évnél fiatalabbak is indulhatnak. Iván agykontrollal készült föl a rendkívüli testi és lelki kitartást igénylő erőpróbára. Mentálisan agykontrolloktató szülei és dr. Kigyós Éva gyermekpszichológus és gyerekagykontroll-oktató készítették fel, fizikálisan iskolai tornatanára és edzője, Egri Gyula, valamint futótársa, Doroszlai Richárd. A rajtnál Gábor bátyám a következő szavakkal indította útnak: „Fuss fiam a betegekért! Fuss a nyomorékokért, azokért, akik boldogan futnának, de nem tehetik!” Nos, Iván vérhólyagos talpakkal, de a világ leggyorsabb 13 éves futójaként ért célba! (20 perccel jobb idővel, mint a tavalyi győztes.) Idézek Iván verseny után hazairt e-mailjéből, amit 5 testvérenek és édesanyjának küldött: „a Ti drukkolásotok miatt tudtam a verseny végén felfutni a 150 láb magas emelkedőre, óriási fájdalommal. Akkor ugyanis legszívesebben csak gyalogoltam volna, ám valami titokzatos érzés eszembe juttatta, hogy *Ti miattatok* vagyok itt és *Titeket* képvisellek. Ezért aztán fogtam egy képzeletbeli csákányt, fölkapaszkodtam a dombra, majd az Éva által körém képzelt szeretetburkon szépen le-gördültem. Ott már minden úgy sikerült, ahogy alfában elterveztem. A Papa ott várt, és az érmet a nyakamba akasztották.” Csoda-e ezek után, hogy a Kalypso rádió hallgatói Ivánt választották meg az év sportolójának?

S hogy ne csak más tollával ékeskedjek, vesekövem történetét is elmesélem. Tompa, bal oldali, vesetáji fájdalmak miatt főlhívtam urológus barátomat. Az ultrahang 4 mm átmérőjű – kis borsónyi – követ mutatott ki a vesében. (Ennél kisebb kő akadt el ugyan-

ezen az oldalon a vese és a húgyhólyag között a 80-as évek elején, ami miatt akkor hasfelmetszésre került sor...) Hazamentem, és az első utam a laboromba vezetett. Képzletben hangyányira kicsinyítettem magam, és hátzissákkal a hátamon bemásztam a vesembe. Elemlámpám fényében egy – hozzám képest – hatalmas követ pillantottam meg a gyönyörű barlangban, amelynek alján pataként csörgedezett folyamatosan termelődő vizeletem. Letettem a hátzissákomat, majd elővettem belőle a Black & Decker típusú, akkumulátoros fúrógépet. Tán 100 lyukat is fúrtam képzletben a kőbe. Ezt követően a sósavat tartalmazó üveg került elő a hátzissák mélyéről, amit több oldalról a kőre locsoltam. „Hallottam” és „láttam”, ahogy az erős sav pezsegeve oldja ki a meszet a kalcium-oxalát összetételű kőből. Végül előkerült a zsákból a hatalmas pöröly is, amivel apróra zúrtam a fúrástól és savazástól már erősen megroskadt követ. Naponta ismételttem e szórakoztató jelenetet, s minden alkalommal úgy éreztem, hogy egyre kisebb követ találok már csak a „barlangban”. 2 hét múlva kontrollvizsgálatot kértem barátomtól. Hosszasan kereste a követ, de nem találta. Mit mondjak, meglepődött... Külön megköszönöm barátaim segítségét, akik szintén programoztak gyógyulásomért! Sikerünk közös, az öröm azonban főleg az enyém...

Őszintén szólva nagyrészt gyerekeim miatt készítettem el *A hatékony tanulás mesterfogásai* című, audiovizuális csomagot, amiben elárulom a hatékony, gyors és élvezetes tanulás titkait. Megírása közben természetesen rendszeresen alkalmaztam az agykontrolltechnikákat is. Egyik délután például hosszan töprengtem, hogyan fogalmazható meg tömören a tanulás problematikájának a lényege. Úgy döntöttem, hogy bevetem a pohárvíz-technikát. Este megittam a pohár víz első felét, majd elaludtam. Reggel, ébredéskor, a következő mondat kattant be élesen: „Az a kérdés, hogy miként tudjuk rövid idő alatt és kellemes módon elérni, hogy erős és tartós hatást gyakoroljunk az agyunkra.” Nagyon örültem, mert ez a mondat számomra tökéletes választ jelentett.

Érdekességként megemlítem még, hogy ennek a könyvnek – az *Újabb hétköznapi csodáknak* – a szerkesztése közben egy alkalommal hirtelen erős készletést éreztem, hogy sürgősen mentsem el a számítógépen az addigi javításokat, mert talán mindjárt áramszünet lesz. Hallgattam megérzéseimre. Épp befejeződött az elmentés, amikor hirtelen sötétbe borult a lakás. Hasznos dolog ez az intuíció...

dr. Domján László

Történetem a háromujj-technikáról: amikor elvégeztem a kurzust, férjem ugyan nem ellenezte azt, de látszott rajta, hogy szkeptikus. Amikor hazaértem, lelkesen mesélni kezdtem azt a rengőteg csodát, ami velem történt. 1–2 mondat után leállított, mondván, hagyjam békén ezekkel a marhaságokkal, inkább menjünk el valahová szórakozni. Elmentünk, s ott pikázódni kezdtünk. (Ez dárdahajítást jelent.) Ő ugyan sokkal jobban játszik, mint én, de arra gondoltam, ha már meg sem hallgatott, akkor most megmutatom neki, hogy mi is az az agykontroll! Miközben céloztam, összeérintettem a 3 ujjamat, s így az első 3 dobásomból 2 az 50-esbe talált! Ez még lehetne véletlen, de férjem döbbsent tekintete további folytatásra ösztönzött. Élete legcsúfosabb vereségét szenvedte el... Ez persze csak játék volt, de az már korántsem, hogy a legközelebbi agykontrolltanfolyamon ő is ott ült lelkesen!

Domjáné Puskás Margit, Szentés

Nagy örömmel veszek részt a pedagógusok számára szervezett, *Taníthatsz jobban!* című kurzuson. Igaz, hogy még csak a felénél tartunk, de máris rengeteget tanultam belőle.

1999 szeptemberében végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Már akkor is az a cél lebegett előttem, hogy majd a tanításban is hasznosíthatom a módszert. Vásároltam a kiadványokból, azokat is tanulmányoztam.

Ebben a tanévben csoportmunkában foglalkoztattam a gyerekeket (másodikosokat). Mindjárt elvégeztük a babcsíráztatás kísérletet. (Minden csoport külön-külön.) Azt a tálkát, amelyben a szeretni való babok voltak, kis piros szívvvel jelöltük meg. A kísérlet sikerült! Ezzel magyaráztam el szemléletesen a gyerekeknek, hogy ha szeretik egymást, akkor sokkal sikeresebbek lesznek. A siker mértéke attól függ, mennyire szeretik egymást. Ha békétlenkednek, csak emlékeztetem őket a babkísérletre. Többet ér minden litániánál!

Megvettem a Relax Manót tartalmazó kazettát (*Lazító gyakorlat 6–9 éves gyerekeknek*), a *Zseninek születtél!* kazettát, a *Vidám Tapsi és Mérges Tapsi kalandjai* című mesekönyvet, valamint az *Észkerékkapcsolót* és az *Észkapcsoló agytornát*. A meséért rajonganak a gyerekek, ez számukra amolyan kollektív jutalom. Van, aki karácsonyra ezt a könyvet kérte a szüleitől, és meg is kapta.

A relaxálást én élvezem! Ilyenkor a sok kis csibész angyallá változik... Nagyszerű látni, amint nagyon komolyan csinálják, valóban „vevők” rá a gyerekek!

Hetente egyszer relaxálunk, az agytornát többször elvégezzük. A szekrény belső oldalaira beragasztottam a torna illusztrációit. Van egy matekos és egy magyaros torna. Óra elején az egyik gyerek mindig odamegy, és „levevényeli” a tornát.

Amikor a 20 perces számolási rutinfejlesztést csináljuk vagy szépírási óra van, esetleg felmérőt írunk, mindig szól a háttérben valamilyen szép, nyugalmat árasztó, klasszikus zene.

A szubjektív kommunikáció hatását is megtapasztaltam már. Remekül lehet hatni így problémás gyerekekre! Igyekszem fokozatosan egyre jobban kiaknázni az agykontroll nyújtotta lehetőségeket.

Dóra Jánosné

Csütörtökön este nagyon fáj a szívem. Lementem alfába, és megkérdeztem, miért fáj a szívem olyan sűrűn, miért érzem azt a szorítást, és a hátba, könyökbe kisugárzó fájdalmat? Vártam. Egyszer csak megjelent előttem egy fura, kis, működő gépezet. Nem tudtam mire vélni, mit akar ez jelenteni. Ahogy ott töprengtem a kép jelentésén alfában, észrevettem, hogy a gépezetből kinyúlik egy majdnem félkör alakú lemezcső. A csőből vízszint, abba félig beszorulva, kilógott és kapálódzott egy olyan féreg, ami talán a lötétűre hasonlított. Gondoltam, beleszorult a csőbe, és kijönne, ha tudna. De vajon mit jelenthet ez? S ekkor hirtelen sóhajtottam egy nagyot, és gondolatban jó erősen befűjtam a csőbe. Láttam, ahogy a féreg, sok-sok homokszemcsével együtt, kirepül belőle. A szemcséket látva hirtelen leesett a tantusz: – Te jó ég! Hát persze! A gépezet a szívem, a cső a koszorúerem, s a homokszemcsék meszet jelentenek! De mi a féreg? Sóhajtottam még vagy 5-öt, 6-ot, és minden sóhajtsátnál megfűjtam a csövet. Csak úgy röpiült belőle kifelé a homok! Majd elgondolkoztam, hogy most már szabad a pálya, a sok

mészlerakódás kijött, tehát könnyebben áramlik a vér. Kijöttem alfaból, és valóban sokkal jobban éreztem magam, csaknem teljesen megszűnt a szívújéki fájdalom. A jelek szerint azonban nem végeztem teljes munkát, mert már másnap egész nap éreztem, hogy valami nincs rendben, bár mégis jobban voltam, mint korábban. (Apám 63 éves korában szívkoszorúér-elmészesedésben halt meg.)

D. S.-né

(Szerkesztői megjegyzés: ilyen tünetek esetén tanácsos feltétlenül orvoshoz is elmenni és mellette – kitartóan, s nem csupán egyszer – programozni. Jelzi a történet, hogy tudatalattink mindig tudja a gond okát, s hogy sokszor jelképekben adja meg a választ. Hogy mit szimbolizálhat akkor a „féreg”? Talán egy csöppnyi véralvadékat, vagy azt, hogy a testen „féreg foga rág”, vagyis beteg a szív.)

Anyut kétszer operálták szívbetegség miatt. Mesélte, hogy a gondolati gyógyításom idején olyan érzése támadt, mintha a szíve táján kb. 2 cm-es szikrák sülték volna ki, és távozott volna a betegsége. Másnapra a felesleges víz kiürült a szervezetéből, és a pulzusa is normálissá vált.

Apámat is gyógyítottam. Az erős kézremegése teljesen elmúlt. Azóta az alkoholt sem issza. Azelőtt sok húst evett, most csak növényeket, s közben veri a mellét, és azt mondja, hogy egyre jobban van.

Két napja, munkám közben, véletlenül beleszúrta egy tűt az ujjamba. Erősen vérzett a seb. Fölfektettem a másik kezem, és gondoltam, hogy elmúlt, nem fáj, nem vérzik, de nem hittem igazából, hogy el is fog állni. Ekkor arra gondoltam, hogy annyi „csoda” történt már, hogy ennek is be kell jönnie. Újra mondtam magamban, hogy elmúlt, nem fáj, nem vérzik. A vérzés valóban elállt!

Edít

Ismétlő vagyok, tavaly végeztem el először a tanfolyamot. Legfőbb célnak apukám gyógyítását tűztem ki magam elé. Ő már több, mint 10 éve asztmás, állapota az idő haladtával egyre súlyosabb lett. Az utóbbi években már heteket töltött kórházban!

Gyógyításához a laboromat használtam. Sokáig kerestem a megfelelő módszert. Bármit próbáltam – kenőcsöt, spray-t, injekciót stb. –, nem éreztem úgy, hogy az hatékony lesz. Fölfektettem hát apukámat a kezelőasztalra, elkezdtem masszírozni minden porcikáját, s közben magamban pozitív gondolatokat mondogatva, gondolatban fölnyitottam a mellkasát. Megvizsgáltam a tüdőt, és csodálkozva tapasztaltam, hogy a jobb oldali, alsó tüdőlebeny széle csúnya fekete, mintha szurkos lenne. Ujjaimmal gyengéden megmasszíroztam ezt a beteg tüdőrészt, és elképzeltem, hogy napról napra kisebbedik a folt, s egyre több hörgőbe jut be a levegő.

Odaütem laborom íróasztalához, s a velem szemközt lévő képernyőmön elképzeltem őt immár egészségesnek. Édesanyám örömteli arcát is „láttam”, amelyen pedig egyre kevesebbszer lehetett mosolyt fölfedezni... Kb. fél évig programoztam apukám gyógyulását. Azóta egyszer sem került kórházba, és nem támadtak súlyos rohamai! Egyszer-kétszer ugyan még el kellett sietnie egy-egy injekciót kérni, de ezek már nem rohamok voltak.

Kislányom 5. osztályos. Angolból 4-esnél jobbra nem futotta a tudásából. Esténként, elalvás előtt, egymás kezét fogva 20-szor, 30-szor elmondtuk, hogy „napról napra egyre jobban és jobban érzem magam”, és hozzátettük: „szeretem az angol nyelvet, mert érdekes, szeretek tanulni, és milyen jó lesz majd, ha megértem az angol beszédet!” Ebben az évben már idáig négy 5-öst hozott angolból!

Edit

Részt vettem a *Tanítatsz jobban* című, pedagógusoknak tartott kurzuson. Azóta az osztályomban kísérletképpen a gyerekek közül 10-zel rendszeresen és naponta végezzük az *Észkerékkapcsoló* könyvecskék gyakorlatait. Lelkesen és kitartóan csinálják. Az eredmények magukért beszélnek. 4-esnél rosszabb jegyek náluk azóta nem születtek! Hálásan köszönöm a gyerekek, a szülők és a magam nevében.

Edit, Mezőörs

Minden tanítónak és tanárnak ajánlom, aki még nem próbálta ki! A gyerekek könnyen és szívesen játszanak a képzeletükkel. Pl. történelemórákon jól használható az időgép. Beszámolnak a gyerekek színekről, szagokról, zajokról. Hatalmas élmény nekik! Az se legyen meglepő, ha egy képzeletbeli utazás után, amit például a tápcsatornában tesz meg, egyszerre minden tanuló a tanári asztalhoz szalad, mert annyira szeretne beszámolni az élményeiről, és persze azonnal. Ajánlom minden kollégának. Csodálatos kalandokban lesz részük!

Egy boldog tanár

Mosonmagyaróváron többen, agykontrollosok, rendszeresen összejönnek és esettanulmányokat csinálunk. Az egyikünk unokahúga 2 és fél éves, és sajnos fejlődési rendellenességgel született. Szívének jobb és bal fele között lyuk volt, amin a két szívfél vére keveredett. Szívűtérről 3 éves koráig nem lehetett szó. A kislány Salgótarjánban él. A pszichikus gyógyítást éppen az esedékes orvosi felülvizsgálat után kezdtük meg, amikor még természetesen kimutatták a szívhibát. Folyamatosan programoztunk 3 hónapig, s a következő vizsgálaton a meglepődött orvos már nem találta a lyukat a kislány szívén!

dr. É. László

A következő sikerek csak töredékét képezik agykontrollos naplómnak. Mi a titka, hogy kiegyensúlyozottabb, sikeresebb és egészségesebb vagyok, mint valaha? Elsősorban az, hogy a rendszeres relaxációnak köszönhetően már alig van nyoma az évtizedek folyamán bennem leülepedett feszültségnek. Csodálatos, hogy mindig, minden körülmények között jól érzem magam. Élem az agykontrollt, s ezáltal hétköznapijaim és ünnepnapjaim minden perce szebb, sikeresebb. Tanulni is egyre könnyebben tanulok. Ez utóbbinak nálam óriási a jelentősége!

Néhány éve, nyáron, kiújult az arcüreggyulladásom. A 10 hónappal korábbi agykontrollos sikerre emlékezve azt hittem, gyorsan túl leszek rajta. Több mint 2 hétig hiába

programoztam. A tünetek egyre kellemetlenebbé váltak. Magam előtt szégyenkezve ugyan, de elmentem a szakrendelésre. A röntgenletem negatív lett. Kiderült, hogy a gennyes, véres váladékot, a fejfájást és az orrdugulást valójában orrpolip okozta. Már másnap megműtöttek volna, de kérésemre október 26-ára halasztották az operációt. Hazamentem, és szintemre menve immár az orrpolipomat kezeltem. 1 nap alatt panaszmentessé váltam. Attól kezdve hetente néhányszor programoztam a polip elmúlását. Október 26-án azért fölkészültem, hátha lesz sebészi beavatkozás. (Pizsama, papucs, fogszeke.) A főorvos úr igencsak nézegetett az orromba, az egyik kezében levő műszert úgy fogta, mintha a háromujj-technikát alkalmazná, mégsem találta, amit kerestem. Majdnem elnevettem magam. Kénytelen voltam elárulni neki vidámságom okát. A főorvos úr kezet nyújtott és gratulált.

1995-ben néhány hónap alatt, szinte a semmiből, új otthon varázsoltam magamnak. Szeptember 7-én az agykontrollklubban 250 alfatársam programozta, hogy az egyéni fejlődésemet gátló lakás- és egyéb problémáim megszűnjenek. Október 29-én beköltöztem abba a lakásba, ami jobban megfelel, mint amire eredetileg pályáztam. Minden látogatóm megérzi a különleges atmoszférát, ami miatt boldogan élek az egyszobás lakásomban. Ezúton köszönöm meg a segítséget alfabarátainknak, amit a lakás berendezésében nyújtottak!

1997-ben megvalósult addigi életem legszebb párkapcsolata. Amikor 1 év múlva megszakadt, az agykontroll segítségével éltem túl az akkor megtapasztalt, majdnem elviselhetetlen fájdalmat. Agykontrollos barátaim hívás nélkül ott voltak velem a válságos hetekben, személyesen, telefonon vagy levélben. Egyikük ölébe hajtva a fejemet sírtam, mint egy szaros kölyök, de közben hangosan mondogattam, hogy úgyis még szebb jön. És jött, és a kapcsolat ma is tart! Nagyon érdekes volt, hogy a „mindig, minden körülmények között jól érzem magam” program a bánat legnehezebb heteiben is működött. Éreztem, hogy hasznos a lelkenek ez a megrázkódtatás. Egyre többet tudtam magamon nevetni, éreztem, hogy más ember lettem. Közben persze nem minden cselekedtem volt helyes. Például a szakításra reagáló, 44 oldalas levelemet ma már másképp fogalmaznám meg...

4 hónappal később végleg elbúcsúztam édesanyámtól. Élete utolsó, kb. 2 hónapját soha nem remélt megértésben és szeretetben töltöttük együtt. Pedig az ő szemében addig én egy félsikerült senki, az utolsó 6–7 évben pedig szélhámos kuruzsló voltam.

Programozásnak köszönhetem, hogy a nyugdíjam összege már nem akadályoz meg abban, hogy rendszeresen, anyanyelvi környezetben tanuljam az angol nyelvet. 59 éves koromban mentem ki először Angliába, most 2000-ben, amikor ezeket a sorokat írom, már 280 kinn töltött napot tudhatok magam mögött. Hány éves vagyok? Inkább a születésem idejét árurom el: 1936. nov. 5.

1995. dec. 28-án úgy nyitottam ki a nyomás alatt álló kuktámat, hogy a függőfolyosó kövezetére letéve azt, bakancsom sarkával berúgtam a tetejét... A hatalmas gőzrobbanás alaposan megégette a jobb karomat, combomat, lábszáramat és bokámat. Nosza, kesztyűérzéstelenítés! A combomon és a bokámon már mindkét kezemmel dolgozhattam. Nem is maradt más nyom, mint néhány nagy, piros folt a bőrömmön. A fájdalom el múlt, hólyagoknak nyoma sem volt! Este, lábápoláshoz, áztatóvízbe tettem a lábaimat. A jobb bokámon lévő piros folt a meleg víztől pillanatok alatt, égő fájdalom kíséretében,

1 cm vastag, 3–5 cm átmérőjű hólyaggá változott. Föltartottam a kezem, és ezt mondtam: „Elmúlik!” Aztán rántottam egyet a vállamon; „majd elmúlik...”

Másnap reggel, kerékpározás közben, a bakancsom szára széttrancsírozta a hólyagot. Az 1 órás úszás az uszoda klóros vízében pedig úgy elintézte a sebet, hogy estére már folyt belőle a genny... 3 napig naponta többször is kötést kellett cserélni. Programoztam rendszeresen az elmetükre-technikával. Megittam több liter programozott vizet, naponta legalább 1 órát gyógyítottam a sebet alfahanggal. Az 5. napon végleg levehettem a kötést. Kellett nekem ez a lecke? Valószínűleg igen.

1996. március 7-én egy Polski anyósüléséről részeg matrózt megszegyenítő trágársággal akart egy behemót ember fölzavarni kerékpárostul a járdára. Menet közben csak annyit kérdeztem tőle: „Viccelsz?” A Csanády utcai kereszteződésnél megálltak. Kiugrott a kocsiból és „na, most letépek a fejed” felkiáltással, káromkodva, hadonászva jött felém. Összettem a 3 ujjamat, s mentálisan üzentem: „Jó ember vagy te, legyen az, ami mindkettőnknek a legjobb!” Magamnak pedig a következő utasítást adtam: „ha ütni fog, lehúzó a fejem.” Végtelen nyugalom áradt szét bennem. Azt, amit abban a kritikus percben éreztem, azóta is próbáltam néhányszor földézni. Nem sikerült, de még az emléke is fantasztikus élmény! Amikor 4 m-re volt tőlem, az addig vörös, dagadt fej elkezdett sápadni. A hangja elhalkult. Amikor 2 m-re közeledett, az arca elszürkült, hang nem jött ki a torkán, s nagy nehezen visszatántorgott a kocsijához. A következő piros lámpánál kezdtem csak el remegni, de akkor a homlok-tarkó tartással oldottam a feszültségemet.

1996. június 3., 14 óra 30 perc. A déli programozásnál derült ki, hogy tigriseim, krokodiljaim és a 2 csontfaló kutyusom ketrecen kívül mértéktelenül zabálnak. (Zabálják a vadhúskinövéseimet és a csontot a bal orrlebenyben, valamint a zsírdaganatomat.) Viszsa akartam zavarni az egész társaságot, aztán mégis megszavaztattam őket. A szavazás eredménye: takarodóig ehetnek tovább. Most, 2000-ben, már nincs csontkinövéssem és eltűnt a zsírdaganatom! Állataimat bárkinek szívesen kölcsönadom...

Napi 3–4 nagy, nyári veszekedés a bérházban, ahol 39 lakás nyílik a függőfolyosóra. Az egyik házaspárt a cigány rokonság ki akarja üldözni a lakásából. Az előbbieket egyetlen fegyvere az üvöltözés és a trágár mocskolódás, amazoké az egyre rendszeresebb zaklatás. Föltettem magamnak a kérdést: van-e jogom beavatkozni? Az ehhez hasonló, ezernyi problémát ki oldja meg? S ekkor lelki szemeim előtt felködlött a láncreakció sematikus rajza. El kell kezdeni, s aztán csinálni kell, gondoltam. Leültem a meditatálószékembe, és elkezdtem dolgozni: „az legyen, ami mindenkinek a legjobb!” Ilyen gyorsan még soha nem állt helyre a házi béke!

1996. nov. 6. Esettanulmány a kerékpáron. Elveszett a kontrafék csavarja. A kontrafék karja begörbítette a sárhányó villáját. 2 nap múlva megszűnt a világítás, a lámpa csak néha adott halvány fényt. Próbálámpával ellenőriztem a dinamót, az érintkezési pontoknál rozsdátlanítottam, de minden hiába. Ekkor lementem a szintemre, és gondolatban végigkövettem a vezeték útját. A kontrafék karja alatt sziporkázást „láttam”. Bétában aztán megtaláltam ott a szigetelés hibáját, ami a rövidzárlatot okozta!

1998. június 25-én éppen leguggoltam, amikor a mellkasomra borult 5 liter, forrásban lévő víz. Hatalmas üvöltés után a következő szavaim már azok voltak, hogy: „nem fáj, elmúlik”. Kézlevitációban bevittem a tudatomba (2 mp), hogy minden szükséges

intézkedésre képes vagyok. Leküzdöttem az iszonyú fájdalmat, 3x3 percig engedtem magamra a hideg vizet (ilyen esetben amúgy hosszabb ideig kell), rendbe tettem a katasztrófa színhelyét, s a következő üzenetet hagytam a telefon üzenetrögzítőjén: „Kedves hívó fé! 1998. június 25-én, a saját lábamon bementem a Honvéd Kórház égési osztályára, de lehet, hogy a zárt osztályon találsz meg...” (Ugyanis ekkora hülyeséget csinálni?! Töröld! Töröld!) Rövid nadrág, trikó, strandpapucs, fogkefe, és összegörnyedve elindultam. A metrón tócsa keletkezett alattam. Hol az egyik, hol a másik, mandarin nagyságú hólyag pukkadt ki. Az orvos első kérdése az volt: „Hol a mentős, aki behozta?” Testem 20%-a másodfokú égési sérülést szenvedett, és még vagy 10%-a első fokút. Az orvosi beavatkozás, az agykontrollos nővérke és a Silva-technika azt eredményezte, hogy a kórházi kezelés időtartamát *negyedelték!* Néhány hét múlva az utolsó kötések is eldobhattam. Ma már alig van nyoma a balesetnek. A meditáción kívül programozott vizet, napi 30 kézlevitációt és bizonyos kenőcsöket alkalmaztam.

1998. nov. 22-én a kerékpárommal – amelyet nem túlságosan becsültem – akkorát estem, mint egy lavór. Nagy sebességnél keresztbe csapódott a kormány, és én a bal oldalamba zuhantam. Számomra meglepő módon mégis a jobb vállamban szakadtak el az ínszalagok. A baleseti sebész közölte velem, hogy ha 20 éves lennék és élsportoló, akkor megműtene. „Higgye el, hogy a 60 év fölötti férfiak fele szakadt vállínszalagokkal él! Szokja meg hát Ön is!” – mondta. Az első hónapokban bizonyos tevékenységeket egyáltalán nem tudtam elvégezni. A legszörnyűbb érzés olyan egyszerű kézmozdulatoknál jelentkezett, mint a fogmosás és a borotválkozás. Agykontrollal ezt a feladatot is megoldottam! Tanácsadóim összevarták az ínszalagokat. Alfában különböző gyakorlatokat végeztem, bétában pedig, eleinte óvatosan, ténylegesen is végrehajtottam őket. Fokozatosan kezdtem terhelni a vállam. Másfél év után újból képes vagyok 10 fekvőtámaszra, 3 húzózkodásra és úszásra, minden stílusban.

2000. májusában múlt 10 éve, hogy – több hónapos kórházi kezelés és kivizsgálás eredményeként – egészségi állapotom miatt alkalmatlan minősítést kaptam hivatásom gyakorlására. Az évfordulót alapos ellenőrző vizsgálatokkal ünnepeltem. Majdnem minden rendelői részlegen azt írták a kartonomra, hogy „sine morbo”, vagyis betegség nélküli, magyarul egészséges. De nem így a reumatológján! Itt aztán a gerincferdüléstől a meszesedésig sok mindent megállapítottak. Néhány héttel később az izomkontrollos macskanyújtózás gyakorlat után kellemes roppanást éreztem a csigolyáimnál. Élettársam azonnal megállapította, hogy megszűnt a gerincferdülésem. Domján Laci is egyenesebbnek találta a hátamat. Felállványozott gerincemen ma is folyamatosan dolgoznak kedvenceim, a Hupikék Törpikék. A kopásokra műgyantát vakolnak, a meszesedéseket faragják, csiszolják, a csigolyák közé izületi nedvet fecskendeznek, és eközben remekül érzik magukat!

Befejezésül hadd írjam le előző barátnőm indukálta gondolataimat. Azt mondta: hengegő vagyok. Én más szóval jellemezném magam: büszke vagyok. Büszke arra, hogy oda, a csúcsra, tettem egy picit jelet. Büszke vagyok arra, hogy rendbe hoztam egészségemet; hogy lelkileg több vagyok, mint tegnap voltam; hogy nem tagadok és nem is állítok semmit, amit nem tudok bizonyítani; hogy másokban is meg tudom erősíteni a hitet saját jobbátételük lehetőségében. Büszke vagyok arra, hogy szellemi frissességemet 8 év alatt sikerült jelentős mértékben helyreállítani; hogy 60 fölött még

mindig 60 percen belül futom a 10 ezer métert; hogy becsülettel fölhevéltem 3 gyereket; hogy az agykontroll előtti 56 évem alatt sem aláztam meg senkit; s hogy szembe tudok nézni hibáimmal. Büszke vagyok arra, hogy tudok segíteni; hogy hozzá tudok járulni ahhoz, hogy jobbbá váljon a világ.

Engi Laci

A tanfolyamot követően számos apró változás történt az életemben. A legnagyobb siker azonban a munkámmal kapcsolatos. Nem éreztem jól magamat a munkahelyemen, és ezért már a tanfolyamon is, amikor az elmetükre-technikát tanultuk, azt programoztam, hogy új helyen dolgozom. Részletesen elképzelttem az irodát, hogy milyen a berendezése, hol az ajtó, s hogy sok növény pompázik a szobában. A tanfolyamot követően naponta programoztam ezt. Már kezdett megtörni a lelkesedésem, amikor a tanfolyam után 1 hónappal elmentem az ismétlő találkozóra. Ott sokan számoltak be sikereikről, s egy fiú elmesélte, hogy miként sikerült jó állást szereznie az agykontroll segítségével. Ez újra reményt ébresztett bennem, és folytattam a programozást. 1 hét múlva hallottam, hogy egy vállalatnál új munkatársat keresnek. Elmentem a meghallgatásra. Előtte persze alfában elképzelttem, hogy sikerül, megkapom az állást. Másnap már meg is érkezett az üzenet, hogy engem választottak, bontsam föl a régi irodában a munkaszerződést, mert azonnal munkába állhatok. Amikor megmutatták a munkahelyi szobámat, majdnem sírva fakadtam a meglepetéstől, mert pontosan olyan volt, amilyennek elképzelttem és lerajzoltam! Az asztal színe, az ablak elhelyezkedése, a virágok, minden ugyanaz volt, mint amit elképzelttem! Először hihetetlennek tűnt, hogy elménk mi mindenre képes, de most már ugyancsak kezdek hinni benne.

Enikő Szegedről

Az ultraszeminárium első estéjén hazatérve, letettem az asztalra a tanfolyam egyik gyakorlata során energetizált könyvet. *(Szerkesztői megjegyzés: az ultra elnevezésű továbbképző tanfolyamon többek közt megtanuljuk, miként vihetünk mentális energiát és információt szilárd tárgyakra és vízbe. Az említett gyakorlat során a tanfolyami kézikönyvünket energetizáltuk, és jókedvet sugárzó információt programoztunk bele. Lehet, hogy mindez misztikusan hangzik, a kurzuson azonban elmagyarázzuk a jelenség tudományos hátterét is.)* A család járt-kelt, végezte a dolgát. A 13 éves fiam egyszer csak ugrott egyet és így szólt: „Ujjé! Nem tudom miért, de olyan jó kedvem van!” Én tudtam, hogy miért...

Erika

Tíz éve végeztem el az agykontrolltanfolyamot, és azóta sok változás történt velem és körülöttem. 1991-ben úgy érettségiztem le, hogy előtte alig tanultam valamit, talán csak 1 hetet. A 3 ujjamat összetéve mégis magabiztosan és határozottan feleltem a kérdésekre, és még az olyan helyzetekből is sikeresen vágtam ki magamat, amikor nem tudtam a helyes választ...

Az érettségiszünetben 4 hét alatt 10 kilót fogytam le, úgy, hogy közben rengeteget ettem, ám a *Testkontroll* című könyvben írtak szerint. A katonaságnál, ahol szalonnát kaptunk kenyérral és konzervvel, meghíztam. Amikor leszereltem, 1 hét alatt fogytam vissza 5 kilót, amihez már az agykontrollt is bevettem.

1991-ben szemüveget kaptam, $-1,5$ dioptriásat. Néhány napig hordtam, de zavart, hogy „mozog előttem a talaj”, és úgy éreztem, bezár a fejembe, mint egy bura. Egyik órán az iskolában egyszer csak azt éreztem, nem kell ez nekem. Ez a szemüveges arc nem én vagyok! Fölálltam, odamentem a kukához, belekotortam, és a mélyére dobtam a szemüveget, majd rátoltam a szemetet. Azóta is tökéletesen jó a látásom! A fejfájás-kontrollnak köszönhetem, hogy elmúltak a migrénes fejfájásaim, amik pedig már szinte naponta meggyötörtek.

Háromszor törött el a lábamon egy-egy ujjam. Mindhárom esetben 2 nap alatt teljesen összeforrt, lement a duzzanat és elmúlt a fájdalom. Szintemen arra koncentráltam, hogy vérem kalciumot szállít a töréshez, s az oda beépül. A röntgenvizsgálat is látványos javulást mutatott!

Szakácsként nagy konyhán dolgoztam, s egy alkalommal a 240 literes üstből véletlenül a lábamra engedtem a forró vizet, mert a nadrágom széle beleakadt a csapba. Nem mesélem el, mit szenvedtem hetekig, mert akkor sajnos nem jutott eszembe programozni. Ám 1 évvel később nagyon zavart, hogy a leforrzás helyén nagy barna folt virult, ami orvosi vélemény szerint „örökre ott fog maradni”. Katona lettem, sok időm nyílt a meditálásra, ezért úgy gondoltam, ideje „megcsinálni” a lábamat. Sokat programoztam elme tükrével a laboromban, mire a csúnya bőrelváltozás, néhány hét alatt, teljesen eltűnt! Annyira, hogy szinte már a nyomát sem lehet megtalálni!

Lassan 10 éve, hogy minden betegség elkerül. Ha esetleg náthás vagyok, az is elmúlik 1–2 nap alatt.

Tapasztalatom szerint a legjobb gyógyszer a kiegyensúlyozott emberi kapcsolatokban rejlik, amit elme tükrével és gondolat-nagytakarítással értem el.

Édesapámat egyetlen nap alatt sikerült rávenni arra, hogy leszokjon a cigarettáról, holott évekig napi 2 dobozzal szívott! Ő a mai napig nem tudja, hogy miként történt valójában. Egyik napról a másikra elhatározta, hogy abbahagyja a cigizést, s úgy is tett. Érdekes módon épp ezt megelőző éjszaka javasoltam ezt neki szubjektív kommunikációval, ecsetelve a változtatás előnyeit...

Kutyámnak begyulladt a szeme. 2 hónapja kezelte az orvos, és egyszer csak azt mondta, ki kell operálni. Laboromban éjszaka alaposan megdolgoztam a kutyus szemét, mire másnapra teljesen rendbe jött! Később a kutyám nagyon beteg lett, leptospirózis fertőzést kapott, amire azt mondták, hogy garantáltan gyógyíthatatlan, halálos. Programoztam, hogy meggyógyuljon, és sikerült! Fölépült! Sajnos 1 év múlva újra beteg lett. Kómába került, be kellett vinni az állatkórházba. Az orvos azt mondta, meg fog halni, nem is fog már észhez térni. Azonnal programozni kezdtem, mire pár nap alatt nemcsak, hogy észhez tért, hanem fölkel, járkált, ugrált! Egyik napról a másikra! Az orvos megdöbben, és azt mondta, másnapra vigyek tiszta pokrócot. Másnap nem találtam a kórházban a kutyámat. Az orvos közölte, hogy meghalt, felboncolták és elégették. Állítólag olyan volt a mája, mint egy hízott libáé. Napokkal azelőtt írtunk alá közösen egy papírt, hogy ha meghalna a kutyám, akkor nem boncolhatják föl, és el kell

temetni. Később tudtam meg, hogy ezek a dokik vadászni járnak, nekik nem nagy dolog egy élet. Ezt egyikük mondta. Meg kell tanulnom megbocsátani...

Ismerősöm kutyájából egy zsírdaganatot tisztítottam ki mentálisan egyetlen éjszaka alatt. Eltűnt, mintha nem is lett volna. Pedig már műteni akarták!

Nagyapámnak veseköve volt, és anyu azt mondta, valamit kellene csinálni vele, mert görcsöl. Éjszaka kis lézerrel „szétbontottam” a követ. Másnap délután anyu jött haza, és újságolta, hogy a Papa reggel kipisilte a kő darabjait, már nem is kell csinálni vele semmit! Magamban mosolyogtam...

Az egyik legnagyobb élményem az időjárással kapcsolatos. Egy könyvben találtam rá az ötletre. A hegyoldalon ülve elhatároztam, hogy a tábor idejére, legalább nappalra, szép időt programozok. Ellazultam, és tűzijátékként szétszóródó virágokkal lőttem szét gondolatban a felhőket. Éppen úgy történt, ahogy elképzeltem, azonnal kisütött fölötünk a Nap, s a felhők körben széthúzódtak! Olyan volt, mintha mesefilmet látnék! Azóta azt tapasztaltam, hogy ez csak akkor jön be, ha nagyon fontos a cél elérése, nincs más megoldás, és az úgy érzelmileg is érint. Ha található a közelben kis erdészház, ahová kényelmesen behúzódhatunk, akkor nem működik a dolog. Máskor viszont azonnal!

Elvégeztem a pénzkontrollt, és rá 2 hónappal rátaláltam a számomra megoldást jelentő üzletre. Amellett szakmámban, vegetáriánus szakácsként is sikeres és elismert lettem. Állásra jelentkezéseimkor is magabiztosan viselkedtem. Magamban még csodálkozva mosolyogtam is, hogy annyira nyugodtnak és lelkiileg erősnek érzem magam, mint azelőtt soha! Megtanultam, hogy a pénz jó dolog, ha akként használom. Most már vannak céljaim, méghozzá nagyok!

A szokáskontrollt is sikerrel alkalmaztam. Az utóbbi időben morgós, rossz hangulatú voltam. Nagyon... Elhatároztam, ennek véget vetek, és megalkottam új hozzáállásomat. Elkezdtem a 30 napos programozást, és már a 2. naptól teljesen pozitívak lettek nemcsak a szavaim, de még a gondolataim is! Már elképzelni sem tudom magamat másként.

Az ébredéskontroll percre pontosan működik! Most már rendszeresen használom.

Hamarosan elkezdek egy iskolát, és nyelvet tanulok. Kapcsolataimban akad még egy-két elrendezni való. Magas emberi értékeket jelentő célokat tűztem magam elé. Óriási segítségem van elérésükhöz! Igen, az agykontroll.

Erszény Krisztián

1992-ben nagyon beteg és elkeseredett voltam. Egy műtét során ugyanis hepatitis C vírussal fertőződtem meg. Emiatt úgy éreztem, elveszítem a családomat vagy feladom, és akkor önmagamat is elveszítem. 1993-ban elmentem az agykontrolltanfolyamra, és azóta csoda történt! Megpróbáltam mindazt, amit ott tanultam, és minden sikerült! Egyedül én tartom magam ilyen jól azok közül, akikkel 92-ben együtt kezdtük a kezeléseket. Többen közülük azóta már meghaltak. Azóta meg is ismételtam a kurzust, ami újabb erőt adott a továbbéléshez. 25 év után a dohányzást is abba tudtam hagyni. Amibe csak belefogok, az sikerül. Gyermekeimmel, unokáimmal és férjemmel csodálatos boldogságban élünk. Köszönöm az agykontrollnak!

Eszter

A tanfolyamot 4 éve végeztem, s azóta részt vettem már ultraszemináriumon is. Édesapám vesekövét például az ott tanult módon, programozott vízzel hajtottam ki, igen gyorsan. Már éber állapotban is tudok programozni! Néhány hónapja vettem észre, hogy a dolog akkor is működik, ha csak rágondolok a megoldásra. Megtanultam tisztelni és komolyan venni a megérzéseimet. Az agykontroll teljesen beépült az életembe. Amit kezdőként meglepő sikerként könyveltem el, az mára már természetes része az életemnek. Minden jót, ami velem történik, én már nem csodának, hanem örömteli történésnek nevezek. Az én esetemben az agykontroll elsősorban az életminőségemet változtatta meg.

Éva

3 éve végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Sikereim azóta vannak, amióta megtapasztaltam, hogy nem elsősorban az alfában töltött idő hossza a lényeges, hanem az ellazulás mélysége. Egyik sikerem: 3 éve diagnosztizálták a veseköveimet, ami iszonyú görcsöket okozott. Elkezdtem programozni. Morzsolgattam alfában, s egy idő után megszűntek a görcsök. Kb. 2 hónapja jártam újabb hasi ultrahangvizsgálaton. A követ nem találták! Az orvos nagyon csodálkozott, majd azt mondta, hogy bizonyára feloldották a követ a gyógyszerek... Én azt a gyógyszert agykontrollnak hívom.

Éva

1993-ban végeztem el az agykontrolltanfolyamot Győrött. Azóta több sikerem is született. Kertes házban lakunk. Házunkat eddig minden tavasszal rengeteg hangya árasztotta el. Amióta beszéltem alfában a hangyák királynőjével, és elküldtem őket a fészker mellé, azóta nincs hangya a lakásban! Ennek már 3 éve!

A kertünkben rendszeresen túrtak a vakondok. Velük is elbeszélgettem alfában, és ők is eltűntek! Ennek már 2 éve.

Szeretett nagybátyám az Egyesült Államokban él. Kb. 2 hónapja tüdőrákot diagnosztizáltak nála. Megműtötték, e hónap közepén sugarazzák először. Rendszeresen gyógyítom a laboratóriumomban. Az 1 hete kapott eredményei, hála Istennek és az agykontrollnak, negatívak lettek!

Éva

Megvettem a múlt héten a fiamnak a *Zseninek születé!!* című kazettát. Fiam 12 éves, szétszórót, örökmozgó. Legnagyobb csodálkozásomra 1 nap alatt 2-szer is végighallgatta a kazettát, nyugodtan, figyelmesen. Tegnap fölhívott az osztályfőnöke, hogy megdicsérje az utóbbi napokban tanúsított magaviseletéért. Kérdezte, mit csináltam? Akkor nem jutott eszembe, hogy ez a kazettának köszönhető, de a ma reggeli ébredéskor annak a biztos tudatával ébredtem, hogy ez a változás már ennek a kazettának az eredménye. Köszönöm!

Éva, Pécs

1996 márciusában végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Ezt a dátumot csak azért írom le, mert ettől az időponttól új időszámítás kezdődött az életemben.

Meg kell vallanom, még a tanfolyamot követő hetekben is eléggé szkeptikus voltam. Ennek ellenére gyakoroltam. Naponta 3-szor, 4-szer mentem szintemre, azzal a nem titkolt céllal, hogy talán így majd elmúlnak izületi fájdalmaim. Gondoltam, már az is eredmény, ha az állapotom nem romlik tovább. 1 hónap múlva jelentkeztek az első eredmények. Fájdalmam csökkent, s ez újabb lökést adott a további gyakorláshoz. Nőtt a teljes gyógyulásba vetett hitem. Ennek érdekében bevettem kis törpikéimet is, akik csípőizületeimről minden alkalommal szorgalmasan csákányozták le a meszes fölrakódásokat. Újabb 1 hónapon belül a csípőfájdalmam teljesen megszűnt! Ez a siker újabb és újabb feladatok megoldására ösztönzött. Csodainjekcióim, amelyeket természetesen csak alfában adtam be magamnak, szinte egyik napról a másikra elmulasztották gyomrommal és hasnyálmirigyemmel kapcsolatos fájdalmaimat!

De nem csupán öngyógyítási eredményeket értem el. Egyik este a kapunk előtt autónknak csak a hűlt helyét találtuk. Természetesen elmentünk a rendőrségre, bár véres reményeket nem fűztünk a kocsi megtalálásához. Gondoltam, itt az alkalom, hogy próbára tegyem agykontrollos képességeimet, lemérijem, hol tartok... Éjfél tájban fölébredve laborszintemre ereszkedtem, és kivetítettem képernyőmre az ellopott autó képét, amint ismeretlen emberek furikáznak vele. Elképzeltam, hogy egyre közelebb jönnek vele otthonunkhoz, már-már annyira, hogy szinte láttam a benne ülőket. Gondoltam, kikicsikázták magukat, s most visszahozzák. Ekkor „elszakadt a film”. A képernyő sötét lett, s én elaludtam. Kora reggel két rendőr kopogtatott be. Kiderült, hogy hajnalban, fél 1-kor elkapták az autótolvajokat, tőlünk 40 km-rel! Véletlen egybeesés? Ki tudja. Az biztos, hogy én nagyon örültem az eredménynek.

Végezetül meg kell vallanom, gyakorlásaimat egyfajta könnyed „keresztretvényfejtés-ként” fogom fel. Úgy állok hozzá, hogy: „No, lássuk, meg tudom-e oldani ezt a feladatot!” A jelek szerint egyre többször, s egyre jobban.

F. A., Dorog

Kétgyermekes, férjes asszony vagyok. 1996-ban, Domján Gábornál végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Életem egyik legjobb döntése és legnagyobb ajándéka volt az a pár nap, és mondhatom, megváltoztatta az életfelfogásomat.

A gondolat-nagytakarítás – bár nagyon nehéz volt – hatalmas, mérgező tehertől szabadított meg! Most már tudom. Azóta már megszoktam, hogy együtt élek a hétköznapi csodákkal. Szerencsére kollégáim között is sok az agykontrollos, így egy nyelvet beszélünk.

Muzsikus vagyok, nagyzenekarral járjuk a világot, többek között Japánba is gyakran utazom. Régen nagyon megviselt a 8 óra időkülönbség; éjlel álmatlanság, nappal kóválygás, mindez a mindennapos föllépések mellett. Amióta agykontrollos vagyok, ez már nem okoz gondot! Az alváskontroll ott és akkor működik, amikor kell, s így egészen más már a közérzetem. Csak mosolygok morcos, rossz kedvű, karikás szemű kollégáimon.

Férjemnek hatalmas orrpolipja volt. Kioperálták, de sajnos visszaöött. Ő nem végzett tanfolyamot, az agykontrollal kapcsolatban meglehetősen szkeptikus. Mivel sokat kínló-

dott az orrpolipjával, gondoltam, meggyógyítom agykontrollal. Persze nem szóltam neki. A laboromban összehúzó folyadékkal kenegetem rendszeresen, s azóta tünetmentes lett! Nem is tudja, hogy miért nincs már évek óta gondja az orrpolipjával...

Ősszel nehéz turnéra készültünk, de rossz érzéseim támadtak, ezért segítségül hívtam az álomkontrollt. Azt álmodtam, hogy betörők jártak nálunk. Ezért aztán utazásom előtt minden értékünket betettem egy széfbe. Családom nem is tudott az álomról, meg a széfről sem. Így amikor a betörők kintlétem alatt megérkeztek, nem találtak mást, mint fiam elől hagyott pénztárcáját, némi készpénzzel.

Köszönet az agykontrollért, ezért a csodás adományért!

Farkas Istvánné, Budapest

Öt éve használom az agykontrollt, s azóta rengeteg sikert könyvelhettem el. Egy alkalommal például ki kellett volna fizetnem 20 ezer Ft-ot. Nagyon vágytam rá, hogy megoldódjon a gondom. Szintemen egy belső érzés azt súgta, hogy az „égből pottyán” majd valami. Ezt követően átjött a szomszéd néni, és azt mondta: „Hoztam neked 20 ezer Ft-ot, biztosan szükséged van rá. Majd megadod, ha tudod.” Nagyon furcsán néztem rá... Később ismét pénzre lett volna szükségem, ezért elhatároztam, hogy eladok egy festményt. Szintemen magam elé képzeltem a képet, és azt mondtam neki: „Nem érek rá, hogy elvigyelek a bizományiba. Nekem a kórházba kell járnom. Különben sem tudlak fötenni a villamosra.” Másnap becsöngetett a villanyszámlás. Kicsit elbeszélgettem vele. Egyszer csak megkérdezi: „Nincs véletlenül eladó festménye?” Pedig nem sok képet tartunk a lakásban. Megmutattam a képet, s jó áron megvette!

Elkövettem azonban egy hibát, ami remélem sokaknak szolgál majd tanulsággul. A tanfolyam után szinte mindig azt mondogattam, hogy nekem nem kell semmi más a világon, egyedül csak az, hogy az unokám jáni tudjon. Erre megjelentek az amerikai rokonok, kivittek minket, s a gyerek térd- és csípőprotézist kapott. Tud menni. Minden sikerült, boldogan jöttünk haza, ő a saját lábán. 1 éven belül azonban se lakásom, se otthonom, semmi... Kivert a víz: hosszú, fáradtságos munkával pontosan ezt programoztam! Meglett... Azóta élesen figyelem minden szavamat, s még csak viccből sem mondok ki negatív kifejezést. Most már van lakásom, programoztam ugyanis, hogy legyen. Minden ismerősöm azt mondta, hogy ez csoda. Én tudom, hogy nem az. Elmetükre-technika és mondóka, vagyis a szavak ereje. Az egyik továbbképzőn tanultam az „Eszem éles, eszem vág, mindent bevés, előránt” mondókát. Ennek mintájára a következőt találtam ki magamnak: „Kezem ügyes, eszem vág, mindig és mindenben a lehető legjobbat produkál. Lakásom lesz, öröm vár, s ez így lesz az idén már.” Fél évig mondogattam és már örültem is a lakásnak. Hozzágondoltam egy kis kertet is. 1997. december 20-án megkötöttük a szerződést, a lakásomban töltöttem a karácsonyt, s még kis kert is van!

40 évig cigarettáztam. Beprogramoztam, hogy undorodom tőle, és elképzeltem szintemen, milyen kellemes leszek a nikotinszag nélkül, milyen remek lesz végre abbahagyni a dohányzást. Nos, már 2 éve nem rontom a levegőt, és nem hiányzik a bagó!

Farkasné Klára

2000 februárjában végeztem el a tanfolyamot. A kínálatból főleg a hatékony tanulás és az intuíció érdekelt, a gyógyítás nem igazán.

1999 tavaszán édesanyám általános orvosi kivizsgáláson esett át, ahol nőgyógyászati elváltozást fedeztek föl nála, nevezetesen miómát, vagyis jóindulatú méhdaganatot. A tanfolyam után minden egyes relaxálás alkalmával elképzeltem, hogy Anyut apró, pici törpék gyógyítják, a daganatot porszívóval szívják le, míg az végül teljesen eltűnik. Édesanyámnak egy szót sem szoltam programozásomról. Néhány napja járt kontrollvizsgálaton. Az orvos azt mondta, hogy a daganat eltűnt, de úgy, hogy még a nyoma sem látszik!!!

Alapjában véve eléggé pörgős, ideges természetű ember vagyok. (Töröld, töröld! Voltam eddig...) Amióta elvégeztem a tanfolyamot, azt vettem észre, hogy lényegesen kevesebb dolog tud fölidegesíteni, akár csak egy kicsit is, mint eddig. Sokkal kevésbé vagyok már „forrófejű”. Tudni kell, hogy minden relaxáció során elismétlem magamnak: „Ma sem fog senki és semmi fölidegesíteni, nyugodtan és vidáman látom a világot.”

Nagyon gyűlölöm az utazás előtti csomagolást. (Töröld, töröld! Gyűlöltem eddig...) Mindig attól féltém, hogy valami lényeges és fontos kimarad a táskából. Az utolsó 2 hétvégi kiruccanás alkalmával összetettem jobb kezem első 3 ujját, és fölöttem magamnak a kérdést: „Mi az, ami fontos, amit feltétlenül magunkkal kell vinnünk, és még nincs a táskában?” Ezt követően tesztek-veszek, csak „sodródok”. Rendszerint ilyenkor pillanatok meg „hu, de mázli, hogy nem felejtettem el” kategóriájú dolgokat.

Nagyon sokszor előfordul, hogy valami miatt görcsöl a gyomrom. Ez a görcs már gyerekkorom óta velem van, bár én nem igazán élvezem a társaságát... A tanfolyam óta, ha elkezd fájni a hasam, becsukom a szemem, majd 333–222–111. Ezt követően így szólok: „Most fáj a gyomrom, de én ezt nem szeretem. Nem akarom, hogy fájjon a gyomrom. Most 1-től 3-ig számolok, 3-hoz érve kinyitom a szemem, és a gyomrom egyáltalán nem fog fájni...” És valóban nem fáj!!!

Még rengeteg sikerem van, de nem óhajtok regényt írni. Üdvözlét mindenkinek!

Fehér Szilvi

24 éven át erős szívgyógyszert szedtem, mert anginás rohamaim voltak. A tanfolyam elvégzése után fokozatosan abbahagytam a gyógyszerek szedését, a belgyógyász főorvosnő nem kis meglepetésére. Ő ugyanis épp ekkor mondta, hogy: „Ragyogó, ilyen még nem volt az EKG-ja!” Elmondtam neki, hogy ez az agykontroll eredménye.

1 éve a tüdőszűrés alkalmával megállapították, hogy a bal mellemben kb. 1 cm átmérőjű csomó található. Amikor azt javasolták, hogy sürgősen menjek mammográfiás vizsgálatra, mosolyogva feleltem: „Nem megyek, majd elmúlik.” 1 év múlva ismét tüdőszűrésen vettem részt. A kartonomon szerepelt, hogy 1 cm-es tumorom van. Arra a kérdésre, hogy voltam-e közben vizsgálaton, mosolyogva nemet válaszoltam. „Úgy érzem – mondtam – nincs rá szükségem, mert tökéletesen egészségesnek érzem magam.” Az orvosnő sokáig vizsgálta a mellemet, majd megszólalt: „Nem találok. Nem tudom, hová lett...” „Én tudom” – feleltem. „Agykontrollal elmulasztottam.” Kicsit csodálkozott, de azért annyit megjegyzett, hogy évente menjek el ellenőrző vizsgálatra. Megígértem.

F. Jánosné Aranka, nyugdíjas óvodapedagógus

Most már el merem mondani: elmúlt a tél és a tavasz, s a télen különösen aktív pszoriázisomtól – pikkelysömörömtől – végleg megszabadultam. 1991 szeptemberében végeztem el a tanfolyamot, majd az ultraszemináriumot, de a pszoriázis gyógyítására célzottan nem programoztam. Mégis meggyógyultam, alig maradt észrevehető tünet a kezemen! 20 év óta mindent kipróbáltak velem az orvosok, az arzéntól a Psoricurig, az eredmény gyakorlatilag nulla volt. „A pszoriázis oka ismeretlen”. Éveken át tartó megfigyeléseim és grafikonjaim a következőt sejtették velem: kulcsfontosságú kiváltó ok a stressz, pontosabban az ennek hatására a szervezetben fölhalmozódó mérgeanyag. Mondtam ezt a kezelőorvosaimnak is, de nem reagáltak rá. Most viszont választ kaptam az agykontrolltól: a relaxáció során a szervezet a jelek szerint közömbösíti a stressz nyomán keletkezett mérgező anyagokat. Véleményem szerint ezért gyógyultam meg anélkül, hogy a pszoriázisra külön agykontrolloztam volna. 20 év után teljesen biztos vagyok benne, hogy a pszoriázis csak akkor térne vissza, ha abbahagynám a relaxációt. (Megjegyzem, hónapok óta kenőcsöt sem használok!)

F. Jenő

Jobb kezem tenyerén a bőr, allergiás betegség következtében, a húsig be volt repedezve. Anyyira, hogy az orvosok azt javasolták, azonnal hagyjam abba jelenlegi foglalkozásomat, ha a kezemet a jövőben még használni akarom. (Csak azt nem mondták meg, hogy mit csináljak helyette...)

Ekkor folyamodtam az elmetükre-technikához és a laborhoz, ahol is képzeletben gyógyítottam magamat. Nem telt el 2 hét, s kezem tökéletesen meggyógyult! Az agykontrollos kezelés megkezdésével az addig éveken át szedett gyógyszereket és alkalmazott kenőcsöket teljesen elhagytam, így az eredmény még csodálatosabb.

Ezt követően elvégeztem az ultraszemináriumot is, hogy ne csak magamon, hanem másokon is tudjak segíteni. S mivel úgy tapasztaltam, hogy ezek a módszerek akkor működnek igazán, ha mennél többet megyünk szintünkre, ha mennél többet gyakorolunk, elkezdtem programozni, hogy találjak olyan lehetőséget, ahol sokan tudjuk a tanultakat gyakorolni. S lám, a 2. programozás után följánlották, hogy a helyi közösségi házban vezessek agykontrollklubot. Örömmel vállaltam, remélve, hogy így sok agykontrollosnak tudok megfelelő körülményt biztosítani a gyakorlásra és a közös meditálásra.

Klubskereink közül most csak egyet említek. Közösen gyógyítottuk mentális szinten S. Eleménné, 40 éves budapesti lakost, aki kullancscsípéstől kapott betegséget, és közel 1 éve járta a kórházakat, de az állapota nem akart javulni. Amikor a mentális gyógyítást végeztük, szintén a kórházban feküdt, már 1 hete. Gyógyításunk után rohamos javulásnak indult. 1 hét múlva hazaküldték, további 2 hét múlva már dolgozni mehetett, s azóta is jól van.

Móttó: „Csodák nincsenek, agykontroll viszont van.”

F. László

A leletem szerint több, mint 5 éve „mindkét emlő állományában, közel egyenletes eloszlásban, kis cisztás masztopátiára utaló struktúra látható”. Az elmúlt nyáron már állandóan csomós volt a mellem, duzzadt, fáj és égett. A tanfolyam után képzeletbeli kép-

ernyőmön lézersugár segítségével, alkalmanként pár perces besugárzást végezve, 2 hét alatt sikerült tünetmentessé válnom! (Az orvosok szerint a nők 30%-a küzd hasonló bajokkal.) A vérkeringésem is jobb lett, végtagjaim végre nem fáznak és sokkal nyugodtabb, vidámabb vagyok!

F. Matild

1991-ben végeztem el az agykontrolltanfolyamot Péccsett. Közvetlenül utána, tele önbi-zalommal, mondtam családtagjaimnak és ismerőseimnek, hogy szóljanak, ha valami probléma adódik, megpróbálók segíteni. Alig 1 hét múlva este 7 óra körül telefonált a lányom, hogy a barátnőjének kislánya született, de valószínűleg meg fog halni a kisbaba, mert nem indult meg a vizelete. Nem működnek a veséi, a gyerek már kék és lila, ödé-más (vizenyős) az egész teste. Azt mondják az orvosok, hogy már csak pár óráig bírja a kis szíve, nincs semmi remény. Azonnal abbahagytam a munkámat, elvonultam a szo-bámba és színtemre mentem. Szívemben hatalmas vággyal, hittel és segíteni akarással elkezdtem tevékenykedni képzeletbeli laboratóriumomban. Először is kértem tanács-adómat (Jézus Krisztust), hogy segítsen megtartani az életnek és a szülőknek ezt a kis-babát. (Lelki szemeimmel láttam, ahogy a gyermek fölé tartotta kezeit.) Én két markom-mal szorítottam, pumpáltam a kis veséket, és képzeletbeli képernyőmön szinte azonnal javulást észleltem. Amikor már úgy gondoltam, hogy minden lehetségeset megtettem, akkor még vagy hússzor hangosan elismélttem, hogy: „induljatok meg, vesék! Pisiljél, kisbaba!” 1 órán keresztül is eltartott a kezelése, tehát körülbelül este 8 órakor fejez-tem be azt. Csodálatos nyugalom ereszkedett rám, és az a biztos tudat, hogy meg van mentve a pici lány. Másnap reggel telefonált a lányom, hogy még este, 9 órakor megin-dult a baba vizelete. Reggelre 1 kg-mal lett könnyebb a pici, teljesen jól van, délben már kivitték a mamájához szoptatni. Azóta hál' istennek gyönyörű, 2 éves lánykává fejlődött, és makkegészséges. Életre szóló élmény volt ez akkor nekem, óráig sirtam, a boldog-ságtól repülni tudtam volna, mert ha csak egy kis részem is volt ebben a történetben, már az is boldogság. Egy kis ember élete! Azóta hitem csorbíthatatlan. Ha valami még-sem sikerül, azt mindig érzem is, hogy nem úgy álltam hozzá az ügyhöz, ahogy kellett volna.

F.-né

A programozott vízzel meggyógyítottam az arcom közepén lévő, csúnya, cisztás szemölcsszerűséget! Az univerzumból jövő, kékesfehér energiát a tanult módon egy üveg vízbe „vezettem”. 3 héten keresztül, naponta négyszer, bekentem a szemölcsöt. A kitűzött időre teljesen eltűnt az arcomról!

Fodor Gyuláné, Szolnok

Házcsoportunkban megkaptuk egy megrögzött alkoholista beteg nevét, hogy gyógyít-suk, mert az egész családja szenved az iszákossága miatt. Felesége 2 hét múlva boldo-gan és könnyezve újságolta, hogy milyen csodálatos dolog történt. Egyik reggel ébre-déskor ránézett az éjjeliszekrényre, és csodálkozva vette észre, hogy az este odaké-

szített málnaszörpnek hűlt helye. Ő ugyanis minden este, lefekvés előtt, maga mellé szokott tenni 1 pohár üdítőt, hogy ha reggel szomjasan ébred, meg tudja inni. Nagyon csodálkozott a dolgon, tanácstalanul a férjére nézett, de az édesdeden aludt. Délután, amikor a férje hazaért, boldogan állapította meg, hogy férje aznap egy korty alkoholt sem ivott. Nem ment el sehova este a barátokkal, nem volt semmi zűr. Este nyugovóra tértek. A málnaszörp is ott volt az éjjeliszekrényen, de reggelre megint nyoma veszett! No, ennek a fele se tréfa, gondolta az asszony, hiszen 15–20 év alatt ilyen még sohasem fordult elő. Eljött az este, s elhatározta, hogy utánajár a dolognak. Lefekvés után 1–2 órával férje fölébredt, és így szólt csendesen: „Hú, de szomjas vagyok! Lássuk csak azt a kis szörpöt, épp erre vágytam!” Azóta ő is kap éjszakára üdítőt, mivel alkoholt e történet óta egy kortyot sem ivott. Ami a dologban a legérdekesebb, hogy agykontrollos barátaimmal azt programoztuk, hogy ez az ember alkohol helyett ezentúl mindig üdítőt kívánjon inni! Hát ez sikerünk története, ami számunkra fantasztikus és csodálatos. Ilyen élményekért érdemes élni és szeretni!

F. Zsuzsa

1998 júniusában végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Vallom, hogy életem legjobb befektetése volt, pláne amiatt, amit az utolsó napi esettanulmányoknál tapasztaltam.

Megvettem a *Gazdagság* című kazettapárt, és azóta mindennap, de legalább 2 naponta meghallgatom a 2. kazettáról szóló, pozitív állításokat. Eleinte elég gyerekesnek tűnt a mondatok ismételtetése, de egyszer csak leesett a tantusz, megértettem, miről is van itt szó valójában. Először is végeztem egy alapos gondolat-nagytakarítást. Kígyomláltam minden negatívumot, csúnya beszédet az elméből. Sokkal pozitívabb, vidámabb, öntudatosabb lettem, a problémáimat a magánéletemben és a munkahelyemen is százszor könnyebben és bátrabban oldom meg. Mondhatnám, napsütéses lett az életem! Érdekes módon ez a környezetemre is kihat! Például sokkal bensőségesebb lett a kapcsolatom a kisfiammal (akivel egyébként együtt hallgatjuk a kazettákat, és ugyanúgy ismétli ő is a mondatokat, mint én...), 100-szor türelmesebb lettem a páromhoz, másként látom a világot. Ugyanakkor mélyebb értelmet is mutatott nekem ez a kazetta, mert megértettem belőle, hogy a gazdagság valójában egy értelmes, tartalmas, teljesebb élet elérése, amit csak a fizikai és a szellemi gazdagság egységében lehet elérni. A kettő egymástól függ, és szerintem a szellemi gazdagság magával hozza a fizikai gazdagságot is.

Szeptember 6-án, hajnalban, intenzív érzelmekkel kísért álmom volt. Álmomban Görögországban jártam, egy tengerparti szállodában, amikor elkezdett rázkódni a föld. Nem tulajdonítottam különösen nagy jelentőséget ennek az álomnak, de azért megpróbáltam megfejteni a jelentését. Szerdán elhűlve hallottam a rádióban, hogy Görögországot földrengés rázta meg... Ismét bebizonyosodott számomra, hogy elmémnek univerzális hatalma van. Csak egyet sajnálok, hogy nem tudtam időben figyelmeztetni Athénban élő ismerőseimet.

Gaál Zsuzsanna, Budapest

A váci tanfolyam utolsó napján, az egyik esettanulmányi feladatként egy 50 év körüli hölgyszívizsgálatát kaptam. Sikeresen 100%-os találatot elértem, és utána természetesen gyógyítottam is a laboromban. Közben nagyon jó érzést éreztem. 1 hónappal később, a váci agykontrollklubban, ez az asszony elém lépett és közölte, hogy ő volt az, akit vizsgáltam, majd gyógyítottam. Elmondta, hogy a 20 éve (!) fájó ízületei tökéletesen rendbe jöttek, s ezt nagyon-nagyon köszöni. Amit ekkor éreztem, az el nem mondható... Szívümből kívánom ezt az érzést minden agykontrollos társamnak.

A másik siker a feleségemmel kapcsolatos, aki kozmetikus. Részt vett egy szakkiállításán, ahol a belépőjegy egyben tombolajegyként is szolgált a tárgynyeremény-sorsolásához. Ugye kitalálja mindenki, hogy ki nyerte meg az 50 ezer forintos fődíjat?

Gábor Márk, Vác

Kisfiam 5 éves lesz, és mind ez ideig éjjelente bepisilt. Az 1. tanfolyami nap után kipróbáltam rajta a szubjektív kommunikációt. Másnap reggel a lepedő száraz volt, azóta is minden éjjel száraz marad! Vettem 2 kazettát is, és az én életrevaló, két eleven fiam úgy hallgatja őket, mint két kisangyal! Már most, a tanfolyam első fele után úgy érzem magam, mintha valami régóta cipelt terhet veszítettem volna el. Mit mondjak, csöppet sem hiányzik...

Gabriella, Pécs

Az elsők között vettem meg 1989-ben az *Agykontroll* című könyvet. Az igazán nagy élmények azonban 95-ben, a tanfolyamon értek, illetve érnek azóta is. 1995 óta naponta legalább kétszer meditálok, néha háromszor is. Csodás napjaim vannak! A pozitív gondolkodás áthatja az életemet, s rájöttem, mennyire hasznos a programozás végén hozzátenni: „Az történjen az ügyben, ami mindenki számára a legjobb!”

Elmentem az érdi Csöndfürdőbe, ahol katartikus élményben volt részem! Mindnyájatoknak ajánlom! Ezt követően, február végén, arra ébredtem, hogy tenyeremből áramlik a mindent átható szeretet energiája! Ekkor megértettem, ki vagyok, s miért jöttem a világra. Mi segített hozzá a fölismeréshez? A feltétel nélküli szeretet minden és mindenki iránt, a megbocsátás, Isten és a *türelem*. Az agykontroll elvezet minket egy fölfelé ívelő, végtelen lépcsősorhoz, s azon el is indít. Ám onnantól már csak rajtunk múlik, hogy ácsorgunk-e a lépcsőfokon, vagy helyben, tétován, vagy elindulunk fölfelé, a végtelenbe.

Gajdos Csilla, Budapest

A tanfolyam elvégzése óta az életem valóban egyre jobbra válik. Például sokat kinlódtam makacs szénanáthámtól. Egyszeri elmetükre-technikával való programozásra s némi alfában való megerősítésre teljesen elmúlt! Az első nap még tüsszögtem, s viszketett és könnyezett a szemem, de másnapra tünetmentes lettem.

Másik sikerem számomra talán még fontosabb. Sokkal könnyebben, gyorsabban és hatékonyabban tanulok, s így jó jegyeket szerzek az iskolában. Sőt, ami meglepett,

megérezem, mikor fogok felelni a suliban. Általában 1 nappal előre. Ekkor „megkérdeszem” a vizet is, majd programozom a jó jegyet. Persze folyamatosan tanulok is a háromujj-technika segítségével.

Gál Ivett

Komoly kihívást jelentő munkával járó állást ajánlott egy ismerősöm. Nem tudtam, hogy el merjem-e vállalni. A pohárvíz-technikához folyamodtam segítségért. Másnap föltűnt egy plakát, ami egy folyóiratot reklámozott. Sohasem olvastam azt az újságot, de aznap megvettem. Meglepetésemre szerepelt benne egy cikk, ami éppen arról a munkáról szólt, amiről nem tudtam dönten! Rájöttem a cikkből, hogy milyen előnyeim származnának abból, ha elvállalnám az állást. Jól döntöttem. Ma ugyanannyit keresek, mint korábban, a munkaidőm viszont a felére csökkent. Jól megállom a helyemet az új munkahegyemen, és sokkal több időm marad magamra.

Gergely

5 éve kerültem kapcsolatba a Silva-féle módszerrel, amikor megvásároltam az *Agykontroll* című könyvet és néhány relaxációs kazettát. Azóta naponta kétszer programozom magamat. Kisebb sikereket már a könyv alapján elértem: önbizalmam növekedett, munkahelyi kapcsolataim javultak, az autóparkolás sokkal könnyebbé vált stb.

Az igazi meglepetések azonban akkor értek, amikor feleségemmel együtt elvégeztük a tanfolyamot. A tanfolyam 4. napján, egy számomra addig ismeretlen résztvevővel, elvégeztük az első pszichikus „alámerülést”. Először én mentem laboratóriumi szintemre. Meglehetősen kételkedve... Fantasztikusan működött az egész! Az 1. esetet, egy idős, 80 éves nénit, irányítóm értékelése szerint 80%-ban találtam el. A 2. eset, aki egy 63 éves férfi volt, már 90%-osra sikerült. A 3. esetem 95%-os találati aránnyal zárult. Ekkor még azt is eltaláltam, hogy az illető gimnáziumban tanult, szereti a természetet és a városi színházban amatőr előadásokat rendez! Az is stimmelt, hogy a jobb térdre, illetve combjára jelenleg ugyan egészséges, de fiatalként, ejtőernyős ugrás közben megsérült, s a lába még ma is érzékeny. Ezek voltak az első sikereim.

Még ennél is fantasztikusabb volt viszont a társam találat! Édesanyámat adtam föl neki analízisre. Kb. 65%-osra értékeltem a találatát, de volt egy megjegyzése, amit nem értettem. 2-szer is elmondta, hogy nagyon fáj az édesanyám bal térdre és bokájára. Ezt tévedésnek könyveltem el. Este 7-kor, a tanfolyam után hazaérve ért aztán az igazi meglepetés! Fölhívtam telefonon az édesanyámat, aki sírva mesélte el, hogy délután elesett a teraszon, ráesett a bal térdére és bokájára, s azokat azóta is nagyon fájlalja. Mondta, hogy másnap délelőtt elmegy megröntgeneztetni, nem törött-e el.

Ahogy lettem a telefont, lementem laborszintemre, s képzeletben megröntgeneztem édesanyám lábát. Nem láttam semmilyen törésnyomot. Ezután egy fekete, kellemetlen szagú, de igen hatékony gyulladáscsökkentő kenőccsel kentem be vastagon a bal térdét, bokáját és lábfejét. Ezt a programozást éjszaka és kora reggel is megismétltem. Reggel 7 órakor megszólalt a telefon, az édesanyám hívott. „Képzeld, az éjszaka csoda történt! Szinte teljesen meggyógyult a lábam! Bot nélkül tudok már rajta járni!”

Ezen tapasztalatok hatására óriási mértékben növekedett meg a módszerbe vetett hitem.

G. János, Budapest

Rheumatoid arthritisem – magyarul: sokizületi gyulladásom – miatt szinte már lemondtak rólam, még az ORFI-ban is. Az intézet osztályon dr. Tátrai Tihamér főorvos úr biztatott, használjam csak bátran az agykontrolltudásomat. (1991-ben végeztem el a kurzust.) Ez adott erőt, és már teljesen jól vagyok! Az agykontroll csodájának tartom az esetemet!

Gyetvai Tihaménné

Lányom főiskolásként Ausztriába ment vendéglátóipari gyakorlatra. A takarítástól a felszolgálásig keresztül a mosogatásig mindent el kellett végeznie. Egyik nap gondolt egyet, és a tanfolyamon tanult memóriafogas-rendszer segítségével megtanulta a 4 oldalnyi étlapot, árakkal együtt, német nyelven. A tulajdonos erre fizetőpincéreként alkalmazta. Ez a munka persze lányomnak is sokkal jobban tetszett, és anyagilag is lényegesen jobban járt.

Gy. Gy. Éva

Három éve végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Legnagyobb sikeremet '97 nyarán értem el, tanulásban. Napi 9 órát dolgozom a munkahelyemen, s nagyon élvezem a munkámat. Mellette gazdasági főiskolára járok Tatabányán. Ez levelező tagozat, de a nappalis hallgatókkal együtt vizsgázunk. Júniusban 1 hónap alatt 11 vizsgát tettem le utóvizsga nélkül úgy, hogy csak vizsgázni mentem el a munkahelyemről. Sőt, az alapfokú számítógép-kezelői vizsgára tanfolyam nélkül mentem el! A vizsgabiztos nem hitte el, hogy nem jártam tanfolyamra, mert 4-esre vizsgáztam. Az év végi átlagom is 4,2 lett!

Gy. Katalin

Egy éve végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Azóta a gyakorlás életem mindennapi tevékenységei közé tartozik. Nagyon sok örömben, élményben és tapasztalatban volt részem már eddig is. A legfontosabb azonban, hogy optimistává váltam! Nem esem könnyen kétségbe, hanem azt keresem, miként oldhatnám meg legkönnyebben a problémáimat. Kapok is választ. Ezeket a tanácsokat tapasztalatom szerint nagyon érdemes megfogadni, még ha abban a pillanatban nem is látszanak logikusnak. Sőt, néha nehéz aszerint cselekedni. A tanácsok forrása azonban a jelek szerint bölcsőbb nálam. Az idő eddig még mindig ennek a mélyebb bölcsességnek az igazát bizonyította. Érdemes volt hát megtanulnom kaput nyitni felé.

Gyöve Erzsébet

1996 nyarán anyagilag igen rosszul álltunk, s ugyanakkor nyakunkon volt a beiskolázás. Ráadásul az iskolában, ahová a kislányomat fölvelték, már júliusban be kellett fizetni a tankönyv és a füzetcsomag árát. Szó szerint éjjel-nappal programoztam, hogy segítsé-

get várok – nyereség, ajándék, talált pénz – bármi formájában. A talált pénzzel kapcsolatban az az egy kikötésem volt, hogy ha 5000 Ft-ot találok, akkor az elhagyónak az ne jelentsen nagyobb veszteséget, mint nekem most 50 Ft elhagyása. Azt pedig, hogy ez a pénz nem hiányzik senkinek, onnan fogom megtudni, hogy ahol találok, ott senki más nem jár. (Elég kicsi volt ugyan az esély ilyen talált pénzre.) Kb. másfél hét telt el így, amikor elhívtak a szomszéd községbe egy rokkant bácsihoz lábat ápolni. Máskor mindig alaposan végiggondolom, hogy milyen időpontot vállaljak, most mégis azonnal rávág-tam, hogy „hétfőn 10 órakor.” Utólag néztem meg a naptárt. Stimmelt, nem volt akkor más programom. Hétfőn átbicikliztem a szomszéd községbe, ám visszafelé az a határozott érzésem támadt, hogy várjak még az elindulással. Jó, rendben, gondoltam, s még elmentem egy üzletbe olcsó lisztet és cukrot venni. „Most!” – villant át az agyamon, délután fél 1-kor, s kerékpáromon elindultam hazafelé. Egy kietlen, félig-meddig lakott területnél szinte még a szívverésem is elállt, amikor az árokban megláttam egy kis kupac ázott papír alól kikandikáló ötezzret! Falunkba hazaérve első utam a Takarékszövetkezetbe vezetett, hogy megnézzem, nem hamis-e a pénz. Szerencsére nem volt az. Megoldotta legfőbb problémámat! Köszönet érte a Teremtőnek!

Régebben sehogyan sem tudtam rávenni a kislányomat, hogy egyedül menjen el a játszótérre. Mindentől félt. A boltba is próbáltam átküldeni 1 kg kenyérért, 100 m az egész távolság, de nem, nem és nem. Van-e valami, akitől joggal tart a kislányom? Kí az? Mi az? – tettem fel a kérdést szintemen. „Egy kisfiú, Gy...” – jött azonnal a válasz. Ő szintén a falunkban lakik. Másnap megkérdeztem kislányomat, s ő bevallotta, hogy valóban tőle félt. Így szóltam: „Kislányom! Az a kisfiú nem rossz! Ha legközelebb meglátod az utcán, ne fuss el előle, hanem menj oda hozzá, és hívd be hozzánk! A többi az én dolgom.” Közben üzentem a kisfiúnak mentálisan, hogy „Gy..., ne félj! Nem bántalak! Bármi is történt, megbocsátom, s ha a kislányom odamegy hozzád, ne bántsd, mert szeretettel meghívunk.”

Néhány nap múlva rohan hozzám a kislányom: „Anyu! Itt van Gy....! Gyere, segíts, hívjuk be!” Kimentem az utca végébe, ott állt a kisfiú. Kedvesen beinvitáltam. Megkínáltam uzsonnával, s tisztáztunk egypár félreértést ezzel a 9 és fél éves kisfiúval, s a lányommal. Azóta béke van köztük, nincs semmi probléma, szívesen játszanak együtt, s a kislányom bátran megy bárhová.

iff. Gyurikné, Mende

1992-ben, alig 17 évesen végeztem el az agykontrolltanfolyamot. 7 év elteltével elmondhatom, hogy azóta igen sikeres üzletember, vállalkozó lettem. Köszönhetem ezt az agykontrollnak és persze magamnak is.

Gyula

Legelső – számomra óriási jelentőségű – sikerem az volt, hogy egyszer és mindenkorra megszabadultam a migréntől. Gyermekkoromtól kínzott, szüleim orvostól orvosig hurcoltak, ám hiába. Előfordult, hogy éjszaka a végére borulva aludtam el, mert nem volt erőm visszavánszorogni az ágyba, és nem akadt gyógyszer, ami segített volna. A migrén végigkísérte kollégiumi éveimet is. Az agykontrolltanfolyamig hetente 1–2 estémet tönk-

retette ez a kiszámíthatatlan, szaggató fejfájás. És most vége!!! Ezzel kapcsolatban érdekes, hogy a tanfolyam után egyes élelmiszerek és italok „tiltólistára” kerültek, pedig nem is programoztam „ellenük” (kávé, tea, csokoládé, tej, szénsavas üdítők). Én, aki táblaszám faltam a csokoládét, hirtelen megundorodtam tőle. Később olvastam, hogy ezek az ételek gyakran kiválthatják a migrént. Úgy látszik, ha a cél elérését erősen vágyjuk és programozzuk, akkor az oda elvezető utat tudatalattink megtalálja.

Immunrendszerem erősebb lett. Most tetőzik a parlagnűszesezon, de még egyet sem tüsszentettem. Az influenzát sem kaptam el, pedig a munkahelyemen a kollégák sorra kidőltek. Amióta növényevő lettem, sokkal életerősebbnek érzem magam. A *Testkontroll* étkezési elveinek betartásával pedig már több mint 10 kilót leadtam! Napról napra megerősítem a tükör előtt (és persze alfában is), hogy egyre karcsúbb, szebb és vonzóbb vagyok. A környezetem is észrevette a változást.

Régebben sokat zavart (nem csak engem) az erős csuklás. Óriásiakat kaptam a hátamra, ijesztgettek, literszám ittam befogott orral a vizet, de semmi eredmény, a csuklás maradt, olykor óráig is. Mignem kitaláltam valamit: ha elkezdek csuklani, behunyam a szemem, és (képzeltben) beleharapok egy nagy, édes, lédús, ízletes, hideg dinnye-szeletbe. Néhány „falat” után elműlik a csuklás!

Karácsony előtt eltűnt kedvenc fésűm. Tartózkodási helyét álomkontrollal próbáltam fölkuatni. Álmomban számtalan cserépedényt borogattam ki (ilyenekben tartom apró holmijaimat). Fölebredve meg is tettem ezt. Ott volt a fésű! Kolléganőm kulcscsomóját úgy találtam meg, hogy alfában érzéketesen magam elé képzeltem azt, majd „belemásztam”. Amikor úgy éreztem, hogy már kellőképpen azonosultam a kulccsal, kikukantottam belőle. A benyomások gyorsan jöttek: meleg, bolyhos, sötét, bűrszagú hely. Retikül! Annak is a jobb első zsebe. A kulcs valóban ott volt, bár kolléganőm váltig állította, hogy átkutatta a retiküljét.

Évek óta visszatérő rémálmodtól sikerült megszabadulnom oly módon, hogy egy alkalommal, ébredés után, alfába visszamenve, megidéztem a szörnyet és megkérdeztem: Ki vagy te és miért üldözöl? Erre szüleim jelentek meg képernyőmon. Megértettem, hogy a kettejük néha feszült viszonya üldözött engem éveken át, mert az bennem bűntudatot ébresztett. Megkértem őket, béküljenek végre ki. Megölelték egymást, és Apám elrepült a fény felé (nem él már). Sírtam a megihatottságtól.

Az álomkontroll mások problémája ügyében is alkalmazható. Barátnőm kezét csúnya kiütések és sebek borították. Megkérdeztem hát bölcsebb éneket, mi okozhatja ezt. A következőt álmodtam: egy pincében jártam, ahol a falakat végig polcok borították, s a polcokon téglák sorakoztak. Akadtak ott szép, piros, az égetőkemencéből frissen kikerült téglák és régi, csúf, kicsi, szürke téglák. Közöttük néhol egy-egy tejfőlöspohár állt, bennük szürke, nyúlós, nehéz anyag. Meg akartam nézni, mi az, de rám szólt egy hang: „Ne nyúlj hozzá!” Reggel alfában elemeztem az álmot, s a megfejtés nem is késett: a piros téglák egészséges sejteket, a szürkéket betegeket jelentettek. A lényeg a tejfőlöspohárban lévő anyag: amalgám, a fogtömések anyaga. (A figyelmeztetés arra vonatkozott, hogy tartsam távol magamat tőle.) Kiderült, hogy barátnőmnek szinte minden fogában jókora amalgámtömés van. Egy részüket már lecseréltette, mire a tünetei is enyhültek!

Egy nap arra érkeztem haza, hogy folyik a falból a víz. Csőtörés! De hol? Míg vártuk a szerelőket, alfában „belenéztem” a falba. A vécé és a bidé közötti terület jött be. Kiderült, hogy valóban ott lyukadt ki a vízvezeték!

Kollégánóm egyik reggel szinte derékszögbe görbülve nyitott be. „Lumbágó” – válaszolta kérdésemre. „Ritkán jön, de ha elkap, 2 hétig fogva tart.” Este meginvitáltam a laboromba. Gerince úgy jelent meg, mint egy bonyolult elektromos rendszer, rengeteg piros és kék dróttal. Az egyik kék drót kijött a helyéről és beszorult. Ezt kipiszkáltam egy csavarhúzóval, majd beillesztettem az áramkör megfelelő helyére. Meghúztam a csavarokat is, hogy jó szorosan tartsanak. Végül még gépszírral is bekentem a masinát. Ezután elképzeltem kollégánómet, amint kiegyenesedik, örömeiben ugrál és azt mondja: „Elmúlt a lumbágóm!” Másnap egyenes derékkel érkezett, s amikor megkérdeztem, hogy van, ugrálni kezdett és fölkiáltott: „Elmúlt a lumbágóm!”

Laborom részét képezi egy gyönyörű virágos rét, amin rendszeresen szétnézek. Néha azt látom, hogy tüskés gazok, fekete virágok ütötték föl rajta a fejüket. Ilyenkor megfogom és kihúzom a gázt, harag nélkül, s alaposan szemügyre veszem. „Hát te ki vagy?” – kérdezem. Válaszol! Például: „az irigység”. „Mikor voltam irigy mostanában?” – teszem fel a kérdést, és máris eszembe jut a situáció. Elemzem, majd tisztázom magammal, hogy az illetővel hasonló helyzetben legközelebb miként fogok viselkedni. Ezt is elképzelem. Aztán földobom a levegőbe a gyomnövényt, ahol elenyészik. A gyomlálást addig folytatom, amíg csak a színes, szép virágok maradnak a réten.

Jelenleg naponta összesen 1 órát fordítok meditálásra (reggel és este fél-fél órát). Ez sem a napi tennivalóktól, sem az alvástól nem veszi el az időt, egyszerűen korábban ébredek, és később alszom el, mégsem vagyok kialvatlan. Amióta ébredés után rendszeresen leírom az álmaimat, sokat javult a vizualizálóképességem. A *Létköz* gyakorlatát elvégezve pedig a következő mondatot találtam a „karmikus forgatókönyvben”: „Lépj előre, szeress, és keresd az igazságot!” – ez azóta a jelmondatom.

Óriási utat tettem meg az 1 évvel ezelőtti depressziós állapottól mostanáig, s ezt nagyrészt az agykontrollnak köszönhetem. Ez az első (általam ismert) módszer, ami nem elégszik meg általánosságokkal, hanem konkrét, gyakorlati útmutatást ad.

Halász Alexandra

A háromujj-technikának remek hasznát veszem a fogorvosnál. Fogorvosom legnagyobb csodálkozására nem szoktam érzéstelenítőt kérni a fogfűrészhez. Később már előre mondta: „Tudom, agykontroll! De azért szóljon, ha nagyon fáj!” Legutóbb pedig már megkérdezte: „Hol és mikor is tartanak ilyen tanfolyamot?”

Nagymamám 84 éves. Rendszeres „alfajáró” lett, és lelkesen gyógyítja magát. 13–15 éve egyre fokozódó Parkinson-kórban szenvedett, melynek a tünete nála erős áll- és kézremegés volt. A gyógyszeres kezelés hatására csak stagnált az állapota. Egyre jobban bezárkózott, nem volt kedve emberek közé menni. Kb. 6 hetes alfázással meggyógyította magát! Ha mégis remegni kezd a szája, elég, ha megkérjük, hogy állítsa meg, ő elmosolyodik, és megállítja a remegést. Az elmetükre-technikát használta, plusz a laborban is gyógyította magát. Most már van kedve emberek közé menni. Beszélgetés közben megkérdeztük tőle, hogy milyen új arckrémet használ, mert szebb, simább lett az

arcbőre. Erre pironkodva bevallotta, hogy erre is programozott, hogy a fiataloknak ne legyen kellemetlen ránézni. Sikerein felbuzdulva másokat is elkezdett gyógyítani.

Halász Kati

Öt éve végeztem el az agykontrolltanfolyamot, azóta fogorvosnál egyszer sem volt szükségem érzéstelenítő injekcióra. A fogorvosom is megjegyezte, hogy jó lenne, ha a többi betege is ilyen jól tudna relaxálni a fogorvosi székben. A beavatkozás előtt néhány másodpercet a teljes ellazulásra szánok, majd szólok, hogy készen vagyok, és végig tudatosan koncentrálok, hogy a legkisebb vérzéssel oldjuk meg a beavatkozást.

Harmathné Zoltai Piroska

1996 tavaszán végeztem el a tanfolyamot, s utána fél évig tartott az igen nagy lelkesedésem. A kurzus elvégzése óriási lelkesedést ad, amit aztán a környezetünkben élők sokszor elapasztanak... A tanfolyam után határtalan hittel újságoltam kisebb-nagyobb élményeimet nővéremnek és apukámnak, de úgy reagáltak rá : „Hülye vagy Kati, te mindent elhiszel!” S mivel az emberre sajnos könnyen rátelepszik a negatív gondolkodás, hiába hadakozunk ellene, így fél év múltán bizony abbahagytam a relaxálást és a programozást.

Az 1997-es év is így telt el, de mivel az alapok a tanfolyamon „elültetődték” a tudat alattimban, a csodálatos lehetőség továbbra is létezett. Az év végén ismét a kezembe akadt az *Agykontrollsikerek* című könyv, és újra elolvastam. (A mai napig hatszor olvastam el, a *Hétköznapi csodákat* pedig ötször.) Feltöltődtem hittel, melynek hatására 1998. január 5. óta mindennap alfázok. Ma már úgy érzem, nem történhet olyan dolog, ami miatt a napi programozásról lemondanék!

1998-ban hónapokig programoztam siker nélkül nap, mint nap, ennek ellenére nem hagytam abba. Legelső sikerem 1998 májusában született meg. Kolléganóm szeméről árpát távolítottak el, de megmondták, bármikor kiújulhat. Úgy is történt. Másodszorra nem ment el, mert hiábavalónak tartotta a műtétet. 3–4 alkalommal „lézerrel” gyógyítottam. Azóta a szeme egészséges!

1999 májusában az előbb említett kolléganőt ciszta miatt megoperálták. A műtét után 6 hónapig nagyon beteg volt. Nem jött rendbe, ezért a petefészkét is ki akarták venni, mondván, csak úgy gyógyul meg teljesen, s addig a panaszai nem múlnak el. Októberben kézbe vettem az ügyet, mivel közeledett a 2. műtét ideje. Elmetükre-technikával programoztam. Eredmény: a hasi fájdalma elmúlt, a 2. műtétet megúsza, s ismét elkezdett rendszeresen menstruálni!

1998 őszén szerettem volna a főnököm mellett maradni, aki megpályázott egy másik munkakört, de engem nem akartak vele átengedni. (Két alkalommal már elutasították főnököm kérését, mondván: „Oldjátok meg úgy, ahogy tudjátok! Nem kell áthelyezéssel szaporítani a létszámot!”) Ekkor jött a szubjektív kommunikáció a legnagyobb főnöknek, miszerint: „Neked teljesen mindegy, ki kivel dolgozik. A lényeg, hogy gördülékenyen menjen a munka. Kérlek fogadd el, hogy a főnökömmel tartsak én is az új munkakörbe!” Másnap azzal fogadott a főnököm: „Kati, el sem hiszed, milyen volt a nagy főnök! Téged is átenged az új munkakörbe!” (Örömöm és agykontrollba vetett hitem ekkor már határtalan volt.)

Férjem 1. házasságából származó nagy fia sajnálatos módon alkoholbeteg. Több, mint 2 évtizede, 14 éves korától iszik, s most már egyre rosszabb a helyzet. Szubjektív kommunikációt alkalmaztam 2 hónapon keresztül 72 óránként, aminek eredménye egy telefon: „Képzeld Kati! Hamarosan elvonóra megyek. Önként!”

Bettina lányom holland diákok fogadott egy iskolai program keretében. Amikor – alfaban végzett vizsgálat után – megemlítettem lányaimnak, hogy a leendő vendégünk fiú lesz, sötét hajú és szemüveges, akkor Móni lányom így szólt: „ugyan anyu, hogy lehetne sötét hajú egy északi diák?! Különben is, akit én fogadtam 2 éve, az is szőke volt.” Nem vitatkoztam.

Eljött a nagy nap. Mondják a lányom nevét, és feláll a holland diák is: fekete hajú, fiú, de nem szemüveges. Amikor módomban állt, rákérdeztem a szemüvegre. Kiderült, hogy kontaktlencsét hord! Hát ezt a megérezést alakítja ki a napi relaxálás!

Férjem fizetség fejében kapott egy koreai autót, ami a kutyának sem kell, de mivel pénzt úgy sem látott volna, így elfogadta. El akartuk adni, de senki ember fia nem keresi ezt a típust. Elképzelve, hogy az autókereskedőnél (ahol tudvalevően számtalan, jobbnál jobb, márkás autó található) a mi autónk fénylik, csillog, kitűnik az összes autó közül, és mindenki szemé a mi autónk vonzza. Másfél hónapon belül elkelt az autó!

Sógornőm megkért, segítsék már neki a lakáseladásban, mert neki nem sikerül. Az eddigi tapasztalataim szerint a szubjektív kommunikációval lehet legjobban az emberek tudtára adni a híreket, úgyhogy most is ehhez folyamodtam. Rövid időn belül elkelt a lakás!

45 évig rossz alvó voltam. Amióta alfázom, szinte a szubjektív kommunikációt is nehezemre esik beprogramozni, annyi átvirrasztott éjszakát kell bepótolnom...

Nagyon hálás vagyok a sorsnak, hogy az agykontroll felé terelt, és megismerkedhettem ezzel a csodálatos módszerrel! A mindennapi alfázás teljesen átforgatta, nyugodttá, kiegyensúlyozottá, megfontoltá és magabiztossá tett. Többé soha nem fogom már „szögre akasztani” ezt a nagyszerű módszert!

Az eredetileg szkeptikus édesapámat is „megfertőztem” az agykontrollal. Ő már elmúlt 83 éves. Tanfolyam nélkül, autodidakta módon sajátította el és használja az agykontrollt.

Havasi Károlyné, Nagykovács

A tanfolyamot életem legjobb beruházásának tartom. Naponta alkalmazom az ott tanultakat, ami rengeteget segít. Pánikbeteg voltam, és a tanult technikákkal sikerült megszabadulnom a gyógszerektől! Köszönöm!

Hegedűs Anna

22 éves vagyok, s néhány évvel ezelőtt én is azok közé a szerencsések közé tartozhattam, akik elvégezhettkék az agykontrolltanfolyamot. Csodálatos volt ott ülni és megtapasztalni azt a légkört, amire már évek óta vágytam. 17 éves korom óta egyedül élek. Egy kedves tanáromtól, Piroska nénitől hallottam az agykontrollról. Ő indított el ezen az úton, köszönet érte. Azóta sok csodát megéltem, és mindezeket ennek a fantasztikus módszernek köszönhetem, amellyel megtanultam elmémet jobban kihasználni. Amióta

ismerem és használom ezt a módszert, úgy érzem, védve vagyok, nem eshet bántódásom, van bennem valami plusz. Nehéz szavakba önteni ezt az érzést...

Egy alkalommal munkát kerestem. 4 órás állás kellett, hogy mellette tanulhassak. Egy napom volt rá, hogy megfelelő munkát találjak. Lefekvés után szintemre mentem, ellazultam, és egy nem konkrét személyre szóló üzenetet bocsátottam útjára. Mintha az univerzumba küldtem volna el az állásigényemet. Tudtam, hogy az üzenetem megtalálja a megfelelő embert. Így is lett! Másnap fölhívott egy ismerősöm, akinek közvetítőirodája van, és elmondta, hogy kért számomra interjúidőpontot egy könyvelőcégnél, amelyik 4 órás irodai munkára keres embert. Teljes volt a siker!

Más esetben a fejfájásomat sikerült megszüntetnem. Mit is írhatnék még? Egy csoda az élet ezzel a módszerrel, mert a gondolat testet ölt, és van esélyünk arra, hogy megváltoztassuk az életünket! Úgy látom, a siker egyik titka, hogy nem érdemes az agykontrollozással megvárni, amíg minden összedől körülöttünk, hanem legjobb rendszeresen, a hétköznapiakon is alkalmazni azt.

Héjjas Nikolett, Budapest

Eddig mindig kítőnő tanuló voltam. Idén félévkor viszont majdnem 4-es lettem matekból. Semmiképpen sem szerettem volna kítőnőnél rosszabb eredményt. Háromujj-technikával tanultam, és a dolgozatot is így írtam meg. 5-ös lettem, s ráadásul 3 tantárgyból dicséretes 5-öst kaptam!

H. Erika, Budapest

Üzletkötő vagyok, s tavaly februárban végeztem el a tanfolyamot. Azért iratkoztam be, hogy javítsak munkaeredményeimen. Tavaly ilyenkor még 35 ezer Ft-ot kerestem havonta, az év végére viszont már többször elértem a 200 ezer Ft-os havi jövedelmet! Ugyanis nemcsak elvégeztem a tanfolyamot, hanem alkalmazom is a technikákat. Ez lett az eredménye. Most ugyanannál a cégnél már középvezető vagyok.

Hermecz Gyula, Győr

12 évesen balesetet szenvedtem: ablakba estem, és az üveg a jobb karom könyökhajlatában csontig mindent szétroncsolt. Kétszer operáltak, műereket kaptam, tele lett a karom izom- és idegvarrattal. A műtéti területen hegesezés miatt letapadt az érzőideg, ezáltal egy sávban érzéketlenné vált az alkarom és az első 3 ujjam. A könyökhajlatban jó ujjbegynyi méretű csomó is keletkezett a hegek miatt, amit az orvosok éveken át különféle praktikákkal próbáltak eltüntetni, ám sikertelenül. Beletörődtem, hogy a csomó megmarad, s évtizedekig viseltem is.

Egyik kollégám, aki rábeszélésemre végezte el az agykontrolltanfolyamot, megígérte, hogy hálából gyógyítani fogja a karomat. A reggeli ébredéskor az volt az első érzésem, hogy mintha megkönnyebbült volna a kezem. A harmadik kezelést követően jólesően végigsimítottam a karomat. A szó szoros értelmében fölkiáltottam: „Nincs csomóm!” Az egész családom odarohant, azt hitték, meghibbantam. De ők is kénytelenek voltak megállapítani, hogy az évtizedeken át meglévő csomó eltűnt. Azóta ugrásszerűen javult karom állapota, már csak az utolsó ujjperceim érzéketlenek.

Vidéken élő barátnőm kétségbeesve hívott fel, hogy anyukáját az éjjel szívinfarkttal kórházba szállították. Napközben többször érte újabb roham. Állapota annyira válságos lett, hogy az orvosok most közölték vele, már csak néhány óra van hátra az életéből, de így is jószérével már csak a gépek tartják életben. Mondtam, hogy tegyék le a telefont, megpróbálok valamit tenni, és kértem, hogy azonnal jelezze, ha van valami változás. Gyorsan alfába mentem, és laborszintemen vizualizáltam barátnőm édesanyját. Bizony elég riasztónak találtam az állapotát. Gyorsan a gyógyítóhelyiségbe kísértem, lefektettem, és elképzeltem, hogy a szívét a kezembe veszem. Nehéznek, mozdulatlanoknak és hidegnek éreztem. Kezdtém energetizálni a szívet, beszéltem hozzá, hogy ne adja fel, a gyerekeinek még szükségük van rá, és az unokáknak is nagyon kell a nagymama, hiszen még fiatal ahhoz, hogy befejezze az életét. Egyszer csak nagyot dobbant a szív a kezemben, kezdett átmelegedni, és szép lassan, dobogva, dolgozni kezdett. Megköszöntem, megdicsértem, és visszatettem a helyére. Annak rendje és módja szerint befejeztem a programozást, kijöttem szentemről és vártam. Este 10-kor csöngött a telefon. Barátnőm ujjongott a vonal túlsó végén: „Képzeld el, amikor már mindent földadtunk és azt hittük, hogy itt a vég, a Mamó egyszer csak kinyitotta a szemét és húslevest kért!” 2 hét alatt kikerült az intenzívrről, és rohamosan javult az állapota. Ma is nagyon jól érzi magát, sikerült a súlyából is jócskán leadni. 20 évvel fiatalabbnak érzi magát, és ezt a külseje is alátámasztja. Ez a siker annyira meggyőzte barátnőmet, hogy hatására azóta már ő is elvégezte az agykontrollt, és szép sikereket ért el.

Hetényi Ági

A tanfolyam óta feleségemmel együtt rendszeresen gyakorolunk, s nagyon komoly fordulat állt be az életünkben. Azelőtt rendkívül negatívan gondolkoztam, sőt, még a tanfolyam kezdetekor is depressziós voltam. Azóta viszont mintha kicseréltek volna! Németországban dolgozom zongoristaként, s az utóbbi időben a közönség már kezdett az agyamra menni. Most pozitív hozzáállással és szeretettel fordulok a közönség felé. Ezt ők is érzik, s csak úgy sugárik felém a szeretetük és hálájuk, amit anyagiakban is kifejeznek.

Ülő foglalkozásom miatt 5 éve nagyon komoly gerincbántalmaim voltak. Az orvosok már műtétet emlegettek, mondván, hogy porckorongsérvem van. A 24. órában jött az agykontroll! Az *Izomkontroll* című könyvből leírt gyakorlatok segítségével, valamint a laboromban való „kezelés” hatására pár nap alatt megszűnt a fájdalom!

H. Ferenc

1990 őszén, fagyott hús felvágása közben véletlenül beleszúrtam a kezembe. Az orvosi kezelés ellenére az 5. napon vérmérgezés alakult ki. Befektettek a kórházba, s másnapra már műtétet terveztek. Este borzalmas fejfájás, sérült kezem lüktetése és csontfájdalom jelezte, hogy állapotom romlik. Egész nap nem kaptam gyógyszert, bár többször is megvizsgáltak. Az orvosok ugyanis azt mondták, majd kitenyészik a kórokozót, s csak azt követően adhatnak gyógyszert. Kétségbeesésemben és a műtétől való félelmemben 2 és fél órán keresztül programoztam alfában, hogy minden csontfájdalmam elmúl-

jon. Este 9 óra körül mozdultam meg, s jöttem ki szentemről. A közvetlenül mellettem fekvő beteg megkérdezte: – Alfáztál? – Honnan tudod? – kérdeztem. – Én is szoktam, így észrevettem – válaszolta. A relaxációt követően minden fájdalmam megszűnt, s közöltem szomszédommal, hogy holnap műtét nélkül, gyógyultan fogok hazamenni. Így is történt, de van még ennél fantasztikusabb történetem is.

1990 tavaszán, vadászaton, véletlenül szétlőtték a barátom lábát, ráadásul robbanó golyóval. Emiatt kb. 5–6 cm hosszúságú csontszakasz hiányzott a combcsontjából. Ezt a részt platinával pótolták. Rengeteg műtéten ment keresztül, reménytelen állapotba került, tönkrement. Felesége elhagyta, öngyilkos akart lenni. Utolsó reményként a Silva-módszert választotta. Képzletbeli pókjával hónapokon keresztül szövötte a „csontszövethálót”. 5–6 hónapos fekvés és járásképtelenség után újabb röntgenfelvétel készült a lábáról. A vizsgáló orvos visszaküldte a röntgenbe, újabb felvétellel, mert: „a röntgen közben bizonyára elmozdult, mert az nem a megszokott képet mutatja”. Az újabb felvétel ugyanilyen „rosszra” sikerült. A hiányzó 5–6 cm-es szakaszon ugyanis egy lapos korong alakú „csontpókháló” alakult ki, összekötve a két csontvéget! Beteg barátom hitte, hogy pókjai megszövik a hálót, s úgy is lett!

H. Gy.

Kolléganőm unokahúga még 4 éves sem volt, amikor súlyos égési sérülést szenvedett. Forró olaj ömlött a lábára. Napok óta nem aludt a fájdalomtól, ami miatt aztán még nyűgösebbé vált. A szülei megkértek, segítsek, ha tudok. Otthon szentemre mentem, s a kislányt képzletben betakarom egy hűsítő takaróval, amin csillagok és holdacsokkák voltak, valamint hatalmas adag szeretetbe bugyoláltam. Másnap örömmel újságotlák, hogy a gyermek átaludta az éjszakát, s attól az estétől kezdve erősen ragaszkodott a nyári takarójához, ami tele volt holdacsokkával és csillagokkal...

Ezt követően a szubjektív kommunikációt alkalmaztam. Azt üzentem a kislánynak, hogy „énekelj a lábacsokkádnak, biztasd sok szép, kis dalocsokkával, hogy gyógyuljon!” Este az édesanyja fölhívott telefonon, és elmondta, hogy amikor a munkából hazaért, kislánya ott ült az apukája ölében, és mindenféle saját szerzeményű dalt énekelt a lábának! A seb rohamosan gyógyult, de mély volt, s a kislány nem akart rálépni a lábára és hajlítani sem volt hajlandó. A szülők aggódtak, mert a plasztikai műtét lehetősége is fölvetődött. Ezt az újabb megpróbáltatást, érthető módon, ugyancsak szeretnék volna elkerülni. Én, a kíváncsiságtól hajtva, laboromban előrelapoztam az öröknaptáramban, s megnéztem, mi várható. Képzletemben úgy láttam, hogy a műtétre nem kerül sor, s csak egy piros, félhold alakú heg marad majd vissza a kislány lábán. Ezt elmeséltem a szülőknek is. A gyermeknek pedig azt az üzenetet küldtem, hogy minden lépése gyorsítja a gyógyulását. Kb. 2 nap múlva hívott újra az édesanyja, és elmondta, hogy lánya már rálép a lábára, hajlítja is azt, ő pedig bulit szervez, mert a kislánya táncolni akar...

A kisgyerek lába gyorsan meggyógyult, műtétre nem került sor. Sok idő eltelt azóta, s csak egy piros, kicsi, félhold alakú heg emlékezteti a balesetre.

Hollóné J. Éva

A *Gazdagság* című kazettákkal elért sikeről szeretnék beszámolni. A tanfolyam elvégzése után a rendszeres meditálás sajnos nem lett jellemző ránk... Tulajdonostársunk ekkor olyan visszaélést követett el, ami közös vállalkozásunkat a csőd szélére taszította. A problémát megoldhattuk volna úgy, hogy bezárunk, és valami másba kezdünk. Mi azonban a túlélést és az agykontrollt választottuk. A fizikai világban is keményen dolgoztunk, ám azt mentális síkon, a *Gazdagság* kazetták folyamatos hallgatásával kiegészítettük. Szól a kazetta munka közben, kocsiban, lefekvés előtt, szinte folyamatosan. Az eredmény magáért beszél: előző évi forgalmunkat megdupláztuk, a vevőkörünk nem remélt helyekre is kiterjedt, és ugyanakkora nyereséget produkáltunk év végére pozitív számban, mint amekkorát az előző évben megörököltünk negatívumként, tehát veszteséggként. Most már nem tűzoltásra használjuk a tanultakat, hanem folyamatos programozásra, terveink megvalósítására, céljaink elérésére. És minden sikerül! Sokszor mondjuk egymás között tulajdonostársammal, hogy most pár napig ne hallgassuk a kazettákat, hogy a befutó megrendelések teljesítésével lépést tudjunk tartani!

Horváth Gabriella és Palkó Zoltán, Pécs

4 éve végeztem el az agykontrolltanfolyamot és az ultraszemináriumot. Az elmúlt években sokféle betegséget gyógyítottam sikerrel.

A nálunk ritkán előforduló cecelégy okozta álmokkórral kapcsolatos az első történet. Lányomnak egy ismerőse Afrikából hazajövet már a repülőgépen nagyon rosszul érezte magát. Úgy kísérték ki a taxiállomásig. Hazaérve orvost hivatott. Szerencséjére az fölismerte a betegséget, s még éjszaka bevitték a László kórházba. A 3. nap után mesélte a lányom az esetet. Megkérdezte, tudná-e ő agykontrollal segíteni a gyógyulását. Kapásból azt javasoltam, hogy képzeljen el alfában egy 5 literes üveget, tömje meg steril vattával, és azon szűrje át a beteg véréét. No, ez az ő számára elég vad ötletnek tűnt... Kérte, hogy segítsék én is. Hazaérve rögtön laborszintemre ereszkedtem. Föltettem magamnak a kérdést: hogyan tudnám a leghatékonyabban és a leggyorsabban segíteni a gyógyulást? Válaszként egy művese képe jelent meg. Ez a megoldás! Dialízis! Megalkotam hozzá egy speciális szűrőt, ami vírus- és parazitacsapdát tartalmazott. Így már nem is tűnt nehéznek a gyógyítás. Napi háromszori dialízálás. Minden alkalommal megtippeltem a szűrőbetét súlyát. Az elsőt nehéznek éreztem, s ezt az érzést igyekeztem megjegezni, hogy majd össze tudjam hasonlítani a későbbiekkel. Amíg a dialízálás folyt, addig a betegség okozta konkrét elváltozásokat is kezeltem. Ilyen volt a tüdő, a máj, az orrmelléküreg, a garat és a légcső gyulladása, s a bőr felületén jelentkező kiütések. Ezeknek a gyógyítása napi 1 alkalommal történt. Például a májat, a reggeli gyógyításnál, egy nylontasakba tettem, majd a tasakot izotópos, desztillált vízzel feltöltöttem, s hozzáadtam kutató- és takarítósejteket. Az izotóp megjelölte a parazitákat, a kutatósejtek elpusztították, a takarítósejtek pedig összegyűjtötték őket. A tasakot naponta egyszer cseréltem. Totális támadást intéztem a rengeteg parazita ellen! A 6. nap után már elégnek éreztem a napi kétszeri dialízálást, mert a beteg „láthatóan” jobban érezte magát. A tasakban, amiben a máj fürdött, egyre tisztább folyadékot „láltam”. Sokat segítettek a gyógyító munkában a naponta érkező visszajelzések. A következő 6 nap már a teljes gyógyulás volt, s az illető szerencséjére teljesen rendbe jött.

Szeretnék még visszatérni a visszajelzés fontosságára. Nagyon sokat segít a gyógyító munkában! Egyrészt erősen ösztönzi a gyógyítót, másrészt – ha szükséges – lehetővé teszi, hogy korrigáljuk a programozás módját.

Egy eset a sok epeköves ismerősöm gyógyítása közül. A hölgy epehólyagjában 1 db, 2 cm átmérőjű és sok apró követ mutatott ki az ultrahangvizsgálat. Borzalmas görcsökkel szállították kórházba. A belgyógyászaton annyira rendbe hozták, hogy a 6 héttel későbbre betervezett műtéti hazaengedhették. A fia, aki szintén elvégezte az agykontrolltanfolyamot, megkért, segítsünk. A feleségemmel közösen fogtunk hozzá a kövek eltávolításához. A magam módszerét írom le. Laborszintemen átlátszóvá tettem a májat, majd az epehólyagot. Utána fecskendővel leszívтам az epét, majd tisztára mostam az epehólyagot. Ezután feltöltöttem azt tiszta folyadékkal. Az epehólyaghoz csatlakoztatam egy kis propellert, ami a folyadékkal együtt forgásba hozta a köveket. Kiszámoltam, hogy 1 hónap alatt naponta mennyit kell a 2 cm-es átmérőjű kőből lézerrel leesztergálnom, hogy az végül elfogyjon. Ezt követően a célkeresztes keresővel ráálltam a kő közepére, majd a lézerrel leesztergáltam a napi adagot. A sok apró követ ultrahanggal bombáztam. Minden kezelés után tisztára mostam az epehólyagot. 1 hónap alatt végeztem az összes kövel, és úgy éreztem, eredményesen. Megkértem a hölgy fiát, végeztesen ultrahangvizsgálatot, s ha annak eredménye negatív, mondják le a műtétet. Vártam a visszajelzést. Megkaptam. Anyukát megoperálták... Sajnálták a pénzt a vizsgálatra, mint később kiderült... Meglátogattam a hölgyet, és kértem, hogy mutassa meg azt a nagy követ, mert én még ilyent nem láttam. Kezembe adott egy tasakot, amiben némi kis maszat volt. Kérdeztem, ez minden? Igen, volt a válasz. Hát ezért kár volt megműteni. Az anyuka hitt is meg nem is a gyógyításban, így döntöttek a műtét mellett...

Szomszédom 2 hónapja lebetegedett. Nem tudta mozgatni a jobb kezén 3 ujját, azok csak úgy lógtak a semmibe. Az utóbbi 2 hónap alatt még az Országos Idegsebészeti Intézetben is járt emiatt. Rengeteg gyógyszert kipróbáltak rajta, ám minden eredmény nélkül. A CT-vizsgálata negatív volt. Elmeséltem neki, hogy mit tanultam az ultraszemináriumon, és fölajánlottam a segítségemet, amit ő nagy bizalommal elfogadott. Először laborszinten kértem választ, mi a betegsége. Idegeredetű, jött a válasz.

Az első gyógyításomat azzal kezdtem, hogy a háta mögé állva, zuhanyszerűen energiát sugároztam a nyakára és a jobb vállára. Kérdésekre, hogy mit érzett, azt válaszolta, hogy enyhe, bizsergő érzést a vállnál és a jobb karnál. 2. alkalommal elmondtam, mit fogok tenni, majd megkértem, hogy nagyon mélyen lazuljon el, és képzelje el, hogy amit csinálok, attól ő fokozatosan gyógyul. Így kapcsolom össze az agykontrolltanfolyamon és az ultraszemináriumon tanult módszereket. A nyakától a karja felé indulva gyógyítottam. 2 hét alatt eljutottam a kézhez. Onnantól már csak a kézre koncentrálni gyógyítottam. 1 hónapi gyógyítás után azt éreztem, hogy a 2 kezem között tartott kezéből apró rándulások indultak el. Éreztem, hogy felgyorsult a gyógyulási folyamat. Az 5. hét végén átmentem hozzá. És mit látok? A jó ember kenyeret szeletel! Kérdezem: – hát kend mit csinál?

- Nem látod? Kenyeret vágok!
- Na de melyik kézzel?
- Hát a jobb kezemmel.
- Aztán hány ujjaddal szorítod a kést?
- Négygyel!

6 hétig tartott a gyógyításom, napi 1 alkalommal végeztem. Utána még 2 hétig hetente 2-szer foglalkoztam vele. Ezt már csak az ő kérésére tettem, mert 6 hét után én már gyógyultnak láttam. Egy későbbi alkalommal még egyszer gyógyítottam a derekát, idegbecsípődés miatt. 1 hét alatt talpra állt a prognosztizált 6 hét helyett!

Befejezésül egy első hallásra hihetetlennek tűnő esetet írok le. Laborszintemen voltam, épp gyógyítás után. Jól éreztem magam, nem volt kedvem még otthagyni a labort. Egyik pillanatról a másikra a következőt „láttam”: egy járda szélén álltam, s a karomba egy síró nő kapaszkodott. Kétségbeesve mutogatott az úttest szélén fekvő, epilepsziás rohamban rángatózó nőre. A karomba kapaszkodó és az úttesten rángatózó hölgy egy és ugyanazon személy volt! Könyörgött, hogy segítsék a földön fekvőn, aki szintén ő. Elkezdtem vigasztalni, hogy már nem tart soká a roham, vegye észre, hogy már szűnnek a rángások, amiket valóban én is láttam. Abban a pillanatban, amint a roham megszűnt, eltűnt a kép is. Sokat gondolkoztam utána ezen a furcsa jeleneten. Végül arra a következtetésre jutottam, hogy valaki a segítségemre szorult, és mindez egy olyan pillanatban jött össze, amikor a laborban én éppen nem foglalkoztam semmivel. Ő megtalálta, mert szüksége volt valakinek a segítségére. Ajánlom, ha valakivel hasonló fordul elő, bátran segítsen!

Horváth Jenő

Amikor a tanfolyamról hazaértem, már aznap este éreztem, hogy a látásom jobb lett. Egyáltalán nem is kellett föltennem a szemüvegemet az esti tévénézéshez, s a film elején és a végén még az apró betűket is jól láttam! Azóta is programozom magam reggel és este, hogy minél előbb teljesen megszűnjön a rövidlátásom. Ebben nagy segítséget nyújt az *Alapgyakorlat* című kazetta, az elmetükre-technika és az önálló relaxálás is. Mostanában azt veszem észre, hogy napról napra egyre rövidebb ideig kell hordanom a szemüvegemet!

A jótékony hatást a hallásomon is éreztem, illetve érzem ma is, mert egy-egy zeneszám hallgatásakor sokkal jobban megértem az angol szöveget, sőt jobban meg tudom különböztetni az egyes szólamokat egymástól, mint korábban! Csodálatos érzés, mert mindig is nagyon szerettem a zenét, legyen az klasszikus vagy könnyűzene.

Az otthon használt számítógépem winchesterét ki kellett cserélni egy nagyobb kapacitásúra. Ebben még nem is lenne semmi különös, hiszen ez a régebbi típusú gépeknél gyakori probléma. A gondok csak ezután kezdődtek: a gép használat közben elkezdte kiírni, hogy hiba van a programban. A szerelő elvégezte a szükséges vírusellenőrzést és egyéb teendőket, de nem találta meg a hibát. Ekkor újra installálta a gépen a programot. Sajnos, ez sem hozta meg a várt eredményt. Nagyon szerettem volna, ha kiderül, mi okozza a meghibásodást. Első lépésként a pohárvíz-technikát alkalmaztam. A megfelelő válaszra nem is kellett sokat várnom. Már másnap bekattant, hogy a hibát talán nem is ott kell keresni, ahol az a legkézenfekvőbb lenne. Ezek után „üzenetet” küldtem gépemnek, úgy, ahogy az a szubjektív kommunikációnál olvasható a tanfolyami kézikönyvben. Azt üzentem, hogy a legközelebbi működtetéskor valamiképpen jelezze számomra, hogy hol keressem a hibáját. Amikor bekapcsoltam a gépet és elkezdtem rajta írni, a gép egy számomra addig ismeretlen hibaüzenetet írt ki. Amikor ezt megláttam, azonnal

tudtam, hogy végre megvan a megoldás a problémámra. S valóban ez volt a kiút! Számomra ez a kísérlet bebizonyította, hogy bizonyos mértékig még az élettelen dolgokra, a tárgyakra is lehet hatni!

Néhány kisebb sikeremről is írok. Kipróbáltam az ébredéskontrollt, és remekül bevált! Mégsem alkalmazom rendszeresen, mert nagyon szeretek kellemes zenére ébredni a rádióm segítségével...

Azt is kipróbáltam, hogy egy régen nem látott barátomnak gondolati úton üzentem, hívjon föl telefonon. Még aznap fölhívott, aminek nyilvánvalóan nagyon örültem! Már nem egy esetben sikerült megtippelnem, hogy éppen ki hív a telefonon. Ha nem is mindig, de általában bejöttek a megérzéseim.

Tímea, Veszprém

2000 márciusában végeztem el az agykontrolltanfolyamot. A kurzus alatt és a végén, az esettanulmánynál is csupán mérsékelt sikereket értem el. A lelkesedésem ugyan emiatt kissé lelohadt, de azért nem adtam föl. Naponta 2–3 alkalommal gyakoroltam a programozást. Kezdték a dolgaim minden téren kicsit jobban alakulni. Ennek hatására kezdtem lassan igazán bízni az agykontrollban. Az biztos, hogy március óta jobban érzem magam, bizakodóbb, kiegyensúlyozottabb vagyok, és minden ügyem egyre jobban alakul.

Néhány napja az *Elixírből*, bár kissé bátortalanul, de azért bizakodva, elvégeztem az első otthoni esettanulmányomat. Egyedül csináltam. Háromszor elolvastam a tanfolyami kézikönyv irányítói útmutatóját, majd megjegyeztem a személy adatait, s aztán a laboromba mentem a 3-ról 1-re, majd a 10-ről 1-re módszerrel. Kíváncsian tanulmányoztam és gyógyítottam a feladott személyt, majd kijöttem szintről. Izgalommal, reménykedve olvastam el a megfejtést. Izgalmam azonban azonnal örömmé változott, mert az esettanulmányt először és egyedül kb. 80%-os sikerrel végeztem el! Ez aztán hatalmas lendületet adott az agykontroll alkalmazásához. Szeretnék mindenkit bátorítani az esettanulmányok végzésére, magunk, s mások javára és áldására.

Huram Róbert

48 éves vagyok. 1999 novemberében végeztem el a tanfolyamot. Addig olyannyira negatív és pesszimista voltam, hogy 10 évig tartott, amíg eljutottam a kurzusra, holott 1990-ben már elolvastam Silva könyvét. A tanfolyamot már azóta el akartam végezni, de valamiért mindig halogattam. A múlt évben azonban már annyira közeledtem a rémhez, amit depresszióknak nevez a közvélemény és az orvostudomány, hogy valahol tudtam, engem az agykontroll gyógyítana meg. A döntés még így is nagyon nehezen született meg. Még a tandíj befizetésekor is attól féltem, hogyan fogok majd olyan korán fölkelni... Szóval ilyen alaphangulatban, keservesen indultam el a Kertészeti Egyetem előadótermébe, nagyon vegyes érzelmekkel. Sajnos, életem java részében ilyen vegyes érzelmekkel küzdöttem. Néha nagyon bíztam magamban, máskor meg semmire sem becsültem magamat. Azt viszont majdnem folyamatosan éreztem, hogy engem nemigen becsül meg a környezetem.

Az első napon már az oktatás profi színvonala kellemesen meglepett, hiszen skeptikus voltam még ebben is. Estére már éreztem, hogy életem legjobb döntése volt, hogy végül eljöttem. Szárnyaltam a lehetőségek hallatán, és a depresszióm füstté vált! Amikor a memóriefogast tanultuk, s utána majdnem mind a 20-ra emlékeztem, döbbenetes volt!

Az esettanulmány előtt kételkedtem. Hogyan tudnék én megjeleníteni egy számomra idegen embert, főleg pedig meglátni a betegségét? Ám amikor irányítómmal elkezdtük a munkát, s már az első embernél 3 betegséget eltaláltam, a második nyakánál – egy óriási vörös folt formájában – azonnal fölfedeztem a megnövekedett pajzsmirigyét, valamint a szívrendellenességet is, még a lélegzetem is elakadt! Sőt, lefelé menve, az alhashoz érve azt mondtam, hogy az üres, ott nem látok semmit. (Irányítóm olyan izgatott lett, hogy beleszólt: „eltávolították a petefészket és a méhet is!”) A harmadik embernél kitaláltam a depressziót, a rossz táplálkozást, még a kellemetlen lehetét is éreztem! Amikor kiderült, hogy ez mind igaz, hát alig tértem magamhoz az ámulattól! Innentől kezdve már szabad volt előttem az út. Biztos voltam a saját magamba vetett hitemben. Még most is, mikor e sorokat írom, könnybe lábad a szemem e csodától.

A tanfolyam után rendszeresen: reggel, napközben, este nekiültem relaxálni és programozni, távgyógyítottam és memóriefogaszottam rendületlenül!

A legelső sikereim közé emberi kapcsolataim azonnali javulását sorolom. Mind kollégáimmal, mind lányaimmal és egyéb családtagjaimmal jó kapcsolatot alakítottam ki már az első napoktól. Kibékültem ellenségemmel, a negatív hatású kapcsolatokat leépítettem, s ez mindmáig érvényes, bár előfordultak kisebb, rövid ideig tartó visszaeséseim. Az is érdekes, ahogy más emberek viselkedésében meglátom az én saját, múltbeli, negatív viselkedésemet...

Nemrég megtaláltam a kapcsolattétel megfelelő módját egy családtagommal, akivel hosszú hónapok óta nem sikerült a kommunikáció. (Hamarosan ő is elvégzi a tanfolyamot!) Lehet, hogy nyugalmat sugározok, mert érzem, hogy velem kapcsolatban nemigen ingerült mostanában senki.

Egy nagyon negatív, kilátástalan, sok szenvedést okozó párkapcsolatot zártam le meditációban, egyetlen programozással. Óriási szenvedély volt, ami még versek írására is ösztönzött, holott egyébként csak prózát írok, azt is amatőrszinten. Több évig éltem ebben a nagyon kínzó, egyoldalú szerelemben, holott a helyzet kilátástalan volt. Ezért az illetőt megjelenítettem, és kértem, menjen el. Láttam, hogy megfordul, megy, megy, végig az úton, le a horizonton. Lehet, hogy az elküldés nem pozitív tett, lényeg, hogy hatásos volt, mert soha többé nem szenvedtem ettől az embertől, pedig nap mint nap találkoztunk!

Dolgozó lányomnak sok problémája akadt a főnökével. Javasoltam, próbálja ki a pohárvíz-technikát, az előtanulmányok nélkül is könnyű. Feszült figyelemmel hallgatta irányításomat, majd elment aludni, egy pohár vízzel a kezében. Másnap csak este találkoztunk, amikor ragyogó arccal jött haza: – Anyu! Ma korábban jött (a főnöke), és már a lépcsőn azzal kezdte, hogy: „ne haragudj, de eddig sok dolgom volt. Most bepótoljuk a mulasztást.” És mindent megbeszéltünk!

Többször szubjektív kommunikációt alkalmaztam ugyanennél a lányomnál, hogy hangulata javuljon, elkeseredése csökkenjen. Időszakos javulás után mindig visszaesett,

ezért gondolatban, éjjel, könnyörögve kértem, végezze el a tanfolyamot, látja, hogy nekem is mennyire jót tett. Másnap megszületett a döntése: hamarosan elvégzi a kurzust!

Egyik lányom egy este intenzív torokfájdalommal jött haza. Kértem, ne dolgozzon másnap, menjen inkább orvoshoz, utána pedig feküdjön le, pihenjen és mondogassa magában: „elmúlik a betegség”. Éjjel és másnap reggel én is gyógyítottam, valamint gyulladáscsökkentő teákat ittattam vele. Megfogadta tanácsomat, s már 1 napon belül sokkal jobban érezte magát!

Gyermekkori kudarcélmények miatt már 8 éves koromban elveszítettem hitemet Istenben, és 40 évig csak materialista gondolkodásban éltem. Gyermekeimet is ebben a szellemben neveltem, hogy templomba nem járunk, és csak önmagunkban hiszünk, mert bennünk van az erő. A tanfolyam elvégzése után kb. 2 hónappal tanácsadóm átadta a helyét Jézus Krisztusnak, aki azóta is szorgalmasan segít. Őt szoktam megkérni anyám megóvására is, ha úgy érzem, szükséges. Hogy a későbbiek folyamán mennyire tisztulnak le bennem ezek a fogalmak, majd kiderül.

76 éves anyámat nagyon érdekelte, mi az az agykontroll, ezért elmeséltem neki. Erre nagyon halkán azt mondta: „Lányom! Ha nagyon fáj valamim, én mindig lefekszem, nem alszom el, csak szendereg, és folyton mondogatom: elmúlik, nem fáj tovább. Reggelenként pedig, mielőtt fölkelek, csukott szemmel eltervezem, mit teszek majd aznap, és kérem a Teremtőt, hogy segítsen abban, hogy meg tudjam csinálni.” Tágra nyílt szemekkel néztem az én bölcs anyámat. Évtizedek óta ösztönösen ezt csinálja!

Egyszer telefonon beszélünk, és tanácsom ellenére elment vásárolni, egyedül, a jeges, téli úton. Kimentem a mellékelyiségbe, ellazulva elképzelttem, hogy megy-megy és fölötte állandóan ott egy kéz. Pontosabban Jézust küldtem, hogy elkapja, ha véletlenül megbotlik vagy megcsúszik. Később fölhívtam telefonon, s megkérdeztem, hogyan boldogult. „Nagyon jól. Semmi bajom sem lett. Vigyáztál rám!” Pedig nem mondtam neki, mit csináltam! Ezek szerint mégis megérezte...

Még a tanfolyam hónapjában abbahagytam allergiagyógyszerem szedését, ami nélkül lefekvés már nem létezett, mert a korábbi vizsgálatok kimutatták, hogy szinte mindenre, amit beszívok, megfogok, magamra veszek, magamra kenek stb., arra allergiás vagyok (voltam). Alfában rendszeresen kitisztítottam a légutamat, lekapargattam a járatok falait, lepucoltam a fölfedezett lerakódásokat, és kezeltem a gyulladós részeket. Tavasz óta, amikor a fák virágozni kezdtek, csaknem naponta programozok így. Alfa szinten ekkor még azt is hozzáteszem: „a virágpороk és a vegyszerek nem hatnak rám, legfeljebb annyiban, hogy kifújom őket az oromból, de már nem betegítenek meg”. Ébren is ilyen jellegű gondolatokat gondolok, hiszen mindenütt ki vagyok téve a környezet-szenyezésnek. Ha mégis elkezdek tüsszögni, magamban így szólok: „nem kell ez nekem, elég volt!” Utána abba is marad! Ha komolyabb irritációk érnek, újra alfa szinten tisztítom légutaimat. Most május végén járunk, s én sétálgatok a Naphegyen a nyárfák, a bodzabokrok között, ülök a padon délidőben, és érzem az arcomra hulló nyárfavattát, mégis nyugodtan lélegzem, és mindig kapok levegőt! November óta csak kétszer kaptam allergiás rohámot, de mindkettő csak 1 napig tartott, és sokkal enyhébb tünetekkel, mint régen, holott azelőtt hőemelkedés, intenzív melegérzet és hidegrázás, ingerültség, látászavar is mindig kísérte azt. Ma már nyugodtan kifestem a szobát, vidáman nyúlok a mosogatóvízbe, sehol semmi allergia!

Gerincferdülésem és a 3–4. csigolya közti rés beszűkülése miatt fájni szokott a fejem, és természetesen a hátam is. Ennek a gyógyítását külön nem szoktam programozni, mert másnapra mindig elmúlik, szerintem pusztán attól, hogy a relaxációmban mindig egészségesnek mondom magam.

Az utóbbi másfél évben magasabb vérnyomás alakult ki nálam, 150/100, 150/110, ezért kaptam is rá gyógyszert. Egyszer azonban elfelejtettem bevenni. Amikor másnap eszembe jutott a gyógyszer, gondoltam egyet, és nem vettem be, hanem azt programoztam, hogy vérnyomásom 110/70, amennyi azelőtt is volt. Annyira sikerült, hogy mire nagy fejfájással eljutottam az orvosig, az 100/70-et mért...

Szívritmuszavarra is kaptam egyfajta gyógyszert, de mivel elfogyott, a kardiológus meg elment szabadságra, kénytelen voltam az alfához folyamodni. Másfél napig programoztam naponta háromszor, hogy szívem nem 90-et vagy 100-at ver percenként, hanem csak 70–80-at. Szapora szívverésem így el is múlt, és azóta sem kellett újra kérni a gyógyszert!

Mivel a jobb lábszáromon tavaly nyáron visszérgyulladásom támadt, megelőzés-képpen sokszor programozom, hogy elhasznált vérem egyenletesen és folyamatosan áramlik visszafelé, érfalaim pedig erősek. Egyelőre minden rendben, remélem így is marad.

Külön nem kell fogyókúráznom, de azt megfigyeltem, hogy ha többször sikerül egy nap relaxálnom, illetőleg ha agykontroll témájú olvasmányokban mélyülök el, akkor csökken az étvágyam. Az is föltűnt, hogy a régi szokásaimmal ellentétben már ritkán kívánok édességet, tortát egyáltalán nem, a húsokra pedig sokszor rá sem tudok nézni. Gyümölcsökhöz, főzelékekhez, zöldségekhez támad gusztusom, azokat is egyszerűen elkészítve, s csak gyógyteákat és forrásvizeket iszom szívesen. Magam készítem kaukázusi kefiremet.

Néha külön programozás nélkül is igen jó ötleteim támadnak. Például reggel csak benyúlok a szekrénybe, hogy ezeket a termékeket én most elviszem (ugyanis kicsiben termékforgalmazó is vagyok, bár nem szakmám), vagy egy-egy új, de nem használt ruhadarabot beteszek a táskámba. Körbejárom a vevőimnél, csak úgy látogatóban, lazán. Szinte kivétel nélkül eladom őket, különösebb erőfeszítés nélkül.

Háromujj-technika: munka és számítógépes játék közben néha eszembe jut, és olyankor sikerrel is használom.

Mostanában még érzékenyebbé váltam a világméretű, érthetetlen, biológiai pusztító-sokra, háborúkra, szenvedésekre, éhínségre, katasztrófákra, emberi kegyetlenkedésekre. Szinte ütszerű fájdalmat érzek, ha ilyent hallok. Meditációmban sokszor elképzelem, hogy a gazdagok asztaláról elveszem az ételt, és elviszem az éhezőknek. Majd tanácsadómmal, főntről, összeterejük a felhőket, hogy Afrika szárazságsújtotta települései fölött csapódjanak le. Látom magam előtt a záporozó esőt, amint a csontsovány emberek boldogan ugrálnak, hogy megdagad a föld, és utat enged a kicsirázó magvaknak. Látom, amint ezeknek a szegényeknek földerül az arcuk a feljűk nyújtott alma vagy pohár tej láttán.

Fiatalabb korban sokszor gyalog vágtam neki a Naphegynek az Attila útról. Ez körülbelül 45 fokos lejtő, sok-sok lépcsővel, de már nagyon régen nem rugaszkodtam neki, mert legalább négyszer le kellett állnom, nem kaptam levegőt. Egy hónapja úgy

jövök fel, hogy félúton elképzelek két erőteljes kart, amint hátulról föfelé tol, magam elé pedig egy kötelet, ami húz, a lejtő tetejére pedig egy rám várakozó fényes, hosszú ruhás alakot, Jézus Krisztust. Megállás nélkül lépdelek, és csak egy kicsit veszem szaporában a levegőt.

Régen nem bírtam a tömeget, ma szinte észre sem veszem, buszon, metróon, nyitott szemmel is tökéletesen ki tudok kapcsolódni a tolongás okozta nyomásból. Ha pedig mód nyílik arra, hogy leüljek az adott tömegközlekedési eszközön, remekül tudok relaxálni, a rázkódás még segít is.

Akárhogy alakul is az életem, a relaxáció és az agykontrolltechnikák immár megbízható segédeszközeim! Köszönöm!

Huszka Erzsébet

1994 nyarán elkezdett fájni a nyakam, hátul és bal oldalon, valamint a jobb forgóm. A reumatológus elküldött röntgenre, és némi meszesedést állapított meg. A forgómnál is talált valami elváltozást, de az egy 6 éves, biciklivel történő elesés következménye. Elküldött súlyfűrdőre, vízi + száraz tornára, s tangentorra. Egy darabig jó is volt, de aztán megint kezdődtek a bajok... 1996-ban gépelés közben fájni kezdtek az ujjaim, főleg a jobb kezemen. A reumatológus elküldött elektromos kezelésre, ami sajnos semmit sem használt.

1992 novembere óta vagyok agykontrollos. Persze sokat gyógyítottam magam. Kis törpék lesztek a meszesedéseket, az ujjaim végét kipucolták, az idegeket is felújították. Szóval minden kis trükköt bevettem. Ez annyira sikerült, hogy fájdalmat már nem éreztem, csak egy kis gyengeséget, főleg a jobb oldalamon. 1998 őszén már sokkal gyengébb voltam, de fájdalmaim nem voltak. El sem tudtam képzelni, mi bajom lehet. Megkértem a háziorvost, küldjön el a laborvizsgálatra. Legalább 30-féle vizsgálatot végeztek, s minden eredményem jó lett. Azt javasolta, pihenhessek. Mivel gépiró vagyok, s abban az időben kevesebb munkám akadt, hát még jártam máshová is dolgozni. Üldögnél ott is tudok, mondtam, csak meglepően lassan gépeltem. Munkatársaim azt mondták, hogy a 70–80 évesek gyorsabban járnak, mint én. A buszra nehezen szálltam föl, többször elestem, de a kezemet ilyenkor azért még magam elé tudtam kapni. 1999 áprilisának közepére azonban már annyira gyenge lettem, hogy a háziorvos táppénzre vett. Megint elküldött laborba, minden jó volt. Egy kis vérszegénységet állapítottak meg csupán, és azt mondták, pihenjek. 2 hét múlva visszamentem, semmi sem változott. Visszaküldött a reumatológiára. Mielőtt visszamentem volna, este 10 órakor elestem, vérzett az orrom, fölrepedt a fejbőröm, úgy kellett összevarrni. A reumatológián csodálkozott a doktor, hogy miként tudtam így elesni. Mondtam, úgy estem el, mint egy zsák, neki az ajtónak. Ekkor elküldött az idegorvoshoz, hogy vizsgáljanak ki. Ő aztán azonnal kórházba utalt. Ott kivizsgáltak, MRI-vizsgálatra is elküldtek. A lelettel az idegsebészetre irányítottak, mondván, lehet, hogy műteni kell. Más nem mondtak. Én még mindig nem tudtam, mi lehet a bajom. Az idegsebész kikérdezett, majd a következőket mondta: „agydagánata van. A lelet alapján jóindulatú, de sajnos a lehető legrosszabb helyen bújít meg. A műtét elkerülhetetlen, anélkül hamarosan lebénul. A műtét alatt megtörténhet, hogy leáll a légzése, de akkor is, mindenképpen meg kell operálni.” El lehet képzelni, mit éreztem... (Később tudtam meg, hogy a tumor konkrétan 25x25 mm-es méretű.) Más-

nap reggel meg akartam nézni Luis Hay, *Éld az életed* című könyvében, hogy érzelmi sikon mi okozhat ilyen betegséget. (Egyébként Luis Hay a női tanácsadó.) Ahogy kinyitottam a könyvet, „véletlenül”, a 185. oldalon, a következő sorokra esett a tekintetem: „Minden kéznek, amely a kórházban megérint, gyógyító ereje van, és csak szeretetet sugároz. A műtét gyorsan, fájdalommentesen és komplikáció nélkül zajlik le. Teljesen jól érzem magam...” Alig akartam elhinni, többször elolvastam. Úgy éreztem, ez csoda! Olyan boldogság és remény öntött el, hogy az elmondhatatlan! Ettől függetlenül azért néha rettentően félttem a lebénulástól, de ilyenkor az előbb idézett mondatokat mondogattam magamban és imádkoztam. Az orvosom azt mondta, hogy sürgős a műtét, de 2–3 hetet azért várni kell. Én legszívesebben már másnap mentem volna, hogy minél hamarabb túllegyek rajta, de hát vártam türelmesen. Ezt az időt arra használtam ki, hogy mivel nagyon nehezen mozogtam, alfában szeretettel megkértem a daganatot, legyen egy kicsit kisebb, úgyis szűk a hely, nekem is jobb lesz, ha ő nem nyomorodik. Többször elképzeltem, hogy kisebb, s mindig megköszöntem, amikor összehúzta magát. Ilyenkor a kézremegésem is megszűnt! Június 24-én kellett volna Pestre mennem, de a professzor külföldre ment, ezért áttették a műtétet július 1-re. Én ezt úgy értelmeztem, hogy haladékok kaptam, hogy a daganatot még kisebbre változtassam, mert úgy a műtét is könnyebb lesz. A programozást a kórházban is folytattam. (Tulajdonképpen, amikor már konkrétan tudtam, hogy mi a bajom, az is világossá vált, hogy mit kell tennem.) A kórházban már sokkal könnyebben mozogtam, segíteni tudtam betegtársaimnak, akik már túl voltak a műtéten, ágytálat vittem nekik, meg az ételes tálcájukat kivittem a konyhába. Minden vizsgálatra egyedül mentem, már kapaszkodás nélkül! Férjem – aki nem hisz az agykontrollban – meg is kérdezte, hogy mi van velem, talán titokban megműtöttek, mert olyan könnyedén járok már... A műtétre végül július 16-án került sor. 3 és fél órát tartott, minden komplikáció nélkül. Az operáció után mindenre rögtön emlékeztem. Az első dologom volt, hogy megmozgattam a kezemet, lábamat, lássam, mozog-e. Mozgott! Olyan csodálatos boldogságot és hálát éreztem, hogy azt el sem tudom mondani! Azóta is, amikor megyek vagy gépelek, teszem a dologom, nem tudok betelni ezzel a jó érzéssel, hogy egészséges vagyok és nem félnyomorék! Még a krumplipucolás is örömet jelent! A doktornő azt mondta, hogy nagyon nehéznek és kockázatosnak tűnt a műtét, de amikor felnyitották hátul a fejem, baloldalon, viszonylag könnyen és egyben kijött a daganat, szinte kínálta magát. Nagyon örülök, hogy túl vagyok rajta, és most már valóban pozitívan fogom fel a dolgokat. Mindenkinek azt kívánom, hogy pozitívabban gondoljon az életre, a feladatokra, és ha mégis beteg lesz, hát ne ijedjen meg, hanem sokat és kitarítóan programozza magát, mert biztosan sikerül.

Ica, 46 éves, Székesfehérvár

Békéscsabán végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Olyan csodálatos élményben volt részem, hogy azt szavakkal ki sem tudom fejezni. Lenyűgöző volt az előadás, boldog voltam, nyugodt és szeretetteljes. Sokat tanultam, köszönöm. Ezek az érzések megmaradtak bennem, itt vannak velem, és megőrzöm őket életem végéig. Vigyázok rájuk, mert nagy kincset jelentenek számomra. Utoljára akkor éreztem ilyen boldogságot, amikor megszületett a kislányom.

Életem rengeteg megtapasztalását a tanfolyamon értettem meg igazán. Nagy családból származom, 7-en voltunk testvérek, 2 fiú és 5 lány. A család legfiatalabb tagja vagyok. Nagy szeretetben neveltek fel a szüleim, szép és boldog gyermekkorom volt. Katolikus vallásúak vagyunk. Nem voltunk templomba járók, de édesanyám arra nevelt bennünket, hogy minden napért adjunk hálát Istennek. Így a mai napig minden este imádkozom. Így tanítottam én is a lányomat (1 lányom van, s most jön a 6. unokám), és a lányom is így tanítja a gyerekeit. Gyerekkoromban megkérdeztem anyukámat: „hol van az Isten?” Azt felelte: „itt benn, a szívünkben, bennünk. Nem látjuk, de érezzük.”

Apám nagyon kényeztetett, mert én voltam a legkisebb. Valósággal imádtam az apámat, nagyon apás voltam. Anyukám ezt úgy korigálta, hogy szigorúan bevont a házi munkákba. Okosan is tette! Előfordult például, hogy semmi kedvem nem volt ablakot pucolni, kelletlenül álltam neki. Föltettem a lemezjátszóra egy lassú, szerelmes számot, és ide-oda, lassan, kelletlenül lengett a kezem. Anyukám megkérdezte: „Kislányom! Megvan a *Twist, Twist* című lemezed?” Meglepődtem, mert anyukám a klasszikus zenét szerette. Megvan, mondtam, és kérdően néztem rá. „Akkor tedd föl nekem légy szíves! Szeretném meghallgatni.” Örömmel megtettem, de elképzelnem sem tudtam, hogy mi lelte az anyukámat. Észre sem vettem, hogy most már gyorsan jár a kezem. Mamám egyszer csak megszólalt: „Na, látod kislányom! Így kell ezt. Most így jár a kezed: Ha is, ma is, ma is... Az előbb, a lassú számnál pedig így járt: Ha ma nem, holnap... Ha ma nem, holnap...” Az előbbit hadarva, gyorsan, az utóbbit lassan, szinte kántálva mondta. Ez akkor jutott az eszembe, amikor Domján Laci elmesélte a tanfolyamon, hogy milyen trükkkel szokott gyorsan elmosogatni.

A tanfolyam végén én gyógyultan távoztam a teremből. Gyógyultan és szívemben drága kincssel. 31 éve, 21 éves koromban haltak meg a szüleim. Mérheteretlen nagy fájdalomban éltem a tanfolyam utolsó napjáig. Nem tudtam elengedni a szüleimet, főleg édesapámat. A szó szoros értelmében szenvedtem emiatt. Ha bármilyen öröm ért, azonnal ott termett mellette a fájdalom. Esténként, ha nem látta senki, keservesen sírtam, szenvedtem. Hívtam, szölongattam őket. Úgy éreztem, hogy a világon egyedül csak az édesapám szeretett igazán őszintén. Mindenkitől azt a szeretet vártam el, amit tőle kaptam. Ez már beteges szenvedélyemmé vált, mert az idő múltával nemhogy csökkent volna, de még növekedett is a bánatom. Pedig amúgy világletemben optimista és jókedvű voltam. Embertársaim nem is sejtették, mi zajlik bennem. A záró meditációban, amikor szüleinket kisgyermekként szívünkbe zártuk, leírhatatlan érzést éltem át... Boldogságot éreztem, s azóta is boldog és nyugodt vagyok. Végre el tudtam engedni a szüleimet. Bocsánatot kértem tőlük, s szüleim lettek a tanácsadóim. Igen, én kértem tőlük bocsánatot, mert határozottan úgy éreztem, hogy a tudatlanságommal vétettem ellenük. Hiszen édesanyámtól úgy tanultam meg imádkozni, hogy nem csak felebarátainkért kell imádkozni, hanem az ima végén mindig mondjuk azt is, hogy a halottak nyugodjanak békében. Ott, a tanfolyamon, úgy éreztem, szinte újjászülettem! Azóta nem csak a külvilág lát nevetős, vidám, optimista embernek, hanem én is szívemből érzem, tudom, hogy ez így van. Ezért írtam, hogy a záró meditáció hatására meggyógyultam. Köszönöm. Nagyon boldog és szívem mélyéig nyugodt vagyok azóta.

A másik legnagyobb sikerélményem a nővéremmel kapcsolatos. A tanfolyam idején épp kórházban feküdt, mert a szemére ment valami vírus egy influenza után. Bedagadt

a szeme, ki sem tudta nyitni. Amikor a kezével széthúzta, nem mozgott a szemgolyója, és nem is látott vele. Békéscsabáról Szegedre utalták át. Először azonban, mivel hétvége volt, hazautazott Csárdaszállásra. Azt követően kellett volna mennie Szegedre. Ott, a tanfolyamon, őt adtam föl esettanulmányként a társamnak. Vizsgálatakor több betegséget is említett, a szemét is, de nem látta azt túl veszésnek. Kiderült, hogy valóban több problémája is van, illetve volt. Kértem a társamat, hogy csendben, magunkban, imádkozzunk a gyógyulásáért. Attól kezdve gyógyulni kezdett, így nem ment el Szegedre, mert azt mondta, hogy napról napra javul a szeme, sőt élesebben lát rajta, mint azelőtt. A laboratóriumomban tanácsadóim segítségével teát készítettünk különféle gyógynövényből, liliomból cseppeket, s különböző krémeket, és ezekkel gyógyítottuk nővérem szemét. Aztán megfürdtem az életvízmedencében és a gyógyvizeimmel több alkalommal is megittam. Még a mai napig is gyógyítom őt a laboromban. Természetesen akkor ezt még nem mondtam meg neki. Azóta is jól van, néha még csepegtet a szemébe, de az orvos is csodálkozott a gyors gyógyuláson. Sok-sok más beteget is sikerrel gyógyítottam.

Hetente gyakorlom a kézlevitációt és a kesztyűérzéstelenítést. Nagyon megszerettem a pohárvíz-technikát, minden este alkalmazom. A memóriafogast azonnal megtanultam. Amikor családtagjaimmal leírtam 20 szót és mindegyiket visszamondtam, majd hiba nélkül 50 szóval is ugyanezt megismételtem, le voltak döbbenve... Naponta járok azóta úszni, és úszás közben gyakorlom a memóriafogásokat. Pozitív állításokat is mondogatok ilyenkor magamban, és a képzeletbeli képernyőmet is használom. Ki-egyensúlyozott és nyugodt vagyok. A családom is észrevette rajtam, hogy sokkal türelmesebb lettem. Megszűntek az aggodalmaim, sőt, még én nyugtatgatom szeretteimet, ha valami gond van.

Született még egy óriási sikerem, ami szinte csodának számít. Van egy kis papagájunk. Nyáron még este fél 9-kor is világos van, s emiatt Corelli nem akart bemenni a kalitkába. Mindig meg kellett várunk a teljes sötétséget, s villanyoltás után vadásztunk rá. Nagy nehezen sikerült csak becserkészni. Egy este gondolatban szépen, szeretetteljesen beszéltem hozzá: „Corelli kismadár! Hagyd magad szépen betenni a házikódba! Jobb lesz neked úgy, mert én vigyázok rád, és akkor napközben is többször kiengedhetek. Féltetek egyedül kint hagyni, mert ha elmegyek itthonról, bajod eshet.” Másnap, mielőtt betettem volna ebéd után a kalitkába, gyorsan alfába mentem, összetettem a 3 ujjamat, s még egyszer megüzentem neki gondolatban az előbbi szöveget. A családtagjaim is itthon voltak. A madárka állítólag feszülten figyelt. Amikor kijöttem a szintről, odamentem hozzá, az ujjamra szállt, s szépen engedte magát betenni a kalitkába. Kész csoda volt!

lda

1996-ban végeztem el a tanfolyamot Miskolcon. Hittem is meg nem is, amit tanultunk, de pár hónap múlva saját bőrömön tapasztaltam meg, hogy alfában valóban nincs idő és tér! Baleset ért, amiben 2 ágycsi csigolyám (L I, II) eltört, és óriási fájdalmaim támadtak. Csak órák múlva jutott eszembe, már a kórházi ágyon fekvé, hogy agykontroll is van a világon, s hogy kis agykontrollos csoportunk tagjaitól is kérhetnék segítséget. (Akkor

hetente összegyűjünk gyakorolni.) Telefonon elmondtam hát a csoportvezetőnknek, hogy mi történt velem. Tudtam, hogy aznap este találkozunk, és 1/2 6-tól 1/2 8-ig együtt vannak. Úgy gondoltam, hogy a távgyógyítás hatására este 8-ra már nem fogok olyan intenzív fájdalmat érezni. Sajnos még este 10–11 óraker sem csökkent a kín. Sírni kezdtem és magamban azt gondoltam, no, ennyit a távolból való gyógyításról... Másnap délelőtt 10 óra tájban nekikészültem, hogy az egyik oldalamról a másikra forduljak. Föl-sikítottam. Ám nem a fájdalomtól, hanem örömben! Ugyanis nem éreztem közben a várt fájdalmat! Később tudtam meg, hogy előző este senki sem tudott elmenni a találkozóra, s a csoport vezetője csak másnap délelőtt tudta elérni telefonon egypár társunkat, akik így délelőtt programoztak értem! Mégiscsak működött a dolog!

A kórházban azt is programoztam, hogy a betegársaim is jól gyógyuljanak, és senki se búslakodjon a balesete miatt. Amíg a kórházban feküdtem, kórtermünket csak „víg-színháznak” nevezték a nővérek, mert a 17 évesőtől a 77 évesig mindenki jókat nevetett, főleg saját magán.

Illdi

Az óvodában, ahol dolgozom, rendszeresen ültetünk bársonykirálygömböt – magyarul büdöskét – anyák napjára. Az én csoportom növényei a 3. héten virágba borultak, és folyamatosan virágoztak. A másik csoportban 3 cm-es, kis palánták voltak csak. Kérdezték, mitől ilyen szép a miénk? Azt feleltem, hogy a szeretettől. Ekkor megkértek, hogy szerezsem az ő növényeiket is. Anyák napjára a virágjuk utolérte a miénket.

Ili

Nagyon régóta szeretnék fogyni. Természetesen mindent kipróbáltam, de a hatás csak az volt, hogy egyre molettebb lettem... Nem sok, kb. 10 kg fölösleg van rajtam, de ahhoz éppen elég, hogy ne érezzem jól magamat a bőrömben. A tanfolyam után elkezdtem programozni. Előkaptam a *Testkontroll* című könyvet is, és megfogadtam az ott olvasható tanácsokat. A lényeg azonban, hogy naponta 3-szor programoztam és programozok jelenleg is. Elképzelem, hogy a mérlegem áll, ami már a kívánt súlyt mutatja. Lelki szememmel látom magam, immár karcsún és boldogan, amint a párom vidáman fölkap – mert már föl tud emelni –, és megforgat, majd megdicséri külsőmet. „Láttam”, ahogy a gyerekeim elégedetten mustrálnak, és elképzelem barátainóim arcát is... Nagyon vágytam rá, hogy lefogjak, hittem benne, hogy sikerül, és elvártam, hogy meg is történjen. Döbbenet tapasztaltam, hogy 2 nap alatt 1 kg, a következő 2 nap alatt újabb 1 kg, s az 1. hét végére már összesen 3 kg ment le rólam! Természetesen tovább programozok a cél eléréséig.

Ilona

1999 szeptemberében végeztem el a 4 napos agykontrolltanfolyamot. Ott többek közt azt a feladatot kaptuk, hogy írjuk össze, mit szeretnénk még elérni az életben. Jó hosszú listát készítettem, és kisebb-nagyobb kihagyásokkal hozzáfogtam a programozáshoz. Az egyik célom az volt, hogy felsőfokú képzést szerezzek.

Beiratkoztam egy egyetemi előkészítőre. Kicsit tartottam tőle, hiszen nem vagyok már mai csirke... Bizony kevesen voltunk az én korosztályomból. A felvételi előtt mindennap meghallgattam az alapgyakorlatot, az utolsó héten naponta többször is, persze azért tanultam is. Mindig úgy képzeltem el, hogy az iskolában ott szerepel a nevem a fölvettek között. Immár túlvagyok a felvételin, és a pontszámaim alapján már azt is tudom, hogy szeptembertől a Közgazdaságtudomány Egyetem Államigazgatási Karán fogok tanulni! 44-en jártunk az előkészítőre, és kettőnknek sikerült a felvételink! Családom és szüleim nagyon büszkék rám, annál is inkább, mivel 40 évesen sikerült ezt elérni, ráadásul első próbálkozásra.

Mint anyakönyvvezető, borzasztó feszült voltam, sokat bakiztam. Mostanában vettem észre, hogy oldottan, gondolkozva tudok beszélni, nem vagyok annyira lámpalázás.

Biztos vagyok benne, hogy ezeket az eredményeket az agykontroll nélkül nem tudtam volna elérni. Köszönöm.

Irsikné Sipos Ildikó, Maglód

1991 szeptemberében mélyvénás trombózist állapított meg jobb lábamban a körzeti orvos. Elküldött az érsebészetre, ahol még arról is tájékoztattak, hogy mindkét lábam érszűkületes. (Pedig nem dohányzom, nem iszom.) Laborszintemen magam kezdtem el gyógyítani magamat, persze a gyógyszeres kezelés mellett. Képzeletben szétmorzsoltam a vérrögöt az ujjaim között. Mielőtt orvoshoz mentem, a fájdalom kezdetekor megvizsgáltam magam, és lelki szememmel láttam, hogy kb. 10 cm hosszan pirosan villog az ér és benne a kb. borsószemnyi vérrög. Tehát még a orvosi vizsgálat előtt tudtam, hogy mi a bajom! 3 hét alatt rendbe jöttem! Agykontrollos ismerőseim is besegítettek.

Az érszűkületet úgy korrigálom, hogy képzeletben egy pici emberke tengeralattjáróval közlekedik az ereimben, karbantartja azokat. Gyógyszert 1 hónapig szedtem. 1991 október vége óta semmilyen gyógyszert nem szedek, mégis remekül érzem magam!

J. A. -né

Egy idős ismerős néni ke családját – 5 emberrel a kocsiban – totálkáros baleset érte. Szerencsére nem volt halálos, de igen súlyos. Felhívott és kérte, segítsék a sérülteken.

Lementem laboratóriumi szintemre, s minden egyes sérülést megvizsgáltam, majd gyógyítottam. Újabb telefonhívást kaptam a nénitől, hogy J. Károly szeme mögött a tomográfvizsgálat üvegszilánkra utaló árnyékot jelez. A tomográfvizsgálat előtt homlokából már eltávolítottak kb. 42 üvegszilánkot, amit laborszinten érzékelttem is. A szem mögött én azonban vérrögöt „láttam”, s nem üvegszilánkot. Utóbb Pesten, a MÁV Kórházban elvégzett vizsgálat engem igazolt! Nem szilánk, hanem vérrög volt az, amit én többször kezeltem is laborszintemen. A homlokából eltávolított üvegszilánkok okozta sebek szinte nyom nélkül begyógyultak, úgy ahogy programoztam. Én ezt a középkorú férfit korábban sohasem láttam, személyesen nem ismerem.

J. A. -né

Unokanővérem évek óta ideggyógyászati kezelés alatt állt, altatókkal aludt, nyugtatókon élt. A menzese hol megjött, hol hónapokig elmaradt, állandó hőhullámai voltak, fejfájások kíséretében. Igen könnyen elfáradt, nem bírt semmiféle idegi és fizikai terhelést. Rábeszélésemre beiratkozott a tanfolyamra. Fantasztikus változáson ment keresztül! Látása már a tanfolyam végére jelentősen javult, altató nélkül alszik, hőhullámai elmúltak, menzese fél év után újra elindult. Nem okoz már problémát, ha busz után kell futnia akár 200 m-t is, nem fullad, nem fárad el. Rengeteg stressztől szabadult meg már a tanfolyam alatt is, és azóta még többitől. Munkahelyén könnyebben viseli el rosszindulatú főnöknőjét, látványosan javult a kapcsolata a gyerekével, férje is könnyebben kezelhetőnek látszik.

J. J.

Családommal jöttünk hazafelé a Trabantunkkal, amikor fogyóban volt a benzinünk. Már csak a tartaléklámpa égett. Gondoltam, megnézem, hol lesz benzinkút. Szintemen föl-tettem a kérdést tanácsadómnak. Megjött a válasz: 32. Ezután figyeltem a kilométerköveket: 40, 39... Hirtelen a férjem észrevett egy kutat, és elékanyarodott. Tiltakoztam, hogy ez nem az, és mondtam, hogy itt nem fogunk tudni tankolni. De azért odamentünk. (A férjem akkor még nem végezte el a tanfolyamot.) Odaálltunk. Kijött a benzinkutas: „Nagyon sajnálom, de a 92-es elfogyott.” Az a kút, ahol tankolni tudtunk, a 33. és 32. km között volt.

5 éves Nikolett lányunk kicsi kora óta félt a víztől. A hajmosás mindig nagy sírással zajlott. Ha az arcára került pár csepp víz a tusolóból, azt óriási sírás követte. Ugyanakkor nagyon szeretett volna megtanulni úszni. Az ám, csak az úszómedencéből. Férjem most végezte el a tanfolyamot. Szubjektív kommunikációval azt üzenté Nikinek, hogy bátran merüljön a víz alá. Másnap kislányom boldogan jött haza. Az úsziban nem félt, a víz alá bukkott. Sőt, otthon a fürdőkádban is megmutatta tudományát.

A tanfolyam után munkahelyemen egy kollégám megkért, hogy gondolatban vizsgáljam meg és gyógyítsam édesapját. Nem nagyon akartam, attól tartottam, hogy a munkahelyen, idegen környezetben nem tudok elég jól ellazulni. De azért megpróbáltam. Vizsgálat közben furcsa érzésem támadt: „ez a bácsi már nem él sokáig.” Többször eltűnt a képe. Nagyon beteg volt, nagy vízhólyagot láttam a tüdején, s a szíve is akadozott. Kétszer volt infarktusa. A sisaktechnikát alkalmazva éreztem, ahogy zsibbad a keze, lába, rosszul érzi magát, s a szíve is fáj. Ahogy kezdtem volna gyógyítani, a bácsi hirtelen fölvette a kabátját, fogta a kalapját és kisetett a laboratóriumból. Megpróbáltam visszatartani, mondván, hogy még nem gyógyítottam, de ő csak integetett és eltűnt. Pár órával később elmentem, mert lejárt a munkaidő. Akkor telefonáltak a kollégámnak, hogy az apukája tüdőembóliában meghalt. Nem szenvedett, egyszerűen elaludt. Halála előtt teljesen megnyugodott.

Gyerekkorom óta nagyon gyakran vagyok náthás. Valószínűleg allergia okozza. A tanfolyam után szinte mentem, és megkérdeztem tanácsadómtól: mi az oka az allergiámnak? Erre megjelent egy kisgyerek, pontosabban fogalmazva egy magzat. Rá-döbbentem, hogy ez én vagyok! Bent voltam még anyám méhében, majd megindult a szülés: megmozdultam és elindultam előre. Hosszú volt az „utazásom”, és nem egészen

kellemes. Amikor megszülettem, láttam az anyukámat és a szülőszobát. (Kristálytisztán láttam a berendezést!) Az volt a benyomásom, hogy a szülőszoba nem steril. Kiderült, hogy akkor és ott éltem át sok-sok kellemetlen élményt. Ez volt hát kérdésemre a válasz.

J. N.

1999 elején, Kaposváron végeztem el a tanfolyamot. Nem sokkal később egy tételt kerestem, de sehol sem találtam. Lementem szintemre, s azt mondtam: „Kell nekem a tétel. Meg fogom találni.” Kijöttem szintemről, átmentem bátyám szobájába, kinyitottam a szekrényt, kivettem egy vastag mappát, amit éppen a keresett tételnél ütöttem fel. Nem én tettem oda, nem is véletlen volt az eset, hanem egyszerűen az intuíció működött. Azóta már sok hasonló sikert éltem át. A lényeg, hogy nyugodt légy, hogy ne görcsölgj – se testileg, se lelkileg –, s akkor az információ menthetetlenül megérkezik!

A tanfolyam megadta nekem mindazt, amit valójában minden ember keres, nevezetesen a békét, a kiegyensúlyozottságot és a bőséget. Testi síkon a böjtölés, a testmozgás és az egészséges táplálkozás, lelki síkon az agykontroll segített rendbe hozni magamat. Úgy érzem, az agykontrolltanfolyam számtalan praktikus haszna mellett arra is megtanított, hogy miként érdemes élnem az életemet.

Jozó Zsolt

Édesanyámmal részt vettünk az Elixír-fesztiválon, s ott egy sorsoláson is. Az egyik fődíj egy agykontrolltanfolyami jegy volt. Édesanyám megígérte, hogy mi nyerjük meg ezt a fődíjat. Amikor megkezdődött a sorsolás, helyet cserélt a sor szélén ülő férfival, hogy könnyebben tudjon kimenni a nyeremény átvételekor. A férfi szája tátva maradt a csodálkozástól, amikor anyu fölpattant és szaladt ki a szinpadra. Mivel édesanyám már agykontrollos, ezért én jöttem el a tanfolyamra. Remekül érzem magam, s máris rengeteget tanultam.

Judit

Örülök, hogy végre eljutottam az agykontrolltanfolyamra – történetesen Domján Gábor kurzusára –, mert már előtte megtapasztaltam, hogy ez a módszer csodákra képes. Nővérem tavaly végezte el ezt a kurzust, számomra éppen időben. Ugyanis alig negyedévre rá súlyosan megbetegedtem. Hetekig nyomtam a kórházi ágyat, de sokáig nem tudták kideríteni, mi a bajom. Könyvek és a testvérem segítségével ekkor kezdtem el relaxálni. Hamarosan aztán igazán nagy szükségem lett az agykontrollra. Kiderítették ugyanis, hogy a májamat autoimmun betegség támadta meg, aminek következtében a rettegett cirrózis kialakulása már beindult. Erős gyógyszert, szteroidot kaptam, s a testemben kialakult 6–7 literes folyadékgyülem miatt mindennap erős vízhajtót kellett szednem. Már olyan súlyos volt a helyzet, hogy elküldtek Pestre, a Transzplantációs Klinikára. Májátültetési várólistára akartak venni, de aztán úgy döntöttek, hogy várjunk még fél évet, és csak ha romlik a helyzet, akkor legyen transzplantáció. Eleinte mindössze 1800 volt a fehérvérsejtszámom. A thrombocytaszámom ingadozott, ami miatt állandóan vérzett az orrom. Folyton hőemelkedésem is volt.

Mindennek ellenére én már az első pillanattól kezdve tudtam, hogy meggyógyulok és lefogyok. (Testsúlyom a gyógyszerek következtében 58-ról 75 kg-ra növekedett.) Megváltoztattam korábbi gondolkodásmodomat és hozzáállásomat, pozitív lettem és a rendszeres relaxáció következtében teljesen nyugodt. Ha az orvosok (vagy bárki) megkérdezték, hogy hogy vagyok, azonnal rávágtam: „Egyre jobban és jobban!” Furcsán néztek rám, de nem érdekelt, hogy mit gondolnak, hogy mennyire reménytelennek tartják a helyzetemet. Én tudtam, hogy meggyógyulok, és mindig egészségesnek képzeltem el magam.

Fokozatosan sajátítottam el a legfontosabb agykontrolltechnikákat. Megérte. A legutóbbi laboreredményeim: normális vérkép, normális májfunkciók! Az erős vízajtót utólag 4 hete vettem be, mégsem híztam, még egy dekát sem! Már 66 kg-ra fogytam – még fogyok –, újra frissnek érzem magam, és már a szteroidszedés következtében kialakult vörös csikok is tűnnek el a törzsemről. Tele vagyok energiával, és még jobban szeretem az életet, mint régen. Tudom, hogy a legközelebbi kontrollvizsgálat még jobb eredményeket fog mutatni. Hiszem, hogy már egészséges vagyok.

Még jó, hogy ilyen fiatalon találkoztam az agykontrollal! Egyébként tanulságos lehet sokaknak, amire a betegségem alatt végzett gondolat-nagytakarítás idején jöttem rá. Régebben gyakran mondtam: „a hügyom eláll.” Nos, addig mondtam (programoztam), amíg úgy nem lett... Rászoktattam magam, hogy ehelyett inkább ilyeneket mondjak: ettől vagyok igazán egészséges; ettől fogyok igazán; remek; ez mind szép és jó, de...; okos vagyok, mindent tudok. Utóbbit főleg dolgozatírás előtt...

Pár hete írtam meg az első olyan dolgozatomat – állampolgári ismeretekből –, amelyre az óra előtti tesiórán háromujj-technikával tanultam. 5-öst kaptam rá! Köszönöm, hogy megismerhettem ezt a csodálatos módszert, ami meggyógyított és sokkal jobbá tette az életemet.

Judit (16 éves)

1991 márciusában végeztem el a tanfolyamot. Azóta szinte kicseréltek. Nagyon sok gyógyszert szedtem, bár arra már korábban is rájöttem, hogy akkor tudtam meggyógyulni, ha segítettem magamon, ha túl tudtam tenni magamat a lelkemet gyötrő problémákon. De most már minden oké. Az agykontroll használata óta egy szem gyógyszert sem kell már szednem, mégis ragyogóan érzem magamat.

Elkezdtem egy volt osztálytársamat gyógyítani. A tüdeje volt beteg, sugarzták, de nem javult az állapota. Azzal küldték haza, hogy kb. 3 hónapja van hátra. (Ez 2 éve történt.) Nagyon sajnáltam volna, ha meghal. Sikerült segíteni, ma is él, vidám, erős ember lett belőle. Akkor ugyan leszázalékolták, ő azonban ma már szívesen dolgozna, olyan jól érzi magát.

Egyik rokonom megégette magát. Begyulladt a gázpalack, és az egész arca megégett. Azt mondták, hogy olyan a feje, mint egy összefüggő hólyag, se a szeme, se a szája nem vehető ki rajta. Otthon gyorsan a laboromba mentem, s látom ám, hogy valóban borzasztóan néz ki a feje, de közben ott nyújtogatta a jobb kezét, mondván, hogy az is megégett. Képzletben egy szuperkenőccsel kezeltem, s tanácsadóimmal minden alkalommal azzal bocsátottuk el a laborból, hogy szebb lesz, mint volt.

Később, ha bárkit kérdeztem felőle, ez volt a válasz: – Te, ha nem láttam volna, hogy hogy nézett ki, el se hinném! Halod, szebb lett az arcbőre, mint volt! Amikor megláttam, belőlem is az tört ki, hogy: „szebb, mint volt!” Nyomtalanul begyógyult a seb. A szemöldöke is kinőtt, egyetlen halvány forradást sem lehet találni sem az arcán, sem a kezén!

Egy ismerősöm súlyos szívinfarkttal került kórházba. Tanácsadómmal nekiláttunk kezelésének, naponta kétszer foglalkoztunk vele. Rohamosan javult az állapota, majd egyik nap hiába kerestem laboromban a szokott helyen. Tanácsadómtól azt mondta, hogy kivitték az intenzív osztályról. Feleségétől megtudtam, hogy megérzésem ezúttal is pontos jelzést adott!

Juhász Elekné

1994-ben végeztem el a tanfolyamot Nyíregyházán. Születtek is akkoriban sikereim, bőven. Pl. megszüntettem 14 éve tartó migrénemet, ráadásul mindössze 2–3 programozással! Anyagi helyzetünk is föllendült, ám ahogy kezdtek a dolgok jól menni, lassan sajnos leszoktam a rendszeres relaxálásról és programozásról. Bizony több évre is...

1997-ben aztán, egy rossz döntés következtében, szinte mindenünket elvesztettük. Képzelteteli tanácsadóim intelme ellenére belevágtam egy vállalkozásba, ami anyagilag padlóra küldött minket. A nullára kerültünk. Emiatt a férjemmel is megromlott az addig sem túl jó kapcsolatom. Így elég későn ugyan, de elköltöztem tőle. Tanácsadóim szerint ezt is hamarabb kellett volna megtennem.

Mikor már semmilyen reményem nem volt, 1999 májusában újra rászoktam a rendszeres relaxálásra és programozásra. Újra el kellett végeznem a gondolat-nagytakarítást, ugyanis az elmúlt évek alatt a gondjaim hegyekké nőttek, és roppant mértékben gátoltak az előrehaladásban. A 2000 júniusában megismételt tanfolyam hatására világgossá vált számomra, hogy ez az én utam. Segítenem kell az embereknek, hogy békében és szeretetben tudjunk együtt élni. Remek eszköz ehhez az agykontroll.

Juhos Zsuzsa, Nyíregyháza

A tanfolyamon megerősödött a szeretetbe vetett hitem, és már egészen másfajta szemüvegen keresztül, egészen másként látom a világot. Csodálatos, új világ tárult eléim, s most már valóban csak használni kell a módszert, s akkor naponta érnek meglepetések.

Köszönöm a bátorítást, hogy vágjak bele az esettanulmányozásba, mert fantasztikus élményben volt részem! A társamnak egy betegemet adtam fel, aki sokizületi gyulladása miatt évek óta csak járókával tud lakáson belül mozogni. Én a bőrfekélyei miatt kezelem. Csodálatosan talált a beteg leírása, természetesen laboratóriumában meg is gyógyította. Az igazi meglepetés ezek után következett. A tanfolyam után kedden otthonában meglátogattam ezt az idős bácsit, mert mozgáskorlátozottsága miatt a rendelőbe sem tud bejönni. Nagy örömmel fogadtak, járóka sehol, csak bot, s a bácsi elmondta, hogy néhány napja sokkal könnyebb a járása. Évek óta először fordul elő, hogy a járókát elrakhatta! A fekélyei is jó ütemben hámosodnak. Eddig is hittem a módszerben, de ez teljesen meggyőzött. Naponta érnek a meglepetések!

dr. K. Á.

1996. január 27-én gázmérgezést szenvedett a családuink. A 14 éves kislányom és a 12 éves kisfiam meghalt. Férjemmel életben maradtunk. Visszakaptuk az egészségünket is. Az első kórházi eszmélésem óta tudtam, hogy nekünk élni és folytatni kell. Az első perctől kezdve tudatosan tettem mindent. Nagyon erős a hitem, és tudom, hogy a szeretet szálait nem lehet elszakítani. Hiszek Istenben és a szeretet hatalmas erejében. Van életcélom: az emberek segítése és sugározni bensőmből a végtelen békét és szeretet. Nagyszerű eszköz ehhez az agykontroll! Szeretnék segíteni az embereknek a halálfélelem legyőzésében is, mert élni csak félelem nélkül lehet. A további életem, úgy érzem, küldetés. Átadni a titkokat, amiket én már tudok.

Kádas Jánosné

Szokásommá tettem, hogy nagyobb útjaim előtt mély tudatszinten „lejátszom” az utazást, nem leselkedik-e rám valamilyen veszély.

Egyik ilyen alkalommal azt látom képzeletbeli képernyőmon, hogy egy számomra ismeretlen Trabant megy az országúton, majd hirtelen jobbra vágódik, és nekicsapódik egy útszéli fának. Odarohanok az autóhoz, s abban, a volánra borulva, Judit nevű kolléganőmet pillantom meg.

Másnap felhívtam telefonon a már 1 hete betegállományban levő kolléganőmet, aki teljesen a történet hatása alá került, ahogy részletesen elmeséltem neki a látottakat.

Néhány nap múlva Judit megköszönte, hogy megmentettem az életüket. Az történt ugyanis, hogy gyógyulását követően, vasárnap, kimentek a telkükre. Férje vezetett, mert telefonom rá is hatást gyakorolt. Tőle teljesen szokatlan módon nagyon lassan hajtott, kb. 30–40 km-es óránkénti sebességgel. Alig hagyták el Pestet, amikor egy bal kanyar előtt a Trabant jobbra kivágódott, s ő alig tudta megállítani a kocsit a padka szélén. Kiszállva döbbenet látták, hogy egy szög állt bele a kerékbe, s kb. 10 cm hosszú durrdéfként keletkezett. A szétment gumi mellől felnézve egyetlen fát láttak a környéken, pár méterre a kocsitól.

A szöveget megkaptam ajándékba.

Kákóczki Ilona

1993 májusában végeztem el az agykontrolltanfolyamot, Debrecenben. Fantasztikusan nagy hatást gyakorolt rám, életem legjobb befektetésének tartom! A tanfolyamon nyertem vissza az önbecsülésemet, ami aztán az elkövetkező években minden jó és új dolognak az elindítója lett. Az addig hibának vélt tulajdonságaimról kiderült, hogy a legjelentősebb értékeim!

Az első igazi nagy segítséget a dohányzásról való leszokással kaptam. Elmetükre-technikával programoztam, és ami 17 év alatt sokszori próbálkozásra sem sikerült, az most 30 nap alatt igen! És ennek már 7 éve, amire azóta is nagyon büszke vagyok. Amikor megtapasztaltam ennek tartósságát – hónapokig figyeltem magam –, akkor fogalmazódott meg bennem először, hogy ha ezt meg tudtam csinálni, akkor ezután bármire képes vagyok, amire eléggé vágyom.

Változásom és sikereim láttán a következő évben a férjem is elvégezte a tanfolyamot, és ő is már „híhetetlen” sikereket tudhat magáénak, főleg a gyógyítás terén. Közös sike-

reink között szerepel a gyors és jó áron történő autóeladás, igényes megrendelők fölbukkanása férjem vállalkozásánál, aki asztalosként alkot. Sikeres vizsgákat is köszönhetek a programozásnak, amelyekhez az elmetükre-technikát és a szubjektív kommunikációt alkalmaztam. Az igazi, nagy, átütő siker viszont csak ezután következett.

Legkisebb gyermekünk születése után, a GYES lejártával, munka nélkül maradtam. Ijedtemben beiratkoztam a leghosszabb tanfolyamra, ami létezett, hogy addig is legyen időnk megoldást találni. 3 gyerek és egy fiatal, még indulófélben lévő vállalkozás mellett, építkezés után, nem engedhettük meg magunknak, hogy én ne dolgozzak. Végül is felsőfokú végzettséget szereztem vállalkozói területen, ami újabb adag magabiztosságot adott. Nem tudtam, hogy hol hasznosíthatnám igazán a tanultakat, így szorgalmasan elkezdtem programozni, hogy azt a munkát találjam meg, amivel a legtöbb embernek tudok segíteni. Figyeltem közben a hirdetéseket, és mindent, amit jelnek tekinthetek. Eltelt egypár hét, amikor kibővítettem a programozásomat azzal, hogy: „többször is térjen vissza hozzám a lehetőség, ha már átsiklottam fölötte”. Így is történt! Egy újsághirdetésre figyeltem föl, amit egyszer ugyan már elolvastam, de most újra elém került. Ebben hosszú távra látszott biztosítottnak mindaz, amire vágytam. A részletes tájékoztatóért fizetni kellett és Budapestre utazni. (Nyugdíjbiztosítói munkáról volt szó.)

Mit adott ez az 5 év nekem és a családomnak? Többet, mint amit előtte egész életünkben elértünk! Nevezetesen:

- anyagi biztonságot, egy jóval magasabb életszínvonalon;
- szabadidőt, amit a családdal és a barátainkkal tölthetünk;
- kiemelkedő elismerést, amiről azelőtt azt sem tudtam, mi fán terem;
- közösségi szeretetet, amiről ma már hiszem, hogy csak ilyen jövőképpel és célokkal rendelkező közösségben lehet tartósan boldogan élni.

Ha nincs az agykontroll, talán sosem találom meg ezt a lehetőséget, ahol ennyi emberen segíthetek, és magam is kitéljesezhetek.

Kalmár Istvánné

40 éves gyógyszerész vagyok, s 3 hónappal ezelőtt vettem részt a tanfolyamon. Akkor kezdtem el programozni, hogy eltűnjenek az epekőveim. 8 éve tudok létezésükről, időnként megnéztem őket, de a műtétet mindig halogattam. Alfában, képzeletben, több alkalommal sósavval oldottam fel őket. Napról napra kisebbeknek tűntek. Utána már csak a végeredményt láttam, ahogy a férjemnek és a barátnőmnek boldogan számolok be a sikeremről. Hát ez be is jött, sikerült, az epekövek teljesen föloldódtak, s így eltűntek! Férjem, aki orvos, most itt ül velem a tanfolyamon.

Karácsonyi Katalin

21 éves agykontrollos lány vagyok. Fantasztikus sportsikerről számolhatok be. 1996 januárjában végeztem el az agykontrolltanfolyamot, abban az évben, amikor elkezdtem egy csodálatos – számomra a legcsodálatosabb – sportot, a vitorlázórepülést. Nagyon nehéz és kemény küzdelem árán értem el azt, amire minden növendék vágyik, hogy pilóta legyek. Számomra ennek kapcsán vált teljesen világossá, hogy az agykontroll nem csodaszer, hanem remek segédeszköz céljaink eléréséhez. Megértettem, hogy

valóban az anyagi világban is sokat kell tenni az áhított cél eléréséért. Mindig arra törekedtem, hogy az elméleti felkészültségem a lehető legjobb legyen, alfában pedig – az elmetükre-technikát használva – sokszor elképzeltem, milyen érzés lesz, amikor már megrepültem a szükséges időtartamot. Az igazi „csoda” ezután következett, amikor a pilótaságomhoz szükséges normákat kellett megrepülnöm. Az ágyammal szemben elhelyeztem a falra egy írógélapot, amire fölírtam: „Megrepültem az 5 órát!!!”, és elképzeltem, hogy az esti sorakozón, a repülések értékelésénél bejelentik: „született egy 5 óra!”, s ahogy ilyenkor szokás, megtapsolnak. A legközelebbi, erre alkalmas napon 5 óra 12 percet repültem. Amikor hazaértem, a papíromra a következőt írtam: „Megrepültem az 50 km-es távomat!!!” A legközelebbi, erre alkalmas napon ez is sikerült! Így tehát alig több, mint 1 évi repülés után sikerült teljesítenem azt, ami a kiképzési tematika és az elméleti tanfolyam tematikája szerint 4 évet igényel! (Utólag bevallom, hogy nem igazán hittem el, hogy sikerülhet, de nagyon-nagyon vágytam rá. Úgy látszik, a vágy ereje valóban pótolhatja a hit erejét.)

Kardos Diána, vitorlázópilóta

1990 tavaszán kezdődött. A jobb mellemben észrevettem egy daganatot. A vizsgálatok zsírcsomót állapítottak meg. Javasolták, hogy operáltassam meg, de én nem törődtem vele.

1996 karácsonya utáni napon meghalt az édesapám. Borzasztóan megviselt, egyszerűen nem tudtam földolgozni az elvesztését. 1997 márciusának valamelyik éjszakáján azt álmodtam, hogy a jobb hónaljamban egy borsó nagyságú csomó található. Vizsgálatok, mammográfia: jobb mellemben 12–14 mm-es daganat. 1997 májusában megoperáltak. Nagyon féltém a műtétől, mély depresszióba estem. Feleségemnek, Magdinak beugrott – 1994 óta vagyunk agykontrollosok –, hogy fölhívja Domján Lászlót, s a segítségét kérje. Azzal a tudattal feküdtem be a kórházba, hogy programoznak értem. Most jön a „csoda”. Teljesen nyugodtan, a helyzettel megbékélve vártam a műtétet. Az operáció után fölébredve azt néztem meg elsőre, mekkora a műtéti hegem. (Előtte az orvos azt mondta, hogy ha nem komoly, akkor csak a daganatot veszi ki, de ha komoly, akkor sokkal nagyobb mennyiségű testszövetet kell eltávolítania.) A végeredmény: leoperálta az egész mellemet, és kivett 7 nyirokcsomót, melyek közül 3 rákos elfajulást mutatott. Éjszaka újra megműtöttek, mert belső vérzésem támadt. Eddig a történet előzménye, innentől jönnek a sikerek. A sugárkezelés és a kemoterápia a legkisebb mértékben sem viselt meg. Programoztam, programoztam és programoztam. Tehát az első időszakot simán átvészeltém, persze sok-sok baráti segítséggel, de ami nagyon fontos, a lelkem rendben tartásával, Isten szeretetével, valamint Laci és több tucat agykontrollos segítségével.

A történet folytatása: 1997 végén Laci itt járt Szombathelyen. Azt tanácsolta a csontproblémámra, hogy küldjek képzletben fehérvérsejteket a beteg területekre. Sikerral jártam! Időközben egy egész „család” alakult ki körülöttem a gyógyítóimból. Csodálatos érzés ennyi ember, akikkel kölcsönösen nagyon szeretjük egymást!

Újabb fejzet. 1998 májusában a 9. hátcsigolyánál találtak valamit. Aztán augusztusban a 4. bordán, a 9. hátcsigolyán, a szegycsontban és a koponyacsontban. Nehéz percek következtek. És ismét jött a Laci (dr. Domján László). Tanácsa: reggel 20–szor,

este 20-szor mondom el, hogy „napról napra egyre jobban, jobban és jobban vagyok.” Napközben ugyanezt többeszer... Este igyam a programozott vizet (ultratechnika) és szedjek be 1200 Culevitet, óránként egyet. Napi fél liter, frissen készített sárgarépalevet is ajánlott. Közben izotópos csontvelővizsgálaton jártam, aminek jó lett az eredménye. November végén ultrahangvizsgálat következett, aminek szintén negatív lett az eredménye. Laborleleteim jók. De elárulom, reggel, ébredéskor először imádkozom, Jézus kezébe helyezem életemet, fölkelek, majd megkezdem az egész napi „egyrejobbanozást”. Ezért tudtam meggyógyulni! No meg azért, mert a vágyam akkora, hogy nem férne el a Földgolyón, a hitem behálózza a világot, a kitartásom és az akaratom pedig a csillagos égig ér. A szívemben akkora a szeretet, hogy minden jóakarátú ember elfér benne. Különösen közel áll szívemhez 13 éves kislányom és 38 éves, szklerózis multiplex feleségem. Az agykontroll visszaadta az életemet!

Kardos György, Szombathely

1999 januárjában végeztem el a tanfolyamot, Győrött, tulajdonképpen azért, hogy az érettségim minden simán menjen. Történelemből és irodalomból az előző 3 évben 3-as, illetve 4-es voltam, és ezektől félttem leginkább, a matektól és a fizikától viszont egyáltalán nem. A tanfolyam előtt, január elején, úgy gondoltam, hogy elég lesz nekem érettségim egy kettessel átsusszanni a két, számomra nehezebb tantárgyból (mivel ekkor még nehezen tanultam és könnyen felejtettem). Anyunak ekkor azt mondtam, hogy az egyetlen remény a bukás elkerülésére csak az agykontroll lehet. Ezt egy elég gyengén sikerült magyar dolgozat után mondtam, amit négy témakörből írtunk, így 4 jegyet kaptunk rá. Kb. 11 órán át tanultam a 4 tételt (14 oldal), és a dolgozatom eredménye: 1; 2,2 lett... A félévi átlagom irodalomból így 2,56-ra jött ki.

A tanfolyam elvégzése után a legnagyobb hangsúlyt a háromujj-technika programozására, illetve használatára fordítottam. Néha az elmetükre-technikát is alkalmaztam. Elképzeltem magamat az érettségim, amint az írásbelin nyugodtan rovom a sorokat, minden odavonatkozó információ eszembe jut, és minimum négy oldalt produkálok; szóbelin pedig a vizsgáztató tanárok előtt nyugodtan felelek, és minden kérdésre tudom a helyes választ. Az elmetükre-technikát természetesen egyre gyakrabban alkalmaztam, ahogy a nagy megmérettetés időben egyre közelebb és közelebb került.

A 2. félévben ismét rengeteg dolgozatot írtunk irodalomból, de ezekre már a háromujj-technikával készültem föl. Először ellazultam – ahogy az a *Tanfolyami kézikönyvben* olvasható –, aztán programoztam, majd egyszer elolvastam a megtanulandó anyagot, végül újra relaxáció és programozás következett. Ezután 5–10 perc szünet, majd a következő téma. Minden témakört kétszer olvastam el, így a tanulási idő jelentősen lecsökkent. Este, aktiválás céljából, még a pohárvíz-technikát is alkalmaztam. A dolgozatok napján reggel, illetve az óra előtti szünetekben úgy éreztem, hogy semmit sem tudok az előző nap tanult anyagból. Úgy éreztem, semmi sem maradt meg bennem, de ez nem keserített el. Miután a tanárnő föltette a kérdéseket, fokozatosan eszembe jutott szinte minden fontos dolog! Az osztálytársaimnak eleinte nem mondtam el, hogy milyen keveset tanulok dolgozatokra. Később, amikor elárultam, nem hitték el. Februártól 4-esnél gyengébb jegyet nem kaptam irodalomból, így a 2. félév átlaga már 4,32 lett! (Eből a tantárgyból javítottam a legtöbbit.) Az írásbeli érettségi előtt az irodalomtéméteket

kétszer olvastam el. Dolgozatomra 4-es, 4-es tartalmi, illetve nyelvi jegyet kaptam. A mateknál és a fizikánál is használtam a háromujj-technikát, s szerintem ez is hozzájárult ahhoz, hogy az osztályban mindkét tantárgyból én értem el a legjobb eredményt. A szóbelire magyarból elolvastam az összes irodalomtételt még egyszer, a nyelvtantételeket pedig kétszer. A történelmet szintén egyszer olvastam el, de ezekhez elmetérképet is készítettem. *(Szerkesztői megjegyzés: erről a vázlatkészítési módszerről legrészletesebben A hatékony tanulás mesterfogásai című kiadványunkban lehet látni, hallani és olvasni.)*

Eljött a szóbeli napja. Történelemből feleltem először, amihez vázlatként lerajoltam az elmetérképet, és feleletkor erről mindent pontosan föl tudtam idézni. Amint később kiderült, történelemből is én értem el a legjobb eredményt! Ezután következett a magyar. Azt a tételt húztam, amiből januárban elégtelen dolgozatot írtam. Egyébként ezt a tételt nem dolgoztam ki, ezért ez volt az egyetlen olyan tétel, amit csak egyszer olvastam el, de így is rengeteg dolog eszembe jutott. A bizonyítványok kiosztásakor nagyon örültem, és kissé meg is lepődtem, ugyanis még áprilisban elkészítettem az „érettségi bizonyítványomat”, egy olyan lapot, ami hasonlít az eredetire. Erre ráírtam, hogy milyen jegyeket szeretnék elérni, és kiakasztottam egy jól látható helyre a szobám falára. Ezek a várt jegyek majdnem pontosan be is jöttek, egy különbséggel: történelemből áprilisban megelégedtem volna 4-essel, ám valójában 5-öst kaptam. Ezeket az eredményeket látva már az osztály nagy része az agykontrollról kérdez, mert rájöttek, hogy milyen remek és hasznos dolog is ez valójában.

Akad egy időszak, amikor a kesztyűérezéstelenítésre is nagy szükségem volt: kb. 3 héten át mindennap elkezdett vérezni az orrom. 1–2 napig hagyományosan próbáltam elállítani, de rájöttem, hogy kesztyűérezéstelenítéssel sokkal gyorsabban eláll a vérzés.

A memóriafogásokat is elég gyakran használom, és észrevettem, hogy hatására a memóriám nagymértékben javult.

Kaszvár Tamás

A tanfolyam 2. napján történt. Egyik társunkkal beszélgettem, amikor odajött hozzám egy férfi, és megkérdezte, nem veszítettem-e el a kulcsomat. „Tudomásom szerint nem”, mondtam, de azért ellenőriztem. Sehol sem találtam a kulcscsomót! Elmondtam, hogy milyen volt és hogy egeres kulcstartón függött. Erre a társunk előhúzta zsebéből a talált kulcsokat. „De honnan tudad, hogy éppen az enyém volt ez a kulcscsomó?” – kérdeztem meglepetten. „Programoztam” – felelte. „Azt üzentem, hogy aki elveszítette a kulcsát, az a szünetben beszélgesse a fiammal vagy velem.” Nos, én éppen a fiával beszélgettem, amit meglátva odahozta a kulcsaimat. Mit mondjak, a szám is tátvá maradt a csodálkozástól...

Kata

1996 januárjában végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Azt hiszem, egy kicsit lusta voltam, mert csak az idén, nyár végén születtek meg az első nagyobb sikereim. (Kisebkek eddig is voltak.) Aug. 22-én 6 jegyet nyertem a BS-be, egy nagyszabású koncertre. Óriási volt a vágyam – a hitem sem volt kicsi –, hogy ott lehessenek, legkedve-

sebb barátaimmal. 2 héten át, éjjel-nappal telefonáltam az adott rádióállomásra, és persze programoztam és programoztam. Elmetükre-technikával elképzelttem, ahogy a boldogságtól repesve ugrálok. Nos, ugráltam!

A másik jelentős sikerem, hogy beiratkoztam egy autóvezetői tanfolyamra. Ez önmagában még nem lenne szenzáció, de mivel én egy 35 éves, az autóban utasként is mindig féltő, a biztonsági övet tönkretevő nő voltam, ez számomra hatalmas dolog. Azt hittem magamról, hogy én egy ilyen masinát az életben el nem tudnék indítani. S láss csodát, 3 hétig háromujj-technikával tanultam az 500 oldalas KRESZ-könyvet, és mindenki legnagyobb meglepetésére 0 hibaponttal vizsgáztam! A rutinpályán úgy mentem végig, mint a gyík. A kerékcserét pedig olyan flottul csináltam meg, mint otthon a gyűlőcstortát...

Kati

1 éve végeztem el a tanfolyamot, s annak 3. napján hatalmas élményben volt részem az állattal végzett feladat során. A barátnőm kutyáját képzeltem magam elé, és végeztem rajta a megadott feladatokat. A kutya egyébként német dog, egy hatalmas testű állat. Barátnőm a kutyájával éppen az egyik ismerősöméknél járt. A kutya nyugodtan feküdt és aludt. Egyszer csak váratlanul fölállt, járkálni kezdett és forogni. Aztán mindenkihez odament, pacsizott és követelte a simogatást. Mi ennek a magyarázata? Hogy pontosan ekkor azt üzentem neki, hogy legyen vidámabb és közvetlenebb az emberekkel! Barátnőm elképzelni sem tudta, hogy mi történt a kutyájával! Ezek után az állat napokig nem hallgatott a gazdáira, rosszkodott, hancúrozott, rendkívül felszabadult volt.

K. Beáta

Előző levelemben beszámoltam arról, hogy sikerrel gyógyítottam meg lányomat a Candidiasis betegségből. Azóta is teljesen egészséges, már a szemüvegét is letette, amit pedig gyerekkora óta hordott!

Szeptemberben intenzíven elkezdtem programozni, hogy eladom a házam. Az ingatlanközvetítő iroda júniusban 7,6 millióra értékelte. Én közöltem, hogy csak 8,2 millióért vagyok hajlandó eladni. Erre az összegre kezdtem fókuszálni, és elképzelttem, hogy a vevő örömmel veszi meg ennyiért. Érdekes, hogy a szeptember 18-i havi találkozón kihúztam egy hölgy papírját, aki programozási célként saját lakást írt le... Ez a kölcsönös programozási vállalat azt jelenti, hogy 1 hónapig naponta programozunk társunk érdekében. Nos, érdekes módon, éppen 1 hónapra rá, október 18-ára megérkezett a vevőm! Öröm volt látni a boldogságát, ugyanis kiderült, hogy mindig ilyen házat képzelt el, és alkudozás nélkül kifizette a 8,2 milliót.

Volt 2 kutyám, s mivel a ház eladásával a lakóhelyük is megszűnt, meg kellett válnom tőlük. Sajnáltam volna elaltatni, így hát inkább elajándékoztam az állatokat. Egy hónap múlva mesélte a lányom, hogy a Gömbi kutya megbetegedett, haldoklik, nagyon hiányzik neki. Azonnal elkezdtem gyógyítani a laboromban, nappal, és ha éjszaka fölébredtem, akkor olyankor is. 1 hét alatt meggyógyult, s azóta is jól van!

Azt gondoltam, pénz birtokában könnyen talállok magamnak egy 2 szobás lakást egy társasházban. 3,8 millió forintom volt rá. Addig az Anyunál fogok lakni, mondtam ma-

gamnak. Időközben elvégeztem a pénzkontrolltanfolyamot is, s megállás nélkül a lakásra fókuszáltam. Majd tél lett. Anyuval egy szoba konyhában voltam összezárva. Katasztrófális lett a helyzetem. Éreztem, hogy útban vagyok neki, hiszen megszokta, hogy egyedül él. Nem tudtam relaxálni, kazettát hallgatni. Próbáltam szeretettel üzeni, de a hatása csak ideig-óráig tartott. A nehéz élethelyzet az egészségi állapotomon is tükröződött. Már évek óta nem voltam beteg, most pedig egyik influenzából a másikba esem... Éreztem, hogy harag él a szívemben az anyukám iránt, s azt is éreztem, hogy ez a harag mennyire rongálja az idegrendszeremet. Küzdöttem ellene. Ha tehettem, hallgattam a *Szeretetta* meditációt, s magamban és hangosan is pozitív állításokat mondogattam. Közben egyfolytában és kitaróan programoztam a 2 szobás lakást.

Február közepén meglátogattam a kolléganőmet, s a lépcsőházában ki volt téve egy cédula: lakás eladó. Becsöngettünk. Ahogy beléptünk, azonnal éreztem, hogy ez az a lakás! 2 szobás, padlószőnyeges, teljesen új, fehér konyhabútor, erdő veszi körül a házat, s az ablakból látni kedvenc folyómat, a Dunát. Éppen olyan, mint amilyennek elképzeltem. Viszont 4,9 milliót kértek érte... Lányom és vejem elkezdtek számolgatni, de mindössze 4,6 milliót tudunk volna összeszedni. Elkezeredésem teljes volt. 4 hónap telt el azután, közben folyamatosan programoztam, de már nagyon fáradtnak éreztem magam. Egyik éjjel nem tudtam aludni, kiültem éjjélkor a verandára, gyertyát gyújtottam és tiszta szívből imádkoztam. Ilyeneket gondoltam: „tudom, hogy megérdemlem a szép lakást! Nem hiszem, hogy tovább kell szenvednem Anyunál!” Aztán elaludtam. Másnap reggel 5 órakor azzal a határozott érzéssel ébredtem, hogy ma biztosan meglesz a lakásom. Elmentem egy üzletbe, s minden újságot végignéztem, akár csak az elmúlt 4 hónapban naponta. Sorra tárcsáztam a hirdetőket, de a válasz mindenhol az volt, hogy már elkelt a lakás. Este a lányom hívott telefonon, s közölte, hogy a hölgy, akinek a lakását meg akartuk venni, most hívta föl telefonon, hogy mégis odaadja 4,6 millióért! Bár sok vevője akadt, aki adott volna ennyit, de mi voltunk a legszimpatikusabbak. Meglett hát a lakás! Ami azonban még fontosabb, újból tudom szeretni az anyukámat! Kapcsolatunk jobb, mint korábban bármikor! Nagyszerű érzés, hogy szívemben ismét szeretet él vele kapcsolatban.

Nagyon sokat köszönhetek a programozásaimban a *Fennsík* című kazettának. 2 év óta, valahányszor nagyobb jelentőségű dolgot programozok, mindig használom!

Kedvenc energiafeltöltő módszerem, hogy beteszem a magnómba a *Szeretetta* kazetta zenés oldalát. Ilyenkor elképzelem a Föld bolygót, fölöttem az univerzumot, s benne én vagyok a szeretetta. Szeretetet küldök ilyenkor az univerzumból a Földnek, Magyarországnak és utána az aktuális céloknak. Augusztus elején történt egy ilyen meditációmban, hogy többször is, egymás után, eszembe jutott egy gondolat: új bolygó született. Eleinte csodálkoztam, majd szeretettel üdvözöltem az új bolygót az univerzumban. A meglepetés akkor ért, amikor a *Blikk* újság szeptemberi számában egyik nap a címloldalon közölték: „Új bolygó született!” Határtalan volt a meglepetésem és az örömöm is, hogy ezek szerint alfában én ezt már előbb megéreztem.

Lányomat elütötte a zebrán egy autó. Csúnyán megsérült a lába. Szerencsére nem törött el, csak erősen megzúzódott. Megröntgenezték, és közölték, hogy a vádlíja tele van vérömlennyel, s az orvos szerint nagyon be fog kékülni, hiszen az autó 50 km/óra

sebességgel rohant a lábának! Laborunkban azonnal elkezdtük gyógyítani, az elmetük-re-technika szerint pedig azt képzeltük el, hogy amint leveszik a gipszet, nem lesz már kék a lába. Kézrátétellel is gyakran gyógyítottam. Nos, az orvosok legnagyobb meglepetésére egyetlen kék folt sem volt a lábán, amikor levették a kötést!

Keresztmamám panaszkodott, hogy becsipődött az ideg a derekánál, s most már tudja, hogy legalább 3 hétig így fog fájni a dereka. Kézrátétellel gyógyítottam, s ezt 1 óra múlva újra megismételtem. Jobban érezte magát. Aztán otthon a laboromban is gyógyítottam, s azt is elképzeltem, hogy másnap reggel 8 órakor felhív és közli, hogy teljesen elmúlt a fájdalma. Reggel pontban 8 órakor megcsörrent a telefon: „Én nem tudom, mit csináltál velem, de ez az orvostudomány magasfoka, mert egyáltalán nem fáj a derekam!” Nővérem alhasi görcseit is a kézrátétellel, illetve a kesztyűérzéstelenítéssel sikerült elmúlasztanom, pedig már egész nap szenvedett a fájdalomtól. Munkahelyemen, az üzletben a lányok elég sűrűn elvágják az ujjukat. Már természetessé vált, hogy ilyenkor hozzám jönnek, hogy állítsam el a vérzést. Működik. Ezzel a módszerrel égési sérülést is sikerrel gyógyítottam!

Kékesiné Anna

Két éve, a húgommal együtt, Egerben végeztem el a tanfolyamot. Azóta megváltozott az életem.

Egy tömbház 2. emeletén lakunk. Férjem és gyerekeim nagy-nagy vágya egy családi ház. Egyik nap azzal kezdtek ostromolni, hogy volna egy szép ház, és ráadásul olcsó is. Rávettek, hogy megnézzem. Valóban olcsó, valóban szép, de aludjunk rá egyet, mondtam. Este, pohárvíz-technikával megkérdeztem: „Jó-e nekem ez a ház?” Hozzátettem, hogy álomban kérem a választ, emlékezni fogok rá, és meg fogom azt érteni. Erre azt álmodtam, hogy egy pénztárban 5 db papírpénzzel fizetnek nekem (a szakmám eladó), ám az 5 bankjegy közül csak a felső és az alsó igazi, a többi hamis.

Másnap a család izgalommal várta a válaszomat. – Becsaptak, hamis – mondtam nekik. – Engem ez a ház nem érdekel, ezzel hagyjatok békét! Mondanom sem kell, elmondtak mindennek, és egész nap ezen nyavalyogtak. A család hatására hajlandó voltam újra, a kérdést ezúttal kissé másként megfogalmazva föltenni, ismét pohárvíz-technikával. „Jó-e ez a ház a családnak?”, így szólt a kérdésem, és ezúttal nem egészítettem ki azzal, hogy álom formájában kérem a választ.

Nos, a válasz másnap délután érkezett meg. Férjem hozta. A háztulajdonos ugyanis együtt dolgozik egy ismerősünkkel, akivel férjem összefutott. – Nem szabad ezzel a házzal foglalkozni! – állított be a férjem. (Azonnal éreztem, hogy kérdésemre ez a válasz.) Kiderült, hogy egy család már lényegében megvette a házat, előleget is adtak rá, csak még nem tudták eladni az ingatlanukat, aminek az árából akarják azt kifizetni. Ha belemegyünk a vételbe, akkor tehát valóban becsapódunk, és sok-sok kellemetlenségnek tesszük ki magunkat.

A másik sikerem gyógyítással kapcsolatos. A tanfolyamon megragadta a figyelmeimet, hogy gondolatban vért is tudunk venni valakitől, s hatodik érzékünkkel meg tudjuk azt vizsgálni. Kipróbáltam. Cukorbeteg édesapámhoz havonta házhoz szoktak menni, hogy ellenőrizzék a vércukorszintjét. Megkérdeztem édesanyámtól, mikor esedékes a vérévétel. Csütörtök reggel 8 órát mondott. – Remek! – gondoltam. – Kipróbálok!

Csütörtökön 3/4 8-kor a 3-ról 1-re módszerrel szintemre mentem, majd 10-től 1-ig számolva laborszintemre, s elkezdtem foglalkozni édesapámmal. Vért vettem a bal karjából: 10,6 mmol/l lett a vércukorszint. – Ez sok – gondoltam. Gondolatban a segítőimmal inzulint fecskendeztettem a hasnyálmirigyébe. – Jó, most már csak 7,1! Így már rendben vagyunk.

Alig vártam az egyeztetést a valódi mérési eredménnyel. Édesanyám elmesélte, hogy képzeljem el, vért vettek édesapám egyik karjából, majd a másiktól, aztán az ujjából is, mert a nővér egyszerűen nem akarta elhinni, de csak 7,1 mmol/l volt a cukorszint. Azt mondta: „Ez nem lehet igaz, ez nem a maga vére, holnap újra eljövök, és megismételjük a vérvételt.” Megkérdeztem édesanyámat, hogy hány óraker történt a vérvétel. Fél 9-kor, hangzott a válasz. Döbbenet konstataáltuk, hogy ezek szerint az általam gondolatban, alfában beadott inzulininjekció után jelentkezett ez a szokatlanul alacsony érték. Hatott! Édesapám az egészségből persze semmit sem tudott.

Keresztury Antalné, Gyöngyös

A lépcsőházunkban lakik egy 14 éves fiú. Testvéreimmel egyik nap észrevettük, hogy be van gipszelve a gyerek lába. Bánatosan elpanaszolta, hogy csontvelőgyulladás van, emiatt gipszelték be már jó ideje a lábát. Elmondta, most jöttek az ellenőrző vizsgálatról, ahol megállapították, hogy most már elkerülhetetlen a műtét, s a gyógyulás még így is sok időt vesz majd igénybe. Emiatt nem fog tudni középiskolába felvételizni, és lehet, hogy osztályt is kell ismételnie.

Testvéremmel néhány alkalommal – esténként, laboratóriumi szintünkön – együtt „gyógyítottuk” a kislíút. Pár nap múlva újra találkoztunk vele, s ő ragyogó arccal mesélte, hogy nincs már szükség műtétre. Nemsokára a gipsz is lekerült a lábáról. Csodálatos érzés volt mindkettőnk számára, mikor megtudtuk, hogy meggyógyult! Nem lehet szakkal megfogalmazni ezt az érzést. Nagyon boldogok voltunk, hogy segíthettünk.

Persze már majdnem minden technikához kapcsolódik valami apróbb sikerélményem, de ez már kezd egész természetessé válni. Szinte minden napra jut valami apróbb „csoda”. Most már nem mondom semmire sem, hogy „nekem úgysem lesz”, vagy hogy „én soha nem fogok eljutni oda”, mert tudom, hogy amire nagyon vágyom, azt előbb-utóbb megvalósíthatom.

Kertész Judit

1993 márciusában végeztem el az agykontrolltanfolyamot, Szegeden. Rendszeresen járok a klubba, ahol Gyüre Matyinnak köszönhetően kellemes órákat töltünk együtt, és sokat gyakorolunk. Nekem az esettanulmány és a gyógyítás megy a legjobban. Sikerral gyógyítom családom tagjait, kedves ismerőseimet, tanítványaimat, és persze önmagáról sem feledkezem meg.

A következő eset különösen nagy örömmel tölt el, mert a jelek szerint hatékonyan tudunk segíteni drága barátnőmnek. Őt 4 éve nőgyógyászati daganat miatt megoperálták. A kemoterápia következtében kihullott a haja, ami később visszanőtt. Idén márciusban aztán újra meg kellett operálni, mert a korábbi tumor helyén újabb alakult ki, és a rák már a vékonybél egy részére is áttért, amiből egy szakaszt ki is kellett vágni. Esélyei

az életben maradáshoz elég csekélyek voltak, amit a családjával és vele is közöltek. Csodálatos emberi tartásával és gyógyulni akarásával ezt azonban ő nyugodtan fogadta, és kitűzte maga elé a célt: a teljes gyógyulást. Csodaszámba ment az osztályon, hogy a 4,5 órás műtét után csak 1,5 napot töltött az intenzív osztályon, hamarosan önállóan tisztálkodott, és 3 nap elteltével már az infúzióról is levehették. Ilyen rendkívüli személyt öröm volt gyógyítani a húgának, aki természetgyógyászzal foglalkozik. Ő közvetlen közelről, én pedig Szegedről gyógyítottam mindennap.

Akkor kezdtem programozni gyógyulása érdekében, amikor a kórházból kijövet értesített a történetéről. Azonnal odautaztam hozzá, és mindent bevettem. Alkalmaztam az ultrán tanult kézzrátételes energiagyógyítási módszert és a programozott vizet, az elmetükre-technikát, a laboratóriumot, valamint fényterápiát, auratisztítást stb. Elképzeljük együtt, alfában, a teljesen gyógyult állapotot és azt, hogy a haja most nem hullik ki a kemoterápia alatt. S valóban, a hajvesztés mértéke sokkal kisebb volt, mint a korábbi kemoterápiánál! A klubban, idehaza, 1 hónapig minden héten csoportosan gyógyítottuk. Amikor augusztus végén meglátogattam, természetesen elvittem a klubba, bemutatni. Osztatlan bámulatot váltott ki energikus és életvidám személye. Éjjeleente továbbra is folyamatosan küldöm neki az energiát, és vizet is programoztam számára. Jó állapota azt mutatja nekem, hogy a hit, az akarat, az orvostudomány és az agykontroll együttesen csodálatos eredményekre képes.

Keserű Istvánné

Leszoktam a dohányzásról! 40 éven át bagóztam. A cél érdekében a tanfolyamon tanult elmetükre-technikát használtam, 30 napon keresztül. Az utolsó napig szívtam a napi 20–25 szálát, de ahogy elérkezett a kitűzött nap, már nem kívántam a cigarettát. Úgy érzem magamat, mintha soha életemben nem is szívtam volna, s az sem zavar, ha mások dohányoznak. Csodálatos érzés!

K. Ferencné

Az elmúlt nyáron egy 65 éves ismerős asszony nagybeteg lett. Az immunrendszere a saját szervezete ellen fordult, aminek az lett a következménye, hogy mindkét lába teljesen lebénult. Amikor kórházba került, már mozdítani sem tudta a testét deréktól lefelé. A kórházban két alkalommal teljes plazmacserét alkalmaztak nála. A kórházban az állapota nem sokat javult. Azzal engedték haza, hogy ha sokat tornázik, segítséggel persze, akkor talán egy fél év múlva járókerettel föl tud majd állni. Augusztus 8-án érkezett haza a kórházból, s én másnap meglátogattam. Akkoriban olvastam a José Silva életéről szóló könyvet. Abban szó esik két gyógyító módszerről, amit sikerrel alkalmazott. Részletesen ugyan nem szerepel a könyvben, de mivel már 1995-ben elvégeztem az agykontrolltanfolyamot, segíteni pedig azonnal kellett, úgy döntöttem, ha ismerősöm megengedi, megpróbálom rajta segíteni. Ő ugyan nem ismerte az agykontrollt, s így nem is igazán hitt benne, de beleegyezett, hogy kipróbáljuk. Azt a feladatot adtam neki, hogy igya meg egy pohár víz felét este, a másik felét pedig reggel, több napon át. Én éjjeleente szintemre mentem, és azt vizualizáltam, hogy a testébe áramló víz gyógyítja őt. (Szerkesztői megjegyzés: ezt a technikát az ultraszemináriumon lehet megtanulni.) Emellett

laboromban megnyugtattam, és képzeletben átmasszíroztam az egész testét orbáncfű-olajjal. 3 nap múlva meglátogattam, és a valóságban is átmasszíroztam ezzel az olajjal a lábait, fél-fél óra hosszan. A javulás első jelei már ekkor láthatóak voltak rajta: a lábujjait már tudta mozgatni! A következő 3 éjjel úgy gyógyítottam, hogy képzeletben lehető-finom, erős rugókra cseréltem ki testében a beteg idegszálakat, s vizualizáltam, hogy azok remekül segítik mozgását. 3 nap múlva azt láttam, hogy már fel tudja húzni térdben a lábát, és kapaszkodóval felül az ágyban! Ismét megmasszíroztam. Azzal folytattam a gyógyítást, hogy képzeletemben kicseréltem a beteg kromoszómákat egészségesekre. Újabb 3 nap múlva már föl tudtuk állítani a járókerethez! Ismét átmasszíroztam a lábát. Ekkor már bekapcsolódott egy gyógytornász is, aki erős férfiként segített neki felállni, leülni, és megtanította, hogyan tornászson egyedül az ágyban. 2 hétig járt hozzá.

Arra gondoltam, hogy gyógyulása érdekében egy másik Silva-technikát is bevetek. *(Szerkesztői megjegyzés: ezt a technikát is az ultraszemináriumon lehet megtanulni.)* A könyvben olvasottak alapján elkezdtem beszélni hozzá. Célom az volt, hogy minél többször és minél jobban összezavarjam. Ez többször sikerült is, bár nem volt könnyű feladat... A hirtelen témaváltásokkal néha azt a benyomást kelthettem benne, mintha nem lennék normális... Amikor láttam az arcán a megrökönyödést, azonnal elképzeltem bénán, majd a képet gyorsan balra toltam, és rögtön vizualizáltam, hogy issza a vizet este és reggel, s szépen gyógyul. Majd újra balra tolvam a képet elképzeltem, ahogy már egészségesen jár. Beszélgetésünk alatt ezt többször is megtettem. Utána fölálltam, megpuszítottam és magára hagytam. A vizet továbbra is itta, és én minden éjjel gyógyítottam. 3 nap múlva ismét meglátogattam. Ekkor elárultam neki, hogy miért beszéltem hozzá a múltkor olyan furcsán. Nos, ekkor már az ágy szélén ülve fogadott, és segítség nélkül fölállt, majd járókeretébe kapaszkodva tett néhány lépést! Ez a hazajövele után 3 héttel történt. A gyógyítást tovább folytattam, képzeletben és ténylegesen egyaránt. 4 hét után már lement a házuk 4 lépcsőjén, igaz, a korlátba kapaszkodva. Az 5. héten egyedül lezuhanyozott, és járókeretével már közlekedett az egész házban, sőt segített a konyhában a férjének. A 6. héten megkérdezte tőlem: „Mikor fogok már járókeret nélkül járni? Azt feleltem, hogy ha akarja, akkor most. Ketten voltunk a házban. Egyedül fölállt a járókeretbe, megállt, nem fogódzkodott. Én előrevittem a keretet, és csak a kezem hátára tette a kezét, majd elindult felém. Mind a ketten könnyeztünk, s ekkor már hitt az agykontroll erejében...

A háziorvos azt mondja, hogy: „nagy szerencséje van, hogy ilyen hamar és ilyen szépen meggyógyult. Szinte hihetetlen!” Vagyis 6 hónap helyett 6 hét alatt kezdett el egyedül járni!

K. F.-né, Szolnok

1991 áprilisában végeztük el a tanfolyamot Kaposvárott. Hazafelé tartottunk az eset-tanulmány után, amikor észrevettem, hogy a kocsi nem akar menni, egyre jobban rán-gat. Ekkor szintemre mentem és beprogramoztam, hogy lakott területen belül robbanjon le, mert éreztem, hogy előbb-utóbb meg fog állni. Ezt követően a magyarszéki dombról leérve a kocsi megállt. Mit tesz Isten, épp egy autószerelő műhelye előtt! Esett a hó, sötét volt, de az udvarban láttam egy kis világosságot. Három szerelőt találtam ott. Megjavitották a kocsimat, és tovább tudtam haladni!

Csigolyámról letört egy darab, mert leestem a fáról, s legurultam egy szakadékig. Semmire sem emlékeztem. Közben a lakáskulcs és a pincekulcs kiesett a zsebemből. A helyszínen térdig érő gaz volt, csalán stb., a kulcs nem látszott. Lányaim, feleségem és unokáim 2 napig keresték a kulcsokat, de nem találták meg. Amikor jobban lettem, kimentem a kertbe. Mély tudatszintre ereszkedtem, mire úgy éreztem, mintha mágnes húzna egy pont felé. Odaléptem, lenyúltam a nagy gazban, s egyből megtaláltam a kulcsokat!

Több éve kínlódtam prosztatagyulladással. 1992. március 1-jén a leányom, programozásakor, egy képzeletbeli aranygömböcskét helyezett a beteg testrészebe, ugyanakkor én is, tőle függetlenül, ugyanazt programoztam magamnak, ugyanabban az időben. Azóta 100%-osan érzem, hogy ez a betegségem elmúlt! Jobb fülem 20–25 éve nem volt jó, nem hallottam rá rendesen. Néhány éve a bal fülem is romlani kezdett. Nem értettem, ha beszéltek hozzám. Ezt a betegségemet is 100%-osan meggyógyítottam!

A kisebbik lányom a jobb szemével nem tudott olvasni, s a jobb fülével nem hallott. Ezt is 100%-osan meggyógyítottam!

K. Gyula

1 hónapja megszületett agyamban álmaim lakása. Tudtam, mit akarok látni az ablakból, milyen legyen a lakás fekvése, sőt, a testvéremnek még azt is megmutattam, hogy melyik házban, melyik erkélyes lakás lesz az enyém. Nagyon erős volt bennem a vágy. Mindenkinek lelkesen meséltem róla, olyannyira, hogy már többen a környékre akartak költözni... A lakás mára már megvan, pontosan úgy, ahogy elképzelttem, ráadásul luxus-kivitelben.

K. H.

Egy olyan eseményt, helyesebben történést írok le, amire csak azt tudom mondani, nem mindennapi. Még annak ellenére is így látom, hogy most eszembe jut a *Gyógyíthatatsz* című könyv egy mondata: „alfa-szinten Istennel kerülünk kapcsolatba”.

Azt nem mondhatom, hogy ateista voltam. Idáig el sem jutottam, ez a téma egyszerűen számomra még a gondolat tárgyát sem merítette ki. Mielőtt belekezek, szeretném hangsúlyozni, teljesen normális vagyok.

Idézet agykontrollos naplóból: „Képzeletbeli képernyőmön – nem sokkal az első 2 napi tanfolyam után – megjelent Jézus. Kristálytisza, éles kép volt. Meghökkenett a látvány, de nem tudtam, mit is kezdjek ezzel az élménnyel. Ezután sorozatosan kaptam kérdéseimre, kéréseimre a válaszokat, intelmeket, üzeneteket. S egyszer csak feltűnt, hogy minden válaszban, üzenetben, intelemben ott van, jelen van ISTEN. Ezt a felismerést erősítette meg bennem az, amikor egyik déli meditációm idején a képzeletbeli képernyőmre ki akartam vetíteni megoldandó problémámhoz egy jelenetet, és mi történt? Újra megjelent Jézus! Ugyanaz a kép volt, mint először. Most is sokan szerepeltek a képen, de csak Jézus alakja és arca volt tündöklően tiszta. Anyyra erősen néztem, hogy utána mindkét szemgolyóm fáj. Ez már nem véletlen, gondoltam, és ekkor éreztem, hogy „világosodik lassacskán az elmém”.

Rá kellett ébrednem, hogy ezt nem én akartam, nem én idéztem elő, hanem a Magasabb Intelligencia, akit már nem csak így nevezek, hanem Mindenható Istennek. Mert Isten szólt hozzám azáltal, hogy megjelentette Jézust, s ezáltal önmagát. „Aki őt látta, Istent látta.”

Egyébként, akiknek eddig ezt elmondtam, azok szinte mind hülyének néztek. Pedig semmi bajom sincs, sőt, én ezt kiváltságnak tartom. Ez meg is erősödött bennem, amikor elolvastam John R. W. Stott: *Hinni Jézusban* című könyvét.

K. I.

1992 augusztusában első kisbabámmal teherbe estem, ám kiderült, hogy nem tarthatom meg, mert méhrákóm van. 4-szer operáltak meg. Ezek úgynevezett kisebb műtétek voltak, amiket a rák megfékezése érdekében végeztek el. Az 5. műtét előtt kaptam 7 hetet az orvostól, hogy egy kicsit lábra álljak. Megkezdtem a harcot. Elkezdtem testem méregtelenítését: csak nyers növényi ételekkel, levelekkel táplálkoztam, Szabó Lajos természetgyógyász szerzetes atya tanácsára, és lelkem méregtelenítése érdekében beiratkoztam az agykontrolltanfolyamra. A kurzus elvégzése után rendszeresen gyakoroltam, összekötve a tanultakat az elmélyült imádsággal, mivel hívő katolikus vagyok. Barátaim is hasonlóan tettek értem: agykontrollozással összekapcsolva imádkoztak értem. Testben és lélekben megerősödve és megújulva mentem az 5. operációra. Bár ez már sokkal komolyabb volt, mint az előzőek, jól bírtam. 1 hét múlva elkészült a szövettani eredményem, és teljesen negatív lett! Az orvos hitetlenkedve közölte velem, hogy teljesen meggyógyultam, az összes rákos sejt elpusztult. Azóta sem tértem vissza a hagyományos étkezéshez, és naponta foglalkozom az agykontrollal. Teljesen más ember lettem: egészséges és boldog. Napjaim sikerek sorozata, újjászülettem! Tavasszal már gondolhatunk újra kisbabára. Minden sorstársamnak kitartást és sok sikert kívánok!

Király Éva

Miután elvégeztem az ultraszemináriumot, rádöbentem, hogy milyen sok praktikus tudásra is tettem ott szert. Ilyen a programozott víz és a kézrátételes gyógyítás. Nagyon sok problémámon tudtam segíteni, szinte csodákkal határos módon. A programozott vízzel pl. a fiam szénanáthával összekapcsolódott asztmarohamain is segíteni tudtam.

De ugyanilyen jó hatása volt a víznek szúnyogok ellen is! Minden nyáron átéltem a szúnyogcsípések kellemetlen következményeit. Elhatároztam, hogy vizet programozok magamnak, hogy a vérem olyanná változzon, amit a szúnyogok nem szeretnek. S csodák csodája, pár nap múlva már egyáltalán nem csíptek a szúnyogok! Ez kb. 1 hétig tartott. Ekkor rájöttem, hogy okosabb, ha szünet nélkül iszom a programozott vizet.

A programozott víz a növényekre is remekül hat! Veteményezés és palántázás után figyeltem, és ahol úgy láttam, hogy nem nőnek rendesen, csak senyednek, rögtön megöntöztem őket programozott vízzel. Akadt olyan eset, hogy a paradicsompalánta kiültetés után pár órával lefeküdt a földre. A programozott vízzel való öntözés után gyönyörűen felállt, és szépen nőtt tovább. Alig akartam hinni a szememnek! Ugyanilyen hatást értem el a cukkininál és a töknél is. A tökök zöme 7 kg-osra is megnőtt! A cukkini

olyan bő termést hozott, hogy egyszerűen nem tudtuk elraktározni. Kénytelenek voltunk elajándékozni, akinek csak tudtuk. A programozott víz hatására a paradicsom is kitett magáért. A szomszédoknál már augusztus elején lehullottak a paradicsomok, s leszáradtak a leveleik. A mi kertünkben viszont ebből is rekordtermés volt. Kénytelen voltam befözni belőle, pedig nem is terveztem.

Programozott vizet adtam annak a barátunknak, akinek mandulagyulladás következtében szívizombetegsége támadt. Állapota és a vérvizsgálati eredménye ezt követően normalizálódott!

Szintén a programozott víz segített egy agyvelő-gyulladásos betegen. Hatására felkelt az illető, majd elkezdett dolgozni! Kézrátétellel lázas és reumás betegen is segítettem. Kincset ér ez az ultratanfolyam!

Kirják Cecília

Egyik reggel munkatársnőm szomorúan jött munkába. Kedvenc farkaskutyája ugyanis megbetegedett, húzta az egyik hátsó lábát. Attól félt, hogy kullancs csípte meg, s az állat el fog pusztulni. Akkor még kezdő agykontrollos voltam. Nagyon megsajnáltam, s elhatároztam, hogy megvizsgálom a kutyát, s ha kullancs a gond oka, talán lesz valami nyoma. Laboratóriumi szintemen azt vettem észre, hogy a bal csípőcsonton van valami kinövés, és attól húzza a lábát. Próbáltam megvizsgálni kolléganőmet, hogy az eb műthető, és nem kullancs a tünet oka. Legnagyobb meglepetésemre azt mondta, hogy nem a bal lábát húzza, hanem a jobbát. Szomorú lettem, hogy így melléfogtam. Másnap fülig érő szájjal érkezett a kolléganőm. Az állatorvos megvizsgálta a kutyust, és megállapította, hogy a *bal* csípőcsontján van egy kinövés, ami egy ideg nyomása miatt furcsa módon a másik lábánál okozott gondot. Megoperálta, s a kutya ma is él és egészséges!

Kisné, Szekszárd

1991-ben végeztem el az agykontrolltanfolyamot Salgótarjánban. Azóta állandóan használom a módszert. A programozások hatására annyira megszokottá, természetessé vált, hogy számomra optimálisan alakulnak a dolgaim, hogy néha szinte már észre sem veszem... Még ha az első pillantásra nem is tűnik olyan jónak, ám utánagondolva és mindent figyelembe véve rájövök, hogy igenis helyes, hogy így alakult. A minimum, hogy tanulhatok belőle valamit, ami később a hasznomra válik. Az agykontroll megtanított, hogy a cél érdekében az egész képet lássam. Így rájövök az ok-okozati összefüggésre, és a részletek annak megfelelően fognak összeállni. A technikák alkalmazása során pedig megtanultam hinni az agykontrollban, elmém erejében.

Még kezdő, frissen végzett agykontrollos voltam, amikor egyszer sikerült a főnökömnek valami irdatlanul fölbosszantania. De úgy, ahogy még soha, senkinek sem! (Megjegyzem, pitiáner, huszadrangú ügy kapcsán.) Egyszerűen nem tudtam eldönteni, mihez kezdjek vele. Fölkenjem-e a falra, vagy csak rúgjak bele, vagy üssem meg? Mivel egyik megoldást sem választhattam, mert egy illuminált állapotban lévő, vékony, 50 kg-os emberkét nem kunszt megverni, hát jobb híján sirni tudtam volna dühömben... Már ott tartottam, hogy másnap kiveszem a munkakönyvem, és jó éjszakát! A kolléganőim

mondták, hogy ugyan, ne is törődjek vele, holnapra úgylis elfelejti az egészet, nyugodjak meg! Hát ez sikerült a legkevésbé... A dühöm csúcsán azonban hirtelen eszembe jutott az agykontroll, és minden mindegy alapon, azon melegében alkalmaztam. Összetettem a 3 ujjamat, vettem egy nagy levegőt és visszaszámoltam 3-tól 1-ig. Ezt mondtam magamban: „Fáradt, mérges és dühös vagyok. Nem akarok fáradt, mérges és dühös lenni. Azt akarom, hogy nyugodt legyek, és nevetni tudjak az egészen.” 1, 2, 3, kinyitottam a szememet, és abban a pillanatban olyan érzésem volt, mintha kirántották volna belőlem a dühöt! Megkönnyebbültem, és már nevetni is tudtam az ügyön! S az egész nem tartott tovább, mint 30 másodperc! Kolléganőim csak néztek, és nem értették, hogy voltam képes pillanatok alatt ennyire megnyugodni.

Egy másik esetben valószínűleg az életünket köszönhetjük az agykontrollnak! Történt, hogy egy messzi helyről szürkületben vezettem hazafelé. Nagyon fáradt voltam, vezetés közben le-lecsukódott a szemem. Egyszer, kétszer, háromszor, nagyon sokszor, a behunytt szemmel vezetett útszakasz egyszerűen kiesett az emlékezetemből... Minden egyes, akarattal kikényszerített szemnyitás után ijedség hullámokat éltem át. A pohár akkor telt be, amikor arra még emlékeztem, hogy belementem egy kanyarba, és lecsukódott a szemem. A következő, amire emlékeztem, hogy a kanyar már mögöttem van, és fogalmam sem volt róla, hogy miként vettem be és hogyan hoztam ki belőle az autót. Ekkor az első útkiszéledésnél lehúzódtam az útról és megálltam. Utasom értetlenül nézett rám. Mi a gond? – kérdezte. Mondtam, egy kicsit pihenek. Behunytam a szemem, 333, 222, 111, és alkalmaztam az ébrenlétkontrollt, úgy, ahogy azt a tanfolyamon tanultuk. Kinyitottam a szemem és indítottam. Csodálatos volt konstatálni, hogy már nem kell félnem attól, hogy vezetés közben elalszom, s attól sem, hogy figyelmetlen leszek a hátralévő 100 km-en. S ez az egész mindössze kb. 3–4 percet vett igénybe!

A katonaságnál a vezető tiszt egyszer fölött egy kérdést: „Ki, mit tippel, a leszerelés után a korábbi keresetének hányszorosát fogja elérni?” Majd kezdte: legalább másfélszeresét? Minden kéz a magasba lendült. Kétszeresét? Néhány kar leereszkedett. Háromszorosát? Tovább csökkent a fenn lévő kezek száma. Négyeszeresét? Még kevesebben jelentkeztek. Ötszörösét?... Tízszeresét? Érdekes módon ekkor már csak kettőnknek a keze volt a levegőben. (Kb. 30-an voltunk jelen.) 1993-ban szereltem le. Ma vezető beosztásban dolgozom, és korábbi fizetésem ötszörösét keresem, nem kis részben az agykontrollnak köszönhetően.

Kiss Csaba Zsolt

Az osztályból 18-an végeztük el az agykontrolltanfolyamot decemberben. 2 hónapra rá kulturális vetélkedőt rendeztek az iskolánkban. Tesztlapokat kellett kitölteni, különböző témakörökben. Az irodalomkérdéseknél elakadtunk, mert még nem olvastuk a *Kőszívű ember fia* című regényt, márpedig a 3 főszereplő fiú nevét kellett volna leírunk. Bár tanárnőnk – aki egyben az agykontrolloktatónk is – benn tartózkodott a teremben, a játék tisztasága miatt nem súgott nekünk. Egy felsőbb éves is ott ült, hogy ellenőrizze, nem segítenek-e a tanárok. Nekünk mégis eszünkbe jutott egy lehetőség – amit azóta is alkalmazunk, ha valaki felelés közben elakad. Mindenki leült a helyére, szintjére ment, ezt tette a tanárnő is. Ő a nevekre koncentrált, mi pedig „vettük az adást”. Mikor mindenki újra „éber” lett, rövidesen mindhárom név megvolt. (Képzeltetik a felsőbb éves meg-

rökönnyödését, amit egy tömör kifejezéssel meg is fogalmazott, amely szónak jelentése: „mindjárt tele lesz a nadrágom”). A verseny során még néhányszor kihasználtuk agyunknak ezt az „adó-vevő” képességét, majd izgatottan vártuk az eredményhirdetést. Legbelül azonban éreztük, hogy mi leszünk az elsők. Megérzésünk nem is csalt. Nyertünk!

Kiss Dóra és Böröcz Petra

10 éves lányom másfél éve végezte el a tanfolyamot. 8 hónapja gyakorolja az ott tanultakat. Ez idő alatt a tanulmányi eredménye 4,1-ről 4,7-re javult! Reggel, pontosan 6-kor, ébredéskontrollal ébreszti magát. Régebben úgy kellett kilökdösnöni a lakásból, most viszont örömmel indul az iskolába! Sokkal önállóbb, öntudatosabb, mint eddig. Neki a fejfájás és egyéb fájdalmak megszűntetése, vérzés elállítása valóban gyerekjáték.

Kiss Imréné, Balmazújváros

- Teljesen leszoktam az altatóról, amit 15 évig rendszeresen szedtem.
- Eltűnt a bőrbetegségem, amit évek óta több szakorvos eredménytelenül kezel.
- Visszatérő lumbágóm kiújulásakor egyetlen napig tartott, holott korábban minden ilyen alkalommal legalább 3 hétig szegődött társamul.
- Minden önsanyargatás nélkül megindult a fogyásom. Orvosnő ismerősöm a gyomorfekélyét a gyógyszeres kezelés mellett agykontrollal is gyógyította. Maga is meglepődött a minden várakozást felülmúló javulás gyors tempóján.

K. Istvánné

Az agykontrolltanfolyam első napja után hazajöttem, és meglepetten tapasztaltam, hogy kislányom azt csinálta, amit gondolatban üzentem neki. (Vigye ki a ballagási meghívóját a nagymama lakására.) Azt gondoltam, talán csak a véletlen műve. Másnap azt üzentem neki, hogy tegye rendbe a ruháit a szekrényben, majd takarítson ki, amit egyébként nem csinál meg magától. Este hazamentem, s a gyerek azzal várt, hogy nagy meglepetése van számomra: a szekrényben rendet rakott, fölporszívózott, letörölgetett és a PVC-t is fölmosta. Csodálatos az üzenés hatása!

Édesanyám nem hitt az agykontrollban. Hónapok óta fáj a bal válla. Lányommal megbeszéltük, hogy mindketten gyógyítjuk. Másnap reggel megkérdeztem az édesanyámat, hogy fáj-e még a válla. Nem fáj! Azóta ugyancsak másként vélekedik az agykontrollról!

Gyermekeim egyszerre végezték az agykontrolltanfolyamot. A nagyobbik lányom tanulmányi eredménye azóta egyes tantárgyakból 2 egész jegyet, másokból 1 jegyet javult.

K. Istvánné

Az hiszem, az álomkontrollnak köszönhetem, hogy életben maradtam. Még csak néhány napja végeztem el a tanfolyamot és kezdtem el figyelni az álmaimat. Egyik éjszaka azt álmodtam, hogy egy kanyargós úton biciklizem lefelé a lejtőn, s az egyik kanyarban elüt egy teherautó. Főlébredtem, s leírtam az álmomat. Hétfvégén mamáéknál voltunk, s én délután kimentem kerekezni. A szokásos úton indultam, de ahogy gyorsultam lefelé a

lejtőn, egyszer csak beugrott az álmom. A kanyarba érve lehúzódtam az útról. Pár másodperccel később, pontosan ott, ahol az előbb bicajoztam, fölbukkant egy nagy IFA. Egészen biztos, hogy elütött volna...

K. Józsi, Győr

A 2000 májusában megtartott tanfolyamon több ismerősömmel vettünk részt. Azóta is, amikor csak tehetjük, elbeszélgetünk a tanfolyamról és magáról az agykontrollról. Sok kisebb-nagyobb sikert értünk már el, melyek közül némelyikhez 1–2 nap, némelyikhez fél év kellett.

A tanfolyamon remekül éreztük magunkat, az első 2 napon energiával feltöltödvé mentünk haza. A 3. nap gyakorlatai azonban eléggé megdolgoztatták az agyunkat, így aztán a nap végére meglehetősen elfáradtunk, és kissé „kótyagosak” lettünk. (Agyunknak a jelek szerint szokatlanok voltak a mindkét féltekét igénybe vevő, az eddig lustaságra ítélt jobb agyféltekét is végre megmozgató feladatok.)

A 4. napot vegyes érzelmekkel vártuk, ugyanis nagyon sajnáltuk, hogy véget ér a tanfolyam, illetve nagyon izgultunk, sőt mondhatom, féltünk az esettanulmány miatt. Félelmünk a nap folyamán csak nőttön-nőtt. Végül már attól tartottunk, hogy pont a félelmünk miatt nem fog működni a dolog, a délutáni esettanulmány-gyakorlat... Aztán elérkezett a 4. nap délutánja. Ekkor már irtóra izgultunk, sőt volt aki majdnemhogy rettegett! Főlöszleges volt, ugyanis fantasztikus eredményeket értünk el, annak ellenére, hogy volt köztünk olyan, aki nem nagyon hitt benne, hogy sikerülni fog. Többen hittünk ugyan az agykontrollban, csak éppen abban nem, hogy nekünk személy szerint sikerülni fog ez az intuíciógyakorlat. Egymásra mutogattunk, mondván, neked biztos sikerülni fog, de nálam ez kizárt...

Olyan ember vagyok, aki két lábbal a realitás talaján áll, azaz akkor hiszek el valamit, ha azt be is bizonyítják nekem. No, ezúttal a saját „egérfógómba” kerültem, hiszen nem más, mint saját magam bizonyítottam be saját magamnak az esettanulmány kapcsán, hogy ez valóban működik. Párom T. Bernadett, 15 éves lány lett. Detti szinte 100%-osan megoldotta mind a 3 esettanulmányt! Azt mondta, hogy mind a 3 személy megjelent a lelki szemei előtt, „látta” őket. Spontánul és folyamatosan mondta, hogy mit lát, mit érez. Például, amikor problémát vett észre a szívnél, a következő mondatában arról beszélt, hogy az illető szomorú, nagyon aggódik valamiért stb... Mégsem tűnt össze-vissza csapongó képzeletnek, mert amiket mondott – a legnagyobb természetességgel, sőt olykor határozottan állítva –, egy-egy szervi betegségbe mintegy bele-szöve a lelki, hangulati és személyiségjegyeket, azok mind stimmeltek! Mivel nem tudtam a tankönyv szerint haladni, rögtönőznöm kellett. Amilyen spontán és egyenesen jöttek a válaszok, nekem is olyan spontánul kellett kitalálnom az elhangzottak alapján a következő kérdésemet. Azaz a Detti által elmondottak szerint, azok ütemében tettem föl a saját kérdéseimet. Ez egyfajta beszélgetésre kezdett hasonlítani, csakhogy ő közben alfában volt! Még az arkifejezésén is látszott, hogy feszülten figyel, koncentrál, mégis nagyon laza maradt. Látszott, hogy mélyen átérzi az illető hangulatát, személyiségét. Előfordult, hogy elmosolyodott (alfában) bizonyos szituációkon, amiket a jelek szerint tisztán érzékelt. A legmegdöbbentőbb a következő volt. Az egyik esetben Detti azt mondta, röviden, tömören és határozottan, hogy „kivették a vakbelét”. Ezen alaposan

meglepődtem, hiszen így volt igaz, de az instrukcióknak megfelelően nem közöltem vele, hogy jót mondott. Itt viszont eszembe jutott egy olyan kis gonoszkodás, hogy mi van, ha megkérdezem tőle, mikor volt ez a műtét. Így megint félretéve a tankönyvet, fölvettem a kérdést:

– Tudod tanultuk, hogy a laborodban az órád és az öröknaptárad segítségével lehet az időben előre-hátra utazni. Meg tudnád-e nekem nézni, hogy mikor történt ez a műtét?

Kb. 2 másodperc gondolkodási idő telt el, majd jött a határozott válasz: „5 éve.” Valóban 5 éve operálták! Volt olyan mondata, ami nem ilyen egyértelmű volt. Pl.: „Úgy érzem, mintha bizonyos szagokat nem érezne.” (Közben Detti olyan mozdulatot tett, mintha maga is önkéntelenül szimatolgatna valamit.) Ezt a mondatát közvetve tudtam csak elfogadni. A szaglása ugyanis jó az illetőnek, de szénanáthás, s amikor ez előveszi, akkor valóban kevésbé érzi a szagokat, mint minden náthás ember.

Annyira harmonikusan, logikus sorrendben mondta egymás után Detti a mondatokat, hogy sokszor bele sem kellett szólnom.

Az esettanulmány végét az idő hiányában azonban már gyorsabbra fogtuk, de ennek ellenére nem csökkent a pontos találatok száma. Játékosan könnyűnek éreztük a feladatot, ennek ellenére nagyon komolyan vettük. Néhol eltérve a könyvben leírtaktól, annak függvényében kérdeztünk egymástól, ahogyan az éppen aktuálisnak látszott. A végére már jól belejöttünk. Amikor letelt a 2 óra, szinte már mindenki befejezte a gyakorlatát, hangosan beszélgettek, így nagy zsvaj volt körülöttünk, de a zaj egyáltalán nem volt zavaró! Hallottuk, ám nem volt jelentősége, csakis egymásra figyeltünk.

Detti mind a 3 esettanulmánya első próbálkozásra tökéletesen, fantasztikusan sikerült. Nekem is sok találatom lett, de többször tévedtem. Százalékban kifejezve: kb. 70–80%-ban teljesítettem a 3 esettanulmányt. Az én vizsgálataim közül 4 érdekességet emelnék ki.

1. Az egyik személynél éreztem, hogy szeretethiányban szenved, nagyon vágyik rá, hogy szeressék. Igaz volt! Természetesen a magam módján ezt is gyógyítottam. Elképzelttem, hogy sokan becsöngetnek hozzám és megölelik, ajándékot hoznak neki.
2. A 2. személynek a bal karjánál éreztem valami furcsát. Nem tudtam pontosan megnevezni, csak azt tudtam, hogy ott valami nincs rendben. Mintha fájna neki vagy fájít volna a bal karja. Nos, kiderült, hogy az illetőnek fél éve műtötték a bal karját!
3. Egy esetben piros színű csikot láttam, ami gyűrűszerűen körbevette az illető nyakát. Az a szó ugrott be, hogy mandula. Azt azonban már nem tudtam konkretizálni, hogy mi lehet a mandulájával. Azt mondtam: „Olyan, mintha kivették volna a manduláját... Nem, mégsem, talán mégiscsak megvan a mandulája, csak valami mégis olyan furcsa.” Kiderült, hogy az illető manduláját kivették, de az újra kinőtt!
4. Az egyik esetben a kartertóköző lapján az illető neve mellett az a szó szerepelt, hogy: „multivitamin”. Ezt úgy értelmeztem, hogy talán gyöngye az immunrendszere. Láttam, hogy gyakran megfázik, világos, fehér bőrű, vékony csontú az illető. Fájdalommentes multivitamin-injekcióval gyógyítottam a laboromban, és utána „láttam” az immár pirospozsgás, mosolygó arcát. Kiderült, hogy az illetőre teljesen ráillik a leírás! Egy szó mint száz: fantasztikus élmény volt az esettanulmány!

K. Krisztina, Szolnok

Egy eset, amin a férjem is megdöbönt: Németországba, egy hirdetésre válaszoltam. Az udvarias elutasító levél után szintemre mentem, és a soha nem látott ember segítségét kértem. Egy hét múlva levél érkezett tőle, címemet egy ügynökségnek továbbította. (Ezután férjem följajánlotta, hogy vesz nekem egy seprűt...)

Más: férjem egy időben többet ivott a kelleténél. Bár belátta, hogy ez nem helyes, de ennél többet nem tett. Egy este beprogramoztam magamnak, hogy az üzenetküldéshez optimális időben ébredjek. Éjjel fölébredve elbeszélgettem vele képzeletben, elmondtam, hogy az alkohol mennyire káros a szervezetére, az egészségére, s hogy ő ettől mennyire rosszul érzi magát. Egy idő múlva arra ébredtem, hogy... nem részletezem, de a WC-ig épp hogy el tudott menni... Másnap arról panaszkodott, hogy másnaposan még ilyen rosszul nem érezte magát. Ezután 3 hónapig alkoholt nem ivott, és azóta sincs italügyben problémánk.

16 éves korom óta meggyőződésem, hogy Isten fogja a kezem és irányítja lépteim, s amikor – Ady szavaival élve – „lelkem roskadozva vittem, váratlanul mellém állt az Isten”. Sokszor szoltam hozzá, s ha elmélyülten imádkozva felém fordította tekintetét, akkor végtelen nagy szeretet és béke töltött el. Ezt azért írtam le, mert a nyáron egy alkalommal a szintemre mentem, minden különösebb cél nélkül, és a Magasabb Intelligencián kalandoztam gondolataim. Valahogy én is Istennel azonosítottam azt, és hasonló, talán még erősebb szeretet, határtalan békesség és nyugalom fényében sütkeztem, mint korábban bármikor. Beszélgettünk, ki nem mondott gondolataimra válaszok érkeztek. Csodálatos érzés volt! Másnap és harmadnap is megismétlődött. Boldog vagyok, hogy az agykontrollosok családjába tartozhatok!

K.-né Mari

1 évvel ezelőtt volt egy abortuszom. Utána nagyon sokszor fölfáztam, és különböző gyulladásokat kaptam. A rákövetkező években nem estem teherbe. Kb. 2 éve kiderült, hogy valószínűleg a hormonháztartásomban keletkezett zűr jelentette az akadályt. Ezt azonban sajnos elég nehéz orvosilag korrigálni, nehéz eltalálni, hogy melyik gyógyszer igazán jó a bajomra. Így aztán sorsom a következőképpen alakult: gyógyszer, 2–3 hónap kezelés; újabb gyógyszer, 2–3 hónap kezelés; vérvétel; újabb gyógyszer, 2–3 hónap kezelés stb. Eltelt másfél év. Aki már szedett hormontartalmú gyógyszert, az tudja, hogy teljesen meghülyíti az embert... Hol jókedvű, hol depressziós leszel tőle. A hízásról nem is beszélve... A múlt év közepén azt mondtam az orvosnak, hogy nem szedek több gyógyszert. Január végén egy vérvétel után azt ajánlotta, hogy ha gondolom, akkor csinálj egy petevezeték-átfújást és egy laparoszkópiás vizsgálatot (hasfalon átszúrt műszerrel végzett tükrözés). Mondtam neki, adjon még 1 hónapot, mert valamit ki szeretnék próbálni.

A tanfolyamon tanultak szerint gyógyítani kezdtem magamat alfában. Elképzeltem, hogy egy kis manó tekerős habverőt tart a kezében, ami valójában 2 forgó kefe, és azzal tisztítja végig a petevezetékeimet, oda-vissza, utána pedig különleges, fehér kenőccsel keni be. A méhemet mindig szépnek, egészségesnek, rózsaszínűnek képzeltem el. Ezt naponta többször is csináltam, mikor hogy értem rá. Kb. 3 hét elteltével észrevettem a

méhemben egy picit pontot... Nem szóltam senkinek. 3 hét múlva vettem egy terhességi tesztet, ami kimutatta, hogy terhes vagyok! Azóta már az orvos is megerősítette ezt a tényt.

K.-né Sz. Kata, Miskolc

6 és fél éves kislányomnak hatodszor olvasom el a *Vidám Tapsi és Mérges Tapsi kalandjai* című könyvet. Imádja, és más könyvről hallani sem akar. Az utolsó fejezetnél tartunk, emiatt töprengenem kell, utána vajon mit olvassunk. Kislányom azonban teljesen fel van háborodva, és közölte, hogy amint vége, újra előlről kezdjük a *Vidám Tapsit*. Szerintem ebben a korban a legfogékonyabbak erre a tudományra a gyerekek. Lányomnak is van alfaországja, vannak manócskái, és sokat mesél róluk. Nyáron mindenképpen elviszem gyerektanfolyamra. Már alig várja!

K.-né V. Gyöngyi

Öt éve végeztem el a tanfolyamot, s azóta sikerek sorozata történik velem. Naponta legalább egyszer programozok, de ha fontos ügyet akarok megoldani, akkor még többször. *Jót pihenek, miközben programozással még a céljaimat is elérem!*

Tavasszal úgy döntöttem, hogy kifestetem és mázoltatom – nem túl nagy – házamat. Összesen 10 ezer Ft spórolt pénzem volt. Két festővel is tárgyaltam, akik 60–80 ezer Ft-ot emlegettek. Úgy döntöttem, hogy 30 ezer Ft-ból kell kijönnie. Nem igazán hitte senki, hogy sikerülhet.

Elkezdtem programozni az elmetükre-technikával. „Láttam” magam alfában, ahogy járok-kelek a szép házikómban, s örömmel nézegetem, mivel lehetne tovább szépíteni azt, mert még erre is maradt pénzem – az akkor semmiből...

Egyik nap telefonon beszéltem egy ismerősömmel, akinél épp akkor fejezte be a festést egy általam is ismert festő. Megkaptam a telefonszámát, és amikor a megbeszélt napon eljött megnézni a munkát, 20–25 ezer Ft-os árajánlatot tett. Fülíg ért a szám!

Két éjszaka üzentem a fiamnak, így ő megvette a festékeket, sőt még új villanykapcsolókat is vásárolt. Eladtam szükségtelen bútorokat, öreg hűtőszekrényt, kerti szerszámot, amire nekem nem volt szükségem, a szomszédoknak viszont igen.

Egy hétig tartott a festés-mázolás, és utána még maradt is pénzem azokra a szépítgetésekre, amiket elképzelttem! Esetem szerintem arra is példa, hogy nem a cél eléréséhez szükséges pénz megérkezését, hanem a cél elérését érdemes programozni.

Gocsis Flóriánné

Egy tisztítószalonban dolgozom. Az egyik butikos behozott egy eladni való blézert, mert zsírfoltot talált rajta, s így nem tudta eladni. A mostani divatholmikak kissé cifrán kombinálják... Finom selyem az anyaga, a fazonja pedig velúr. A blézerben lévő jelölés vegytisztítást írt elő. Amikor betettem reggel az első fordulóval a gépbe, a velúr összefogta a blézer elejét, hátulját, ujjait – vagyis az hordhatatlanná vált. Még négyszer kitisztítottam, de a festék meg sem mozdult. Hátramentem az öltözőbe, és meditáltam. Megkérdeztem képzeletbeli tanácsadómat, hogy mit tegyek. Azt felelte: „Mosd ki a ruhát programozott vízben!” 10 percet ázott a vízben, olyan gyönyörű tiszta lett, mint új korában!

Férjem bal lába nagyon fáj. Annyira, hogy bal lábfeje lezsibbadt, nem tudta mozgat-

ni. Kórházi kivizsgálásra küldték, ahol a következőt állapították meg: a 3. ágyéki csigolya felső sarkán tövisszerű, kihegyesedett exostosis (csontkinövés) van. Férjemmel közölte kezelőorvosa, hogy ez hosszabb kezelést vesz igénybe, és sokat kell pihennie. Férjem azt válaszolta: – Én otthon is tudok pihenni. Ezért a 4. nap hazakérte magát. Azonnal elkezdtem gyógyítani laboratóriumi szintemen, mindennap háromszor. Egy hétig volt otthon, utána kiratta magát dolgozni, ugyanis teljesen rendbe jött a lába.

Nagynéném 5 éves tacskókutyáját elütötte egy személygépkocsi. A hátsó lábára nem bírt ráállni, ezért nyűszítve vonszolta magát. Nagyon megsajnáltam. Laboratóriumban gyógyítottam, naponta kétszer, néhány napon át. Teljesen meggyógyult, de azóta ahányszor csak meglát, egy percre sem tágít mellőlem. A köszönet szinte sugárzik a szeméből!

73 éves nagynénikémet eszméletlen állapotban szállították az intenzív osztályra. A vizsgálatokból tüdőembóliára és a szívkamra falában elhelyezkedő daganatra derült fény. A kezelőorvos gyakorlatilag semmi reményt nem látott a gyógyulásra. Az agykontrollon tanult módon elkezdtem programozni a gyógyulásáért. Ettől kezdve nagynéném állapota napról napra javult. Egy év alatt a daganat is eltűnt, amiről az orvosok azt mondták, hogy csak műtéttel lehetne eltávolítani! Nagynéném azóta is jól érzi magát.

Kocsis Sándorné

Tavaly tavasszal végeztem el Szolnokon a tanfolyamot, majd ősszel a pénzkontrollt is. (John Newman egy csodálatos ember.) Az agykontroll sok társamhoz hasonlóan nekem is megváltoztatta az életemet. Ez a másfél év megtanított arra, hogy higgyek önmagamban. Sok kisebb és nagyobb sikerem volt már (gyógyítás, öngyógyítás), de most a számomra legkedvesebb sikert írom le, ami a kislánnyal kapcsolatos, aki most 5 és fél éves. Legjobb úton halad afelé, hogy igazi agykontrollos legyen. Mellékelem a fotóit is. Ő a 3. gyermekem, és még a születése előtt eldöntöttem, hogy őt másként nevelem, mint a másik kettőt. Amit a másik 2 gyereknél elmulasztottam, azt nála pótolom – mondtam magamnak. Ekkor a 2 nagy már nem igényelt annyi gondoskodást, egyre önállóbbá váltak, én itthon voltam a kicsivel, és megpróbáltam még jobb anya lenni, ám átestem a ló túlsó oldalára... (Persze a nagyobbakat sem hanyagoltam el.) Kényeztettem, óvtam, mindentől féltettem a kicsit, csak akkor éreztem biztonságban, ha velem volt. Okos, kiegyensúlyozott gyerek lett, de amikor óvodába került, gátlásos, szorongó kislánnyként viselkedett. Nagyon nehezen szokta meg az óvodát, sokat betegeskedett, még kórházba is került! Épp jókor vettem részt a tanfolyamon. A fotók valamikor ősszel készültek, egy év különbséggel. Szerintem jól látható a különbség. Pedig nem csináltam semmi különöset, csak elvégeztem az agykontrolltanfolyamot, neki pedig megvettem a *Vidám Tapsi* és *Mérges Tapsi kalandjai* című mesekönyvet. Ez lett a kedvenc könyve.

A kislányom immár egy mosolygós, nyílt, önbizalommal teli gyerek! Ha néha rossz napja van – mert azért ilyen is akad – csak megkérdezem tőle, hogy „milyen nyuszi vagy?“, mire rögtön jókedvre derül. A csoportársai között ő az egyik legjobb képességű, sokszor még a nagycsoportosok feladatát is megoldja. Ha most itt lenne és megkérdezném tőle, hogy hová megyünk: gondolkodás nélkül rávágná: a csúcsra! (Szerkesztői megjegyzés: ez utalás a pénzkontrolltanfolyamon elhangzottakra.)

Kocsmár Gyuláné

Már 3 éve agykontrollos vagyok, és én is éltem át kisebb-nagyobb csodákat, de ami a nyáron történt velem, az végérvényesen bizonyította, hogy az agykontroll valóban működik! A történet szakközépiskolai tanulmányaim utolsó évében kezdődött. Vagyis, amikor eljött a rettegett érettségi... Különösen nehéz fába vágtam a fejszemet, mert fél-évkor eldöntöttem, hogy az orvosi egyetemre jelentkezem, s így fizikából egyszerre felvételiztem és érettségiztem. Teljesen kétségbeestem, mert a fizikatanárnóm, ismervén a tárgyi tudásomat, halálra ítélte mind a továbbtanulásomat, mind pedig az érettségimet...

Akkor már 1 éve a villámolvasással tanultam, de a fizikapéldák megoldásához ez kevés volt... 1,5 hónap volt hátra az írásbellig, de azért én nem adtam föl. Naponta 2 órát gyakoroltam, és mellette nagy vággyal és hittel programoztam. Azt képzeltem el szintemen, hogy olyan jól sikerül a vizsgám, hogy a fizikatanárnóm a nyakamba ugrik és gratulál. S láss csodát, így is történt! Ráadásul bocsánatot kért, mert alábecsülte a tudásomat. Végre visszatért az önbizalmam! Jó eredménnyel érettségiztem, de csak most jött a neheze... Tudtam, hogy szóbeli vizsgát kell tennem fizikából és belgyógyászatból, és azt is tudtam, hogy ez nem lesz sétagalopp, ugyanis 1 hét felkészülési idő állt rendelkezésemre az első vizsgámig.

Helyzetemet azonban nagymértékben rontotta, hogy barátomat váratlanul súlyos állapotban kórházba szállították. A diagnózis: agytrombózis. Az orvosok semmi biztatót nem mondtak... Ekkor kértük az agykontrollos egészségközpont segítségét, de az egész család és az összes agykontrollos ismerősünk is őt gyógyította. Soha még ilyen intenzíven nem programoztam semmit, beleértve a saját ügyes-bajos dolgaimat is! Az összes energiámmal rá koncentráltam, pedig még előttem állt a felvételi. Naponta maximum 2–3 órát tanultam. Persze villámolvastam az összes szükséges irodalmat, a napom hátralévő részét azonban vagy a kórházban, vagy a laboromban töltöttem. Gondolatban kipucoltam az ereit, és egy speciális folyadékkal föloldottam a vérrögöt. Az elmetükre-technikával vizualizáltam, ahogy napról napra, fokozatosan, egyre jobban lesz. 1 hét után az orvosok döbbenet állapotották meg, hogy az állapota a vártnál sokkal gyorsabban javul! Ekkor már tudtam, hogy mindez nem a véletlen műve.

Elérkezett a nagy nap. Elmentem a vizsgára, de mivel olyan kevés időt szántam a tanulásra, igazából nem hittem, hogy sikerülhet. Az első kérdés után azonban nyomát sem éreztem félelemnek! Olyan flottul jöttek a válaszok, hogy a bizottság még meg is dicsért a felkészültségemért! Sírni tudtam volna a boldogságtól, amikor közölték velem, hogy szeptembertől szeretettel várnak a Debreceni Orvostudományi Egyetemen. Sikertől! Elértem a céloimat, és a barátom állapota is fokozatosan javult! Mivel ő is agykontrollos, már saját maga is tudta gyógyítani önmagát, s így majdnem 1 hónapos kezelés és intenzív programozás után végre hazaengedhették. Azóta is jól van, sőt egyre jobban!

Nem állítom, hogy örülök annak, hogy így történt, de az biztos, hogy erősebb lettem, és rájöttem, milyen fontos valóban megoldáscentrikusan kezelni a fölmerülő gondokat. Az agykontroll szerintem a világ legcsodálatosabb dolga, amit minden embernek el kellene sajátítania!

Konrád Judit, Szolnok

1995 áprilisában alakult meg a „Pozitív Országos Szakmai Egyesület a nehezen kezelhető gyermekek megsegítésére”. A rengeteg magyar gyereket érintő téma szívügyem, mert fiam is ilyen jellegű problémákkal küzd(ött). Ahhoz azonban, hogy hatékonyan működjek közre e téren, le kellett birkóznom szégyenlőségemet, tömeg- és kameraiszonyomat. Egy jelentős összejövetelen ugyanis prominens emberek előtt kellett elmondanom fiam tanulságos történetét. Miután elkészült mondandóm vázlata, elővettem az agykontrollos tudományomat. Az elmetükre-technikával „profi riportalany” faragtam magamból. A sötét keretes tükörben először elképzelttem magamat bátortalanul, félszegeen, amint pirulok, zavaromban hebegek-habogok. Töröltem a képet, majd balra tolvá a tükröt, fehér keretben elképzelttem magam az alkalomnak megfelelő, csinos öltözetben, vonzó külsővel, divatos frizurával, ami már önmagában önbizalmat adott. Vili tovább biztatott, tetszett neki a „műsor”. A háromujj-technikával beprogramoztam, hogy „ha bármely kezem első három ujját összeérintem és csak annyit mondok: »nyugi, klassz vagy!«, megnyugszom, lámpalázam elillan.”

Szubjektív kommunikációval üzentem a tanácskozáson részt vevő szakembereknek, államtitkároknak, újságíróknak. Képzletben barátian elbeszélgettünk, elmondtam nekik, milyen fontos, hogy pozitív léghőmérséklet, az együttműködésre törekedve haladjunk tovább, és a kb. 300 ezer gyermek megsegítése érdekében a maga posztján mindenki tegye meg a szükséges lépéseket. Mosolyogva, kézfogással búcsúztunk el egymástól. Mindennap, amikor csak tehettem, bétaszinten a pozitív képeket jelenítettem meg, alfában pedig használtam a technikákat. Hittem, vágytam rá és elvártam, hogy célom sikerüljön.

Eljött a nagy nap. Mindössze egy icipici, egészséges, belső feszültség adta tudtomra, hogy nem akármilyen dolognak leszek részese. Érintettként és az egyesület szülői szekciójának képviselőjeként voltam hivatott, első felszólalóként, rövid előadásban összefoglalni gyermekünk történetét, valamint a konklúziót. Amikor elnöknőnk felkonferált, mindössze hevesebben dobogott a szívem, ami három ujjbegyem összeérintésére normalizálódott. Teljes koncentrációmmal a mondandómra tudtam figyelni. A szünetben sorra gratuláltak, és többen olyanok, akikkel szubjektíve kommunikáltam, konkrét segítséget ajánlottak fel az egyesület és a fiam ügyében. Az agykontroll tehát többszörösen is működött! Sok sikert kívánok mindenkinek!

Kovács Györgyi, Budapest

1991-ben végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Fantasztikus technikákat kaptam, amit magam és – orvosi munkám során – embertársaim javára használhatok. A háromujj-technikával találok parkolóhelyet, és már nem kötszer után szaladgálok, ha elvágom az ujjamat, csupán azt ismételtetem, hogy: „elmúlt, nem fáj, nem vérzik”, és valóban eláll a vérzés! Amikor altatót szeretne fölírni valaki, akkor pár perc alatt megtanítom neki az alváskontroll mentális technikáját. Éjszaka szubjektív kommunikációval közlöm kívánságaimat másokkal. Gyógyító bal kezemmel nem csak fájdalmakat szüntetek meg, de elindítottam már elromlott autót is!

Amikor 1993 októberében elvégeztem a pénzkontrolltanfolyamot, még nem sok reményem volt egy új autóra, pedig nagy szükségem lett volna rá. Nos, december 23-án már egy vadonatúj, szép, piros Opel Corsát vehettem át!

A cigarettáról való leszoktatás 30 napos programjának 20. napján már egyáltalán nem kívántam a cigarettát, és 1995. december 3-a óta nem gyújtottam rá!

Egy műtétéről részletesebben is beszámolok. Basaliomat (rosszindulatú bőrdaganatot) kellett eltávolítani a hátamról, ami a sebész elképzelése szerint a következőképpen zajlott volna: műtét altatásban, plasztika a comb bőréből, fekvés 1 hétig kórházban, utána 3 hétig otthon, mozdulatlanul. Az én elképzelésem: műtét ambuláner, altatás és bőrpótlás nélkül

– Maga fakír? – kérdezte tőlem a sebész. – Tudja maga, hogy 6 hétig olyan fájdalmai lesznek, hogy a karját sem tudja fölemelni, mivel sok bőrt kell kimetszeni az épből, és nagyon össze kell húzni a hátán az amúgy is feszülő bőrt?

Természetesen az ambulancián találkoztunk, a megbeszélte időpontban. Egy nagyon ideges, szorongó sebészt találtam ott, aki azonnal közölte velem, hogy nagy könnyelműség volt a részéről ebbe az egészbe beleegyezni, és telefonálni is akart reggel, hogy így nem vállalja. Miután sikerült egy kissé megnyugtatom, hozzálátott a műtétéhez, én pedig a megváltozott tudatállapot, az alfaállapot megteremtéséhez, amiben a teljes fájdalommentességet programoztam magamnak, nemcsak a műtét idejére, hanem az azt követő 6 hétre is. Sebészem ismét ideges lett, amikor hirtelen erős vérzés támadt. „Ugye megmondtam, hogy nem lett volna szabad ezt vállalnom! Miért is mentem bele ebbe!?” – hajtogatta kétségbeesetten. Szuggesztiót váltottam: „a vérzés eláll, nem vérzik, nem vérzik” – adtam ki magamnak az utasítást. – Érdekes! Teljesen megszűnt a vérzés! – hallottam jóleső elégedettséggel az orvost.

A 35 perces műtét alatt teljes fájdalommentességet sikerült elérnem. Utána sem éreztem fájdalmat. Telt-múlt az idő, amikor egy délután fájdalom hasított a hátamba. Mi történt? – csodálkoztam. Aztán eszembe jutott. Hiszen eltelt a 6 hét, és ennyi időre programoztam magamnak a fájdalommentességet!

Még sok-sok „csodatörténetem” lenne... S hogy hogyan értem el mindezt? Hosszú évek óta meditálok rendszeresen. Naponta programozom a sikereket, s minden reggel úgy indulok el otthonról, hogy fölteszem magamnak a kérdést: kin segíthetek ma?

dr. Kovács Irén, Budapest

Harmincéves vagyok, esztergályos egy gyárban. Amióta elvégeztem az agykontrolltanfolyamot és gyakorlom a módszert, tele vagyok energiával. Munkatársaim kidőlnek melőlem, mert én mindennap ugyanolyan erőbedobással tudok dolgozni, gyakorlatilag megállás nélkül. Fizetésem másfélszeresére növekedett, mivel nem igénylem, hogy a munkaidő alatt gyakran elvonuljak kávézni, pihenni. Remek ötleteim is támadnak munkám megkönnyítésére és a termelékenység növelésére. Másodállásom is van, mégis könnyen bírom a feszes munkatempót.

A *Gyógyíthat*s című könyvből kezdtem tanulni a módszert. Első sikerem alapozta meg a hitemet: 4 nap alatt elmulasztottam munkatársam évek óta meglévő hátfájását.

Napi 40 szál cigarettát szívtam, ma már nem dohányzom, hála az agykontrollnak. Hobbim, hogy szuper rádióból gyönyörű zenét veszek fel a magnómra. Elromlott a rádió sztereovételét biztosító alkatrésze, így csak monofelvételt tudtam készíteni. Nagyon bántott a dolog. A szerelő azt mondta, hogy egy integrált áramkör ment benne tönkre, amit nem tud pótolni, mert nem kapható. Már fél éve csak monofelvételt tudtam így

készíteni, amikor megelégettem a dolgot. Szintemen elképzelttem belülről a rádiót, a sok „mityir-mütyür” alkatrészt. Valamennyit értek az elektronikához, így könnyen fölismertem azt az integrált áramkört, amelyik meghibásodott, majd képzeletben belebújtam. A *Delta* című műsorban már láttam ilyet, így könnyen el tudtam képzelni a mikroszkopikus méretű áramköröket. Addig kerestem, amíg nem találtam egy szakadást, amit gondolatban megforrasztottam. Ezután lelki szememmel ott láttam magam a rádió előtt, ahogy hallgatom, és immár világít az a kis piros lámpa a készüléken, ami a sztereóvételt jelzi. Ettől kezdve a rádió elé ülve mindig arra vártam, hogy kigyulladjon a kis piros lámpa. Ez a gondolat folyamatosan ott élt bennem. Egy hónap múlva kigyulladt, és azóta újra sztereóban tudom venni az adást!

Egy alkalommal leált az esztergagépem. A villanszerelő nem találta a hibát, pedig valamennyi biztosítékot megnézte. Szintemen először egy nagy transzformátort „láttam” meg, majd a fölötte lévő biztosíték ugrott be a hiba okaként. Megkértem a villanszerelő kollégámat, hogy nézze meg újra ezt a biztosítékot. Nem szívesen, de megnézte: az volt a hibás!

Emberi kapcsolataimat is megváltoztatta az agykontroll. Egyik munkatársammal régóta utáltuk egymást. Szintemen néhányszor elképzelttem a megbocsátást, a kibékülést. Bétában pedig megfogadtam, hogy másként fogok reagálni, mint ahogy ő elvárja tőlem. A hatás megdöbbentő volt! Ma gyakorlatilag tökéletes munkatársak vagyunk, kölcsönösen megértőek egymással.

Saját készítésű gyalugéppemmel véletlenül levágtam bal kezem középső ujjának hegyét, a köröm feléig. Kesztyűérzéstelenítéssel gyorsan megszüntettem a fájdalmat, és csillapítottam a vérzést. A baleset december közepén történt. Az elmetükre-technikával kezdtem magam gyógyítani. A fehér keretes képen hosszú szerelvényeken vonatoztak az új sejtek a „nagy építkezéshez”. Szépen épült az új ujjam. Azután vízvezeték-szerelők érkeztek, és kiépítették a vérereket, majd a villanszerelők az idegpályákat. Utána, kissé balra tolvá a képet, teljes épségben is elképzelttem az ujjamat, s láttam, ahogy gitározok vele. Január végére ujjam elérte az eredeti hosszát!

Kovács Lajos

Aerobicoktató vagyok. Amióta használom az agykontrollt – pozitív gondolkodás, elmetükre-technikával koreografálás stb. –, azóta dupla annyian járnak az óráimra!

A versenyzésben is sikert hozott az agykontroll. Az edzőm folyton azt mondta, hogy sohasem leszek jó, mert tehetségtelen vagyok. Én másként hittem. Naponta 2 órával többet edzettem, mint a többiek, és lám, lám, a világranglista 5. helyezette lettem! Megelőztem a tehetségesnek mondott versenyzőket. Rájöttem, hogy nincs véletlen és szerencse. Csak vagy, hit és elvárás. Köszönöm!

Kovács Mesi

Hosszú évekig sokat küszködtem a hajhullással. Végigcsináltam többféle – orvos vagy természetgyógyász által javasolt – kúrát, ám hatásuk csak rövid ideig tartott. 1996-ban végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Nem sokkal utána fölírtam egy cédulára, hogy: „hajam sűrű, sötétbarna és egészséges”, majd ezt a papírlapot kiragasztottam a fürdő-

szoba egyik polcára, hogy mindig a szemem előtt legyen, ha fészülködök vagy csak egyszerűen arra járok. Az eredmény csodálatos! Azóta semmiféle hajhullás elleni kúrára nincs szükségem, a hajam gyönyörű, sűrű és még az őszülés is abbamaradt!

Kovácsné

Második házasságom révén életemből 14 évet egy kisvárosban éltem, ahonnan mérhetetlenül elvágytam. Soha nem tudtam megszokni azt a helyet. Közrejátszott ebben rosszul sikerült – végül is válással végződött – házasságom is, amire ma is csak úgy gondolok, mint egy rémálomra. (Nem volt ritka férjem tettelegessége, s az sem, hogy az első házasságomból született gyermekemet módszeresen üldöztel)

Amikor először hallottam Domján Lacit a tv-ben az agykontrollról beszélni, azonnal fölfigyeltem rá. Rögtön éreztem, hogy ezt a módszert keresem egyetemi hallgató korom óta! A négynapos tanfolyamot az elsők között végeztem el, és a mai napig használom az ott tanultakat. Úgy gondoltam, hogy ha az elmém valóban szinte mindenre képes, akkor segítségével én is megváltoztathatom az életemet. Egyedül és 48 évesen! Budapestre szerettem volna költözni, de úgy, hogy a kisebbik fiam velem legyen. (A nagyobb ekkor katona volt és már megnősült.) Hogy milyen volt az akkori helyzetem? Vázaolom:

- Testileg-lelkileg teljesen összetört, elvált asszony voltam, teljes önbizalomhiánnyal, ráadásul állandóan és mindenütt sírva fakadtam.
- Egy kisvárosi, 54 m²-es lakótelepi lakásban éltünk.
- Gyermekem éppen befejezte az általános iskolát, egyformán szerette apját, anyját, nem fogadta el még a válás tényét, és főleg egyáltalán nem akart elköltözni, pláne nem elszakadni a baráti körétől. Bizonyítványa közepes volt, és csak ipari tanulóknak vették fel.
- Megélhetés kizárólag az egy fizetésből, tartalék semmi!

Hogy miként álltam hozzá a változtatáshoz?

1. Vizualizálni kezdtem egy budapesti lakást, tele hittel, nagy-nagy vággyal és óriási elvárással. „Láttam” a lépcsőt és a mellette nyíló lakásajtót. A lakás napfényes és gyönyörű volt, ráadásul akkora, hogy mindkét fiamnak és nekem is külön szobám volt benne.
2. Állást szubjektív kommunikáció útján akartam szerezni. Egy országos hatáskörű szervnél dolgoztam (dolgozom ma is), és kitartóan üzentem pesti főnökeimnek, hogy ha megürül Budapesten egy – az enyémhez hasonló – poszt, akkor rám gondoljanak.
3. Fiam iskolája számított a legnehezebb ügynek, de hittem, elszántan hittem, hogy fölveszik egy pesti középiskolába, noha erre akkor hajszálnyi remény sem mutatkozott, mert egy demográfiai hullám csúcsán született, és siralmas volt a bizonyítványa... Ennek ellenére meggyőződéssel teli szívvel programoztam és programoztam. Fogalmam sem volt arról, hogy konkrétan hova akarom fölvetetni, csak azt tudtam, hogy nem ipari tanulóknak, hanem valamilyen középiskolába. Ezért aztán a fehér keretes tükörbe a ballagását és az érettségi bizonyítványát képzeltem bele. Láttam a fiamat, amint átveszi azt, és magamat is, amint ott állok, büszkén és boldogan.
4. Természetesen tettem is az ügy érdekében. Meghirdettem a meglévő lakásomat, bár egyáltalán nem tudtam volna abban a percben hova menni, de hittem, hogy mire

elkel, lesz másik. Több budapesti ingatlanközvetítő irodát is fölkerestem, de ugyanakkor a pesti főnökeimet is kértem, segítsenek nekem – családi okok miatt – áttelepülnöm. (Ez utóbbi jött be.)

5. Állásváltoztatási igényemet bejelentettem a központban, és kértem, ha adódik lehetőség, rám gondoljanak.
6. Fölkerestem Budapesten a Továbbtanulási Tanácsadót, ahol természetesen azonnal el akartak utasítani, mert mindenhol sokszoros túljelentkezés volt, és még a kitűnő tanulók beiskolázása is gondot jelentett. Az a néhány ismerősöm és kollegám, aki tudott átfogó tervemről, egyöntetűleg kijelentette, hogy ez a dolog – pláne így egyszerre minden – teljességgel megoldhatatlan. Céljaim közül egy sem megvalósítható, mondták, már csak azért sem, mert mindössze 2–3 hónap áll rendelkezésemre. Bennem azonban hatalmas erő: hit, vágy, elvárás munkált.

Mit mondjak? Megoldottam, mégpedig úgy, hogy minden a legmegfelelőbb időben és módon realizálódott! A „véletlenek” szerencsés összjátéka folytán először megkaptam az állást. (Egy kolléga megvált a szervezettől, és a helyét fölajánlották nekem.) Az volt a feltétel, hogy július 1-jéig el kell foglalnom a helyet. (Ez április végén történt.) Sem a lakás, sem az iskola nem volt még elintézve, én mégis belementem, mert olyan erős volt a hitem. Aztán bejött a lakás! Igaz nem Budapesten, hanem Érden. (Ma már azt is tudom, hogy miért jobb, hogy így alakult.) A „véletlen” csodák szinte mesébe illő sorozata folytán a kis, vidéki, lakótelepi, 54 m²-es lakásom árából, amihez munkáltatói kölcsönt is kaptam, egy érdi, hármastársasházban álló, közel 100 m²-es lakást tudtam venni, amelyhez óriási kert és udvar is tartozott!

Az iskola. A Karinyth F. úti tanácsadót kerestem föl, ahol az ügyintéző azonnal el akart küldeni, mondván, a kérésem teljesíthetetlen. Én azonban nem mentem el, nem nyugodtam bele a válaszbba. Majdhogynem erőszakosan kértem, nézze meg mégis, nincs-e valami lehetőség. Ahogy alaposabban utánanézett, kiderült, hogy egy telefon-szerelői szakközépiskolában – a rengeteg gyerekre tekintettel – eggyel több osztályt indítanak, ám nem tud biztatni, hagyjam itt a nevem, de ezzel a bizonyítvánnyal semmi jóra ne számítsak, mivel már csak néhány fenntartott hely van. Kértem az iskola telefonszámát vagy az igazgató nevét, de erre sem volt hajlandó. Én azonban nem tárgítottam, hiszen olyan nagy volt a tét, és annyira bíztam a megérzésemben, hogy végül is az ügyintéző hölgy beadta a derekát, és fölhívta az igazgatót azzal a megjegyzéssel, hogy nem tud tőlem szabadulni... Az igazgató véletlenül épp bent tartózkodott az iskolában, és épp érdi lakos volt. Azzal kezdtem, hogy most költöztünk Érde. Ezzel máris valamennyire rokonszenvesebbnak talált... Megértette kétségbeesett kérésemet, és nagyon kedvesen azt mondta: „Jöjjön be a fiúcskával beiratkozni!”

Ezzel persze nem volt vége, mert a fiam nem akart eljönni, az apja meg nem akarta elengedni. Már azt hittem, hiába írtam be. A gyerek egész nyáron nem szólt hozzám, utált ott lakni, és augusztusban visszament az apjához. Elmentem érte, hogy kezdődik a tanév, de a gyerekekkel beszélni sem tudtam, így a tanévnyitó nélküle zajlott le. Azon az éjszakán már agykontrollozni sem tudtam, csak egész éjjel sírtam és imádkoztam. Úgy éreztem, hogy a saját csapdámba estem, mert a legfontosabbat, gyermekem továbbtanulását nem tudtam megoldani.

Hogy mi történt, mi nem, ma sem tudom. Reggel 7 órakor örültem csönget valaki. Hát a sógornőm sírva-nevetve ront be, hogy a volt férjem hajnalban felhívta őket (nekem akkor még nem volt telefonom), hogy hozza a gyereket az iskolába! Mindössze két kikötése volt: minden héten látogassa meg őt, és ne kérjek gyerektartást. Természetesen mindkettőt megígértem és meg is tartottam. Hát ennyi az alaptörténet, de a folytatása is figyelemre méltó!

Rengeteg minden megoldódott az életemben, föl sem lehetne sorolni a sok sikert! Többek közt:

- az agykontrolltanfolyam 2. napján elmúlasztottam nőgyógyászati betegségemet, amivel pedig már kórházba utaltak;
- az érdi ház helyett ma már egy csodálatos, budai, új lakásban lakom, amit ugyanannyiért vettem, amennyit az érdiért kaptam (ráadásul úgy adtam el, hogy a vevő jött utánam Balatonfüredre, ahol nyaraltam);
- mára már mindkét fiamnak lakást vettem, egyedülálló asszony létemre;
- kisebbik fiam, aki állandóan ki akart maradni a szakközépiskolából, sőt egyszer meg is bukott, végül leérettségizett, s jelenleg egyetemre jár (igaz, pályát módosított, nem műszaki, hanem bölcsész);
- ma már egyáltalán nem haragszom a volt férjemre, nem gyűlölöm elrontott életem miatt, kapcsolatunk majdnem baráti, hiszen egyformán szeretjük közös gyermekünket;
- ma már a búskomorság helyett életöröm sugárik belőlem, imádom az unokáimat, csodálni tudom ezt a gyönyörű világot, és tudok szeretni minden embert. Toleráns vagyok másokkal és már önmagammal is. Az már csak hab a tortán, hogy 57 évesen 45-nek se néznek. Ismerőseim úgy beszélnek rólam, mint egy ritka „csodabogárról”. Mindezt és még ezer mást is az agykontrollal értem el! Köszönöm José Silvának, aki zseniális felfedezését nem tartotta meg magának, hanem közkinccsé tette, és Domján Lacinak, aki szuggesztív egyéniségével és varázslatos előadói készségével engem is bevezetett a csodák, a korlátlan lehetőségek birodalmába.

Kovácsné dr. Kávai Ágnes, Budapest

1996-ban, 66 évesen végeztem el az agykontrolltanfolyamot, de könyvből tanulva már régebb óta használom a módszert.

Hosszú évtizedeken keresztül napi 2 doboz cigarettát szívtam. Még magamnak sem vallottam be, hogy ezzel az idegölő munkám nemhogy nem vált nyugalmasabbá, hanem még egyre feszültebb is lettem. Hál' istennek ez már a múlté! Az *Agykontroll* és a *Gyógyíthatás* könyv elolvasása után, az ott leírtakat követve – elvonási tünetek és utólagos súlygyarapodás nélkül! – teljesen leszoktam a cigarettáról. Örökre megundorodtam tőle. Még attól is, ha más szívja a közelemben. Magamról még annyit, hogy hívő katolikus és évtizedek óta vegetáriánus vagyok.

Koss Mária, Budapest

A tanfolyam csodálatos volt! Az azóta eltelt időben életemben sok-sok pozitív változás történt. Fantasztikus volt tapasztalni, ahogy a pozitív állítások segítettek az unokám iskolai eredményét! Nagy élmény volt az is, ahogy programozással szinte házhoz jött karácsony előtt számomra egy gáztűzhely, azon az értékhatáron, amit elképzeltem. Egészségügyi vonalon is sikeresnek bizonyult a megszerzett tudás. Az intuíciós készségem is fejlődött. Az agykontroll bátorságot adott arra is, hogy eddig az asztalfiókban rejtgetett írásaimat, gondolataimat, egy szóval önmagamat kinyissam mások felé, vállalva az esetleges meg nem értéseket is. A könyvhéten már 2 antológiában is ott lesz néhány írásom!

Krajtsovits Katalin

Az 5. osztályt már városi középiskolában kezdtem. Év eleji felmérést írtunk nyelvtanból. 49 hibapontom lett, 9-től már egyest adtak... Éppen a tanfolyam felén voltam túl, és anyu javaslatára a gyakorlás mellett ilyeneket kezdtem mondogatni: „Javul a helyesírásom. Jól megy a nyelvtan. Sikerül a javítás.” Pénteken adódott is rá lehetőségem: ekkor már csak 3 hibapontom lett!

Kristóf, Mosonmagyaróvár

Régebben rádióra ébredtem, amit időre lehetett beállítani. Most az ébredéskontrollal kelek. Mindig arra ébredek, hogy valamilyen zenét dúdolok...

Krisztián

Karácsonyi ajándékként két könyvet kaptam. De ruházkodni ebből nem lehet. Elkezdtem programozni, hogy ruhát kapjak ajándékba. Március elején, 20 évi kapcsolatmegszakadás után, távoli kanadai rokon 30 kg ruhát küldött!

Egyébként amióta háromujj-technikával tanulok, fél év alatt 4,1-ről 4,54 re javult a tanulmányi átlagom.

Krisztina

2 és fél hónapja váratlanul piros, gyulladós jellegű kiütések lepték el az egész arcomat. A bőrgyógyász diétát rendelt, valamint külső és belső kezelést. Az eredménye minimális volt. Aztán pohárvíz-technikával próbálkoztam. Kértem, hogy 1 napon belül kapjam meg a választ a kérdésre, mi okozza a problémámat? Másnap az egyik kolléganőm félrehívott és így szólt: „A bőrproblémádat szerintem a Revalid okozta, amit néhány hónapja szedted, mert az tökmagolajat tartalmaz, és ezt nem bírja a szervezeted.” Kirázott a hideg... Rögtön tudtam és éreztem, hogy valóban ez az ok, de eddig ez föl sem merült bennem. Az elmetükre-technika segítségével az arcom 1 hét alatt rengeteget javult.

Krisztina

Kellemetlen hangulatú bírósági tárgyalások és egyéb, előre láthatóan nehéz élethelyzetek előtt, csupán a problémára gondolás hatására is nálam szorongás és gyomorgörcs szokott jelentkezni. Az agykontroll segítségével sikerült végérvényesen megszün-

tetni ezt a nemkívánatos jelenséget, amelynek negatív hatását azt hiszem főlegesen ecsetelnem.

Enyhén túlzott mértékű, 12 éve tartó, rendszeres, napi italfogyasztásomat, amely a kellemetlen másnaposságon túl emésztési, bélműködési és gyomorpanaszokat is okozott, egyetlen nap alatt sikerült megszüntetnem alfaszinten. A leszokás szándéka régen megvolt, de az esetenkénti kihagyás után, az ital kívánása előbb vagy utóbb megtorpedózta a leszokást. Meditációban az ivás szokását vívizásra, az ital utáni vágyat a másnaposság során jelentkező utálatra sikerült változtatni, s így több mint fél éve egy kortyot sem ittam, és abszolút nem is kívánom, tehát végérvényesen leszoktam róla.

1988-ban belső aranyérrrel műtöttek, mivel az székletürítéskor rendszeresen vérzett. A műtétet követően, 1990 márciusáig panaszmentes voltam, amikor ismét jelentkezett a probléma, eleinte ritkábban, majd egyre sűrűbben. A *Gyógyíthat*sz könyvből tanult háromkép-technikával heteken keresztül, naponta végeztem az öngyógyítást. Ennek köszönhetően elkerülhettem a már kilátásba helyezett műtétet, és teljesen panaszmentes vagyok. E gyógyulást 3 fázisban sikerült megoldani. Egyik a vérzések megszüntetése, másik a gyulladássos bél gyógyítása, 3. a székletkonzisztencia megfelelővé tétele. Itt nyilvánvalóvá vált, hogy étkezési szokásaim is változtatásra szorulnak.

Az évtizedek alatt fölszedett, mintegy 12 kg túlsúlyból már 10 kg-ot lefaragtam. A további 2 kg-ot 1 hónap múlva elfelejtettnek tekinthetem. A korábbi fogyókúráktól eltérően mindezt éhezés és szenvedés nélkül sikerült megvalósítanom a *Testkontrollnak* köszönhetően.

21 éve versenyszerűen tornáztam. Azóta a munka és egy jó adag lustaság megakadályozta, hogy napi 100–200 m gyaloglásnál többet mozogjak, bár szükségét éreztem a rendszeres sportolásnak, mozgásnak. Az agykontrolltanfolyam elvégzése után beléptem egy sportegyesületbe, ahol heti 2x3 órában lehetőség adódik mozgásra, és minden szombaton futok a Hármashatárhegyen és a mellette lévő reptéren. Fiatalkoromban 2 km-nél többet sohasem futottam egyfolytában, ma, 43 évesen 14 km-nél tartok. Ebben is az agykontroll segített.

Lakatos Jenő

Folyton szomorú voltam, mert rosszul éltem. Mi lett a következménye? Hétszer operáltak. Mindig azt mondtam: „de béna vagyok!” Következménye? Kétszer lebénultam. Szerencsére aztán azt is mondtam, hogy ez velem nem történhet meg, és mindent megtettem gyógyulásomért. Következménye? Lábra álltam. Azt is mondogattam, hogy nem élhetem le az életemet bérházban, nekem családi ház, kutya, macska kell! (Pénzem egy fillérem sem volt...) Következménye? Ma családi házam, kutyám és macskám van.

Imádkoztam, naponta háromszor, ötször agykontrolloztam, tornáztam, mindenkit tiszteltem, és senkit meg nem bántottam. Jó munkahelyem lett, amilyenre vágytam, és amiről álmodoztam, az most mind megvalósul!

Agykontrollal ébredek, és agykontrollal fekszem. Ha döntenem kell, a tanácsadókat kérdezem vagy a pohárvíztechnikát használom. Magamat és sok beteg ismerősömet nagy sikerrel gyógyítom. Ehhez az elmetükre-technikát használom. Többek közt csontritkulásom volt, mégis meggyógyultam belőle! Egyszóval, agykontroll nélkül nem élhetek!

Laskai Istváné

Egy ismerősöm anyukája lebénuult. A lánya tudja, hogy agykontrollt végeztem, kérte, ha tudok, segítek. Reggel és délben programoztam. Majd elájultam, amikor azt mondta a lánya: „szépen gyógyul, érzi, hogy gyógyítod!”

Férjem erős dohányos. Több éjszaka felköltöttem magamat, és nagy szeretettel üzentem neki a sok-sok előnyt, hogy milyen jó lesz neki is, meg mindenki másnak is, ha abbahagyja a cigarettázást. Egy reggel így szólt: „Abbahagyom a cigarettázást.” Megjegyzem, én soha egy szóval sem mondtam neki, hogy szeretném, ha leszokna!

Van aki 1 hét alatt lesz igazán sikeres az agykontrollal, akad, aki csak 2 év alatt, de egy biztos: ha mindennap csinálja, akkor előbb-utóbb eléri azt, amit akar!

Laskainé Kati

Talán az életemet mentette meg a tanfolyamon megizmosított megérezésem, s az, hogy hallgattam rá. A múlt hétvégén az autóm, amivel a tanfolyamra jöttünk, jelezte, hogy kevés a rendszerben a fékfolyadék. Előfordult már ilyen máskor is, nem sokat törődtem vele. Majd feltöltöttem – mondtam magamban. Vasárnap este azonban, hazainduláskor, ahogy kiálltam a parkolóból, határozottan azt éreztem, hogy most kell feltöltenem a fékrendszert. Nagyon erős volt ez a belső hang! Nem tétováztam, megálltam és feltöltöttem. Hazafelé egy kicsit elbambultam, s nem vettem észre egy éles kanyart. Hatalmasat kellett fékezniem. Akkor értettem meg, miért volt halaszthatatlan a feltöltés. Köszönöm!

László

1999-ben, Vácott végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Megváltoztatta az egész életemet és gondolkodásomat! Sok, pozitív gondolkodással kapcsolatos könyvet olvastam el azóta, és alaposan megválogatom, hogy mit nézek meg a tévében, milyen hatásnak engedem kitenni agyamat. Naponta háromszor relaxálok. (Az első 2 hétben kazetták segítségével tettem ezt.) Tanácsadóm Teréz anyja és egy kedves, látásból ismert református lelkész, aki az imádott, ma már nem élő nagyapámhoz hasonlít. Nem járok rendszeresen templomba, de imádkozni szoktam. Imáimban régebben mindig csak kértem... Ma már szívemben érzem Istent, s már nem vagyok egyedül. Órá bízom az életemet, és mindig mindent megköszönök Neki.

30 év után abbahagytam a dohányzást! Már az egy hónapos programozás 27. napján teljesen megszűnt a cigaretta iránti vágyam! A napi háromszori programozás alatt mindig elképzeltem a nem dohányzás millió előnyét, és az utolsó napon ünnepélyesen függőnyt mostam. (Természetesen bétában...) Ma sincs bagószaga. Nyugodtan dohányozhatnak előttem, egyáltalán nem zavar! Azt a tanácsot is megfogadtam, hogy a leszokás 30 napja alatt mindennap másféle cigarettát szívjak. Néha bizony sikerült nagyon rosszat kifognom...

15 éve altatóval aludtam. Már délután rettegtem, hogy mi lesz este, hogyan tudok majd elaludni. Az elmetükre-technikával elképzeltem magamat, ahogy este álomra hajtva a fejemet rögvést elalszom. Az 1. héten a programozás után még forgolódtam egy ideig. Ilyenkor azt képzeltem el, hogy a puha felhőkben alszom, vagy hogy a Hold keskeny sarlójában fekszem, ami hintaágyként ringat, mint annak idején édesanyám, a karjaiban. A 2. hét után azon vettem magam észre, hogy már befordulás után elaludtam!

Ez a legnagyobb karácsonyi ajándékom! Már nem félek az estéktől, sőt szeretem azokat! Megszabadultam az altatófüggésemről!

Latkóné Cserhádi Anikó

Egyik virágom majdnem elpusztult. Lementem a színtemre, s megkérdeztem tőle, mi a baja, mire van szüksége. Egy szó ugrott be: „mész”. Kis meszet kevertem a földjébe, s a virág teljesen rendbe jött!

Néhány hónapja észrevettem, hogy a szobafenyőm alsó levelei „rozsdásodnak”. Melléálltam, és szintemen elképzeltem, hogy belemegyek a növénybe. Nagy csodálkozásomra erős fulladást éreztem, és rögtön az a benyomásom támadt, hogy nem megfelelő a földem. Kijöttem a színtemről, s rögvest eszembe jutott, hogy amikor átültettem, nagyon tőzeges földbe tettem. Azonnal másik földbe ültettem, s azóta szépen hajt!

Lázár Judit, Lajosmizse

Február 28-án kerültem ismét a kórházba zöld hályog miatt. 9 éve kínoz ez a betegségem. Akadt olyan év, amikor többször is kórházban kötöttem ki a magas szemnyomás miatt. Naponta 5-ször kellett csöppentemem a szemcseppeket, de a szervezetem megszokta, ezért változtatásra volt szükség. Ez alkalommal 58 Hgmm-es szemnyomással kerültem a kórházba. Orvosaimat megkértem, hogy engedjenek el közben az agykontrolltanfolyamra. Az első 2 nap után nagy hittel és égő vágygal fogtam neki az öngyógyításnak. Először nem tudtam, hogyan kezdjem gyógyításomat. A pohárvíz-technika alkalmazása után egy gyönyörű, tiszta vízű tó jelent meg képzeletbeli képernyőmon. Alfában úgy éreztem, hogy a víz szintjét kell csökkentenem, és akkor javulás várható. Elképzeltem, amint egy segítő munkás emberke bontja a gátszerű sziklát. Sokat dolgozott, de kevés eredménnyel. Este újra a pohárvíz-technikától vártam a megoldást. Éjszaka fölébredve ismét a színtemre mentem, és földidéztem a képet a tóval. Döböntem vettem észre egy zsilipszerű építmény egyik oldalát. Kínálkozott a megoldás, hogy építsek zsilipet. Piros krétával bejelöltem a szemnyomás szinteket. Képeletbeli segítőm az éjszaka folyamán többször is ehhez a szinthez állította a zsilippel a vízszintet. Másnap izgatottan vártam a szemnyomás mérését. Nagy örömemre csökkent a túlzott nyomás! Szobatársaimnak is elmeséltem az élményemet. Az egyik betegársam ráismert erre a tóra, ami a lakhelyén valóban létezik. Ekkor még többször végeztem el alfában az ideális vízszint beállítását. 3 nap múlva az orvos azt mondta, még sincs szükség műtétre. A szemem rohamosan javult. A szemfenéken gyulladás is volt, de segítőm ezzel is sikerrel megbirkózott. Azóta teljesen elhagyhattam a szemcseppeket, látásom 100%-os!

Lénárt Pál

1985-ben született Laura lányunk, s utána hosszú évekig nem sikerült teherbe esnem. Közel 5 évig kezeltek. Sem nálam, sem a férjemenél nem találtak rendellenességet. A 7. inszemináció (művi megtermékenyítés) után nem mentünk többször az orvoshoz. Miután 3 éve megismerkedtem az agykontrollal, sokszor elképzeltem magam kismamaként vagy egy kisbabával. Csak később jutott eszembe, hogy megkérdezzem tudat-

alattimtól az okot, vajon miért lettem meddő? A következő választ kaptam: kb. másfél éves volt a kislányom, Laura, amikor a szomszédasszony megjegyezte, hogy aki ennyire szereti az állatokat, annak nem lesz gyereke. Ezt rám mondta, mert valóban imádom az állatokat. Tudatosan erre nem is emlékeztem már! Elkezdtem ezt boncolgatni, még mindig alfában, és rájöttem, hogy bár akkor nem hittem el a babonát, mégis nagyon megdöbbsentett. Valószínűleg ekkor kapta sofőröm – tudatalattim – az utasítást: „Stop! Terhesség nem lesz!” Az alfában érkezett fölismerés után már tudtam, hogy csak idő kérdése, és sikerülni fog. 1996 januárjában vegetáriánus lettem, a tejet és a tojást is mellőztem. Talán ez is hozzájárult, hogy április végére kismama lettem! Alig hittem el! Sajnos a nyár közepén egy este vérezni kezdtem, s így kórházba kerültem. A szülésznő azzal vigasztalt, hogy vetélés után hamar teherbe lehet esni. Az orvos csak azt mondta, majd holnap meglátjuk, de nem ígér semmi jót. A magzatvíz is folyt, de a baba még élt. Akkor eldöntöttem magamban, hogy igenis, kihordom a gyermekemet! Programozni kezdtem. Elképzeltem magam, ahogy megyek a nagy hóban, s a pocakomtól nem látom, hogy hova lépek. Napokon át csak aludtam és programoztam. A 3. napra megszűnt a vérzés, 2 hét múlva pedig hazamehettem. Szeptemberben viszont elkezdődtek a jósló fájások, ezért újra kórházba kerültem. Nem kellett volna abbahagynom a programozást... De, gondoltam, nincs még késő. Naponta többször relaxáltam, és mivel a szülés várható ideje december 30. volt, elképzeltem, hogy könnyen szülök, s a rádió bementje, hogy megszületett a kisbabánk.

A szilveszteri tv-nézés közben, úgy 9 óra tájban anyukám megjegyezte: „Na lányom, neked sem lesz már ÁB-bébid...” Én csak nevettem, mondván, várja ki a végét. 23.35-kor éreztem egy fájást, de ilyen már volt több is. Kicsit csodálkoztak, hogy a kölyökpezsgőt készítem elő, de még nem szóltam semmit, pedig már 5 perces fájásaim voltak. A férjem azt hitte, viccelek, amikor a koccintás után kértem, hogy öltözzön, mert megyünk. Viszonylag gyors és könnyű szülés után már 1.55-kor boldogan simogattuk Annácskát. Anyukámnak ugyan igaza lett, hogy nem született ÁB-bébid, viszont mint a város első újszülöttjét, gyermekemet köszöntötték mindkét városi rádióban, a VTV-ben, valamint a helyi újságokban. A várostól pedig 20 ezer Ft-ot kapott a lányom ajándékba. Az egészséges, testileg és szellemileg egyaránt jól fejlett kislányunk olyan, mint a napsugár! Nagyon boldog család vagyunk!

Liborné Pásztor Ágnes, Hódmezővásárhely

1 évvel ezelőtt végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Azóta teljesen megváltozott az életem. A legfontosabb, hogy már én irányítom! Folyamatosan valósulnak meg az álmaim, a jövőm az elképzeléseimnek megfelelően formálódik. Nincsenek határok, én alakítom. Mostanra csupa olyan ember vesz körül, akik pozitívak, inspiráló hatásúak, őszintén szeretnek és segítenek. Nem bírom a kööttségeket, ezért szinte lehetetlennek tűnt olyan munkát találnom, amit képes vagyok 2 hétnél hosszabb ideig végezni... Nos, amit most csinállok, azt imádom! Az emberek javát szolgálja, mindenre jut mellette időm, és az sem mellékes, hogy pontosan 30-szor annyit keresek, mint 1 évvel ezelőtt! Az ember azt kapja az élettől, amit vár tőle. Sikerem titka, hogy alapvetően megváltoztattam a gondolkodásomat.

3 éve van egy filodendronom a szobámban. Amikor kaptam, 5 levele volt, de 2 év elteltével már csak 3 maradt. A tanfolyamon tanultak szerint sokszor gondoltam rá szeretettel. Egészen megváltozott a viszonyunk. Reggelente, amikor fölébredek, ránézek és szeretettel gondolok rá. Mára már 10 nagy, egészséges levele van!

Akváriumomban él egy aranyhalam, Graham, aki egy hónapja nagyon beteg lett. Megdagadt a hasa, és nem tudta lent tartani magát a vízben. Oldalára fordulva lebegett. 3 állatorvost kérdeztem meg, közülük 1 meg is nézte, s mind azt mondta, hogy nem lehet rajta segíteni, pár órán belül el fog pusztulni. Először sírtam, aztán lementem alfába, s a laboromban sokáig gyógyítottam. Ezt követően még aznap kétszer megismételtem ezt a programozást. Estére már jól volt az aranyhalam, úszkált, aztán gyógyszerrel kapott, és azóta is él és egészséges!

Kedden matekvizsgám volt. A 14-es tételt szerettem volna húzni. Összettem a 3 ujjamat és kihúztam egyet. A 14-es volt!!!

Hasfájást és orrvérzést egy pillanat alatt múltasztottam el! Ez nem csak egyszer sikerült, hanem többször is, pedig eleinte csak poénból próbáltam meg.

Tegnap becsípődött egy idegszál a gerincemnél. Mivel úgy sem tudtam megmozdítani, csak feküdtem, lementem hát alfába és programoztam, hogy mire kinyitom a szemem, nem fáj. Esküszöm, elmúlt!

Fölvettek egy olyan helyre, ahol végre értelmes munkát végzek, és sok pénzt kereshetek. És ez még csak a kezdet! Köszönöm!

Lilli

1999 augusztus közepén ellopták az autóm. 10 nap múlva meglett, sértetlenül!

Gyakorlott agykontrollos vagyok. Az első döbbenet után – amiben a térdem rogyott meg – bocsánatot kértem a kis autómtól, hogy vele ilyen megtörténhetett. Attól kezdve folyamatosan üzentem neki, hogy visszavárom, s hogy nagyon hiányzik a családból. Eltűnéséről senkinek sem beszéltem. Nem akartam ugyanis a mások sajnálatát, esetleges kárörömét az ügyhöz vonzani, s főleg azt nem akartam, hogy bárki elméjében az a kép rögzüljön, hogy ellopták a kocsimat. Az ilyen gondolat ugyanis, ahogy tovább mesélik, egyre több energiát kap, egyre erősebbé teszi szerintem a tényt. Amikor valaki megkérdezte, hol a kocsim, azt mondtam: most máshol parkol vagy hogy most nem járok vele. Elvégre ezt kérdezték, s nem azt, hogy mi a pillanatnyi jogi állapota...

Amikor a rendőrség fölhívott, hogy volt-e nekem egy ilyen kocsim, azt válaszoltam hogy van ilyen kocsim. Mire a rendőr: tényleg van, mert meglett. Egy sorozattolvaj Tata-bányára vitte, beállította egy paroklóba, és mindössze 65 km-t hajtott. Az illető azóta is börtönben ül.

L. N., Budapest

Amióta 3 éves kisfiamat laboratóriumomban rendszeresen kezelem, nem volt kruppos rohama! Ez óriási siker, ugyanis annyira súlyos volt nála ez a betegség, hogy havonta, sőt olykor 2 hetente kórházban kötöttünk ki. Azt hiszem, így érthető, hogy miért vagyok ennyire boldog.

L. S.

1992-ben, Domján Gábornál végeztem el a tanfolyamot. Akkoriban mélyen elkeseredett voltam, magányos, befelé forduló és szorongó. Nagyon rossz házasságban éltem, és abszolút nem volt önbizalmam. A tanfolyam elvégzése után azt vizualizáltam szintemen, hogy elváltam a férjemtől, és önálló lakásban élek, immár nyugodtan. Minden reggel, felkelés után, ezt programoztam az elmetükre-technikával. Kitartóan agykontrolloztam. Aztán hamarosan érezni kezdtem magamon a változást. Bátrabb, nyugodtabb és jobb kedvű lettem, nem hátráltam meg, amikor nehézséggel kellett szembenéznem. Végül valóban az történt, amit programoztam. Elváltam a férjemtől, és sikerült lakást vennem magamnak, ahol teljes a nyugalom.

A munkahelyemmel kapcsolatban is programoztam. Szerettem volna más munkakörbe kerülni. Ez is összejött! Nagy lelkesedéssel végeztem a munkámat, és azt programoztam, hogy én kapjam a legtöbb fizetésemelést és jutalmat. Ez is sikerült, ráadásul én lettem a főnöknőm kedvence. (Ő ajánlotta föl a segítségét, hogy amíg lakást keresek, addig ő elintézi nekem a kamatmentes munkáltatói kölcsönt.)

Aztán egy időre abba hagytam a programozást, valahogy elhanyagoltam. Majd egy idő múlva rájöttem, hogy nem szeretnék végleg egyedül maradni. (Akkor még 36 éves voltam.) Jó lenne egy társ, gondoltam, akivel mindent megoszthatnék. Újra elővettem az agykontrolltudásomat. Ez volt a legsikeresebb programozásom, mert olyan társat találtam, amilyen akkor megálmodtam magamnak. Ismét az elmetükre-technikát használtam, naponta, vegyítve a szubjektív kommunikációval. Elképzeltem magamnak egy tökéletes társat, aki jóképű, őszinte, akivel mindenben segítjük és megértjük egymást. Tökéletesnek képzeltem el a kapcsolatunkat. Elhatároztam, hogy addig nem hagyom abba, amíg meg nem találom a megálmodott férfit. Bementem egy társközvetítő irodába, ahol fényképeket és adatokat mutattak. Az egyik férfi nagyon megtetszett, föl is írtam a telefonszámát. Pár hét múlva föl is hívtam. Megbeszéltünk egy találkozót, ahol még jobban megtetszett, ő azonban semmi jóval nem biztatott. Azt mondta, hogy 2 bakjegyű ember hosszú távon nem igazán jön ki egymással. Azért találkoztunk, s én szakadatlanul programoztam, hogy tökéletes kapcsolatban élek ezzel a férfival. Nos, ennek már 4 és fél éve, s azóta is együtt vagyunk. Nagyon jól megértjük és szeretjük egymást, és biztosan érzem, hogy ez így is marad. Természetesen ezt továbbra is programozom. Közben a partnerem is elvégezte az agykontrolltanfolyamot, és sikeresen alkalmazza a technikákat.

A közelmúltban közös programozással úgy adtuk el az autónkat, hogy az teljesen mozgásképtelen volt! Tönkrement benne az ékszíj, és kb. 50 ezer Ft-ot kellett volna ráköltetni a javítására. A vevő mégis megvette ilyen állapotban, hazavontatta, és azt mondta, hogy ne csináltassuk meg, mert ő nem bízik meg mások munkájában. (Gondolom, talán autószerelő lehet.)

Tavaly, nagy átszervezések miatt, elveszítettem az állásomat. Elkezdtem programozni új, remek munkahelyet. Sürgettem a dolgot, s ennek megfelelően elég stresszes volt az egész, de 3 hónap után aztán elhelyezkedtem. Azonban nem éreztem ott jól magam, és 4 hónap múlva ismét munkanélkülivé váltam. Közben folyamatosan programoztam az elmetükre-technikával az ideális munkahelyet, de most már teljes lelki nyugalommal. 3 hét múlva sikerült elhelyezkednem, és ezen az új munkahelyen immár valóban kitűnően érzem magam.

Barátnőm szülését is jelentős sikernek tartom. Nagyon félt, s kérte, segítsek neki programozni, hogy problémamentes legyen a szülése, és ne érezzen nagy fájdalmat. Kitartóan programoztuk mindketten, hogy simán zajlik a szülés, és utána ezt fogja nekem mondani: „Tündi! Alig éreztem valamit!” Elérkezett a 9. hónap, épp orvosi vizsgálatra kellett mennie. Az orvos közölte, hogy már 3 ujjnyira nyitva van a méhszája, sürgősen be kell mennie a kórházba. Barátnőm ezek után még bevásárolt, otthon össze-csomagolt, és úgy ment be a kórházba, de még akkor sem érzett semmit! Néhány óra múlva szép, egészséges kislánynak adott életet. Mit mondott a szülésről? „Tündi, alig éreztem valamit!”

A kislánya eleinte meglehetősen sokat sírt. Főleg éjjelente zendített rá. Néhányszor vizualizáltam szintemen, hogy átalussza az éjszakát, és az elmetükre-technikával teljesen kiegyensúlyozottnak képzeltem el őt. Így is lett!

Kapcsolatom édesanyámmal egy időben meglehetősen felhős volt. Állandóan piszkálgatott, kötözködött velem. Szerintem a nővérem hergelte föl ellenem. Telt-múlt az idő, de a viszonyunk nem javult. Úgy gondoltam, ezen változtatni kéne, hisz én nagyon szeretem az édesanyámat. Ismét az elmetükre-technikához folyamodtam. Vizualizáltam, hogy kapcsolatunk csodálatos, és azt már senki és semmi nem ingathatja meg. Szinte egyik napról a másikra állt be a változás! Azóta a legnagyobb megértéssel és szeretettel viseltetünk egymás iránt!

Egy időben sokat vesződtem a veseköveimmel. Görcsöltem, szedtem a gyógyszereket, kúpoztam magam, öntöttem magamba a rengeteg folyadékot. Az orvos tanácsára beleegyeztem a kőzúzásba. Utána azonban benmaradt még egy kisebb, kb. 3–4 mm-es kő. Elképzeltem, hogy ez a megmaradt kő teljesen fájdalommentesen és akadálytalanul távozik a vizeletemmel. Így is történt. Semmit nem éreztem, csak egy koppást hallottam a vécékagylóban.

Csodálatos ez az agykontroll! Amióta elvégeztem és programozok, 8 éve már, teljesen megváltoztam! A Silva-módszer részévé vált a mindennapjaimnak. Ha esetleg ki marad egy-egy nap, máris érzem a hiányát. Az agykontrolltanfolyam után egyébként sokkal vallásosabb is lettem, hiszek Istenben és azóta szeretek imádkozni.

L. Tünde

Kórházban feküdtem, ahol egyfajta gyógyszert feltétlenül szednem kellett, amitől viszont hánytam, mert az erősen marta a gyomromat. Egy idő után eszembe jutott, hogy kipróbálom az agykontrollon tanultakat. Azt mondtam a szobatársaimnak, hogy mostantól kezdve szeretni fogom ezt a gyógyszert, és soha többé nem lesz tőle semmi bajom. Alfában azt programoztam, hogy a gyógyszer jólesik, és használ a testemnek. Szobatársaim megdöbbenésére ettől kezdve sokkal jobban lettem, és megszűnt a gyógyszer mellékhatása!

Lukács Gábor

Egyik tavasszal, ahogy a jó idő közeledett, a férjemmel a nyaraláson kezdtünk gondolkodni. Sajnos csak gondolkodni, mert realitása nem sok volt... Azon törtük a fejünket, hogy milyen jó lenne eltölteni 1 hetet Málta szigetén. Be is szereztük a megfelelő pros-

pektusokat, sőt egy gyönyörű plakátot is kaptunk. A képekből készítettem egy összeállítást, amit a nappalink falán helyeztem el. (Minden vendégünk megkérdezte, hogy ez meg micsoda? Én pedig elmagyaráztam, hogy Máltán nyaralunk...) Aztán a plakát fölkerült a hálószobába, az ágyunk fölé, a plafonra. Este ez volt az utolsó gondolatunk, reggel pedig az első. Néhány alkalommal programoztuk a nyaralást, de aztán nem nagyon foglalkoztunk vele tudatosan. (Dolgoztunk inkább, hogy legyen miből nyaralni.)

Amikor elérkezett a nyaralás ideje, mégsem mentünk Máltára, mert az számunkra túlságosan drága volt. Választottunk helyette egy számunkra elérhetőbb helyet, és remekül éreztük ott is magunkat.

Telt-múlt az idő, a férjem új munkahelyre került: történetesen egy máltai tulajdonú céghez. Éppen fél éve dolgozott ott, amikor a máltai tulajdonos képviselője meghívta a férjemet, feleségemmel, egyhetes máltai nyaralásra! Ilyenre a cég történetében még nem volt példa! Fizették a repülőjegyeket, a szállodát, az étkezést, mindent. El sem akartam hinni, amíg meg nem érkeztünk a máltai repülőtérré. Valódi csoda valósult meg számunkra! Hófehér autóval vittek a szállodába, ami éppen olyan gyönyörű volt, mint a képszelvényeken. Kaptunk ott egy lakosztályt, kilátással a tengerre. Igénybe vehettük a szálloda bármely szolgáltatását. Káprázatos, finom ételeket ettünk, kirándultunk, élveztük a tengerparti nyaralás minden előnyét. Fantasztikus élmény volt! Azóta sokat elemeztük a családon belül, hogy mitől lett a programozásunk sikeres. Arra jutottunk, hogy nem határoztuk meg a megvalósulás módját, hanem rábíztuk a sorsra, egyszerűen csak a végeredményt képeztük el. Azt sem tudtuk, hogy honnan lesz rá pénzünk. Végül nem is kellett hozzá. Azt sem határoztuk meg, hogy mikor kell ennek megtörténnie; így az előző évben akár sikertelen programozásnak is számíthatott volna az ügyünk. De mégis a legjobb időben, a legjobb módon valósult meg.

Arra jöttünk rá, hogy nincs sikertelen programozás, csak türelmetlen ember!

Makay Anikó, Veresegyház

1993-ban egy továbbképző kurzuson tanultuk az idővonalon való mozgást és programozást. Azt „láttam” akkor, hogy 1996 karácsonyán kerítés nélküli, családi ház előtt, egy piros autóból szállok ki, és az akkori párom nincs velem. Nos, 1996 karácsonyán költöztem régi, főiskolai szerelmem 1 holdas tanyájára, ahol nincs kerítés. Megdöbbenve konstatáltam, hogy piros autója ott áll a ház előtt...

Makra Zsuzsa

Az agykontrolltanfolyam után szinte minden továbbképző tanfolyamot elvégeztem. A leglátványosabb változást a pénzkontrollkurzus okozta. Ott sokkal többet tanultam, mint a pénzcsinálást. Megtanultam újrakezdeni az életemet!

A legfontosabb meditációs szövegeket magnóra mondtam, egy kis zenei aláfestéssel. Az ajánlás szerint naponta elvégeztem ezeket az egyszerű és rövid gyakorlatokat. Az eredmény megdöbbentő lett! Kénytelen vagyok mindig jegyzetfüzetet tartani magamnál, mert elárasztanak a jobbnál jobb ötletek, amelyek között sok olyan akad, ami önmagában is gazdaggá tehet! Olyan, mintha egy tölcserű dugtak volna a fejembe, és egyfolytában csak öntenék bele a kiváló gondolatokat. Előfizetője lettem az „Egyetemes

Gazdagság Napilapjának”... Olyan embereket kezdtem az életembe vonzani, akik segítségével egyre közelebb jutottam a céljaimhoz. A bukások és az adósságok után anyagilag függetlenné váltam. Saját, önálló vállalkozásomat építhetem, amellyel már nemzetközi vizekre is kihajóztam. Most, hogy többé már nem kell aggódnom a pénz hiánya miatt, jut időm fontosabb dolgokra is. Például a szellemi fejlődésre, a tanulásra, a barátokra. Felbátorodva saját sikereimen, lemásoltam az említett kazettát, és adtam belőle barátainak is. A boldogságtudatom ekkor kezdett igazán erősödni! Ugyanis ők is hasonló sikereket értek el! Például Kati nevű ismerősöm új állást szerzett, a havi fizetése 1 hónap alatt megnégyesződött! (Ezen még én is meglepődtem.) Óriási!

Hogy mit jelent számomra mindez? Azt, hogy most már kizárólag az én kezemben van az életem irányítása, és sokkal tudatosabban élhetek. Az agykontroll tehát igazi szabadságot adott nekem!

Manhertz József

A tanfolyam első 2 napja után nagyon feldobott voltam. Szinte repültem. Szeptember 2-án reggel a szokásos teendők végzése közben éreztem, hogy a szám széle erősen ég, viszket és pirosodik. Tapasztalatom alapján rögtön tudtam, hogy herpeszhólyag formálódik. Ez nálam bizony gyakori.

Nem hagyhatom, gondoltam, és gyorsan, az asztal előtt állva, a kesztyűérzéstelenítést alkalmaztam. Nyitott szemmel elképzeltem, hogy a hólyagok eltűnnek, és az égő érzés elmúlik. Külön érdekes, hogy a tanfolyamon vasárnap végzett gyakorlatnál nem volt valami meggyőző a bal kezem lehűlése. A szájam mégis elzsibbadt. Férfjem, aki az egészséget végignézte, nevenséges marhaságnak tartotta próbálkozásomat. Közöltem vele, hogy még 2–3 kézzátétel, és el fog múlni a piros folt. Harmadszorra már nyoma sem volt a kezdődő herpesznek! Az egészséget nyitott szemmel csináltam.

Mari

A tanfolyam első napján az egyik szünetben – félig alfaban – azon morfondíroztam, hogy hirtelen honnan szerezzünk pénzt. Arra gondoltam, milyen jó lenne, ha valaki minél hamarabb erős vágyat érezne egy festményre, amit a férjem festett. (Kitűnő festő, de akkor éppen megrendelés nélkül volt.) Arra járva rövid időre megállt mellettem egy igen szimpatikus, ifjú hölgy. Néhány közömbös szót váltottunk egymással, majd tovább ment. Másnap ismét összetalálkoztunk a hölgygel – Bernadettel –, és kb. 5 perc múlva elmondta, hogy mennyire vágyik egy festményre. Fölajánlottam, hogy a tanfolyam következő szombatjára elhozom férjem két képét, hátha valamelyik megnyeri a tetszését. Így is történt, s másnap, vasárnap reggel, örömmel fogadott a hírrel: boldogok a képekkel, mindkettőt megtartják, de kéne még egy harmadik is... Örömben igen baráti áron adtuk mindhármát, s így ők is és mi is hozzájutottunk ahhoz, amire vágytunk! Sőt, a barátság megmaradt, s most együtt megyünk az ultratanfolyamra!

Kétéves kislányunk egyik éjjel szinte sikoltva, tűzforrón ébredt. Hánykolódott, levegő után kapkodott. Gyorsan ölbe vettem, de egy csöppet sem nyugodott meg. Alfába mentem és laboratóriumomban gyógyítottam. Férjem közben – érintés nélkül – bioenergiával simogatta. A gyerek percek alatt ellazult, hamarosan lement a láza, lassult és könnyebbé

vált a légzése, majd elaludt. Reggelre könnyen fölszakadó légszóhuruttal ébredt, jókedvűen. Eddigi életében már 2 alkalommal kezdődött így tüdőgyulladás. Most, 2 nap alatt lettünk túl a betegségen, minden gyógyszer nélkül!

Férjem fontos megbeszélésre készült. Programoztam, hogy találja otthon az illetőt, akivel tárgyalnia kellett, s hogy a megbeszélés barátságban, kölcsönös megalégedésre, jól végződjön. Elindulása előtt „megnéztem” szintemen, s úgy találtam, minden rendben lesz. Tartózkodik ugyan az illetőnél egy alacsony, kopasz, ősz ember, de az kissé terhére van, s így a szóban forgó férfi örülni fog férjem érkezésének. Pontosan így történt! Mint utóbb megtudtuk, aznap ugyan Budapestre készült utazni, de végül is – maga sem tudja, miért – otthon maradt... A megbeszélés kölcsönösen előnyös eredménnyel zárult.

Most kaptam egy csodálatos levelet, egy nagyon súlyos állapotban, magas lázzal, hosszú ideje kórházban kezelt néniről, akit 3 hete kezdtem gyógyítani. Idézek a levélből: „Attól az időponttól javul Anyu állapota! Lement a láza, s hamarosan hazamehetett a kórházból. Ma telefonált a nővérem, és újságolta, hogy anyukánk régen volt ilyen jó állapotban! Visszatért az étvágya, hízott és tevékenykedik, pedig hosszú ideig semmi energiája nem volt! Olyan boldog vagyok, s rögtön megköszönöm a jó Istennek, hogy gondjaiba vette, s természetesen az általad, illetve általatok küldött gyógyító gondolatokért is köszönet!” A néni leukémiás, és eddig csak romlott az állapota! Alig tudom elhinni, hogy ilyen kitüntetésben lehetett részem, hogy segíthettem ennek a súlyosan beteg néninek. Boldogság tölt el a gondolatra, hogy aki ebben az évben 19 kg-ot fogyott, most elkezdett hízni!

Mariann (Makray Jánosné)

1998 októberében végeztem el Győrött az agykontrolltanfolyamot. Hatalmas élmény volt! Azóta is minden lehetőséget kihasználok, hogy továbbfejlesszem a tudásomat. Mivel Németországban élek, ott is elvégeztem a kurzust. Milyen eredményeket értem el?

Kb. 2 hónapja azt álmodtam, hogy a fiamat meg kell operálni. Az orvos megnyugtatót, hogy minden rendben lesz. Főlébredve gyorsan programoztam, hogy minden rendben van. Hittem benne, de nehéz dolog úgy elküldeni a fiamat az orvoshoz, hogy vizsgálja meg, mert rosszat álmodtam róla... Inkább sűrűn kérdezgettem, hogy van, érez-e valami rendelleneset. Nem érzett semmi szokatlant. Valamennyire megnyugodva, de belül azért kissé idegesen vártam. Kb. 3 hete megkérdezte a fiam, veszélyes dolog-e a sérv? Mondtam, hogy azzá válhat. Erre elment az orvoshoz, és kiderült, hogy kétoldali sérve van! A múlt héten operálták, sikerrel.

A másik sikerem is a fiammal kapcsolatos! Sajnos benne voltam egy szektában, akik a világ végét várták, és ezért nem ajánlották, hogy tanuljunk. Valóssággal tiltották a tanulást, mert az „új világban” nem kell érettségi... Csak prédikálni és az emberek lelkét menteni volt szabad. Azért léptem be ebbe a szektába, mert egyedül, kint, idegenben, az anyós uralkodása alatt az ideg-összeroppanás határára kerültem. Mindig is istenhívó voltam, és ezek az emberek logikusnak tűnő érvekkel elmagyarázták, hogy hamarosan Isten eltöri a gonoszakat. Ha viszont hozzájuk tartozom, akkor megmenekülek! Hurrá! Nekem nem kell tennem semmit, hát belevetettem magamat. Sajnos a fiamat is ebben a szellemben neveltem föl. Tanulni akart, de én lebeszéltem róla... Hallgatott rám, és egyáltalán nem tanult. A munkahelyén is kikészítették őt a hite miatt. A szektából is

kiközösítették, mert nem prédikált eleget. Summa summarum: ideg-összeroppanással munkanélküli lett. Nem érdekelte őt semmi, 6 éven át egész nap csak evett, videózott és pazarolta a pénzét. A közösségből kilépett, emiatt elvileg nekem sem lett volna szabad beszélni vele... Ekkorra végre megértettem, hogy ez a hit nem lehet a helyes út. Bocsánatot kértem a fiamtól, de ezzel nem lehet 25 évi hibát „csak úgy” jóvá tenni...

Ottahagytam a férj–anyós uralkodást és a szektát, és gondolkoztam, merre tovább? Ebben az időben „véletlenül” fölfedezte a barátom a Silva-féle agykontrollt. Éreztem, hogy ez az, amire szükségem van! Könyvből azonban nem tudtam megtanulni. „Véletlenül” kaptam Magyarországról egy *Elixir* újságot, amiből megtudtam, hogy Győrött agykontrolltanfolyam lesz. Azonnal vonatra pattantam.

Az előzmények után talán már érthető, hogy fiam depressziós volt, és az öngyilkosság gondolatával foglalkozott, hiszen helyzete reménytelennek látszott. Azonnal – 1999 januárjában – elkezdtem programozni, hogy egy szép napon beállít hozzám, és elújságolja, hogy gyökerestül megváltoztatja az életét: le akar fogyni, dolgozni kezd, és értelmet akar adni az életének. Április elején eljött hozzám, és szóról szóra azt mondta, amit alfában sokszor elképzeltem! Az eredmény: 22 kg-ot lefogyott, külön miniszteri engedéllyel beiratkozott az iskolába, ahol érettségizni akar. Az első héten két jeles osztályzatot szerzett. Az egyiket geometriából, amiből azelőtt megbukott. (A sérve, mint utóbb kiderült, már kb. 14 év óta megvolt, csak a kövérségtől eddig nem vette észre. Az orvos azt mondta, nagy szerencséje van, hogy eddig nem történt miatta komoly baja.)

A másik „életbevágó” élményem: álmokkontrollal mindig azt álmodtam, hogy az élet-társam egy szőke nővel el akar tűnni öröködni. Rákérdeztem, de ő tagadta. Egy szép napon azonban kisült, hogy az álom igaz volt. Még a hosszú szőke haj is stimmelt! Kiderült, hogy a nő csak játszani akart vele. Bocsánatot kért tőlem a barátom, s valahogy túl is tettem magamat az ügyön. Később azonban egy barna nő jelent meg az álmaimban. Tanulva a tapasztalatomból, miszerint álmaimnak hihetek, kifaggattam őt. A vége az lett, hogy „vége a dalnak”. Boldog vagyok, mert nem félek az egyedüllétől. Ráadásul nemrég azt álmodtam, hogy megismerem az IGAZIT, akivel valóban megértjük egymást. Fizikai valóságában ugyan még nem tűnt föl a látóhatáron, de hiszek az álmaimban, és igen kíváncsi vagyok az eredményre.

Mióta agykontrollozok, tudom, hogy szinte minden elérhető, és nem félek semmitől. A másokért végzett programozások gyönyörűen hatnak, folyamatosan érkeznek a pozitív visszajelzések. Ilyenkor borsózik a hátam és boldog vagyok.

Az egyik fiatalasszonynak az idős édesanyja tolokocsis. Csaknem szélesebb volt, mint amilyen hosszú, igen beteg, rengeteg fájdalommal. Programoztuk, hogy csak azt egyen, ami jót tesz neki. Azt is, hogy föltáncol a lányához a 3. emeletre, és örömmel közli, hogy tud lépcsőn menni, és nem fáj semmije. Kb. 2 hónap után teljesen átállt a néni olyan étrendre, amiről azelőtt hallani sem akart. 16 kg-ot lefogyott. A fájdalmai szinte teljesen megszűntek, és egyre jobban van, bár nem tudja miért. Csak a lánya tudja... Még nem táncolt ugyan föl, de ha így halad tovább, hamarosan még ez is lehetséges lesz. Nyáron haza tudott menni Romániába, és a háztartást 8–10 ember számára ellátta! A magas vérnyomása is normalizálódott, igaz, Q10-et is szed, amit korábban elutasított.

A város közepén lakom. A galambok teljesen elárasztották a balkonomat. Teljesen a Galápagos-szigeteken éreztem magamat... Mindent megtettem azelőtt. Nejlonszálakat feszítettem ki a balkon elé, ám a résen mégis bejöttek. Még a nappalimba is bepimaszkodtak, és a szőnyegemre piszkítottak. Mindent megtettem, ám eredménytelenül. Az agykontroll után „beszéltem” a „főnökkel”. Megmagyaráztam, hogy ez az én területem, és hagyjanak békén, különben megmérgezem őket. A balkonom és az ablakpárkányom azóta tiszta! Néha eltéved egy új, de annak is elmagyarázom, hogy tűnés! Elmenek! Ha betéved egy darázs, „kivezetem gondolatban. Egy egeret is így „vezettem ki”. Betévedt hozzám, s összerágott és összepiszkolt mindent. Ő is eltűnt a programozás után!

A hálószobámmal szomszédos lakásban született egy kisbaba, aki éjjelenként sírt, s így nem hagyott aludni. Alfában üzentem a kisbabának, megnyugtattam. Általában 3–5 percen belül el is hallgatott.

Mentem metróval a városban. Az egyik megállóban, ahol iskolások szállnak be – általában nagy ricsajjal –, az idősebbeket ilyenkor a szívinfarktus vagy az agyvérzés kerülgeti... Egy idősebb hölgy ült velem szemben, és láthatóan ő is totál kiakadt. Mikor látta, hogy engem hidegen hagy a ricsaj, igyekezett „viselkedni”. Háromujj-technikával nyugalmat sugározott. Betódultak a peronról a kint még zajongó iskolások, és hamarosan síri csönd lett. Erre rám nézett a hölgy és fölkiáltott: „Ezt Ön csinálta! Ez maga miatt van így! Ez még sohasem történt meg!”

Baráti körben terveztünk egy különleges halvacsort, vendéglőben. Az egyik férfinak kegyetlenül fáj a foga, csorgott róla a verejték, de azért eljött. Mellém került az autó hátsó ülésére. Frissen végzett agykontrollusként kipróbáltam, mit tudok. Titokban átnyúltam a tarkójához, és programoztam, hogy „elmúlik, nem fáj”. Aztán gyorsan visszahúztam a kezemet, nehogy félreértsék a nyúlásomat... A biztonság kedvéért a színteremre mentem, és elképzelttem, hogy amikor kiszállunk, fölkiált: „Nem is fáj!” Kiáltott is, de még az autóban. A lánya, aki vezetett, ijedtében majdnem nekiment egy másik kocsinak... Mindenkinek mesélte a „csodát”. 2 nap múlva visszatért a fájdalom, hiszen annak oka még nem múlt el.

Meséljek még? Azt hiszem, ennyi elég. Ha az ember komolyan csinálja, szinte minden bekövetkezik. Azt olvastam, vigyázzunk a gondolatainkra, mert holnap azt éljük meg, amit ma gondolunk. A szektás életem után csodálatos megélnem, hogy ezek az erők bennünk vannak. Hiszek Istenben, de már egészen másképp! Nem félek egy állítólagos haragos, szigorú Istentől, aki egész nap mustrálgat, gondolkozván, milyen hibát róhat föl nekem, és azért milyen büntetés jár. Szinte szégyellem magamat, hogy ilyennek bődültem... Pedig elég intelligensnek tartom magamat. (Az intelligenciateszt legalábbis magas IQ-t mutatott ki.) Érdekes, hogy sok egykori szektás társam körém sereglett, és agykontrolloznak. Köszönet a tanításért!

Marika Nürnbergből

Ez év áprilisában történt. Nem ismertük még egymást, soha nem láttunk, hallottunk a másiktól semmit. Reményt alig várva görgettük életünk eseményeit. Sokszor éltük át a szenvedés különféle bugyrait, hiszen mindketten elváltunk, s mindkettőnknek volt két-két gyermeke. Naponta megéltük a magunk csalódásait. Korábban, külön-külön, elvé-

geztük már az agykontrolltanfolyamot, s halványan reméltük, hogy segítségével megtaláljuk a párunkat. Azonban azt is meg kellett értenünk, hogy ehhez először magunkon kell változtatni.

N. vidékről jött fel Budapestre azon a bizonyos hétvégén, hogy egy kicsit kiszabaduljon a hétköznapi taposómalmából. Az agykontrollos társkeresőknél találkoztunk. Ettől fogva minden viharossá vált. A hullámaink, a rezgéseink olyan intenzívek voltak, s annyira egybecsengtek, hogy mi magunk is csak csodálkozni tudtunk rajta. Másfél évig még külön éltünk, ami azt jelentette, hogy hetente legalább kétszer utaztam N.-hez, s jöttem vissza Pestre. Egyre nehezebben bírtuk a távollétet. Úgy döntöttünk, hogy összeházasodunk. Mai szemmel nézve csodálatos módon sikerült állást találnom azon a környéken, s másfél évvel ezelőtt tartottuk az esküvőnket. Azon vesszük észre magunkat, hogy azóta is egyre intenzívebb a kapcsolatunk! Természetesen nekünk is akadnak nehézségeink, de mindig megbeszéljük őket, s közösen találjuk meg a megoldást. Néha már úgy rémlik, hogy az eddigi életünk csak fölkészülés volt erre a kapcsolatra... Megérdekeljük és igazán, szívből megbecsüljük egymást. Boldogok vagyunk, mert mi már tudjuk, hogy milyen volt a világ egymás nélkül. Azt adjuk egymásnak, amik vagyunk, s elfogadjuk, amit kapunk...

Marosfalvi Imre

A kollégám szót, hogy a lakásánál lévő fecskéfészek lakóit a verebek ki akarják üldözni. Megkért, tegyek már valamit agykontrollal, mert a verebeket nem akarja ezen a helyen. Leveszi a fészket, mondta, ha nem a fecskék maradnak ott. Szubjektív kommunikációt alkalmazva üzentem a fecskéknek, hogy ne hagyják magukat, harcoljanak az otthonukért, erősítsék meg a fészek bejárati részét! A verebeknek pedig azt üzentem, hogy rosszul járnak, mert egyiküknek sem lesz lakása. Mellesleg följánlottam nekik, hogy áttelepülhetnek hozzánk, mert mifelénk remek lakóhelyet találnak, akár az erkélyemen is.

Hétfőn a kollégám a következőket újságolta: „a verebek eltűntek, a fecskék pedig sötétebb színű anyaggal megerősítették a fészek bejáratát.” Örültem, de csak rövid ideig. Nálam ugyanis megjelentek a verebek, méghozzá tömegesen... Most aztán programozhatom, hogy kedvezőbb helyet keressenek, mint az erkélyem korlátja... A jelek szerint tehát jól meg kell gondolni, hogy mit és hogyan is programozunk!

Mátrai Klári

Agyvérzéssel született, mozgássérült fiam miatt kezdtem el az agykontrollt. Az orvosok mindent elkövettek a fiam érdekében, de csak minimális eredményt tudtak elérni. Gondoltam, egyetlen lehetőséget sem hagyok ki. Nincs veszítenivalóm, mondtam, rosszabbá ettől biztos nem válik a gyerek állapota.

1991 májusában végeztem el a tanfolyamot, és megtapasztaltam azt a csodát, aminek lehetősége mindnyájunkban megvan, csupán eddig nem tudtunk róla. Amióta az agykontrollon tanultak szerint foglalkozom a fiammal, rengeteget javult a testtartása, a beszéde, a hallása. A legnagyobb eredmény azonban az, hogy a nyáron megtanult önállóan kerékpározni! Ami eddig 12 év alatt sehogyan sem jött össze, azt ezzel a mód-

szerrel 3–4 hónap alatt elértük! Meggyőződésem, hogy mindenki képes hasonló eredményekre.

Matúz Béla

Egy kora tavaszi este húgom sírva hívott föl, hogy az állatorvos szerint a perzsamacskájának kétoldali veserákja van, s már csak hetei vannak hátra. Nekiláttam a programozásnak. Laboromban az elmetükre-technikával naponta háromszor gyógyítottam a cicát. Az ultrán tanult módon programozott vizet is itattam vele. Azóta már 4 hónap tel el, s a cica a legjobb egészségnek örvend.

Mayer Andrea

Nem nagyon érdekelt az agykontroll, de feleségem sikerei lassan-lassan meggyőztek róla, hogy valóban működik a módszer. Most pedig már azt mondom: életem legnagyobb élménye volt a tanfolyam, ami révén eddigi leghatalmasabb lehetőségemhez jutottam hozzá! (Pedig számtalan szakmai és személyes siker van már mögöttem.) A legfontosabb azonban az, hogy immár szeretettel, nyitott szívvel, őszinte segíteni akarással tudok az emberek felé fordulni.

A tanfolyam végén valóban egyikek voltunk, valóban szétáradt bennünk a végtelen szeretet, és én azt éreztem, amit még templomban sem gyakran: „Ha valahol ketten-hárman összejönnek az én nevemben, én ott vagyok közöttük.”

Mayer Gyula

2000 májusában végeztem el az ultraszemináriumot Miskolcon. A programozott víz segítségével hamarosan két sikerem is született. A szobanövényeim közül kedvencem egy viaszvirág, melyet a konyhaablakban tartok. A rendszeres ápolás mellett erre a virágra mindig nagyobb szeretettel gondolok, mint a többire. Főzés, mosogatás közben gyakran vetek rá egy-egy szeretetteljes pillantást. Meg is hálálja. Egyszerre 8–9 virág szokott rajta pompázni, szinte egész évben, folyamatosan. (Egy szakkönyvben azt olvastam, hogy ha bőséges napfényt kap, egész *nyáron át* virágzik...) Egy alkalommal programozott vízzel locsoltam meg. Hamarosan virágözön borította el! A korábbi 8–9 helyett 25 nyílt ki rajta!

Kedvenc zöld pólómat egy mosás során befogta egy másik ruha színe. Hatalmas, bordó folt éktelenkedett az elején és a hátulján is, amikor kivettem a mosógépből. Elszomorodtam és mérgelődtem, hogyan lehettem ilyen figyelmetlen. Azonnal nekiláttam a helyrehozatalnak. Márkás folttisztítókkal próbálkoztam, de sajnos kevés eredménnyel. Halványult ugyan a folt, de abban az állapotban még nem lehetett fölvenni. Ekkor jött az ötlet: megpróbálom programozott vízzel! Hozzá is kezdtem egy lavór víz beprogramozásához. Elképzeltem, hogy beleteszem a speciális vízbe a pólót, s a bordó szín elkezdi „rosszul érezni” magát a zöld környezetben, majd távozik onnan. Nem haraggal, hanem kérve tettem ezt. A következő képben pedig láttam magam, amint a pólót viselem, s az már teljesen foltmentes. Mivel nagyon akartam, hogy sikerüljön a dolog, hittem az eredményben, és el is vártam azt. Igaz, hogy 1 hétig ázott a ruhám ebben a vízben, de az eredmény bekövetkezett! Azóta örömmel viselem újra kedvenc zöld pólómat.

Néhány egyéb sikerem: megvásároltam a *Házi villámolvasás-tanfolyam* csomagot, és meg is tanultam azt. Ha ezzel a módszerrel olvasok szakkönyvet – pedagógus vagyok –, akkor a témával kapcsolatban számos új ötletem támad, amiket a tanítás során alkalmazni is tudok!

Tanulmányi versenyre készültem a gyerekekkel. Szorgalmasan tanultunk, a fölkészüléskor nem vettem be semmilyen agykontrollos technikát. A területi fordulón 13+1-es totót kellett kitölteniük a gyerekeknek. Amíg ők dolgoztak a feladatlapon, én szintemre mentem, és a következőt vizualizáltam. Elképzelttem, hogy már minden csapat beadta a munkáját, és a versenybizottság javítja azokat. Láttam, ahogy írják rá az eredményeket: 12 pont, 13 pont. Szinte mindenkié ilyen jó volt. Amikor a mi csapatunk feladatlapja került sorra, azon 13+1-es eredményt láttam. Meg is nyertük a versenyt, mehettünk a megyeire!

Az itteni győztes következő megmérettetése már az országos verseny volt. Újra lázas tanulás következett. A fölkészülés során láttam, hogy nagy fába vágtuk a fejszénket. A gyerekek lelkesek voltak, de éreztem, hogy ezen a szinten már a II. helyezéssel is megelégedhetünk. S hogy ne érje őket csalódás, elmetükre-technikával a következőket vizualizáltam, immár velük együtt. A fehérkeretes tükörben 3 hőlégballont képzelünk el, amelyeknek a kosarára rá volt írva, hogy I., II., III. helyezés. Azt mondtam nekik, képzeljék el, hogy mi abban ülünk, amelyikre a II. helyezés van írva. Amint kijöttünk a szintünkről, az egyik kislány ezt mondta: „Tanár néni, nem baj, hogy én az I. helyezett ballonjában láttam magunkat?” Jót nevtünk rajta.

Nos, a megyei versenyen is győztünk! Érdekes, hogy a verseny során az előbb említett kislány bizonyult a csapat legeredményesebb tagjának, az ő felkészültsége segítette őket az I. helyre.

Tanulásként egy elhibázott programozásomat is elmesélem. Néhány éve vettünk egy új autót. Büszké is voltunk rá. 2 hónapos korában azonban véletlenül a billenős garázsajtóval megkarcoltam a csomagtartóját. Nem volt nagy a sérülés, kb. 2 cm hosszú karcolás. Ennek ellenére igen bántott a dolog. Este ezért azt programoztam elmetükre-technikával, hogy reggelre nem akarom ott látni a sérülést. No, ez be is jött. Úgy begyuladt reggelre a szemem, hogy alig láttam... Elmentem a szemészetre, és az orvos értetlenül nézte, hogy tudott minden előzmény nélkül ennyire begyulladni a szemem. Kb. 3 hét telt el így. Bepirosodott, szúrt, csipett, könnyezett és alig láttam. Táppénzre is kellett mennem. Bőven volt időm átgondolni az elhibázott programozást...

Melegné Varkoly Erika, Bekecs

Az ébredéskontroll ragyogóan működik! Továbbá sikerült a laborban meggyógyítanom barátnőm mamájának a fogynysorvadását! Kesztyűérzéstelenítéssel már rengeteg (kéz-, fej- stb.) fájdalmat mulasztottam el sikerrel. Iskolai dolgozataim a háromujj-technikával jobban sikerültek, mint korábban, amikor még nem ismertem ezt a remek módszert.

Melinda

A tanfolyam utolsó gyakorlatának végén választhattunk valakit, akinek szívesen üzenénk gondolati úton. Apu már régóta külföldön volt és, hosszú ideje nem telefonált.

Ezért arra kértem a szintemen, hogy másnap fél 5-kor hívjon fel, mert anyuval mindketten otthon leszünk. Aztán teljesen meg is feledkeztem az üzenetemről. Délután éppen tv-nézéshez készülődtem, amikor megcsörrent a telefon. –Tessék! – szóltam bele. Amikor meghallottam édesapám hangját, eleredtek a könnyeim. Pontosan fél 5 volt!

Melinda, Győr

Buddhista szerzetes vagyok. Már régóta hallottam az agykontrollról, de nem tudtam hova tenni. Amikor az egyik rendtársam jogatanfolyamot szervezett, elvittem a feleségemmel is – a nyugati buddhista szerzetesek áltatában családos és dolgozó emberek –, de ő állandó fejfájással kínlódott a jógyakorlatok alatt. (Bizonyára valami pszichés ok váltotta ki.) Tavaly, amikor agykontrolltanfolyamot tartottatok, ő is beiratkozott rá. Ennek hatására aztán bennem is fölébredt az érdeklődés, és jóakarató kíváncsiskodóként elmentem megnézni, mi ez.

A módszer tetszik, és barátaim között én is propagálni fogom. Azon, hogy a technikákat egy rendszeresen meditáló ember gyorsabban elsajátítja, nincs mit csodálkozni. Az azonban már figyelemre méltó, hogy még az ilyen embernek is jelentős, új lehetőségeket tár föl!

Néhány gondolat felmerült bennem. Az egyik egy általánosan ismert jelenség, amellyel már mindenki találkozott, aki nyitott szemmel jár, de nevet úgy tudom dr. Habsburg Ottó adott neki. A hungaropesszimizmusról van szó. Figyeljük meg az udvarias kérést: „nincs véletlenül...?” Tehát gyakorlatilag sugalljuk, hogy nincs... Iszunk egy kicsit (no nem vizet), s aztán nótára fakadunk: „Végigmentem az ormódi temetőn...” Csupa optimizmus a világ... Nem lehetne itt valami kollektív, nemzeti agykontrollt tartani?

A másik a *Brahma Hálója Szutra*. A szutra szerint a világmindenség egy nagy hálóként jelenik meg, amelynek minden hálószemében egy-egy értékes gyöngy helyezkedik el. Mindegyik gyöngy egyszerre ragyog, beragyogja a többit, és ugyanakkor a többiek fényében is fűdik. Egy gyöngyszem sem mondhatja, hogy nem akarja a másikat beragyogni, vagy hogy a másik vegye le róla a fényét. Úgy érzem, az agykontrollos közösség is valami ilyesféle Brahma-hálónak válik, amikor tudatosan bekapcsolódik a kollektív tudattalanba.

A tanfolyam hatására tervezem, hogy jobban átrágom magam az agykontrollos szakirodalmon.

M. Emőd

1994-ben végeztem el a tanfolyamot, s elmondhatom, azóta gyökeresen megváltozott az életem. Természetesen pozitív irányban.

A gondolat és a programozás erejét nagyon fiatalon megtapasztalhattam, ahogy arra a tanfolyamon rádöbbentem. A nagyszüleim neveltek. Nagymamám ezerszer elmondta, hogy csak azt akarja megérni, hogy Ági férjhez megy, s utána már nyugodtan csukja le a szemét. Mi történt? 18 évesen férjhez mentem, s a nagymamám 3 hónapra rá meghalt...

Magam is precízen programoztam az életemet. Volt egy állandó mondatom: „Nagyon várom, hogy 32 éves legyek, mert addigra lesz 3 gyermekem, kertes házam, 1

szép autóm, és a kertben egy gyönyörű kutya fog szaladgálni.” Persze ezen az egész família csak nevetett. Nos, 1989-re, 32 éves koromra mindez megvolt! Sajnos új programot nem kreáltam, így az életem fokozatosan romlani kezdett. Párom ivási szokásai irányították az életünket. 1994-ben, a tanfolyam elvégzése után, azonnal programozni kezdtem, hogy „megtalálom a mindenki számára legjobb megoldást”. Ebben az időszakban annyira zaklatott és elkeseredett voltam, hogy csak ezt az 1 mondatot tudtam elalvás előtt ismételtetni... 1996-ban végre elváltam. Nagyon nehezen tudtam feldolgozni a válást. Akkortájt olvastam el a *Létköz* című könyvet. Hatására teljesen másképp láttam már a történeteket, de a könyvre igazán nem is a válásom feldolgozásához volt szükségem, hanem hogy el tudjam viselni a következő tragédiát. Édesanyám halálát. Ma már hiszem, hogy a halál után van folytatás, és hiszem, hogy a napi nehézségek és fájdalmak által többek és bölcsőbbek leszünk, s közelebb kerülünk vállalt feladatunk teljesítéséhez. A válás és a gyász feldolgozása után életem nagyon szép időszaka következett. Beköltözött hozzánk a derű és a nyugalom.

Életem egyik legaranyosabb agykontrollos élménye a kesztyűérzéstelenítéshez fűződik. Óvónő vagyok, s egyszer az udvaron, az egyik 3 éves kislány elesett a fehér harisnyájában. Azonnal vérezni kezdett a térdé. Akkor tanultam a módszert, így rögtön a térde fölé tettem a bal kezemet és ezt mondtam: „Elmúlt! Nem fáj! Nem vérzik!” A kislány abbahagyta a sírást, s kérte, nézzük meg a térdét. A seb rózsaszínű volt, és egyáltalán nem vérzett. Boldogan elmosolyodott és így szólt: „Óvó néni! Ezek szerint csak a harisnyám vérzett!”

Mészáros Ágnes

Én az agykontrollal találtam ismét magamra. Ez vagyok én, nem az, aki előtte voltam. 4 hónap alatt lefogytam 8 kg-ot programozással, valamint a *Testkontroll* című könyv segítségével. Az étkezési szokásaimat átalakítottam. Egyre egészségesebb és energikusabb lettem. Párkapcsolatom – ami addig is jó volt – fantasztikus erővel ível fölfelé. Bevezettem, hogy agykontrollos könyvvel, kazettával, csomaggal jutalmazom magamat.

Mészáros Józsefné, Budapest

Szorogások, kialvatlanság, fejfájás, hajszolettség, türelmetlenség. Hívó létem ellenére ezek a kellemetlen jelenségek voltak állandó kísérőim. „Kemény munkával”, napi háromszori ellazulással és képzelődéssel, mostanra (5 hét alatt!) sikerült mindezt a múltba temetnem. (Az hiszem, nem kell magyaráznom, hogy a „kemény munkát” mennyire élveztem, s élvezem ma is...)

Können alszom el, frissen ébredek, a problémákat nem kezelem vészhelyzetként, nem iszom kávé, és lassan-lassan csökken a türelmetlenségem is. A háromujj-technikát rendszeresen használom. Többek közt telefonálásnál is óriási! Nem foglalt, nem süket, sőt fel is veszik. Ebben az országban ez nem semmi. (*Szerkesztői megjegyzés: ez a levél 1991-ben íródott, amikor a magyarországi telefonhelyzet még siralmas volt.*) A számítógép programhibájának keresésekor is bevált már ez a technika. Az izgalom, a feszültség okozta fejfájás is tökéletesen kezelhető.

A tanfolyam óta szinte minden ismerősömmel, munkatársammal megváltozott a kapcsolatam. Kevesebb szóból megértjük egymást, én is jobban tudok figyelni rájuk, és a főnökeimnél is könnyebben érek el egy-egy dolgot.

A közlekedésben is sokkal fegyelmezettebb vagyok. Ha lökdösnek sem leszek ideges, és az a legszebb, hogy ez a magatartás a környezetemben levőkre is átragad!

M. Gyula

3 éve már, hogy a tanfolyam utolsó napján egy számomra ismeretlen személyről el tudtam mondani, hogy hogy néz ki, és miért nem tud soha többé festeni, hiszen jobb karját elveszítette. Döbbenetes élmény volt, ugyancsak meggyőzően jelezte, hogy valóban működik az agykontroll. Azóta:

- lányom pszichés eredetű tanulási problémái elmúltak,
- a férjem másfél éves, munkanélküli leépülése befejeződött, s ma boldog, kiegyensúlyozott üzletember, aki eredeti képzettségét félretéve teljesen újraépítette szakmai életét,
- anyagi helyzetünk folyamatosan javul, és
- 80 oldal már elkészült a mesekönyvemből.

Ez utóbbit akkor kezdtem írni, amikor fél évvel az egynapos, speciális ismétlőtanfolyam után megkaptam az agykontrollirodától a céljaimat tartalmazó, önmagamnak írt levelet. Ebben többek közt ez állt: „írom azt a könyvet, aminek az első történetét a tanfolyam alatt szültem meg.”

Érdekes, hogy eredetileg valójában csupán azért jelentkeztem az agykontrolltanfolyamra, hogy segítsék lányomnak a matematika megtanulásában. Ezt sikerült is elérnem, részben a memóriafogások segítségével, az agykontrolltól azonban ennél többet, sokkal többet kaptam!

Mika Ágnes, Budapest

Tavaly nyáron vendégségbe jött hozzánk egy kislány a telekre. Este nagyot fürödtünk, de a kicsit sajnos teljesen összecspikkedtek a szúnyogok. Éjfélig csak nyöszörgött és vakarózott, nem tudott aludni. Ekkor lementem a laboratóriumomba, s ott hűsítő, fehér folyadékkal kentem be a gyerek egész testét. Elképzeltem, hogy ettől aztán teljesen megszűnik a viszketés. Így is történt! Programozásom közben a kislány sóhajtott egy nagyot, a fal felé fordult, és reggelig meg sem moccant! A csodálkozástól és az örömtől alig tudtam elaludni.

Hosszú ideje szeretném családi házba költözni, és most összejött, pedig mindenki azt mondta, hogy reménytelen. Ugyanis egyszerre 3 lakást kellett eladni, mert csak ezek árából jöhetett össze a ház vételára. Örömmel újságolhatom, hogy 2 hete már az új házban lakunk, és remekül érezzük benne magunkat! Igaz, kitartóan kellett programoznom, mire sikerült, de sikerült! Pedig már azon kezdtem gondolkodni, hogy a programozás ellenére vajon miért nem jön össze a dolog? Utóbb kiderült, hogy minden szempontból a lehető legjobbkor történt az eladás és a költözködés. (Ezek után nem leszek többé türelmetlen.)

Barátnőm, akinek közösen programoztuk, hogy gyorsan és könnyen szüljön, olyan simán szült, hogy az orvosa azóta is csak csodálkozik, és nem érti a dolgot.

Aminek a legjobban örülök, hogy sokkal határozottabb és magabiztosabb lettem, hogy teljesebbnek és boldogabbnak érzem az életemet. Az is remek érzés, hogy ismerőseim és kollégáim sokszor tőlem kérnek segítséget, jönnek hozzám, hogy programozzam ezt vagy azt.

M. K.

Engem az agykontroll jobbá tett. Utat nyitott olyan dolgok megismeréséhez, amelyekről mindig feltételeztem, hogy léteznek, de sosem tudtam, merre az ösvény, amin elindulhatnék feléjük. Megtanított örülni. Örülni a napfénynek, a nyíló virágnak, a kedves szónak. Örülni a hétköznapi kis csodáknak. Megtanított tisztelni az életet, s az élettelen is. Segít, hogy napról napra kicsit hasznosabbnak, kicsit jobbnak, kicsit többnek érezhessem magamat. Öcsém szerint az lenne a jó, ha esténként összegyűlne a falu népe, és közös meditáción tanulnánk a szeretetet. Egyszer talán még így is lesz.

M. Katalin

Nem tudom magamban tartani ezt a fantasztikus örömet! Már férjem is ritkábban ingatja kételkedve a fejét agykontrollügyben. (Ő még nem végzett tanfolyamot.) 1999-ben végeztem el a kurzust, Szolnokon. Azóta is rendszeresen használom, valamilyen formában mindennap alkalmazom az agykontrollt. Közel 20 éve számítok rövidlátónak, és emiatt 20 éve szemüveget hordok. Ez idő alatt mindkét szemem -2 dioptriáig romlott. De csak mostanáig! Szemészeti kontrollvizsgálaton jártam a közelmúltban, mert már ki kellett cserélni a régi szemüvegemet. Még a tanfolyam ideje alatt megvettem a *Tökéletes látás* című könyvet, és az abban írtakat is alkalmaztam. A lényeg azonban az agykontroll volt. Valahányszor alfában jártam, mindig elmondtam, hogy „szemem éles, mindent lát, távol is, mint sasmadár”. Időnként az elmetükre-technikát is használtam. Azt is beprogramoztam, hogy a 3 ujjamat összeérintve bármikor koncentrálni tudjak arra, amit nézek, és élesen lássam.

Elérkezett a vizsgálat ideje. A férjemmel együtt mentünk el, mivel neki olvasószemüvegre van szüksége. Az ő vizsgálata majdnem 3/4 órát tartott, így én addig is relaxáltam. Amikor eljött az én pillanatom, összetettem bal kezem első 3 ujját, és olvastam. A hölgy megjegyezte: „Úgy lát, mint a sas!” Mint kiderült, a jobb szememre már csak $-0,75$ dioptriás lencse kell (addig mindkét szememen -2 dioptriás lencsét hordtam), a bal szememre -1 dioptriás! A férjem csak ennyit mondott: – Te egy zseni vagy!

Módosné Csilla

Dióhéjban magamról: boldog családanya vagyok, végzettségem szerint matematikus, 41 éves, kedvenc hobbi – a gyerekekkel való foglalkozás mellett – a tánc (főleg a magyar néptánc és a boogie-woogie). A szklerózis multiplex, amely nálam majdnem 8 éve kezdődött, adta meg a lökést, hogy először könyvből, majd tanfolyamon megtanuljam a módszert. (Ez a tanfolyam egyébként a tanult hasznossága mellett remek szórakozás

is – egyszemélyes showműsor –, s egy csodálatos lelki élmény!) A tanfolyamot többször megismételtem már, és elvégeztem az utraszemináriumot és Burt Goldman *Galaxis* című kurzusát is.

Mit jelent nekem az agykontroll? Sok mindent. Többek közt reményt egy, ma még gyógyíthatatlannak számító betegség megléte ellenére. (A „gyógyíthatatlan” számomra azt jelenti: orvosilag még nem létezik a legtöbb beteg számára működő – tehát statisztikailag kimutatható – gyógyító módszer, ezért magamnak kell megkeresnem, kikísérlelnem, természetesen szakemberek segítségével, a gyógyulásomhoz elvezető utat, amely nem feltétlenül működőképes recept minden egyes beteg számára.) Azt is jelenti, hogy a problémákban meglátom a feladatot, a szerencsétlenségben a kihívást: tehát nem vagyok sorsom tehetetlen áldozata! Túlzásnak tartom az állítást, miszerint életünk minden egyes eseményét tudat alatt mi vállaltuk volna, vagy hogy azok mindegyike feltétlenül szükséges lenne emberi fejlődésünkhöz. De az biztos, hogy a nehézségek kiváló alkalmat jelentenek, hogy bölcsebbé és erősebbé váljunk.

Mentális gyakorlatokkal megtanulhatjuk jobban irányítani gondolatainkat, érzéseinket, egyszóval hozzáállásunkat, s így nagyobb a befolyásunk életünk alakulására. A körülöttünk levő anyagi világnak is meglehetnek a tőlünk független törvényszerűségei, a körülöttünk élő embereknek a saját, esetleg nekünk ellentmondó elképzelései, amelyeket tudatosan vagy tudattalanul programoznak, így a végeredmény nem mindig az általunk elképzelt lesz, hanem a számításba jövő erők eredője. Ám nagyszerű lehetőség, hogy agykontrollal a kívánt cél érdekében tudatosan is bevetethjük mentális erőnket, ami sokszor teljes sikert hoz.

Egy-egy „alfázis” pillanatnyi hatása is fantasztikus élmény: lelkileg egyensúlyba kerülök. El tudom eresztani fölösleges félelmeimet, bizonytalanságomat és kétségbeesésemet, ami hatalmas dolog egy ilyen kiszámíthatatlan, sokszor súlyos betegségnél, mint az SM. Sőt, a haragomat is szélnek tudom eresztani, mert e különleges tudatállapot nyugalmában az ember jobban átlátja a helyzetet, mások szempontjából is! Testileg pedig 1/4 óra lazítástól frissebb, energikusabb vagyok, mint 1–2 óra alvástól (persze nappali, s nem éjszakai alvásról beszélek)! A legtöbb SM-esnek súlyos problémája a krónikus fáradtság. Számomra ez megoldható napi kétszeri, háromszori szintremenettel. Az ellazult állapot gyógyító hatását már a gyakorlat közben is érzem: testemben normalizálódik az érzékelés (a zsidadások, fájdalmak csökkennek vagy megszűnnek, a rohamszerűen fellépő tünetek (pl. görcsök) ritkábban jelentkeznek (pl. 3 helyett csak 6 percenként), s a gyakorlat után óráig jobban „szuperál” a testem. Programozással (elmetükre-technikával) el tudom érni, hogy a mozgásomban zavaró tünetek ellenére egy-egy, számomra fontos eseményen gyakorlatilag zavartalanul részt vegyek. Pl. hogy a lányom szülinapi buliján vagy az uszodában ne lépjen fel görcs. (Pedig úszás után mostanában mindig jelentkeztek a görcsök.) Sőt, egész estéket végigtáncoltam a magyar táncházban görcsök nélkül, olyan időszakban, amikor pedig ezek a görcsök intenzív mozgásra rendszeresen jelentkeztek! Érdekes, hogy ha nem programoztam az adott eseményre, akkor ott a görcsök bizony a szokásos módon jöttek. Előfordult, hogy az autóból kilépve úgy elzsidadt mindkét lábam, hogy lépni is alig tudtam. „Hogy fogok így táncolni?” – gondoltam, majd leesett a tantusz: „hoppá! Persze! Hiszen nem az autóból kilépést programoztam, hanem a táncolás időszakát!” S valóban, gond nélkül végigtáncoltam az

estét. Olyan ez, mint egy sportverseny. Először jön az edzés, ami itt a programozás. Aztán a verseny, minden kételkedés nélküli koncentráció: az elvárás.

Utolsó visszaesésem keményen kezdődött. Néhány nap alatt a járás komoly gondot okozott a bal lábamban föllépő koordinációs zavar miatt (a biciklizés, vezetés egyszerűen nem ment), holott 1 hónapra rá sielni készültünk... Ismét az elmetükre-technikát vetettem be, valamint a laborban szigetelőszalaggal tekertem körbe az idegpályáimat. 10 napon belül már bicikliztem, vezettem, s jó 2 hétre rá már korcsolyáztam, sőt boogie-woogieztam is! A sielést pedig fantasztikusan élveztem! 4 napos szteroid-infúzióval elérhető (de nem mindenkinél és nem minden tünet esetén), hogy a tünetek erőssége rövidebb idő alatt (3–4 hónap helyett 3–4 hét alatt) arra a szintre csökkenjen, ami magától is bekövetkezne. Nos, ez nekem még ennél is rövidebb idő alatt sikerült, és szteroidkezelés *nélkül!* Így elkerülhettem a szteroid mellékhatásait is! Megjegyzem, az agykontrollozás mellett én olykor homeopátiás szereket is szedek.

Sokszor tapasztaltam az „alfasegítségét” a távolból is – amit saját tapasztalat nélkül talán a legnehezebb elhinni –, még olyankor is, amikor nem tudtam róla, hogy programoznak értem. Pl. 7 éve, amikor biciklizés közben úgy 10 percenként zsidbadási rohamok jelentkeztek, roppant mód furcsállottam, hogy ezek az 1 órás családi biciklitúra alatt kimaradtak. Utólag kiderült, hogy anyuék éppen akkor (vasárnap du. 4-kor) adtak föl esettanulmánynak az agykontrolltanfolyamon, s a kezdő remekül eltalálta, hogy mi a bajom, sőt kitűnően segített is. Ugyanis ez a tünet hamarosan teljesen megszűnt!

Egy családtag vércukrárt 16 mmol/l-ről 7 körüli értékre sikerült levinnünk az agykontrollos család összefogásával! Ki-ki a maga otthonában, a maga módszerével programozott, időnként közösen megbeszélte időpontban. Felemelő lelki élmény az egyidejű alfázás közben érezni (akár egy másik kontinensről is!) az összetartozást, a szeretetet! Amikor édesapám súlyos agyvérzést követően eszméletlenül feküdt a kórházban, közelebb éreztem magam hozzá alfában 1500 km-ről is, mint az ágya mellett normál tudatállapotban. Megkérdeztem tőle alfában: „mit szeretnél?“, mire ő rávágta: „élni!!!” Így naponta többször is láttam őt az elme tükrében egészségesen, s laboromban kitisztítottam az agyát, hozzátevé, hogy az történjen, ami neki a legjobb. Csütörtök délután édesanyám hívott, hogy az orvosok szerint most már csak a csoda segíthet. Együtt mentünk (több országban) alfába érte, még a miatyánkot is elmondtam, pedig nem vagyok a hagyományos értelemben vallásos. Életem egyik legintenzívebb meditációja volt, s éreztem, most minden eldől. Édesapám másnap reggel gyorsan, nyugodtan távozott el. (Mellette volt a kezelőorvosa, egyik legjobb barátja.) Tudtam, hogy fizikailag minden segítséget megkapott az orvosoktól, mentálisan pedig tőlünk, így biztos vagyok benne, hogy neki így volt már a jobb. Természetesen fáj, hogy már nem lehet a megszokott értelemben köztünk, s időnként most is nagyon hiányzik. Halálával azonban nem bomlott meg a harmónia, köszönhetően az ő szeretetet sugárzó egyéniségének, eredményes életének és nem utolsósorban annak, hogy az agykontroll birtokában nem tehetetlen kívülállóként szenvedtük el ezt az eseményt. Intenzíven vele voltunk, és segítve őt megérezhettünk valamit az élet és halál viszonyáról, annak természetességéről.

Az agykontroll hosszú távú hatásaként azt tapasztalom, hogy egyre ritkábban jelentkeznek súlyos, mozgásomban zavaró tünetek. A legutóbbi és a mostani hullámvölgy között már 3 év telt el, míg eleinte 1–1,5 év, s a legutolsó tünetmentes időszakommal

kúrárt. Erre laboromban megjelent az apukám képe (ő akkor már nem élt), s határozottan rávágta, hogy „kezdjük!” Erre még nem adtam föl álláspontomat. Megkérdeztem: elegendőek-e a mentális módszereink és a bioenergia a normális növekedéséhez? Meglepődtem a válaszon: „elegendők”. Erre föltettem a kérdést: „lenne-e a hormonnak negatív hatása a lányunkra?” „Nem” – hallottam lelki füleimmel a tanácsadóim válaszát. Ezek után kijöttem a szintről, de nem értettem, mit jelentett mindez. Nyugodt maradtam, és bíztam benne, hogy másnapig rájövök. Amikor éjtel 1/2 12-kor fölhívtam anyut, akkor esett csak le a tantusz: még ha normális magasságot is érme el a lányunk, a növekedési hormonra szükség van ahhoz, hogy a férjem apai lelkiismerete nyugodt maradjon, s így a családban harmónia uralkodjon. Márpedig lányunk egészséges fejlődésének ez a legfőbb feltétele! S nem azt éreztem, hogy engedek (a saját álláspontom ugyanaz maradt), nem éreztem magam áldozatnak, nem nehezítettem a páromra; egyszerűen átláttam, hogy családként más számunkra az ideális megoldás, mint amire én gondolok. Ekkor, ebben a csodálatos, bölcs nyugalomban fölismertem azt az érzést, amit alfában előtte annyit programoztam, s tudtam, hogy megtaláltam a mindenkinek legjobb megoldást. Ezek után reggel a lányom azzal ébredt, hogy: „mama, úgy érzem, jobb, ha elkezdjük a kúrát!” Azóta eltelt fél év, a lányunk 5 cm-t nőtt (ez majdnem kétszer annyi, mint kortársainak az átlagnövekedése), s a hormonnak semmiféle negatív mellékhatása sem jelentkezik nála!

Az agykontroll tudatosította bennem a pozitív gondolkodás fontosságát. Alfában ezt rendszeresen erősítgetem is magamban. Meggyőződésem, hogy a szemlélet meghatározóbb, mint maga az esemény. Egészségem (és nem betegségem!) lassan 8 éves történetét éppúgy fölfoghatom visszaesések kudarcsorozatának, mint gyógyulások sikersorozatának... Hozzáállásunk rajtunk múlik, ám az boldogulási esélyünket is meghatározza! Ugyanakkor természetes, emberi reakció, hogy olykor megijedünk, elkeseredünk, dühösek leszünk. Fontos ezeknek az érzéseknek először teret és időt adni, fölfedezni, megismerni, majd „kidolgozni” őket magunkból! A negatív érzés erősségétől függően érdemes tombolni (nálam a bömbölés remekül beválik, főleg Daniel Kobiélka: *Időtlen mozgás* című zenekazettájára), a bántó eseményre gondolva teljes erőből sportolni (csak ilyenkor úszom mellúszásban az 1 km-t 25 perc alatt...), beszélgetni egy megértő baráttal, s végül alfában végiggondolni, s megbocsátani (magunknak is!) és kijavítani a helyzetet, majd programozni a kívánt célt.

Hogyan építem be az agykontrollt a mindennapjaimba? Néha az alvás és ébredés közötti állapotban pozitív gondolatokkal, visszszámolva ébresztem magam. Ritkán előfordul, hogy ez az állapot hol alvásba, hol programozásba siklik át, és szándékom ellenére hosszúra nyúlik. Ám hatására akár 4 óra alvás után is tökéletes formában vagyok egész nap! A reggeli meleg zuhany után kihasználom a hideg víz számomra kellemesen sokkoló hatását, s egész testemet egészségesre programozom. (Az ultraszemináriumon tanultuk, hogy ijedten az ember programozhatóbb állapotban van.) A délelőtt folyamán szakítok magamnak egy nyugodt 1/2 órát, s az alfahang gyógyító hatása alatt vízet programozok magamnak (mindkettő ultraszemináriumi anyag). Ez a víz nálam egy egész „listát” kap az optimális testi-lelki állapotomról, s tapasztalatom szerint hatásos! A vízet utána az alaptanfolyamon tanult pohárvíz-technika szerint iszom meg, tehát fölfele nézve először azt mondom magamban, hogy csak ezt a vizet kell

meginnom ahhoz, hogy ... (itt jön a lista), majd becsukott szemmel megiszom a vizet a céljaimra koncentrálni. Az akupresszúra szemgyakorlat közben csukott szemmel egészségesebbnek képzelem el a szememet, a szokásos hasizomgyakorlatok közben pedig laposabbnak a hasamat. Délután csak szükség esetén (ha fáradt vagyok, vagy ha éppen sok a tünetem) megyek 5–15 percre alfába. Este rendszerint a lányommal lazítok – én akár 3/4 órát is. Ilyenkor vizet programozok magamnak az egészséges éjszakai alváshoz, dolgozom aktuális céljainkon és segítek másoknak. Ekkor gyakran kézlevitációval megyünk thétába Domján Gábor *Thétanyitány* zenéjével. Még a kézlevitáció előtt, ellazulva, egy szóban meghatározom a legfontosabb célomat (pl. az egészség számomra azt jelenti, hogy ...), s thétába érve csak azt az egy szót mondogatom magamban. Így a vizualizálás nem zökkent ki rögtön thétából. Esténként, mielőtt lefekszem, megnézem a gyerekeket, s néhány aktuális pozitív gondolattal biztatom őket (félhangosan, hogy ne ébredjenek föl rá, csak a tudatalattijuk vegye az üzenetet). S persze éjszaka is szoktam velük (és másokkal is) szubjektív módon kommunikálni. (Mikor a gyerekek picik voltak, rendszeresen így nyugtattam meg őket az ágyamból!). Sokszor megyek este 10-kor alfába, mert ilyenkor alkalmazza sok agykontrollos az egész világon az „egyetemes öntőforma” technikát. (Ezt is az ultraszemináriumon tanultuk.) Az egyetemes öntőformába helyezettek ily módon a nap minden órájában kapnak jelzőt, mentális energiát a különböző időzónákból. Az esti meditációra gyakran jelzünk a távolabbi családtagoknak: 1-et csöngetünk a telefonnal, ők visszajeleznek, s ilyenkor együtt programozunk egymás céljaiért, akár csak vasárnaponként 9-kor, a nagycsaládi alfában (a világ több országában, 10-en, 13-an). Természetesen részt veszünk elsején az országos alfában is! Érdekes tapasztalni, hogy ilyenkor milyen könnyű gyorsan mélyre jutni, s tapasztalatom szerint minél többen vagyunk alfában, annál intenzívebben, annál gyorsabban lehet programozni! 6 hetente jön össze a házcsoportunk, velük főleg esettanulmányokat gyakorolunk (leegyszerűsített menetrend szerint). A 3 kép technikával (ez is ultraszemináriumi módszer) szoktam megerősíteni a kapott kezeléseket: az akupunktúrát és a bioazonanciát. A kesztyűérzéstelenítés napi rutinommá vált: azóta nem okoz problémát a rám fröccsenő olaj, a forró (100 fokos!) víz, sőt, amikor a kislányom a fejével belefutott a fém ablakkeret sarkába, s már a blúzán csorgott a vér, a kézrátétel után, legnagyobb megdöbbenésemre, azonnal elállt a vérzés. Szerencsémre, mert fogalmam sem lett volna, hogyan kell egy hajas fejbőrön lévő, vérző sebet bekötni... A háromujj-technikát rengeteget használom: vezetés közben, fontos megbeszéléseken, eltűnt tárgyak megtalálására (a 3 ujj „elvezet” a helyhez; de alfában átgondolva a napomat is bekapta már egy-egy elvesztett dolog „búvóhelye”), így teszem a gyerekeinket vagy az autónkat védő „energiaburába” (egyszer elfelejtettem rátenni ezt a biciklimre, rögtön el is lopták...). Sőt, akkor is a háromujj-technikát használom, ha már erősen lóg az eső lába, s én szárazon akarok hazakerezni. (Ilyenkor mentális energiát küldök közben a felhőbe.) 5-ből 4-szer bejön. Még az is előfordult, hogy ahol mi sieltünk, ott hó esett, míg néhány km-rel odébb és magasabban(!) eső!

Befejezésül elmondom fontos tapasztalatomat, miszerint érdemes egészségünkért először jelenlegi állapotunkat elfogadva (tehát kétségbeesésünket, félelmeinket földolgozva és eleresztve), számunkra hihető mértékű fokozatokban programozni. Pl. 3 percenként jelentkező zsibadásoknál először csupán azt képzelem el alfában, hogy már

csak 5 percenként jönnek a görcsök. S amikor egy-egy visszaesés hatására elbizonytalanodom, alfában pozitív gondolatokkal programozom a gyógyulásomba vetett hitemet. Alfában több időt szánok a jellemem alakítására, mint a testem gyógyítására: fontos, hogy a környezetemben történetekre való reagálásommal ne adjak „stresszokot” a betegségnek. Lényeges, hogy lelkiileg is önálló, céltudatos, kiegyensúlyozott és szeretetteljes egyéniséggé váljak! Szintemen mindig „leföldrelem” magam, és védő energiahálóba burkolózom a nem kívánt hatások levezetése és kiszűrése érdekében. Kijövetelnél (visszaszámlálás előtt és 3-nál) gyakran elmondom – a fejfájáskontroll mintájára – a legfontosabb céljaimat. (Pl.: 5-höz érve tovább csökken a zsidbadások gyakorisága.) Kihasznlom, hogy böjt alatt a meditáció intenzívebb, s ilyenkor nem sajnállok akár 1 órát sem rászáni arra, hogy valamennyi fontos céloommal foglalkozzak. Ha fáradt vagyok, vagy ha valami nagyon izgat, s emiatt gondolataim elkalandoznának, akkor kazetta segítségével irányított meditációt végzek.

Remélem, hogy levelem sokakat inspirál az agykontroll felfedezésére és a kitaró, rendszeres programozásra. Szívööl kívánok minden agykontrollosnak és jövendő agykontrollosnak kitaró programozást és sok-sok sikert!

Molnár Éva, Eindhoven, Hollandia

Nagyon sokat köszönhetek az agykontrollnak. Amikor szeretett férjem 10 napig eszméletlen állapotban feküdt az intenzív osztályon, én mindig beszélgettem vele. Elmeséltem mindent a gyerekeinkről, az unokáinkról. Tudom, hogy sok-sok energiát, hitet és örömet adtam neki ezzel, mert a kezével kereste a kezemet, és melegen megszorított! Mindig mondtam alfában: ő már többet tud, mint én, azt válassza, ami neki a legjobb. Lányom, Évi is ezt tette, amikor Hollandiából hazajött édesapjához. A fiam is mindennap, és messziről Zsuzsa lányoméék is ezt mondták programozásukban. Az utolsó este is, tanítás után, örömmel és hittel mentem be hozzá. Nagyon soká „beszélgettünk” – a magunk módján. Elmondtam neki, hogy hitet és erőt küldök most, amit fentről kaptam. Ezzel megfordíthat mindent, és egészséges lehet, ha ez a jó neki, de választhatja a másik utat. Reggel alfában, gondolatban, megszorítottam a kezét, megcsókoltam, és jó reggelt kívántam neki. 1/4 óra múlva megszólalt a telefon. Az intenzív osztály főorvosa hívott. Elmondta, hogy sajnos nem tudta betartani az ígérését, hogy Laci mellett lehetek, ha mégis elmenne... 1 perc volt, megpróbálták visszahozni, de nem sikerült... A főorvos nem tudhatta, hogy én mégis vele voltam, épp abban a percben, hiszen alfában, lélekben, pont akkor fogtam a kezét.

És azóta? Az első nap nem tudtam alfába menni. Második nap, amikor lementem és kezdtem gyógyítani Susannát, Évi kislányát, meghökkentem, mert mindig Lacival együtt, ketten csináltuk ezt, és azt éreztem, hogy most is ott van velem és segít! Évi gyógyításánál is és a fiaménál is. (Ő kicsit cukros.) S a végén, amikor jöttem kifelé, éreztem, hogy fogja a kezemet, együtt jövünk, és ő erőt és békét sugároz! Azóta is így van ez. Azért sem vagyok olyan szomorú, mert minden este, alfában, együtt vagyunk.

3 hete volt a 74. születésnapja. Reggel, ahogy fölébredtem, rögtön arra gondoltam: „Hogyan köszöntselek?” S jött magától, egy pillanat alatt: „Olyan jó, hogy 74 éve megszületél! Milyen szép, igazi, teljes életet éltél! És milyen szép, boldog életet mi ketten! Ezért van Lackó, Zsuzsa és Évi, és az 5 unokánk! Milyen jó!” Mosolyogva gondolok rá...

3 posztumusz kitüntetést kapott. A 3. a legkedvesebb. Most volt annak a főiskolának a 30 éves jubileumi ünnepe, amelynek ő volt az alapító igazgatója. Én vettem át az emlékérmét. Mikor a főigazgató a beszédét mondta, és bejelentette, hogy a főiskola önálló lett – ezért harcolt Laci egész életében –, azt kérte, 1 perces, néma felállással adózzunk azok emlékének, akik ezért küzdöttek, de már nem érthették meg. Akkor sírtam, pedig sose tudtam sírni. Éreztem, hogy Laci velünk van. Érdekes, ezt utána sokan mások is mondták. Annyi szeretet sugárzik felé és felém azóta is, hogy mindig azt érzem, milyen sok jó ember van...

dr. Molnár Lászlóné

Először 1992-ben végeztem el az agykontrollt, mert évek óta visszatérő gerincfájdalmak kínoztak. Számítalan orvosnál jártam, de valamennyien csak széttárták a karjukat, semmilyen szervi elváltozást sem találtak. Ekkor elkezdtem programozni. Képzletben csodakenőccsel kentem be a gerincemet, és „láttam” magam, amint cigánykerekeket hányok, immár egészségesen és boldogan. (Sokszor előfordult, hogy az ágyból még fölkelni sem tudtam...) Ezzel a módszerrel fél év alatt nyomtalanul eltűnt a fájdalom! Köszönöm! Azóta már szinte el is felejtettem, hogy valaha is gerincpanaszaim voltak!

M. Péter

Hosszú évekig súlyos beteg voltam. Rengeteg gyógyszert szedtem, többször túl sokat is, persze tudatosan... Depresszió, elmezavar, szenvedélybetegség, gerincműtétek, hasi műtétek, kórházból ki, kórházba be... Rettenetesen lefogytam, sem életkedvem, sem erőm nem volt már. Azzal is tisztában voltam, hogy így nem élhetek sokáig. Valaki egy véletlennek tűnő tanáccsal – ma már tudom, hogy nem volt véletlen, hiszen minden okkal történik – elvezetett egy természetgyógyászhoz. Ő elkezdett gyógyítani, s azt javasolta, hogy végezzem el az agykontrolltanfolyamot.

1997 szeptemberében megtettem. Az előadás meghatározó és felemelő volt. Úgy ültem végig a 2x2 napot, hogy még csak fájdalomcsillapítót sem kellett bevennem! Éreztem, hogy mélyen meg kell változnom, mert életemnek nincsenek jó gyümölcsei. Rájöttem, hogy mennyi csodálatos esemény, történés átéléséről maradtam le, mert nem figyeltem eddig rájuk, észre sem vettem, hogy nem jó úton járok, márpedig a testi betegségek mind azt jelzik, hogy másként kéne élnem, s nem a mélységes sötétségben.

Azóta ezernyi új érzést fedezek föl magamban és másokban is. Megismertem a másokon való segítség örömeit, a hit, az ima, a részvét, a megbocsátás, a szelídség, az áhitat, a barátság erejét, a csend békéjét, a szeretet végtelenségét. Naponta élek át csodákat! A legnagyobb csoda maga a gyógyulásom. Megértettem, hogy Isten naponta megnyilvánuló jóságát kell meglátnom és erőm szerint szétosztanom. Rengeteg sikerem volt már 1 év alatt is. Falun élek. Szerveztem egy Családsegítőt, ami abból áll, hogy bárki behozhatja megúnt, fölöslegessé vált holmijait, és bárki ingyen elviheti. Én is elkezdtem a „fölöslegemet” (ruhát, cipőt, játékot stb.) levinni oda, és abban a pillanatban kezdett a jó visszaáramolni! Kaptam egy kis bundát, a fiam egy dzsekit, ami másnak volt fölösleges, nekünk meg épp jól jött. Így értettem meg az „adok-kapok” nagy és igaz törvényét, ami életünk minden részére vonatkozik.

Az elmetükre-technikával otthon elvégezhető munkát programoztam magamnak. Sikerült!

A napokban megcsípett egy darázs. Kesztyűérzéstelenítéssel csak annyit tettem, hogy a csípés fölé helyeztem a kezem, és kimondtam az „elmúlt!” szót. Még csak meg sem dagadt.

A fiam térdét megoperálták. Később egy alkalommal elment facsemetét ültetni. Estére kelve bedagadt térdizülettel, bicegve jött haza. Gondoltam, jó lesz, ha segíték. Szintemre mentem, s a laboromban gyógyítottam. Betettem a fájós lábát egy vödörbe, amiben olyan gyógyító hatású, gyulladáscsökkentő folyadék volt, ami leszívja a dagadást. Aposon megáztattam benne a lábát, majd óvatosan megtöröltem. Utána bekentem gyógyító olajjal, és beborogattam. Reggel megismételtem a kezelést. Amikor felkelt a fiam, a lába normális alakú és formájú volt! Egészen megdöbbenett ez az eredmény!

Azelőtt csak kísérővel tudtam közlekedni, mert állandóan eltévedtem. Persze a 4 gerincműtét is okozott gondokat. 1997 szeptemberében a tanfolyamra még kísérővel mentem, 1998 tavaszán, az *Átváltozás* című kurzusra már egyedül. Carolyn beszélt arról, hogy mindig velünk van a „Magasabbrendű Énünk”, nyugodtan rábízhatjuk magunkat. Nos, én szárnyakat kaptam! Sötét este, kísérő nélkül, gyalog mentem a szálláshelyemre, s egy csöppet sem féltem. Felejthetetlen sikerélmény volt, jókora önbizalmat adott és büszkeséggel töltött el az a tudat, hogy ezt az önállóságszintet elértem! Ezen az előadáson hallottam azt is, hogy tulajdonképpen mindenki, akivel találkozunk és kapcsolatba lépünk, végső soron a mi fejlődésünket szolgálja. Aztán téma volt az is, hogy minden negatív viselkedés mögött valójában pozitív szándék húzódik meg. No, ezen elgondolkoztam, mert a férjem elég konok, „ellenkező” ember. Mit mondjak, nem könnyű mellette élni... Ma már tudom, hogy ezzel valójában abban segít nekem, hogy megtanuljak igazán megbocsátani. (Azelőtt sokáig harag élt bennem iránta.) Köszönöm minden embernek, akiket segítőül rendeltek mellém földi vándorutamon, hogy tanulhattam tőlük, hogy segítettek fejlődésemet, hiszen általuk lettem emberebb emberré.

Tehát testileg-lelkileg meggyógyultam, amennyire ez lehetséges volt. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy soha semmi bajom nincs, csak gyorsabban kilábalok mindenféle betegségből, mint régebben. Mások is észrevették rajtam a változást. Aki ismert és látott régebben, az tudja csak, milyen nagy csoda ez! Szembe tudok nézni a valósággal, az esetleges bántalmakat könnyebben tudom már földolgozni. Sokkal nyugodtabb, kiegyensúlyozottabb, energikusabb, mozgékonyabb, derűsebb, magabiztosabb és oldottabb vagyok. Szívesen járok közösségbe. Tudok lelkesedni, másokon segíteni, meg tudom védeni magamat és az érdekeimet. Az, hogy idáig eljutottam, nem egyedül az én érdemem. Isten vezetett és vezet ma is. Amelyik ember eljut odáig, hogy szépek talál egy gyermekmosolyt, egy nyíló virágot vagy azt, ahogy egy esőfelhőt rózsaszínűvé varázsol a nap, az az ember boldog és elégedett. Hiszen övé az ég madarainak éneke, a virágok csodás illata és a meleg, áldott napsugár.

Megértettem még valamit. A világban, a családban, az emberi kapcsolatokban az erőszak csak erőszakot, a hazugság csak hazugságot szül. Csak a tiszta, önzetlen szeretet szülhet meleg emberi szeretetet, és nincs annál nagyobb, szebb és igazabb, mint ha ez irányítja tetteinket. Végtelen hálát érzek a Teremtőm iránt, hogy itt élhetek, ezen a csodálatos Földön.

Megértettem még valamit. A világban, a családban, az emberi kapcsolatokban az erőszak csak erőszakot, a hazugság csak hazugságot szül. Csak a tiszta, önzetlen szeretet szülhet meleg emberi szeretetet, és nincs annál nagyobb, szebb és igazabb, mint ha ez irányítja tetteinket. Végtelen hálát érzek a Teremtőm iránt, hogy itt élhetek, ezen a csodálatos Földön.

Mrázik Rozália

Közel négyszázadik reggel kelek föl úgy, hogy gondolatban így szólok: „Friss vagyok, jól és tökéletesen egészségesnek érzem magam, jobban, mint azelőtt.” Valóban sokkal jobb a közérzetem, nyugodtabb, magabiztosabb, szorgalmasabb és vidámabb vagyok, és ezt nemcsak én, de a környezetem is észreveszi. Ehhez kulcsfontosságú a mindennapos reggeli és esti szintremenetel, ami teljesen szokásommá vált. Bizonyítja ezt az is, hogy ha 1–2 esetben valami miatt elmaradt az ebéd utáni alfázás, a hiányát délután megéreztem, és rájöttem, ez okozta a most már szokatlan, rosszabb hangulatomat.

Talán az egyik legfontosabb tényezőnek a pozitív gondolkodást tartom. Jelentős előrelépést tettem e téren, és az időnként becsúszó negatív állítások megvalósulása jelzi, hogy fontos még az eddiginél is jobban figyelnem, mit beszélek és gondolok. Javaslom, figyeljünk fel mások negatív szavaira, mert úgy könnyebben észrevesszük sajátjainkat is!

Nádasi Zoltán, Pécs

Történetem 3 éve kezdődött, az agykontrolltanfolyam elvégzésével és néhány jó könyv elolvasásával. Megálmodtam a nagy tervet. Egy új, ember- és természetbarát társadalmat. Ennek megvalósítását egy oktatási centrummal képzeltem elkezdni. Fantasztikus érzések jártak át, amint ezt szintemen elképzeltem! Lerajzoltam a centrum tervét, berendeztem, kijelöltem a lehetséges helyszínt. Összeírtam, kik azok az emberek, akiket el tudnék ide képzelni. Azt is leírtam, hogy mi mindent taníthatnánk. Nem mertem elmondani senkinek, mert úgy gondoltam, örülnék tartanának. Amikor számolni kezdtem a költségeket, rá kellett jönnöm, hogy szerény álmom bizony milliárdokba kerülne. Be kellett látnom, hogy még agykontrollsként sem vagyok képes előteremtetni ekkora összeget. Maradj csak szépen a realitás talaján! – mondtam magamnak. Őszintén szólva a realitás eléggé lelombozott, féltettem ezt az ügyet. Jöttek más dolgok, ezernyi esemény, amelyekről ma már tudom, hogy valamennyiük a fejlődésemet szolgálta. Már-már kezdtem elfelejteni álmomat, amikor felrázott valami, vagy inkább valaki. Egy agykontrollos havi találkozózn jártam, ahol Harsányi Kati és dr. Kigyós Éva hosszabb afrikai kiruccanásukat mesélte el. Kati olyan lelkesen beszélt álmáról és arról, hogy milyen, csodával határos módon jutottak ki Afrikába (egy óriási szinkronicitássorozat révén), ami megmozdított bennem valamit. Rájöttem, hogy valójában gyakorlatilag bármit el lehet érni az életben! Köszönöm Kati! Ettől kezdve tudtam, hogy az én álmom is előbb-utóbb megvalósul. Óriási, új lendülettel kezdtem hát újra tervezgetni a teendőket. S láss csodát, megindult az információözön. Főfigyeltem a „véletlenekre”, amik mind előbbre vittek utamon. Természetesen nem egészen úgy történtek a dolgok, ahogy azt az egóm elképzelte, mégis minden esemény a malmomra hajtotta a vizet. Az univerzum a jelek szerint jobban tudja, milyen ösvényeken juthatunk célba... Tervem menet közben kissé módosult. Már nem akarom egyedül megváltani a világot. Rátaláltam azokra az emberekre, akik hasonlóképpen gondolkoznak. Most már együtt, vállvetve dolgozunk. Nagyszerű érzés, hogy nem vagyok egyedül, hogy megoszlik a felelősség súlya, hogy egyre többen vagyunk, akik átérezzük egy újfajta társadalom szükségességét. Mindenkinek köszönöm, aki ugyanígy gondolja, mert már a gondolatai is ezt támogatják, a mi munkánkat segítik elő.

A „poén”, vagyis a sikerem, talán már sejthető. Ma már főállásban dolgozom álmom megvalósításáért egy alapítvány keretei között. Ráadásul a szervezésen kívül olyan

dolgokat is csinállok, amikről eddig álmodban sem gondoltam, hogy képes vagyok rájuk. Pl. tankönyvet írok, tanítok, rádióműsört szerkesztek. Szóval, kedves agykontroll-os és leendő agykontroll-os társaim, ne csüggedjete! Ha egy cél igazán megpezdíti szíveteket és lelketeket, ne adjátok föl a reményt! A kellő időben és a kellő helyen megvalósul álmotok! Ráadásul sokkal kedvezőbb feltételekkel, mint azt valaha is álmodni mertétek volna.

Nagy Erika, Kecskemét

1999 májusában, Szolnokon végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Kitartóan gyakoroltam az ott tanult módszereket, és azóta „megmagyarázhatatlan” csodák sorozata történik velem. Szolnokon élek, s mindennap hajnalban keltem, hogy kiutazzak a 35 km-re levő munkahelyemre. Egészségügyi dolgozó voltam, mellette amatőr festőművészként olajfestményeket készítettem, hogy egyetemista lányom taníttatását finanszírozni tudjam. Az agykontrolltanfolyam elvégzése után többször elképzeltem szintemen, hogy világhírű festő leszek. (Ha már lúd, legyen kövér! – gondoltam.) 2 hónap elteltével Amerikától Ausztráliáig nagyon sok országba jutottak el az alkotásaim! A szolnoki Megyeháza ugyanis megvásárolja a festményeimet, és megajándékozza velük a megyébe látogató külföldi politikusokat, minisztereket, nagyköveteket, szenátorokat stb.

Nagyobb mennyiségű pénzre lett volna szükségem. Megvásároltam a *Gazdagság* című kazettákat, és minden szabadidőmben hallgattam őket. Hamarosan közölték velem, hogy megszűnik a munkahelyem, és jutalomként 1 évi fizetést kapok. Igaz, hogy elvesztettem az állásomat, de ahhoz napi 2 órát utaztam, és fizetésem alig haladta meg a minimálbért. Jelenleg a festésből élek, és többet keresek, mint a volt munkahelyemen hajtaltól késő estig tartó munkával!

45 évesen felsőfokú tanfolyamot végeztem. Féltem, hogy nem tudok majd úgy remekelni, mint a fiatal osztálytársaim. Háromujj-technikával tanultam, gyakran hallgattam a *Tökéletes memória* című kazettát, és sokszor csináltam az *Eszkerékkapcsoló* gyakorlatait. Nagyon sokat segítettek! Vizsga előtt elképzeltem szintemen, hogy nyugodt leszek, és azt a tételt húzom, amit szeretnék. A valóságban pontosan így is történt. Jó eredménnyel végeztem el az iskolát.

Kényelmes, parkra néző lakásommal egy probléma volt. Alkoholista szomszédaim nagyon sokat veszekedtek, hangoskodtak, ami a vékony falakon áthallatszott. Szintemen többször elképzeltem, hogy nem fog zavarni a hangoskodás. Nos, tegnap a rendezarók elköltöztek a házból, mindannyiunk örömére!

Többmillió üzletkötésem hónapok óta húzódik. Az összeget lányom külföldi tanulmányainak finanszírozására fordítottam volna. Ma kaptuk a hírt, hogy Zita lányom 2,5 millió Ft-os ösztöndíjjal Franciaországban folytathatja egyetemi tanulmányait!

Hát így élünk az agykontrolltanfolyam elvégzése óta.

Nagy Éva

...Válásom miatt lelkileg romokban hevertem, amikor könyvből, autodidakta módon, megtanultam az agykontrollt, és ki is próbáltam valamennyi technikát. Mindegyik működött! Sosem felejtem el, azzal léptem ki az ajtón: ha valaki megkérdi, hogy vagyok, azt

fogom mondani, hogy jól. (Ehhez tudni kell, hogy világeletemben ugyancsak panaszkodós típusú ember voltam... De ki is tanított volna másféle viselkedésre? Hisz intézetben nevelkedtem.) Az első utam sikeres volt. Panaszkodás nélkül tudtam kimondani: jól vagyok. Érdekes, örömféle érzés lepett meg. Ettől kezdve viszont valóban kezdtem megváltozni! A lányom csal ámult-bámult. Igen, megváltoztam, és csak úgy jöttek a könyvek, szép sorban. Pénz nem kellett a megvásárlásukhoz. (Nem is volt rá.)

– Te idenézz, milyen könyvet vettem! Elolvasod?

– Igen.

Csupa témába vágó mű: Dethlefsen 2 könyve, *Agykontrollgyakorlatok a 90-es évekre*, *Pszichokibernetika*, *Átölel a fény* stb. Ma már, amit akkor még csak kölcsönkönyvként olvastam, mind a polcomon sorakozik. Nem vagyok szétszórót, így hát elmondhatom, 91-től 98-ig alaposan megtanultam a leckét. Fölébredtem! Pozitívvá váltam, a viselkedésem, a gondolkodásom és a munkához való viszonyom egyaránt, ami az egészségi állapotomban is tükröződött. 10 éve, 1990-ben feküdtem utoljára kórházban, azóta makkegészséges vagyok. Ha meginog az egészségem, máris irány a labor, kezdődik az öngyógyítás, s a tünet szépen visszavonulót fúj.

Nagyon jóban vagyok a tudatommal, pedig eleinte szörnyen ellenállt. Persze, hisz ő volt a főnök. De most már ketten uralkodunk, és az nagyon jó. Talán másnak is hasznos megtudni, nekem mik váltak be, s hogyan agykontrollozok.

Az alfát aránylag hamar meglettem, sőt vigyáznom kellett, ne merüljek mélyebbre, vagyis hogy ne aludjak el. Első sikeres programozásomban kértem a tudatomat, ébresszen föl, ha a volt férjem éppen vevő az „adásomra”. Ekkor arra kértem őt, hogy adjon több pénzt gyermektartásra. Szóban elutasította, holott nekünk valóban nagy szükségünk lett volna rá. 1990-ben 2 tárgyalást is megbuktam, ezért elhatároztam, hogy kedvesen, pozitívan fogom őt megközelíteni. Tudtam, hogy van pénze, s hogy bíróság útján úgysem sikerül rendezni ezt a dolgot. (Bíróságra soha többé nem is mentem.) Éjjel fölébredve alfában maradtam, és gondolatban üzentem neki. Kértem, emelje meg a tartásdíjat, belátása szerinti mértékben, mert szükségünk van a pénzre, és elsoroltam, miért. Utána megdicsértem jóságát, majd köszönőmmel kijöttem alfából. Többször megismételtem ezt és vártam. Hamarosan közölte, hogy megemelte az összeget, mert tudja, szükségünk van a pénzre. Tehát visszamondta a szavaimat, ami azért volt számomra különösen nagy diadal, mert korábban – ugyancsak csúnya szavakkal – mindig egészen mást mondott...

Aztán a főnököm következett. Kibálós fajta, én meg lebénulok, ha üvöltve utasítanak. Ilyenkor egyetlen hang sem jön ki a torkomon. Őt is szépen megkértem, próbáljon meg nem kibálva szólni hozzám, nyugodtan és türelmesen, mert nagyon érzékeny vagyok, ami amúgy nem látszik rajtam. Neki is megköszöntem a jóságát és vártam. Pár hét múlva megbízott egy idősebb férfikolléga betanításával. Azt már talán mondanom sem kell, hogy a programozás után már az első alkalommal nyugodtan beszélt hozzám, és azóta is így tesz, immár évek óta. A férfi kolléga betanításával sokat kellett kinlódnom. Egy alkalommal megkérdeztem, hogy miért én kaptam őt feladatként. Mire főnököm: „Mert maga nyugodt és türelmes.” Nahát! Itt is visszahallottam az üzenetemet, megjött a visszajelzés.

A gondolataimat is alaposan kitakarítottam. Visszamentem picikoromig, és mindenkinek megbocsátottam, akire csak haragudtam. Magamnak is megbocsátottam, ha valamit nem jól mondtam vagy káromkodtam, vagy indokolatlanul kiabáltam.

A háromujj-technika állandó segítőm. Ha álmos vagyok: ujjak össze, 5-ig számolok, üzenek agyamnak, és máris frissebb vagyok! Vagy azt üzenem: nem reagálok hidegre, melegre, szélre, viharra, mert egészséges vagyok, és nincs szükségem szédülésre, fejfájásra és így tovább. Működik!

A laborom: megyek mezítláb a fűben, egy szép, fákkal teli parkban. Gyönyörű házhoz érek, lépcső, faajtó, rézkillincs. Benyitok, az előtérben többen ülnek, ismerősök. Fehér padok, virágok, pálmák, majd balra egy ajtón bemegek. Ez a laborom. Világoszöld fal, nagy ablak, rajta függöny, előtte fenyőfa a kertben. Fotel, asztal, ágy, szépek, kényelmesek. Én fekszem az ágyon, a kezemben zuhanyszerűséget tartok, amiből kékszínű lézertény árado. Ezzel a fejemtől a lábamig minden testrészetet végigkezelem, közben lazítok is. Utána hasra fordulok, és hátranyúlva a hátamat is végigkezelem. Ha valamim fáj, pl. a torkom, derekam, hátam, bármim, annál a résznél hosszabban időzöm.

Egy alkalommal begyulladt a fogam. Képzletben injekciós tűt szúrtam bele, s fecskendővel leszívam a zavaros, gyulladáso savót. Miután megtelt, kidobtam a fecskendőt, újat vettem elő, leszívás, eldobás stb. Addig ismételttem, amíg a fecskendőben lévő folyadék tiszta nem lett. 2 nap alatt meggyógyult a fogam!

Vagy: érzékennyé vált a homlokom, a homloküregeknél. Kivetítettem nagyra a belsőjét, kopasz hegyoldalnak látszott. Fogtam egy csákányt, a sárga részeket lefaragtam, zsákba tettem és kivitettem, majd elégettem egy kemencében. (Egyébként a fecskendőket és a tűket is el szoktam égetni.) Párszor még kezeltem a homlokomat, de sokat nem kellett, mert viszonylag gyorsan elmúlt a fájdalom.

Testi betegségek gyógyításához sikerrel használok törpéket is. Pl. évekig rekedt voltam. Pozitív állításokkal kezdtem bombázni tudatomat, ám emellett törpéket is bevettem. Letakarítottam velük a hangszalagjaimat. Hamarosan javulni kezdett a hangom.

Vagy: ha rossz a gyomrom, egy turmixszerű géppel segíték. Rögtön jobb lesz. Azt figyeltem meg, hogy jobban működik a dolog, ha programozáskor határidőt nevezek meg. Pl. holnap reggelre vagy 5 perc múlva, vagy 1 óra múlva elmúlik. Ha úgy kérem, hogy azonnal, akkor nem megy.

Az ereimen is végig tudok menni. Az orromtól indulok, onnan irány az agy, majd minden szervnél megállok. Megsimogatom és jó működésre bátorítom őket. Ha az erek falán látok valamit, leszedem, begyűjtöm. A szívemet is külön megdicsérem, hogy milyen szép és erős, majd végül visszatérek, ismét az orromon át. Az útibatyu, amibe az érfalak belsejéről összegyűjtött kaparék van, kemencébe kerül. Bármilyen egészségügyi gond esetén hasonlót találok ki, és így sikerrel gyógyítom magamat. Évek óta ezt teszem, s ma már szinte sohasem betegszem meg. Teljesen egészségesnek érzem magam, testileg, lelkileg és szellemileg egyaránt!

Boldog vagyok. Mert mi történt? 38 évig „aludtam”, szinte mindent rosszul csináltam és gondoltam. Meg akartam halni. Aztán agykontroll, sok, szeretettel végzett tanulás, csoda és beteljesedés. Megváltoztam, mindenki teljes ámulatára. Nincs nyavalygás, csak munka, de már az sem teher. Szinte élvezem. Aztán van még torna, előadások tartása és könyvírás. Hát kell ennél szebb?

Nagy Ilona

1996 novemberében végeztem el először a tanfolyamot. Azóta nagyon sok területen vált jobbbá az életem. Óriási mértékben javult a kapcsolatom a társammal, nyugodtabb, megértőbb lettem, tartalmasabb baráti kapcsolatokra találtam, s nagymértékben javult az anyagi helyzetünk, mert végre azzal foglalkozom, ami érdekel és amit szeretek csinálni. Több barátom, köztük gyerekek is, kezdeményezésünkre végezték el a tanfolyamot, minek szívből örülök, s amire büszke is vagyok. Azóta összetartunk, és segítjük egymást.

Nagy Katalin

Németből eddig még sohasem sikerült hármasnál jobb jegyet kapni. A gyerektanfolyamon tanultak szerint otthon elkezdtem mondogatni, hogy: „meg tudom tanulni a németet, szeretem a német nyelvet”. Napjában legalább tízszer is elmondtam ezt. Néhány nap múlva 4-esre feleltem!

Nagy Katalin

Utólag jöttem rá, hogy valójában az élettársamat is agykontrollal találtam meg, holott a módszert akkor még nem ismertem. Nagyon vágytam egy igazi, megértő társra. Éveken át naponta rendszeresen és érzékletesen elképzeltem, hogy együtt sétálok valakivel, aki szeret, értékeli és megbecsül. Azt is elképzeltem, hogy Vele mindent meg tudok beszélni, hogy közös az érdeklődési körünk és közösek a céljaink, s együtt fejlődünk tovább. Elképzeltem, hogy mindketten szeretjük a munkánkat, és önzetlenül segítünk másoknak. Ezeket a situációkat gyakran el is játszottam, természetesen egyedül. Megérte. *Ma pontosan ilyen életem van!!!*

Természetesen a tanfolyamot is együtt végeztük el. Azóta sokkal vidámabbak és energikusabbak vagyunk, könnyebben hozunk jó döntéseket. Ebben az intuíció is remek segítőtárs. Emberi kapcsolataink minősége is egyre jobb, bár ahhoz, hogy ezt elérjük, néhány „barátságunk” meg kellett szakadnia, mivel nem mindenki volt hajlandó elfogadni a pozitív gondolkodást. Viszont új, igazi barátságok alakultak helyettük, és létrejött egy kis házcsoport, ahol társainkkal hetente találkozunk.

Naponta 3x10 percet relaxálok, amire elmetükre-technikával és a szavak erejével szoktattam rá magam, mivel eleinte én is lusta és halogató voltam. Még ma is minden egyes programozást úgy kezdek, hogy elképezelem magam, ahogy reggel, délben és este rendszeresen lazítok. Egy téglalap alakú képernyőn mindig megjelenítem a következő szöveget: „NAPONTA 3x10 PERCET LAZÍTOK”, és ezt szavakkal is megerősítem. Még nagyobb hatást érek el, amióta színeket és mozgást is viszek a képbe. A módszer tökéletesen bevált, amire szívből örülök. Azóta sokkal türelmesebb, megértőbb és szeretetteljesebb vagyok. Megtapasztaltam a megbocsátás hatalmas energiáját, nem őrlődöm már a múlt sebei miatt. Boldognak és lelkileg egyre fejlettebbnek érzem magam. Szívesen segítek másoknak, és őszinte örömmel tölt el, hogy szinte naponta tehetek kisebb-nagyobb szolgálatot különféle embereknek.

Carolyn Deal tanfolyamán tanultuk meg, mennyire fontos a két ember között fölmerülő, apró félreértéseket és problémákat is azonnal őszintén, nyíltan megbeszélni – bármilyen témáról legyen is szó –, mert így megelőzzük, hogy azok hatalmas, megold-

hatatlan gondokká dagadjanak. Ennek hatására párkapcsolatunk még jobbá és tartalmasabbá vált.

Az agykontrolltanfolyam hatására kreatív lettem. A tanult módszereket alkalmazva jobban be tudom osztani az időmet, egészséges önbizalommal rendelkezem, és elmém óriási erejét pozitív céljaim elérésére használom fel.

Lassan 3 éve végzem azt a munkát, amit valóban szeretek csinálni, és úgy érzem, ez elengedhetetlen az egészséghez és az igazi lelki békéhez. Egyébként az elmúlt 26 hónap során a gyógyszeriparnak sem voltam jó bevételi forrása, pedig régebben a tavaszi és őszi influenzajárványok idején marokszámra szedtem a különféle antibiotikumokat.

Nemcsak lelkileg, de anyagilag is nagyon sokat fejlődtünk. 1995 tavaszán, amikor társammal összeköltöztünk, a teljes vagyónunk 27 ezer forint volt. Aggódtunk a pénz miatt, s nehezen tudtuk elhinni, hogy ez a problémánk is megoldódhat. Most már tudom, hogy akkori helyzetünket a pénzhez való negatív hozzáállás határozta meg. Az agykontrolltanfolyamon megvettük a *Gazdagság* című kiadványt, és elkezdtük alkalmazni az abban foglaltakat. Pozitívan viszonyultunk saját anyagi helyzetünkhöz, szívesen, szeretettel végeztük a munkánkat, és kitartásunkat siker koronázta! Persze elméletre-technikával is programoztuk, hogy hozzájussunk a számunkra szükséges javakhoz. Például nagyon sokáig kézzel mostunk, mert mosógépre nem futotta. Elhatároztuk, hogy veszünk egy automata mosógépet. 68 ezer forintba került, de nekünk csak 17 ezer volt. Ezzel az összeggel lefoglaltuk a mosógépet, és kértünk 1 hónapot a teljes összeg kifizetésére. Én alfában naponta többször elképzelttem, hogy a gép már a fürdőszobában áll, és örömmel mosok vele. Bétában is tettem érte: átrendeztem a fürdőszobát, helyet csináltam az új „lakónak”, az egyik lakásfelszerelési üzletben kinéztem egy szép, nagy szennyestartót, és vettem egy doboz, automata géphez való mosóport is. Nem akartam többet kézzel mosni, mert sokszor nagyon kifárasztott. Elképzelttem, hogy ezután nálunk is gyerekjáték lesz majd a ruhák tisztítása. Ezenkívül többször meglátogattam a leendő mosógépeimet. Az eladók ilyenkor ugyan kicsit furcsán néztek rám, de én tudtam, hogy mit miért teszek, és biztos voltam benne, hogy elérem célomat. Eleinte a társam is kételkedett, kitartásom azonban végül őt is meggyőzte, mivel érezte, hogy még a munkám közben is a mosógépre koncentrálok. Mi lett mindennek az eredménye? Két héten belül kezünkben volt a szükséges összeg! Leírhatatlan boldogsággal indítottam el lakásunkban az első automata mosóprogramot!!! Azóta is mosolyogva nézek a gépre, valahányszor csak belépek a fürdőszobába. Ez a siker győzött meg igazán arról, hogy milyen hatalmas ereje is van a vágynak, és tudom, ezzel az erővel szinte bármit elérhetek, ami számomra pozitív és fontos. Hasonló programozással – természetesen a szükséges tettekkel egyetemben – több más célt is elértünk. Van már videónk, CD-lejátszónk, tandemünk, és fölújítottuk a konyhát. Szuper!

Egyébként ma már én is szívesen fizetek ki számlákat, örömmel költök pénzt szoros, jó dolgokra. Szívesen „jutalmazom meg” az embereket jól és tisztességgel végzett munkájukért, mert ezzel a hozzáállással lehetővé teszem, hogy az én életembe is beáramoljon a bőség. Tudom, hogy ez az anyagi világban kialakított egyensúly mindaddig fennmarad, amíg békében élek önmagammal és a körülöttem lévő, csodálatos világgal.

A végére hagytam egy olyan sikertörténetet, amely még nem fejeződött be, tehát célomat még nem értem el, de a megtapasztalt eredmények számomra mégis óriási

jelentőségűek. Életem első 23 évében mozgássérültnek tartottam magam, mivel születésem óta kb. 3 cm-rel rövidebb volt a jobb lábam, mint a bal. Megpróbáltam ezzel együtt teljes értékű emberként élni, bár állapotom néhány dologban azért korlátozott. Például a biciklizést sokan lehetetlennek tartották esetemben, és a lépcsőzés sem ment mindig önállóan. Az agykontrolltanfolyam óta tudom, hogy az emberi elme – pontosabban az *edzett* emberi elme – képes hatni a testre, a csontok és izmok növekedésére is. Társammal történt egyik beszélgetés hatására mélyen belegondoltam abba, hogy tulajdonképpen én is lehetnék még testileg teljesen egészséges. Szerintem eddig nem hittem el, hogy ez lehetséges, mert bennem is – akárcsak F. Gabiban – mélyen gyökeredett a betegség gondolata, és önmagamat mindig csak testi hibával tudtam elképzelni. Közvetlenül a beszélgetés után színtemre mentem, s érzékletesen és színesen, mintha egy mozi vetítővásznán látnám, elképzeltem, ahogy már egyedül, magabiztosan biciklizek, és barátaim velem együtt örülnek ezen a szép, tavaszi napon. Láttam a Balaton-partot, a rügyező fákat és a színes virágokat, hallottam a madarak énekét és a víz hullámozását, s éreztem a lány szellő simogatását. Nagyon boldog voltam. Ekkor döbentem rá, hogy ez mind lehetséges, csak rajtam múlik! Emlékszem, azt a programozást nem is tudtam befejezni, mert annyira beleéltem magam az elképzelt jelenetbe, hogy a hatalmas örömtől és felismeréstől sírva jöttem ki színtemről. Éreztem, hogy óriási negatív, visszatartó erőtől szabadultam meg, ami rányomta bélyegét egész addigi életemre.

Azóta naponta háromszor programozom – szavakkal is –, hogy jobb lábam hosszúsága a napnak mind a 24 órájában növekszik, izmaim lazák, mozgásközpontom teljesen ép, egészséges és tökéletesen működik. Mozgásom összehangolt, egyensúlyérzésem kiváló, és végtagjaimat képes vagyok könnyen irányítani. Minden egyes programozáskor elmondom, hogy lábam és testem egészségéért naponta programozok, és erre mindig találok időt és alkalmat; hogy napról napra egyre nagyobb kedvvel és örömmel programozok; s hogy a célom elérésével kapcsolatban a vágyam, az önmagamba vetett hitem, az önbizalmam és a kítartásom egyre nagyobb. Ezenkívül rendszeresen elképzelek a biciklizéshez hasonló, élethű, mozgalmas képeket. Például ügyesen, élvezettel pingpongozok a parton egy üdülőben, rugalmas, könnyed a mozgásom, gyorsan ugrok a labdáért. Körülöttem sok fürdőző, zibongó ember szurkol nekem és megdicsér szép játékomért. Még a labda pattogását is hallom a zöld asztalon! Vagy: látom magam, ahogy segítség és korlát nélkül, bátran és magabiztosan szaladok fel és le egy hosszú, széles lépcsőn... És már most – kb. 3 hét után – érzem, hogy egészen máshogy, sokkal pozitívabban viszonyulok ezekhez a dolgokhoz, mint régen! Sokkal közelebbnek, elérhetőbbnek tűnik a cél, és egyszerűen élvezem a programozást! Szuperkalandnak élem meg az egészséget, és sokszor alig akaródzik kijönni a színtemről. Fantasztikus érzés!!!

Véleményem szerint remekül megszerkesztett és összeállított az *Elmének univerzális ereje* című kiadvány is, ami szintén számos, az életünket befolyásoló témát érint, és ad azokban útmutatást.

Nagy Katalin, Siófok

Nagyon tetszett a *Hétköznapi csodák agykontrollal* című könyv. Számtalan ötletet kaptam belőle, és óriási erőt ad, mind a mai napig. A sok forgatástól már szinte rongyos! Azért írom le sikereim egy részét ezúttal én is, hogy azokkal kitartó programozásra buzdíthassak minél több agykontrollal.

1994 őszén végeztem el a tanfolyamot, Kecskeméten. Életem egyik legjobb döntése volt, hiszen azóta 180°-os fordulatot vett az életem!

A tanfolyam első hétvégéje után vendégségben jártunk, és az akkor még 3 éves lányom a játék hevében nekiszaladt az ajtófélfának, mire a felső ajka fölrepedt, és már láttam a kibuggyanó vércseppeket. Hirtelen fölkaptam, kiszaladtam vele a szobából és kesztyűéztelenítéssel sikerült elállítanom a vérzést. Nem mertem mások előtt „hó-kusz-pókuszolni”... Persze ma már bárhol, bárki előtt és bárkinek, aki segítségre szorul megteszem. (Ma már 2 gyermekem van, és a legapróbb sérülés esetén is rögtön jönnek hozzám : „Anyá! Légy szíves elmúltad!” felkiáltással... (Jót mosolygok a kisebbikem, aki most 3 éves, ő a babáján gyakorolja a mozdulatot, „elmúlt, elmúlt, nem fáj” kíséretében.)

Szüleimnek, akik 100 km-re laknak tőlünk, akkor még nem volt telefonjuk, így sokszor a délutáni programozásnál üzentem apámnak, hogy hívjon föl. Még aznap felhívott! Emlékszem, egyszer náluk jártunk, és anyám süteményt készített, de nem kelt meg az élesztő. Bosszankodott, hogy ő már ugyan nem süt, nincs másik élesztője, csak ez a vacak. Mondtam neki, hogy hozza csak ide azt a szegény élesztőt, majd én megfuttatom.

- Már hogy tudnád lányom, ha nekem sem sikerült?!
- Elfelejtet, hogy agykontrollos vagyok! – válaszoltam.

Persze mindenki várta az eredményt. Miközben langyosítottam a tejet, szeretettel beszéltem az élesztőhöz, a bögrét a kezembe vettem, és gondolatban átfuttattam rajta a szeretetemet, majd bementem apámmal beszélgetni. Egyszer csak kiabált anyám a konyhából: „Gyere lányom, mert mindjárt kifut az élesztőd a bögréből!” Persze, a „hogy csináltad?” sem maradt el...

Az utcánkban lakott egy kutya, amelyik minden éjszaka vonyított. Elég félelmetes volt hallgatni, mintha az erdőben laktunk volna, farkasok között... Amikor a tanfolyamon az állatokat vizsgáltuk, én ezt a kutyát választottam, és kértem, hogy éjjel maradjon csöndben, illetve ha nagyon akar, hát vonyítson inkább nappal. Nos, azóta azt a hangot még nappal sem hallottuk!

Decemberben kimentünk a párommal és az öcsémekkel Németországba, autót vásárolni. Indulás előtt férjem kérésére 1 hétig programoztam magunknak egy jó állapotú, 190-es dízel Mercit, amire hamar rátalálunk, és abban az árban tudjuk megvenni, amire gondoltunk. Kiértünk. Igen ám, de szakadt az eső, esernyőnk pedig egy szál se... Gyorsan ellazultam, és elképzelttem, amint eláll az eső, kisüt a Nap és mi jókedvűen járjuk az autókereskedéseket. Kb. félórát programozhattam, mire párom megszólalt: „Néz-zétek már! Arra szakadozik a felhőzet!” Rá 1 órára már a nap is kisütött. Délután meg is találtuk álmaink autóját, fölraktuk a trélerre, és irány haza. Éjszaka azonban elkezdett szakadni a hó. „Na te agykontrollos, most mutasd meg mit tudsz” – noszogatótt a családom. Máris fejest ugrottam alfába, és arra gondoltam, hogy inkább karácsonykor essen a hó, hadd legyen szép, fehér karácsonyuk az embereknek. Hiszen most olyan sokan vannak az utakon! Mindenki igyekszik haza a családjához. Hadd utazzanak jó

útviszonyok mellett! Még programoztam, amikor azt hallottam, hogy: „Nézzétek! Ritkul!” Mire kinyitottam a szememet, már nem is esett. Ezen fölbuzdulva párom arra kért, hogy programozzam, hogy a határon a vámosok ne nagyon vacakoljanak velünk. Ezt úgy képzeltem el, hogy a vámos bent áll a bódéjában, és szegénynek nincs kedve dolgozni, hiszen hideg van. Nos, talán mondanom sem kell, az osztrák vámos a bódéjában volt, onnan intett, hogy menjünk tovább. A magyar pedig még csak meg sem nézte, mit hozunk!

Egy alkalommal eltűnt a lázmérőnk, sehol sem találtam. A pohárvíz-technikát alkalmaztam. Álomban egy sötét, homályos helyen láttam a lázmérőt. El nem tudtam képzelni, hol lehet! Aztán az éjjeliszekrényhez nyúltam a csatomért, majd hirtelen indítatásra kihúztam azt, és a hőmérő megcsillant a fényben, az ágy és az éjjeliszekrény között, ami tényleg olyan sötét, homályos hely, mint amit álom mutatott!

Mivel lányunkkal 4 éves koráig otthon maradtam, úgy gondoltam, beiratkozom egy 2 éves külkereskedelmi ügyintézői tanfolyamra. Az órákat összetett ujjakkal hallgattam, így is tanultam, sőt magnóról visszahallgattam alfában a tananyagot. Vizsgák előtt megkérdeztem tudatalattimat, hogy az adott tárgyából milyen tételeket húzok ki. Válaszként vagy egy számot láttam, vagy a tétel címe ugrott be. De olyan is volt, hogy szerettem volna egy bizonyos, számomra rokonszenves tételt kihúzni. Ilyenkor vizsga előtt összehettem a 3 ujjamat, ellazult tekintettel néztem a kipakolt tételekre és húztam. Vagy a papír színét láttam másnak, mint a többiét, vagy egyszerűen csak az egyik vonzotta a kezeimet, de mindig azt a tételt húztam, amit előzőleg megéreztem vagy szerettem volna! Persze nem éltem vissza ezzel a képességgel, hiszen a többi tételt is mind megtanultam! A 2. évben már elmetérképet is próbáltam készíteni, de ezt csak mankóként használtam. Mind a 2 évben kitűnő tanulmányi eredményt értem el, pedig a 2. évet már munka mellett végeztem!

Budapesten elvégeztem az ultraszemináriumot, ahol a víz programozásának lehetősége nagyon felcsigázott. A virágok kezelése mellett belső és külső használatra programoztam. Pelenkában a gyermekem feneké sokszor bepirosodott, kenhettem én akár-mivel... Ekkor eszembe jutott a programozott víz. A popsikrém fölville előtt lemostam ezzel a vízzel, és rendszerint a 2. tisztába tétel után a bőr már visszanyerte az eredeti színét! (Anyám, aki akkor még nem végezte el az agykontrolltanfolyamot, csak csóválta a fejét. Hitte is meg nem is...) Ha gyermekeim lázasak, programozott vízzel itatom őket, természetesen lázcsillapítás mellett. (Bár hozzáteszem, lázcsillapítót csak magas láznál adok nekik.) Ugyanígy ezt használom, ha piros a torkom.

Második gyermekünk születése után a fogókúrást szintén programozott vízzel segítettem! (Együttal a testkontroll szerint táplálkoztam és tornáztam is.) Az eredményt hihetetlenül gyorsan és szenvedés nélkül értem el! (A táplálkozásomban végrehajtott változások egyébként mára azt eredményezték, hogy egyre jobban idegenkedtem a hústól. 1 hónapja már nem is eszem húst. Ez azonban egy hosszú folyamat következménye nálam, ami teljes mértékben belülről jött, tehát nem tudatos döntés eredménye.)

Apám nagyon sokat betegeskedett, állandóan programoztam, de nem javult. Egyik csütörtökön az esti programozás helyett szeretetet küldtem szüleimnek és nagyszüleimnek. Másnap éjjel azt álmodtam, hogy apám telefonál nekem, de nem hallom a hangját. Annyit értettem csak, hogy szervusz lányom. Kiabáltam, hogy: „Apu, beszélj hangosab-

ban! Nem hallak!!!” Szombaton délután csörgött nálunk a telefon: apám meghalt. Akkor jutott eszembe az álmom, hogy biztosan vette a küldött szeretet, s ő így búcsúzott el tőlem... A tanfolyamon azt tanultuk, hogy azt programozzuk, minden ügyben az történjen, ami minden érintettnek a legjobb. Nos, a jelek szerint neki ez volt a legjobb, bár ezt nehezemre esett elfogadni. Próbáltam változtatni a változtathatatlanon. 8 éve mondták már az orvosok, hogy meg fog halni, s ez a 8 év gyakorlatilag ajándék volt nekünk. Az érdekesség kedvéért leírom, hogy a 84 éves nagymamám, akinek apu egy szem gyermeke volt, azt álmodta apám halála előtt, hogy apu mosolyogva megy felé egy szál vörös rózsával. Tőle így búcsúzott el... Apám halála nagyon nagy pofon volt számomra. Kínzóan fáj, hogy soha nem mondtam neki azt, hogy szeretem. Eljűk az életünket, úgy gondoljuk, hogy a kimondatlan szavak egyértelműek, aztán jön a fekete leves, amikor már nem tudunk szeretteinknek semmit mondani. Ne szégyelljük kimondani érzéseinket, ezzel mindkét fél csak nyerhet!

Ezután sokáig nem bírtam relaxálni. Amint elértem az alfaállapotot, ömlöttek a szememből a könnyek, majd úgy éreztem – ekkor már valószínűleg nem voltam alfában –, hogy fájdalomban szétrobban a fejem. Hogy visszatérjek a régi kerékvágásba, anyámat is beíratam a tanfolyamra, és ismétlődőként újra megfűrdtem a kollektív meditáció fantasztikus erejében.

Közeledett a nap, amikor lányunk óvodába megy. Itt az ideje, gondoltam, hogy valami jó munkahelyet programozzak magamnak. Középiszkolai végzettségem van, és 2 nyelvet beszélek. Igazából fogalmam sem volt, mivel szeretnék foglalkozni, csak azt tudtam, hogy a nyelvtudásomat kamatoztatom az üzleti életben. Elképzeltem, hogy a munka ilyen meg olyan legyen, és volt egy naív jelenet, amit többször is vizualizáltam. Egy cégnél vagyok éppen, és telefonál a külföldi tulaj, de csak én tudok vele beszélni, amit meg is teszek, és közli velem, hogy alkalmazni szeretne. Heteken keresztül programoztam, mígnem találtam egy olyan hirdetést, ahol egy belga cég keres idegen nyelvet beszélő irodavezetőt. Föl kellett hívnom a külföldit, s mint utóbb kiderült, több jelentkező közül énhozzám ragaszkodott. Fél év múlva ügyvezető lettem, s kemény munkával mára már szakmai körökben országos, sőt egyre inkább már külföldi hírnévvel is rendelkező céggé nőttük ki magunkat!

Végre másodszorra is várandós lettem. A terhesség (legszívesebben törölném ezt a szót a szótárból!) 2. havában, egy vírusos fertőzés következtében belázasodtam. Gondolatban rögtön burokba vontam a babát, ami minden káros anyagtól megvédi, immunrendszerem piros lovagjait pedig hadba küldtem a betolakodók ellen. Így gyógyszer nélkül, természetesen orvosi felügyelet mellett, 2 nap alatt sikerült a lázamat lehúzni, s újabb 2 nap múlva már erőre is kaptam. Az ultrahangvizsgálat szerencsére nem mutatott ki semmilyen elváltozást a babánál! Nagyon sokat beszélgettem vele gondolatban, meséltem neki arról, hogy milyen csodálatos dolgok várnak rá idekint, a szeretetünkön kívül a napsütés melege, a lágyszellő simogatása, a fű zöldje, az eső utáni szikrázó kék ég stb. Biztosítottam arról, hogy kint is ugyanolyan biztonságban lesz, mint a méhben. Elmondtam neki, hogy eljön az idő, amikor útra kell indulnia, hogy végre találkozassunk, s bizony ez az út egyikünknek sem lesz könnyű. Kértem, ő is tegyen meg mindent azért, hogy a szülés zökkenőmentesen történjen. Szeptember elejére voltam kiírva. Az egyik éjjel egy óriási 9-es számot láttam, ami az egész képernyőmet betöltötte. Innentől kezd-

ve tudtam, hogy 9-én lesz a nagy nap. Az orvosom erre csak azt mondta, hogy majd meglátjuk.

A 6. hónapban elkezdett kinyílni a méhszájam, mire az orvos be akart fektetni a kórházba. Hát én a csillagokat is leígértem az égről, csak adjon 1 hetet. Ugye mondanom sem kell, hogy 1 hét múlva már mindent rendben talált... Programozásomkor ismét a szeretethez folyamodtam. Naponta háromszor gondolatban megsimogattam és becézgettem a méhemet, s kértem, hogy záródjon össze, és vigyázzon még a kicsimre. Utolsó képként az orvost láttam, amint bólint, és azt mondja: „minden rendben”. Alig bírtam lekászálódni a vizsgálóasztalról, amikor minden úgy történt, ahogy én azt alfában sokszor elképzeltem! Az utolsó héten a doki nagyon jókat nevetett rajtam, ugyanis mindenáron be akart fektetni a kórházba, mert túlléptem a kiírt időt. „Ugyan már, doktor úr, én 9-én úgyis jövök szülni! Ezt a néhány napot otthon is kibírom!” Beleegyezett, feltéve, ha naponta megmutatom magam. Amikor meglátott, mindig nevetve fogadott, hogy „itt van a »beteg«, aki nem akar bevonulni...” 9-én aztán eljött az időm. Bementem, megnézett és kárörvendve fogadott, mondván, korán jöttem. Párom kérdésére, hogy mikor lesz meg a baba, azzal ijesztgetett minket, hogy ez akár holnapig is elhúzódhat. Ismét meglepődöttem, amikor magabiztosan közöltem vele, hogy azért ne menjen nagyon messzire, mert én még ma lebabázok. Ez délelőtt történt. Este 20.25-kor megszületett a második lányunk, aki a szokásos sírás helyett csak nyöszörgött. Amikor azonban a hasamra tették, kíváncsian nyitotta ki szemecskéit, és egyenesen az arcomba nézett! Mondják, hogy ilyen hamar a baba még nem lát, mégis úgy nézett rám, mint aki lát. Kórházi tartózkodásunk utolsó napján besárgult, s a nővérke az eredmény alapján nem sok jóval kecsegtetett. Aznap éjjel nagyon rosszul aludtam, sokszor fölébredtem, és mást sem csináltam, mint programoztam, hogy a kicsi szervezete legyőzi a sárgaságot. Ez olyannyira sikerült, hogy másnap hazamehettünk!

A kórházban egy szobában voltam a babával, de otthon a saját szobájába került. Ezért eleinte többször fölébredt, mocorgott. Ilyenkor én a másik szobából gondolatban beszéltem hozzá. Csak akkor mentem át hozzá, ha sírt, ami szerencsére ritkán fordult elő. Az idén már 3 éves lesz. 2 éves korára lett szobatiszta, amit alfában megbeszéltem vele, olyannyira, hogy az éjszakai pelenkát sem kellett már ráadni. Bölcsődébe jár, és a dadus szerint „olyan ez a lány, aki még a jég hátán is megélné!”

Tavaly a nagyobbik lányomat beírtam gyerekagykontroll-tanfolyamra. Azóta az írásképe javult, amit esténként vizualizált. Ha megbetegszik, szerencsére elég ritkán, akkor mindig elmeséli, hogy az ő katonái hogy néznek ki, milyenek a betolakodók, és milyen stratégiával kaszabolja le őket. Elég sokáig szopta az ujját, és emiatt az alsó és felső fogsora között nagy volt a rés. Mondtam neki, hogy ideje azzal is foglalkozni alfában. Fantasztikus, milyen képzeletük van a gyerekeknek! Nekik aztán igazán nem okoz gondot játékosan elképzelni a folyamatot. 10 nap után büszkén jött és mutatta, hogy nézem meg kisebb lett a rés! Valóban kisebb lett!

Megismerkedve a villámolvasással igen lelkes lettem. Ezen fölbuzdulva, elkezdtem angolt tanulni. Van egy számomra remek módszer a szavak memorizálásához. Vettem egy vázlatfüzetet és egy színesceruza-készletet. A megtanulandó szót leírom, többször egymás után, összeviszsa, ahogy jól esik, s közben magamban vagy hangosan kimondom. Gondolatban a jelentését képezem el, azt is nagyon sokszor, asszociáció útján.

(Pl.: leg = láb. Egyik *legfőbb* szempont a férfiaknak a nők lába...) Egy idő után szint váltok, és egymásra is írom a szavakat. Mire betelik a lap, szemet gyönyörködtető, színes kavalkád az eredmény, aminek címet is adok. Ugyanezt fekete tollal is meg szoktam csinálni, a képzeletemre bízva magam.

Vezetés közben a nyelvem hegyét mindig a felső fogsorom tövébe teszem – ezt programoztam a tanfolyamon a háromujj-technika helyett arra az esetre, ha foglaltak a kezeim –, ezáltal sokkal jobban ráhangolódom a vezetésre. Parkolóhelyet is így szoktam magamnak programozni.

Eszrevettem, hogy egy ideje remekül működik az intuícióim! Ha például rá szeretnék kanyarodni egy beláthatatlan útra, érzem, hogy a kereszteződéshez közeledve mikor hagyhatom gurulni az autót, illetve mikor fékezzek inkább. Azt azért hozzáteszem, hogy elvakultan nem hagyatkozom a megérzésemre! Éberem figyelek, de egyúttal örömmel nyugtázom intuícióm helyességét. Ki tudja, kritikus közlekedési helyzetben egyszer talán még nagy hasznát vehetem.

Ha szeretteim közül valaki köntörfalazik vagy nem mond igazat, azonnal ráérezek, rossz érzés fog el, s ez általában később be is igazolódik. Az intuícióval kapcsolatban volt még egy érdekes esetem. A cipészhez igyekeztem, s egy egyirányú utca jobb oldalán tudtam leparkolni. Ahogy megállok, az úttest másik oldalán föláll a járdára egy másik autó, de úgy, hogy rálóg az úttestre. Bezárom az autót és miközben megyek, azon gondolkodom, hogy miként fog ott egy szélesebb jármű elhaladni, de nem baj, sietek, 2 percet vesz csak igénybe az egész. Mire idáig eljutottam, hallom ám, hogy megszólal a kocsis riasztója, ami egyébként nem szokott. Visszafordulok, hogy megnézzem, mi van vele, ám mire az autó magasságába értem, már el is hallgatott. Kinyitom az autót, hogy megnézzem, mi lehet a baj. Egyszer csak azon kaptam magam, hogy indítok és elálló onnan. Amikor új parkolóhelyet kerestem, azon gondolkodtam, hogy mi volt ez, hiszen én nem akartam onnan elállni?! Mintha robot módjára cselekedtem volna... Mindenesetre az autó egyben van, s ki tudja, tán nem így lenne, ha nem hallgatok az intuícióimra.

Kecskeméten elvégeztem az *Álmaink üzenete* című kurzust, ahol nagyszerű, új „szerszámkészletet” kaptunk kezünkbe, hogy még jobban megismerhessük magunkat, hogy még mélyebben megérthessük bölcs tudatalattink üzeneteit. Csodálatos kaland álminkat megfejteni, meglátni a problémákra való megoldást! Előfordul, hogy az információ egyértelmű álom formájában érkezik, de legtöbbször nincs köze a látott képekhez, azokat le kell tudni fordítani! Számomra azon a hétvégén ez a felismerés volt a legjelentősebb. Mindenkinek szívből ajánlom ezt a remek kurzust, aki szeretne többet megtudni önmagáról, és veszi a bátorságot, hogy bekukucskáljon az álarc mögé. A legcsodálatosabb, hogy sokszor elég a fölismerés, a többi már jön magától!

Ha kitűzött céljaim eszembe jutnak, mindig úgy gondolok rájuk, mintha már meg is valósultak volna. Eszembe sem jut az ellenkezője! Amióta így gondolkodom, bőségesen megszorodtak azok a „véletlenek”, amikor éppen azzal a személlyel futok össze, aki fontos információt, segítséget tud adni az ügyvel kapcsolatban!

Rendszerint el is érem céljaimat, a kérdés csak az, hogy mikor. Ha valami nagyon fontos számomra, akkor naponta kétszer programozom, és ha nappal eszembe jut az ügy, akkor nyitott szemmel is vizualizálom az áhított végeredményt. Mindnyájunknak akadnak olyan elképzelései, amiket szeretnénk valóra váltani, de valahogy mégsem

programozzuk őket. Ebből sem csinállok már magamnak problémát. Egyszerűen úgy gondolok az ilyen dologra, mintha már megtörtént volna, és egyszer csak megtörténik! Nekem leginkább a lelkiismeretemmel voltak gondjaim, mert szégyelltem magamat önmagam előtt, hogy nem programozok ezért vagy azért, pedig valahol szerettem volna elérni. Ma már nem görcsölök annyit dolgokon, mint régen, s mégis rendben mennek a dolgaim. Soha nem programozok magamnak pénzt, mégis megvan mindenem, amire szükségem van. Egyszerűen arra koncentrálok, amit szeretnék, gyönyörű napsütést a motoros túrára, elégedett ügyfeleket, egészséget, időt, hogy azzal is foglalkozhassak, amit szeretek. S nem felejték el köszönetet mondani azért, amit elértem, vagy egyszerűen csak azért, mert süt a nap!

Számomra az agykontroll egy kapu az Útra, ami egyre szélesedik, ahogy haladunk rajta. Nyitottabbá váltam a világra, másokra, és hálás vagyok, hogy részem lehetett benne.

Nagyné, Kecskemét

Lányom immár 12 éve lelkes rajongója a világhírű Chicago együttes frontemberének, Peter Ceterának. Mindössze annyit tudtunk róla, hogy Amerikában él.

1999. október 17-én a fölöttünk lakó hibájából kigyulladt az erkélyünk. Kártérítésként 150 dollárt kaptunk. Megfogadtuk, hogy ez a pénz lesz az alap, hogy kiutazzunk Amerikába, s ott megkeressük az említett zenészt. Ettől kezdve mindketten naponta háromszor programoztuk, hogy sikerül a tervünk. Közben szorgalmasan gyűjtögettük a pénzt. Már megvolt az utazás időpontja, de még mindig nem tudtuk, hogy pontosan hol lakik Peter. Az utazás előtt 2 héttel moziba mentünk, ahol a sors ajándékaént egy internetes hálózaton keresztül megtudtuk, hogy melyik állam a lakóhelye Mr. Ceterának. Ezzel újabb lépést tettünk célunk felé. De melyik városban találjuk meg? – merült föl a következő kérdés. Ekkor a lányom lement a laborjába, behívta Mr. Ceterat, hogy segítséget kérjen tőle. A következő választ kapta: „Hallgass a szívedre, s akkor megtalálsz!” Lányom furcsállotta a választ, kijött a szintjéről, és tette tovább a dolgát. Néhány perc múlva odalépett a lemezjátszóhoz, hogy föltegye kedvenc lemezét. A lemezborítóban rálelt arra a városnévre, ahol Cetera élt! Most már mindent tudtunk.

Végre elérkezett az utazás napja. 16 ezer km-t repültünk Los Angelesig, s még aznap este buszra szálltunk, hogy további 1700 km-t autózzunk, majdnem a célig. Onnan már csak 70 km-re volt a város, de oda csak személyautóval jártak az emberek, így hát stoppolnunk kellett, ami éppenséggel nem számított veszélytelen dolognak. A gyaloglás közben egyre csak azt programoztuk, hogy olyan autó vegyen föl minket, ami egészen a célunkig visz. Természetesen így is történt.

Végre ott álltunk a kisvárosban, ahol mindenki mosolygott, kedves volt és segítőkész. Ez a sok pozitív esemény odáig juttatott minket, hogy egyszer csak ott álltunk a nagy ő előtt!

A sors furcsa fintora, hogy 12 év után 12 percig beszélgethettünk ezzel az emberrel, aki a maga műfajában a világon az egyik legnagyobb sztár, akiért milliók rajonganak és még csak a közelébe sem férhetnek. Nekünk mégis sikerült, s ahogy maga Peter mondta: csak nekünk. Hálája jeléül kaptunk tőle ajándékba 3 CD-t, s bár nagyon sietett,

mégis hajlandó volt aláírni 18 db különféle relikviát. A legnagyobb meglepetés az volt, amikor elmesélte, hogy a nagymamája révén magyar származású!

Nem akarom taglalni, hogy mi lett volna, ha nem agykontrollosként vágunk neki ennek a kalandnak. Hiszen úton-útfélen ennek a segítségével sikerült minden, ami jó csak történt velünk.

Most is azt vallom, életem legnagyobb ajándéka, hogy elvégezhettem az agykontrolltanfolyamot, mert sokkal pozitívabban állok mindenhez, sokkal örömtelibb az életem, s ma már nincsenek problémáim, csak feladataim. Terveimnek és vágyaimnak pedig csak a csillagos ég szab határt.

Nagy Sándorné, Budapest

Egerben végeztem el az agykontrolltanfolyamot. A különböző technikák nagyon jól működtek, a 4. nap délutánján mégis 100%-ig biztos voltam benne, hogy az esettanulmány nem fog sikerülni. Aztán legalább annyira meglepődtem, mint az az asszony, aki a szomszéd zipzáráját húzogatta az autó alatt, amikor a képzeletbeli képernyőmon megjelen egy vörös hajú, 160 cm-es, középkorú asszony, és a betegségeit is pontosan föl tudtam sorolni!

Nagy Szilvia

Gyakran előfordult velem, hogy nem tudtam elaludni, csak reggel 4 óra után. Az agykontrolltanfolyamon megtanultam többek közt az alváskontrollt. Minden este használtam, és azt tapasztaltam, hogy hatására egyre rövidebb idő alatt alszom el. Ma már bármikor el tudok aludni, ha akarok.

Nagy Zita (gyerekagykontrollos)

Beszámoló a tanfolyam két fele közti hét eredményeiről:

14 éve szedek rendszeresen altatót. Nélküle sem elaludni, sem az éjszakát átaludni nem tudtam. Az alváskontroll segítségével már az első éjszaka sikerült elaludnom. Egy hét után, a napi programozással, már 5–6 óra folyamatos alvást sikerült elérnem!

Migrénszerű fejfájásaim gyakorisága is csökkent. A fejfájáskontrollal sikerült a kezdődő fejfájás kialakulását megelőzőn. Igen figyelemre méltó, hogy 1 hét alatt 10–15 éve meglévő problémáktól szabadultam meg.

Nehrer György

Anyukámnak fáj reggel a háta. A gyerektanfolyamon tanult gyógyító technika segítségével néhány perc alatt elmulasztottuk!

Németi Balázs

Júniusban egyik este István barátom felhívott, hogy sürgősen segítsek. Egy kislány a kórházban fekszik, rendkívül súlyos állapotban, s ha hamarosan nem tér magához, akkor meghal. Baleset következtében vesztette el az eszméletét, és már hosszú ideje nincs észnél. Megígértem, hogy a jó Isten segítségével segítek. Este 10-kor laborszinte-

men megvizsgáltam a kislányt, majd 22 óra 20 perctől gyógyítottam. Éreztem, hogy 22 óra 28 perckor eszmélt. Küldtem neki energiát 1, 3, 6 és 9 óraker. Utána pedig minden este 8 és 9 óra között. A kislány teljesen felgyógyult, és semmi károsodás nincs a szervezetében! Másnap találkoztam István barátommal, és mondtam neki, hogy a kislány föleszmélt, most is jól van. Kérdezte, honnan tudom. Elmondtam neki megérzéseimet. Szaladtak a telefonhoz és hívták a kórházat. Érdeklődtek a kislány felől. A válasz az volt, hogy a kislány jól van, vígan beszélget az édesanyjával, az éjjel eszméletére tért. A tanárnője mondta később, hogy a kórház orvosai szerint isteni csoda történt. Szerintem is.

N. Gábor

Feleségemnek, aki régi agykontrollos, komoly allergiája volt, amely már múltóban van. Az orvosok nem tudták kideríteni az allergiás reakció kiváltóját, szinte minden étel és gyógyszer gyanúba került már okként. Feleségem újra és újra vészhelyzetben került kórházba. Kb. 1 hónapja ki kellett húzatnia egy fogát. Az ismerős orvosnő nem akarta kihúzni érzéstelenítő nélkül. Végül rábeszélésre megtörtént az agykontrollos érzéstelenítéssel végzett foghúzás. Az eredmény: fájdalommentes, komplikáció nélküli foghúzás! Az allergia már 2 és fél éve nem jelentkezik, feleségem egyre jobban van. Ezen fölbuzdulva most én is itt ülök a tanfolyamon.

N. Imre

A tanfolyam után azonnal hozzákezdtem a programozáshoz, hogy leszokjak a dohányzásról. Május 29-én volt a 45. születésnapom, és május 4-től mindennap programoztam legalább kétszer, hogy május 30-tól nem cigizek, megszűnik a cigaretta iránti vágyam. A meditáció során a következőket képzeltem el: az egyik képen a dátumot, 1991. május 30-át, s alatta egy doboz Sopianaet nagy, fekete X-szel áthúzva. Amíg ezt néztem, addig fölsoroltam magamban mindazt az előnyt, amivel a leszokás jár, pl. jó otthon a levegő, tiszta a tudóm, örül a családom, hogy a cigi árát hasznosabb dolgokra költethetem, és még sok más. A másik képen megjelenítettem, hogy cigivel kínálnak, s én visszautasítom, mondván: „Köszönöm, nem cigizek.” Azt is elképzeltem, hogy már nem nyúlok a cigi után, ha kínálnak, még a mozdulat is kitörlődött az emlékezetemből. Hihetetlenül hatásos volt, még ma is ámulok, hogy ilyen könnyen sikerült! Ezek után az üzletben úgy megyek el a cigis polcok mellett, mintha nem lenne ott semmi. Nem arról van szó, hogy akarattal elfordítom a fejem, hanem *eszembe sem jut* odanézni. Ez is fantasztikus, mert azelőtt mindig megálltam, és a kosaramba dobtam 2-3 doboz cigit. Fél éve már egyetlen cigit sem szívtam el, ráadásul könnyen, minden szenvedés és sóvárgás nélkül szabadultam meg tőle.

N. Lászlóné

1992 áprilisában végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Életem 53 esztendeje alatt – ha jól belegondolok – nem volt még részem ilyen élményben. Komolyan megfogadtam, hogy az ott tanultakat az elkövetkező években hivatásomból eredően is használni fogom, nem csak a magam hasznára.

Az utolsó nap esettanulmányai során számomra is teljesen megdöbbenő sikerekben volt részem. Társammal 4 esettanulmányt oldottunk meg, s mind a 4 szinte az utolsó szóig tökéletesen talált! A betegeknek nemcsak a küllemét, a meglévő testi elváltozásait, de a szokásait, a modorát is fölismertem. Társam a szó szoros értelmében több ízben majdnem lefordult a székről a csodálkozástól. Amint meghallottam az illető nevét és korát, bátran állíthatom, hogy abban a pillanatban színes mozgófilm formájában jelent meg előttem az eset. Fantasztikus volt! Tudom, hogy a tanfolyam legfőbb célja nem a sikeres esettanulmányok megoldása volt, de hogy mennyire igaz, és hogy valóban működik mindaz, amit e 4 nap alatt tanultunk, abban a sikeresen megoldott esettanulmányok még inkább megerősítettek. Köszönöm, hogy föltártatok előttünk egy ilyen valóban létező, működő, mindenki számára hasznosan elsajátítható világot.

dr. N. M. gyermekorvos

5 éve végeztem el az agykontrolltanfolyamot, ám az álomkontrollt sohasem használtam. Mégis, amikor szükség volt rá, működött! Tavaly nyáron egyik éjjel nagyon különösét álmodtam: napsütéses, szép, tiszta tájban kavargó, mocskos tavat láttam, amibe kristálytiszta vízű, sekély patakocska ömlött. Reggel furcsa, rossz érzéssel ébredtem, s emiatt nem is vittem el a 4 éves kislányomat az óvodába. Az aznapi ebéd okozta a tavalyi év legnagyobb ételmérgezését a magyar óvodákban és iskolákban. Utána 2 hónapig zárva tartott az óvoda, s kislányom több csoporttársa is kórházba került.

N. N.

Azt hallottam a tanfolyamon, hogy lehet fájdalom nélkül szülni, s én akkor eldöntöttem, kipróbálom. Sikerült! A szülés nem fáj, és utána sem szenvedtem a fájdalomtól. Így hát van egy „agykontrollbébi”, aki most 7 hetes. Ő a nagy siker, valamint az, hogy 4–5 hónappal a tanfolyam után elmaradt a halál utáni vágyam. Korábban, ha problémám volt, mindig meg akartam halni. Nem tettem ennek érdekében semmit, csak beszéltem róla, de ez is elég idegfejtő volt mindenkinek. Az édesapám így halt meg. Ő 13 öngyilkosági kísérletet követett el, s az utolsó sikerült.

Korábban, ha problémám volt, mindig meg akartam halni. Nem tettem ennek érdekében semmit, csak beszéltem róla, de ez is elég idegfejtő volt mindenkinek. Az édesapám így halt meg. Ő 13 öngyilkosági kísérletet követett el, s az utolsó sikerült.

N.-né

Eddigi agykontrollos eredményeim:

- 130 kg-ról 90 kg-ra fogytam.
- Az asztmarohamok (50 éven át fulladtam) megszűntek, jelenlegi gyógyszermennyiségem a korábbinak csupán 1–2%-a. (A körzeti orvos azt hitte, hogy elköltöttem.) Ennek öröme csak azért nem bukfencezem végig a Lenin körúton, mert átkeresztelték.
- Programoztam, hogy férjem ne szeresse az italt. Az elmetükre-technikával és a szubjektív kommunikációval elértem, hogy ha belekóstol, azt mondja: – Nem is olyan jó! – és leteszi. Inkább szörpöt iszik.
- A körmömet már nem rágom.
- A növényeimmel folytatott szeretetteljes beszélgetés következtében annyi volt a termés a kertemben, hogy alig győztem betakarítani.

- Unokám oltás okozta karfájását 2 perc alatt elmulasztottam.

A napi csoda valóban garantált! Ennek érdekében naponta háromszor megyek szintemre, alkalmanként legalább 10 percre.

N.-né Ica

1976-ban jobb lábam 2. ujjá eltörtött. Nagyon csúnyán forrt össze, s emiatt műtétet végeztek, melynek során eltávolítottak belőle egy darab csontot, így lábujjam jelentősen megrövidült. 1992 júniusában, az agykontrolltanfolyam 2. napján elkezdtem programozni az elmetükre-technikával, hogy a lábujjam visszajöj. Néhány hét alatt, férjem legnagyobb megdöbbenésére, egy jó centit nőtt.

Régebbi baleset miatt a jobb mellem feltűnően kisebb volt, mint a bal. Ezt is programoztam, és ma már gyakorlatilag egyforma méretű a kettő!

N. Sándorné, Debrecen

A tanfolyam óta úgy érzem, hogy életem egy kalandokkal teli, izgalmas utazás, amit nagyobb mértékben irányíthatok, mint eddig hittem. Néhány sikerélményem:

- A múlt év végén 100 ezer Ft 37%-os kamatozású OTP-hitel kamatmentes kölcsönre való „átváltását” programoztam. Sikerült!

- Éjszakai túrán voltunk a Mátrában, ahol is elveszett a trombita kb. 10 cm-es fúvókája. Másnap több kollégám kereste eredménytelenül. Valaki föladta a leckét: – Na, Évi, agykontroll! Ekkor elvonultam a táboron kívülre, leültem az erdőben és azt programoztam, hogy délután megtalálom, mégpedig minden turkálás nélkül. Egyszerűen megpillantom és felveszem. Azért fogom megtalálni, mert ezzel örömet szerzek, és fölkeltem az érdeklődést az agykontroll iránt. Pontosan így történt!

Nyul Istvánné

Bátyám 1996 szeptembere óta Németországban tanul. Hetente többször is beszélünk telefonon. Húsvétkor már több, mint 1 hete semmi hír nem jött felőle. A telefont nem vette föl, és nem is hívott. A szüleim már nagyon aggódtak. Anyukám megkért: „Nézd már meg agykontrollal, hogy mi lehet Krisztiánnal!” Bementem a szobámba, leültem, el-lazultam, majd laboromban megnéztem, merre jár a testvérem. Gyönyörű hegyeket láttam, s azt, hogy többedmagával kirándul. Üzentem neki, hogy telefonáljon. Még aznap fölhívott minket, és elmesélte, hogy kirándulni voltak a környező hegyekben!

N. Zsuzsa, Győr

Az országos matematikaverseny előtt 1 hónappal elkezdtem programozni, hogy jól szerepeljek. Az elmetükre-technikát használtam. Naponta megnéztem magamat a fehér keretes tükörben, és mint átveszem a díjat. A siker nem maradt el, 7. lettem!

O. Balázs, Győr

A tanfolyamon a kézlevitáció nekem nem sikerült. Kicsit le is törtem emiatt. De amikor itthon elnyisszantottam a kezem a körömágy felőli, érzékeny részen, szinte automatiku-

san szaladt ki belőlem az „elmúlt, nem fáj, nem vérzik”. Döbbenet tapasztaltam, hogy a vérzés és a fájdalom másodperceken belül megszűnt! Azóta már fölcsapott az olaj a kezemre, csaknem odaégett ujjamhoz egy bögre forró füle, s mindez fájdalom nélkül, nyomtalanul és gyorsan gyógyult.

A lábam öregujja tövén lévő csontkinövést – bütököt – az elmetükre-technika kitartó alkalmazásával visszafejlesztettem.

Többször kaptam problémámra pontos választ az álomkontroll segítségével.

Több évi hiábavaló kísérletezés után a legutóbbi pályázatomat 30 ezer Ft-tal díjazták.

Évtizedek óta dolgozom becsülettel, mindenféle dicséret nélkül, most miniszteri elismerésben részesültem.

Igen kényes, peres ügyben – tudtam, hogy nekem van igazam, de nem tudtam bizonyítani, s ügyvédem nem állt hivatása magaslatán – kétségbeesésemben szubjektív kommunikáció útján fordultam ellenfelemhez és annak ügyvédjéhez. Eredmény: a per gyorsan és a törvényes igazságnak megfelelően zárult. Ellenfelem nem élt vissza helyzetével.

O. Erzsébet

Ádám fiam 1997 augusztusában végezte el a gyerekgykontroll-tanfolyamot. Nem sokkal utána megcsípte egy darázs, amit nagy sírás követett. Eszébe juttattam, hogy birtokában van egy óriási lehetőség, illetve eszköz, amivel csökkenteni tudja a fájdalmát. Ekkor félhangosan mondogatni kezdte, hogy „elmúlt, nem fáj, nem csíp”. Ezt többször elmondta úgy, hogy közben a kezét a csípésen tartotta. Miután érezte és tapasztalta, hogy sikerült csökkentenie a fájdalmat, akkor lefeküdt az ágyra, összetette mindkét kezén a 3 ujját, és elképzelte, hogy egy pióca rátapad a darázscsípésre és kiszívja a mérget. Ezt követően csak a szúrás pontja látszott, de nem fáj és nem dagadt be! Azóta többször is sikeresen használta ezt a módszert, mivel akadt olyan nap, amikor egyszerre két darázs is megcsípte, pontosabban megszurta.

Ádám életében a délutáni alvás mindig is gondot jelentett. Amikor lefektettük, csak forgolódott az ágyában és nem tudott elaludni. Programozta kisebb terveit úgy 5–10 percen át, de még ezután sem jött álom a szemére. Ekkor felhívtam figyelmét az alvaskontroll-technikára. Javasoltam, próbálja meg, hátha sikerül. Megpróbálta. 5 perc sem telt bele, és az éberségtől addig elaludni képtelen kisgyermek már szuszogva járt az álmok országában.

Orosz Tamás

Ismétlők vagyunk, óvónőként egy csoportban dolgozunk. Karácsony előtt aranyesőág hajtásával kísérleteztünk a gyerekekkel. 2 vázába helyeztük az ágakat. Ez egyik vázára piros szívet is ragasztottunk, s a benne lévő ágakat naponta, körbeülve, szeretettel kezeltük. A szeretett ágak karácsonyra kivirágoztak, a másikkak csak leveleket hoztak. Nagyszerű érzés volt nekünk is, de főleg a kicsiknek. Egyébként ismerik és nagyon szeretik a *Vidám Tapsi és Mérges Tapsi* című, agykontrollos mesét és a kazettát is.

Óvónők, Esztergom-kertváros

Nagy sikeremnek tekintem, hogy több éve halogatott műtétnek merem alávetni magamat. (Nőgyógyászati nagyműtétről van szó.) Rendkívül gyorsan gyógyultam utána, mi több, az operációt követően, az első 1–2 nehéz nap után, már betegnek sem éreztem magam! Ott, a kórházi ágyon, naponta többször programoztam. Lelki szemeimmel egészségesnek, erősnek és vidámnak láttam magam. Ám nem csupán magamat, hanem szobatársamat is, akivel egyszerre operáltak. (Ugyanazon a napon, ugyanabban az órában.) Nagyon jó barátságba kerültünk. A vizitnél az orvosok a következő szavakkal jöttek be a szobánkba: „Hol vannak a betegek? Nem létezik, hogy a hölgyek 2 napja lettek műtve! Ide öröm bejönni! Maguk mindig vidámak!”

A nyár folyamán több családi probléma is adódott körülöttem, és szinte megfeledkeztem arról, hogy mi mindenre jó az agykontroll. Régebben mindig megviseltek a gondok. Valószínűleg a nyáron jelentkező stressz miatt, s mert elhanyagoltam a rendszeres relaxálást és öngyógyítást, most, szeptember elején, nagy fájdalmakkal jelentkezett be újra az ízületi gyulladásom... Immár azonban boldogan írhatom, hogy az elmúlt 1 hét során rengeteget javultam. Természetesen naponta programoztam ennek érdekében.

Páll Istvánné

Sohasem szerettem a tesiórákat, kész kinszenvedés volt számomra. A héten beprogramoztam, hogy könnyednek érzem magam, és mivel tudtam, hogy kosarazni fogunk, azt is programoztam, hogy annyi kosarat dobjak, ahány helyzetem lesz. Eredmény: 15 perc alatt 11 találat. Én, akinek eddig még csak helyzete sem volt! Végre szerettem tesiórán lenni.

P. Andrea

A tanfolyamot 1994-ben végeztem. Azóta ennek köszönhetően egy sor nagy sikert értem el. Többször megcsináltam a testlevitációt, s nyugodtan kijelenthetem, hogy családomnak anyagi jólétet teremtettem az agykontroll segítségével. Az anyósom olyan súlyos alkoholista volt, hogy naponta megivott fél, de néha 1 liter pálinkát is. Kigyógyítottam belőle az ultrán tanult programozott vízzel! Én magam 25 év után elhagytam a cigarettázást, már 4 éve nem dohányzom.

Pápai János

4 éve végeztem el a tanfolyamot. A 2. hétvégén, az utolsó gyakorlat alatt, amikor önmagunkat is elképzeltük alfában, egy pici, fényes csillagot láttam a hasamban. Tudtam, megéreztem, hogy csak a babánk lehet, pedig még csak 1 hete foganhatott meg. Kiderült, hogy igazam volt. A terhesség alatt gyakran hallgattam a *Bölcső* című kazettát. Fájdalommentesen szültem meg gyermekem! A baba kéthetesen fölismerte Vivaldi *Négy évszak* című zenéjét (ez az említett hangkazetta alapzenéje). Kisfiam nagyon fogékony, értelmes, 3 és fél éves, és tegnapelőtt tanult meg magyar kártyával pasziánszozni.

Papp Andrea

Szülész-nőgyógyász szakorvosként egy 12 éve fent lévő, méhen belüli fogamzásgátló eszközt (spirált) kellett eltávolítanom. Mivel a jelzőszálat a hüvelyben nem lehetett látni, műtőben, altatásban – ultrahangkontroll mellett – hagyományos módon (méhkaparás formájában) kíséreltem meg az eszköz eltávolítását. Sikertelenül. Ekkor egy speciális biopsziás műszert kaptam a kezembe, melyet bevezettem a méh üregébe. Szememet lecsukva képzeletben lekicsinyítettem magamat, és gondolatban a biopsziás fogó végére, a méh üregébe mentem, ahonnan jól át tudtam „tekinteni” a „terepet”. Vizualizáltam célomat, majd zártam a műszert, s kihúztam a méhből. Kinyitottam a szememet, s az eltávolítandó eszköz, a spirál, ott lapult a fogóban! Sikerült! Megjegyzem, olyan műtősnő segített nekem, aki velem együtt végezte el az agykontrolltanfolyamot.

dr. Papp Gábor, Győr

1991-ben mentem férjhez. 1992-ben úgy döntöttünk, hogy kisbabát szeretnénk. Egy teljes évig azonban nem jött össze a gyerek. Ekkor derült ki, hogy férjemnek olyan urológiai elváltozása van, ami elzárja a spermiumok útját. A vizálatnál egyetlen életképes spermiumot sem láttak a mikroszkóp alatt! Megműtötték, de ennek hatására sajnos csak minimális változás következett be. Ekkor jött orvosi tanácsra a művi megtermékenyítés, ami nem járt sikerrel, csak lelki megpróbáltatással...

2 éve vettünk részt férjemmel a nyíregyházi agykontrolltanfolyamon. Az ott megtanult elmetükre-technikával és a laboratóriumban végzett programozással próbálkoztunk. Férjem sokszor azt képzelte el alfában, hogy ostorral hajtja a spermiumait, így készletti őket gyors mozgásra. Én az elme tükrében vizualizáltam, ahogy kilépünk a klinika ajtajából, kezünkben a pici, kint várnak a szüleim, és örömkönyök hullanak a szemükből. Kıtartóan programoztam, mindennap, elalvás előtt, valamint napközben is, amikor jutott rá időm. Mély tudatszinten, egy ismerősöm segítségével, irányított meditációban kicseréltük a petevezetékeimet, majd a méhet és annak nyálkahártyáját is megerősítettük.

1997 októberében fogant meg a mi pici Manókánk! Kisfiam, aki a Menyhért névre hallgat, 9 hónapra rá, hál' Istennek makkegészségesen jött a világra!

Pappné Papp Szilvia, Nyíregyháza

1993-ban végeztem először agykontrolltanfolyamot. Eleinte csak relaxáltam, később fölismertem, hogy az agykontrollal olyan eszköz került a kezembe, ami maga a mesebeli varázspálca! Gyakorlatilag csakis tőlem függ, hogy mi teljesül a vágyaimból. Amióta az agykontroll eszközként beépült az életembe, számomra bizonyosodott, hogy a környezetemben lévő emberek elsősorban a kisugárzásokomért tisztelnek és szeretnek, illetve keresik a társaságomat.

4 évvel ezelőtt a kutyánk anyai örömök elé nézett. Az állatorvos megvizsgálta, s közölte, hogy 2 kölyök várható húsvét tájékára. Laboromban én is megvizsgáltam a kutyust, de a hasában egyetlenegy kutyakölyköt sem láttam. Ezt persze azonnal elújságotlam a férjemnek, aki – bár végzett agykontrollt – félreérthetetlen mosoly kíséretében azt javasolta, hogy bízzuk ezt a szakemberre. Láthatóan a kutya is neki adott igazat, mert a hasa szépen nőtt, az emlői is duzzadtak. Elérkezett húsvét, s az egész család

izgalommal várta a nagy eseményt. Ám a szülés helyett a vizslánk hasa pár nap alatt leapadt, mint a lufi, s emlői visszafejlődtek. Mint kiderült, csupán álterhes volt!

Engem ez a sikeres diagnózis nem nagyon lepett meg, mert abban az időben a rendszeres esettanulmányoknak köszönhetően, amelyeket nem mindig beteg embereken végeztem, egyre több sikerem született. Szinte valamennyi technikát kipróbáltam. Sorra vettem őket, s amelyik jól bevált, azt előszeretettel használtam, mindig attól függően, hogy a cél elérése mennyire volt sürgős számomra. Rájöttem, hogy a motiváció alapvetően fontos tényező.

Még 1997-ben történt, hogy a reggeli bevásárlásból hazatérve észrevettem, hogy hiányzik a pénztárcám. Tűvé tettem érte a váltáskamat, az autót, töprengtem, ám eredménytelenül. Hirtelen eszembe jutott, hogy még a jogosítványom is a pénztárcámban lapul, nélküle pedig egy lépést sem tehetek az autóval. Rohantam a fényképészhez, a nyomtatványboltba, az orvosi vizsgálatra, majd a rendőrségre. Elkészült a friss jogosítvány. Jókedvűen ballagtam hazafelé. Otthon aztán már eszembe jutott, hogy leüljek és relaxáljak. Szintemen azonnal bevillant a zöldséges kosár képe. Természetesen valóban a gyümölcsök között csücsült a pénztárcám... Azóta nekem örök tanulság: gondolkozni nyugodtan, alfabán, nem pedig bétában és sebtében érdemes.

Legkisebb gyermekem betöltötte a 8. életévét, így megszűnt a főállású anyasági státuszom. Munkaügyi nyilvántartásba vettem. Munkához jutásom érdekében már korábban elkezdtem a programozást, rendszeresen, naponta többször, a következő módon.

Pohárvíz-technikával megkérdeztem, hogy melyik a számomra legmegfelelőbb terület. A válasz igen hamar megérkezett: segítő tevékenység. Ezt követően elmetükre-technikával elképzeltem magam, amint boldogan írom alá a munkaszerződést, és hallom: „Pontosan téged kerestünk, éppen rád van szükségünk!” Képzetelemben büszkén lobogtattam a bankkártyámat, örülve annak, hogy jól megfizetnek a munkámért. Láttam és hallottam, hogy a családom örül sikereimnek és boldogan várják az élménybeszámolómat. Láttam magam, amint könnyen és gyorsan tanulok, büszke vagyok magamra, hogy mennyire friss és befogadó az elmém. Ellazult állapotban többször mondogattam magamban, hogy: „A megfelelő időpontban megtalálom és megkapom azt a munkát, amelyben az én képességeimre nagy szükség van, ahol én is minden szempontból jól érzem magam, ahol fejlődhetek, mindenki hasznára. És ez így van.” S hogy sürgessem vágyam beteljesedését, vettem magamnak egy habfehér, divatos munkaköpenyt. A Munkaügyi Központban havonként egy meghatározott napon kellett jelentkezni. Júniusban véletlenül (?) 1 nappal később mentem, amikor is azt láttam, hogy hatalmas tömeg várakozik az épület folyosóján. Érdeklődésemre közölték, hogy most helyben lehet megpályázni azokat az állásokat, amelyeket egy fogyatékos szakmára képző alapítványi iskola hirdetett meg. Ettől a hírtől teljesen derűsnek, nyugodtnak és magabiztosnak éreztem magamat. Megírtam az önéletrajzomat, amiben a leghosszabb mondat ez volt: pedagógusi pályára jogosító szakképzésem még nincs, de 1993-ban agykontrolltanfolyamot végeztem, mert számomra nagyon fontos a pozitív életvitel, és mindenképpen segítő tevékenységet szeretnék folytatni, ilyen helyen óhajtok munkát találni.

Az első felvételi meghallgatás előtt szintemen elképzeltem, hogy a beszélgetés alatt úgy viselkedek, hogy a legelőnyösebb tulajdonságaim derüljenek ki. A felvételiztető úr hamarosan főlshajtott: végre valaki, akiből nem harapófogóval kell kihúzni a szót! És így búcsúzott: Asszonyom, ha nem találtam volna Önnek megfelelő munkát, akkor kitaláltam volna egyet.

Ezután már fölgyorsultak az események. Szeptembertől gyógypedagógiai asszisztensként dolgoztam. A munkával párhuzamosan tanultam. A továbbképzés első napján följánlottak egy olyan lehetőséget – persze ezt is tanulás árán –, ami régóta a szívem vágya, önismereti és személyiségfejlesztő tréner lehetek.

Számtalan agykontrolltechnikát – pl. elmetükre-technika, pohárvíz-technika, villám-olvasás, szubjektív kommunikáció, háromujj-technika – a szorgalmas tanulással együtt alkalmazva, tavaly felsőfokú szakvizsgát tettem, és megszereztem az önismeret- és személyiségfejlesztő tréneri képesítést is. Minden jegyem 5-ös lett!

A rendszeres relaxálásnak és a pozitív gondolkodásnak köszönhetem, hogy bár 43 éves múltam, sokkal fiatalabbnak hisznek az emberek. Sokkal jobban érzem magam a bőrömben, mint 20 éves koromban! Reggel nyugodtan ébredek, mert tudom, hogy mindennap azt kapom – és ez pozitív és negatív értelemben is igaz! –, amit megérdemltem.

Minden agykontrollos társamnak javasolom, hogy gyűjtse a látszólag pici sikereit is, mert ezekre építve, ezektől megerősödve lehet vállalkozni nagyobb, merészebbnek tűnő célok elérésére is.

dr. Paróczainé, Klári

Bizonyos kényszerítő okok miatt el kellett adnom a telkemet, ami gyönyörű fekvése miatt különösen a szívemhez nőtt. Legalább 1 évig költöttem a pénzt a hirdetésre, mire rájöttem, hogy hirdetem ugyan, de igazából nem tudok tőle megválni, mert szeretem. Előbb tehát ettől az érzéstől kellett megszabadulnom.

Programozás közben azt láttam, hogy egy sötétkék kocsi áll a telkemen, ami az új tulajdonosé; a vételárat a sarkunkon álló OTP-ben veszem föl; egy bizonyos nyári ruhában vagyok; s a sikeres üzletkötés után kiállok a sarokra és háromszor azt kiáltom: „Emberek! Eladtam a telkemet!” Hirdettem tovább és kitaróan programoztam. Nagypénteken megjelent egy érdeklődő, s mindjárt jelentős foglalót adott, hűsvét után pedig kifizette a teljes vételárat. A vevőnek természetesen sötétkék kocsija van... Mikor a pénzt az előre programozott OTP-ben kifizette, nagyon hűvös volt a délelőtt, még meleg holmiban is dideregtünk. Mire minden formasággal végeztünk, kisütött a Nap, meglepően meleg lett. A vevő meghívott ebédre. Hazaugrottam, hogy nyári ruhát húzzak. Ebédnél vettem észre, hogy épp abban a ruhában ülök az asztalnál, amit szintemen „láttam”. Ebéd után aztán természetesen kiálltam a sarokra, és 3-szor azt kiáltottam: „Emberek! Eladtam a telkemet!” Mire megszólalt mellettem egy hölgy: „Hát itt mindenki megőrült?”

Eseményeket már elég nagy sikerrel tudtam és tudok programozni, de testi elváltozások eltüntetésében és betegségeim gyógyításában képtelen voltam átűtő sikerre. Hosszabb ideig tartó fülgyulladásom programozásával ugyan csodálatos módon sikerült elkerülnöm a fenyegető műtétet, de az eredmény még nem 100%-os, és több kisebb problémám is van. Kutattam, kerestem, hogy miért nem tudom a testi gyógyulásomat

programozással elérni. Mély szinteken kiderült, hogy azért nem, mert gyermekkori sérelmek miatt ebből a szempontból kisgyerek maradtam, és ennek megfelelően valójában csak vártam a külső megmentőt. „Segítsetek, mentsetek meg, gyógyítsatok meg!” – kiáltoztam, hogy ebben a vonatkozásban ne kelljen felnőtté válnom. Jól esett volna egy külső támasz, nem akartam egyedül lenni a problémámmal, 4 éves kori énemmel. Mikor ezt megértettem, hirtelen felnőtté váltam! Most már erős vagyok egyedül is, úton a teljes gyógyulás felé.

Hogyan szüntetem meg túlzott étvágyamat, kényszeres esti nassolásomat és csokoládémádatomat? Évekig szenvedtem ezektől, és minden technika csődöt mondott, amit ezek megszüntetésére kipróbáltam. Végül, hihetetlenül csodálatos érzés kíséretében, egy csapásra mind megszűnt! Szinte provokálom már magamat csokival és az előbb említettekkel, még sincs semmi, de semmi vágyam irántuk! Nem esem vissza, nem is nehéz, erőlködnöm sem kell. Ez úgy sikerült, hogy mély szinten, alfában, kutatni kezdtem az érzelmi indokot, vajon miért is csinálom mindezeket, amikor „rendes énem” valójában nem akarja. „Rendes énem” nem akarja? Hoppá! Akkor kell lennie egy másik énrészemnek is, aki viszont akarja! Meg is találtam lényemnek egy olyan felét, aki gúnyosan az arcomba nevetve „bohóckodott”, kitért minden komoly elhatározás elől, és csak azért is csinálta. Tovább kutatva, Károly bácsi segítségével (ő a tanácsadóm, aki a valóságban egy magyar származású, venezuelai agykontrolltató és orvosprofesszor) rájöttem, hogy kisgyermekkori énem, akit sokat bántott egy mostohaapa, ily módon lázad. Deviáns akar maradni. Megmutatja, hogy kell neki egy terület, ahol ő parancsol, ahol ő dönti el, hogy mit tesz, ahol szemben állhat a felnőttekkel és a „rendes”, felnőtt énemmel. Érdekes módon már ettől a puszta fölismeréstől (nagy zokogás és lelki megrázkódattatás kísérte) magától eltűnt ez a gunyoros kobold! Megszűnt, percek alatt eloszlott! Azóta óriási mértékben megnőtt a felelősségérzetem önmagam iránt is. Idősebb koromban így lettem részlegesen „felnőtt”.

Károly bácsi, a tanácsadóm, előérzet vonatkozásában mindent pontosan jelez előre. Legutóbb egy Lajos nevű férfiről mondott igen aktuális információt. 2 hét múlva derült ki, hogy minden úgy történt, csak éppen egy másik Lajossal... (De ez már egy másik történet.)

Pásztor Debóra, Budapest

Gyakran használom laboratóriumomat a tanulástól kezdve a gyógyításig sok mindenre. Legutóbb nagyon fáradtnak éreztem magamat, és nem volt kedvem tanulni. Apukám javaslatára ellazultam, laboromba mentem, és ott fölidéztem, mi is hangzott el aznap az iskolában a tanítási órákon. Óriási volt, hogy még azt is „láttam”, hogy ki mit csinált az óra alatt. Két perc alatt lejátszottam magamnak egy-egy tanórát, azután már csak a házit kellett megírnom, és mindent tudtam!

Az elmúlt tanév végén 4-esre álltam matekból. Szerettem volna javítani, mert nagyon vágytam arra, hogy év végén jutalomkönyvet kapjak az iskolától. Ehhez arra volt szükség, hogy minden tantárgyból 5-öst kapjak, és közülük legalább 5-ből dicséretes is legyenek. Elkezdtem programozni háromujj- és elmetűkre-technikával. Ennek eredményeként először megnyertem az iskolai, negyedikes matematikaversenyt, s az országos le-

velezős versenyen a 960 induló közül a 23. helyen végeztem. A tanévvégi záródolgozatom is 5-ös lett. Így másfél hónap alatt nemcsak javítanom sikerült, hanem 8 tantárgyból kaptam dicséretet, és kitűnő tanulóként átvehettem a könyvet!

Pétercsák Réka, Győr

Fiammal és özvegy édesapámmal élek. Édesanyám tragikus halála után megromlott a kapcsolatom édesapámmal, beszélgetéseink gyakran torkollottak vitába. (Válasom előtt is mindig vitatémákat kerestem.) Sajnos édesanyám halálának az okát bennem keresi. Az agykontrollanfolyam elvégzése óta teljes harmónia honol a lelkemben és szeretet a szívemben. Megfelelően tudom kezelni édesapámat, és kialakult bennem iránta a 100%-os türelem és megértés. Életemben most már nem a problémákat keresem, hanem azok gyors megoldását, és kerülöm a vitákat. Jól működik a hatodik érzésem és a kreativitásom is. Megszépült az életem!

Piroska

1994-ben végeztem el az agykontrollanfolyamot. Azóta rendszeresen meditálok, és használom a technikákat. Rengeteg segítséget jelent az élet minden területén!

A legizgalmasabb sikerem 1997-ben történt, amikor beleestem a vízóraaknába, és annak vaslap fedele dárdaként vágódott a combomba. Hatalmas seb keletkezett, amiből patakokban ömlött a vér. Miközben kimásztam az aknából, ijedtemben hangosan kiabáltam: „egyre jobban vagyok, egyre jobban vagyok”, ugyanis a vér látványától az ájulás kerülgetett. A lakásba érve kezemet a seb fölé tettem, és hangosan ezt mondtam: „nem fáj, nem vérzik, gyógyul!” Abban a pillanatban elállt a vérzés!!! Három ujjamat összeérintve becsuktam a szemem, és föl tettem tudatalattimnak a kérdést:

- Szükségem van-e orvosi ellátásra?
- Igen! – érkezett az azonnali, gondolati válasz.
- Mentőautóval vagy HÉV-vel menjek?
- HÉV-vel, mert az Aszódon történt baleset miatt jelenleg nincs szabad mentő.

(Utóbb kiderült, valóban ez volt akkor a helyzet.)

Még mindig a háromujj-technikával azt programoztam, hogy a vérzés ne induljon el, amíg be nem érek a sebészetre. Ahogy átléptem a sebészetre küszöbét, szívrogni kezdett a vér. Az orvos nem akarta elhinni, hogy ekkora sebbel a combomon nem mentő hozott, hanem a saját lábam.

A szennyezett seb – a sebész jóslata ellenére – gyulladás és fájdalom nélkül, napok alatt begyógyult. (16 ötéssel kellett összevarrni, és a vas milliméterekkel a forgóm előtt állt meg.)

A legutóbbi sikerem 2000 augusztusában történt. Az ultrahangvizsgálatkor rosszindulatú daganatot találtak a májamban. Februártól júliusig kemoterápiás kezelést kaptam. Ez idő alatt napi 3–5 alkalommal azt programoztam az elmetükre-technikával, hogy a daganatok egyre kisebbek. A kezelésekkor alatt, amikor a kemoterápiás szer az infúziós palackokból az ereimbe folyt, azt képzeltem el, hogy a vegyület pirosra festi a daganatsejteket, hogy az immunrendszerem katonái – a fehérvérsejtek – könnyen föl ismerjék és

izgalmas küzdelemben elpusztítsák őket. Képzetelemben természetesen mindig a fehérek győztek. Ennek következtében a kezelés végére már egyre kevesebb elpusztítandó, piros ellenséget találtam szintemen.

Mi lett mindennek az eredménye? A 4 daganatból 2 teljesen eltűnt! A 4 cm-es 2,5 cm-re csökkent, a másik alig látszott. Az orvosom a kezelés folytatását javasolta. Ehelyett kértem 1 hónap haladékot. Naponta 5–6 alkalommal vizualizáltam az elmetükre-technikának megfelelően, hogy az orvosom vizsgál az ultrahanggal, és a végén ezt mondja: „Nem hiszem el, amit látok! Nincs itt semmi!” Pontosan így történt!!! A végén még hozzátette: „Nem tudom, mit csinált, de abba ne hagyja!” Említést érdemel még, hogy a kezelések alatt egyszer sem lettem rosszul!

Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy a programozás mellett sokat és elmélyülten imádkoztam is a gyógyulásomért, és számtalan barátom, ismerősöm is programozott és imádkozott értem. Szívből köszönöm mindenkinek, aki segített!

P. Judit

Sokáig küldtem üzenetet valakinek, a kívánt eredmény mégsem jelentkezett. Pohárvíz-technikával megkérdeztem, hogy miért nem hatékony az üzenetküldésem. Másnap azt álmodtam, hogy eskimó nőként ülök egy kellemesen meleg kunyhóban. Világít a barátságos tűz, és úgy lépnek be a hazaérkezők, hogy odakünn szép szavakkal melegítik az ajtót, mire az megolvad és kinyílik. Fölébredve rögtön tudtam, hogyan üzenjek, hogy bejussak a „kunyhóba”, vagyis az illető védőburájába. Üzenetem eddig is jóindulatú volt, ám ezután még nagyobb szeretettel „kopogtattam az ajtón”. Így már hatottam rá!

Számomra nagy tanulsággal zárult a következő esetem. Több éven át programoztam reggelenként, hogy észreveszem a tőlem segítséget kérőket. Ez volt az egyik leghatásosabb programom. Rövid idő alatt szinte az egész rokonságom és számtalan ismerősöm igényelte valamilyen formában a segítségemet. Itthon is végeztem a dolgomat, de rövidebb idő alatt kellett megoldanom a feladataimat, mint eddig, hogy maradjon időm segíteni. Júliusban már meg sem bírtam mozdulni, nehogy dolgozni. Gerincsérvem lett, olyan fájdalommal, hogy még az ellazulás sem ment. Az orvos első menetben tüneti kezelést, fájdalomcsillapítást javasolt. 2 héten keresztül csak perceket tudtam aludni a fájdalomtól. A pohárvíz-technika azonban most is kiválóan működött. Kérdésemre, hogy mi okozta a betegségemet, a következő válasz érkezett: „Nyakadba vetted a világ baját. Tudj nemet is mondani!” Szót fogadtam. Azóta már – udvariasan ugyan, de – elhárítok néhány kérést. Nem én rohagálok munkát szerezni az ismerőseimnek, hanem javaslom nekik, hogy adjanak föl hirdetést a városi televízióban. Az eredmény az ő szempontjukból ugyanaz, de az enyémről nem. A betegségem természetesen elműlt.

Végül az esettanulmánnyal kapcsolatban: igazi sikerélményem kb. 2 éve van, amióta megfogadtam, amit a tanfolyamon javasolt az oktató, nevezetesen azt, hogy nagyon lazán, szinte részeg fecsegőként mondjuk ki rögtön az első gondolatunkat, érzésünket. Azóta én mindent azonnal kimondok, mihelyst felötlik, s nem bírálom felül. Nem tartok szünetet, szinte egyfolytában beszélek, mint a rutinos rádióriporter. Ezzel a fecsegős módszerrel szinte tökéletesen sikerülnek az esettanulmányok!

P. Klára

A tanfolyamon hallottam, hogy az életünkben előforduló csapásokból is érdemes erőt merítenünk. 2 éven belül 3, számomra nagyon kedves embert veszítettem el.

1995 telén, 67 éves kolléganőmet megoperálták. Kiderült, hogy végső stádiumban lévő epehólyagrákban szenved. Megkérdeztem a főorvost, meglátogathatom-e Jucikát, aki akkor már kómában volt. Az orvos ugyan engedélyt adott, ám hozzáfűzte, hogy hiába megyek be, mert a betegnek már csak órái vannak hátra. Bementem, lekuporodtam az ágyához, megfogtam a kezét és halkán beszéltem hozzá. Elmondtam Jucikának, hogy nagyon szeretem, és köszönök neki mindent, amit kaptam tőle, amire megtanított. Ő pedig – miközben a szeme változatlanul csukva maradt – kétszer is fölemelte a kezemről a kezét. Éreztem, hogy mindent tud, még a gondolataimat is érzi. Elkészönt. Ez az asszony, miután fölnevelte 2 gyermekét, fölnevelte 2 unokáját is. Sokszor mondta nekem, hogy „nem bírja megemészteni”, hogy így alakult az életük...

1996 őszén édesapám már 4 hónapja haldoklott. Prosztatarákban szenvedett, ami miatt 1 évvel korábban megoperálták. Ismertük a szövettani eredményt, ám kértük a főorvost, ne mondja meg apukának, hogy rákja van, csak annyit mondjon, hogy daganata van és kezelni fogják. Így is történt. Meg akart gyógyulni és nagyszerűen érezte magát. Dolgozott, remek kondícióban volt, ügyelt arra, hogy egészségesen éljen. Egy kisebb papírrát, így szólt apukámhoz: „Tudja-e, hogy az Ön betegsége ugyan gyógyíthatatlan, de azért jó esélyei lehetnek?” A következő héten apukám már nem evett. Teljesen összeroskadtt. Mindeközben én végig gyógyítottam, üzentem neki, mindent elővettem, amit az agykontrollon tanultam. Kórházba került. A 4 hónap alatt mindennap elmentem hozzá. Etettem, simogattam, masszíroztam és beszélgettünk, beszélgettünk. Főlelevenedett benne az ő gyerekkora, bennem is az enyém. S végre itt, a halálos ágyán, olyan közel kerültünk egymáshoz, ahogy közös életünkben kellett volna... Itt már csak őszinte szavak vannak, szeretet, simogatás, könnyek és pici mosolyok. A halálról beszélgettünk. Nekem sem volt könnyű mosolyogni, de neki aztán igazán nehéz, mert aki haldoklik, az nagyon magányos. Egyedül kell megbirkóznia az ismeretlennel.

A halála napján ugyanúgy bementem hozzá, mint addig mindennap. Akkor már 2 napja eszméletlenül feküdt. Éreztem, hogy búcsúznunk kell, és lekuporodtam az édesapám 45 kg-os testéhez. Megfogtam a kezét, és suttogva – inkább csak ösztönös fél-szavakkal – elbúcsúztam tőle. Ő – holott eszméletlen volt! – kinyitotta a szemét, mozgott a szája és fölemelte a kezét. Ekkor távozott el...

Még nagyon friss a régi, családi barátunk elvesztése is. Tomi belefogott egy jónak ígérkező vállalkozásba. Az üzlettársa viszont úgy becsapta, hogy örülhetett, hogy csak a befektetett tőkét veszítette el... Szegény barátunk viszont nem tudta ezt földolgozni. A családja előtt elhallgatta a kudarcát, pedig ők érezték a bajt, sőt fölajánlották a segítségüket is. Mindhiába. Nem osztotta meg velük a gondját. Nyirokrendszeri rákja lett, ami 4 hónap alatt teljesen elhatalmasodott rajta. A halála előtti napokban is meglátogattuk. Már teljesen kábult volt a morfiumentől. A társaság többi tagja félfénken – félig sírva a látványtól és az emlékektől –, bénultan állt az ágy lábánál. Megfogtam Tomi kezét, és nagyon halkán beszéltem hozzá. Kinyitotta a szemét, és ezt mondta: „de jó nektek!” Ettől a mondattól rádöbentem valamire. Igen, de jó nekünk, mert mi még helyrehozhatunk mindent, amit valahol és valamikor elrontottunk!

A legmélyebben azon töprengtem el, hogy mennyire mi okozhatjuk magunknak a betegségeinket... A sorsunk a jelek szerint a saját kezünkben van. Istentől szabad választási lehetőséget kaptunk. Csak élnünk kell vele. Szívvel élni.

P. Klára

47 éves közgazda, 3 gyermek apja vagyok. 1995 májusában végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Kétszer operáltak daganattal, harmadszorra, idén tavasszal, sugárkezelést kaptam. Ebben az időben nagyon jól tudtam használni a tanfolyamon tanultakat. Segített ebben Simonton doktor *Gyógyító képzelet* című, a Silva-módszerre épített, kitűnő könyve is, amit daganatos sorstársaimnak tiszta szívből ajánlok. A fehérvérsejtlovagok fergeteges rohamai képzeletemben lekaszabolták a jól felismerhető, szürkés-rózsaszín daganatsejteket. Az elme tükrében a kontroll CT-t elemző 3 orvost képzeltem el, akik nem találták a daganatokat, és emiatt aztán gratuláltak nekem. Pontosan ez történt! Kezelőorvosom csodálkozott, hogy milyen kevés mellékhatással úsztam meg a sugárkezelést. Azóta is jól érzem magam.

P. László, Dunakeszi

8 éve vagyok beteg. Hosszú a listám: foglalkozási ártalomként C hepatitis vírusfordozás; ennek kapcsán májbiopszia; veseműtét; nőgyógyászati műtét, majd bélpanaszok; érvarrat lecsúszott, majdnem elvéreztem, emiatt újra műtét; 1 év múlva ismét összenövések miatt, rosszul sikerült, újabb műtét; 2 hét múlva újraoperálás, vastagbelem felének eltávolítása... Azóta egyre több panasz, állandó félelem, szorongás, depresszió, folyamatos hátfájás, gerincdeformáció. Rengeteget imádkoztam. Mondtam, legyen meg a Te akaratom, de nagyon szeretnék meggyógyulni.

A keresztfiam járt szeptember elején agykontrolltanfolyamra, és én szerepeltem az általa feladott esettanulmányban. Azonnal sokkal jobb állapotba került a hasam, de én csak utólag tudtam meg ennek az okát. Aztán én is elkezdtem – a könyv alapján – programozni. A laboratóriumi szobámban Jézust képzeltem az ágyam mellé, ahogy rám teszi a kezét, benyúl a hasfalamon, gyógyítja a májamat, a beleimet, aztán a hátam izmait, majd a homlokom aggodást jelző ráncait simítja el és újra tanítja nekem az életet. És most figyeljete! Azóta jártam májvizsgálaton, s negatív a vírusvizsgálat és normálisak a májfunkciós laborértékek! Az is kiderült, hogy mi okozza a hasmenést: ételallergia! Vigyázok az étrendemre, s már nincs hasmenésem! Kezembe került az *Izomkontroll* című könyv, aszerint tornázom, s azóta sokkal jobb a hátam állapota is! Most pedig itt ülök a tanfolyamon, és megtanulok valamit, ami olyan, mintha újratanulnám az életet.

P. M.

Leírom életem sikertörténetét, amely 1993 őszén kezdődött. Sikertelen házasságaim és egyéb kudarcaim elkeseredetté, önbizalmatlanná tettek. Elégedetlen voltam önmagammal és az egész világgal. Úgy éreztem, mindenki csak engem bánt, engem akar kihasználni. Mogorva és tüskés lettem, gyűlöltem mindent és mindenkit. Életemben az egyetlen fénysugarat kisfiam jelentette. Idegnyugtatókon éltem, és gyakran néztem a pohár

fenekére. Teljesen padlón voltam. Lelkileg és anyagilag oly mélyre süllyedtem, hogy tehetetlenségemben újra és újra sírógörcsöt kaptam. Barátnőmnek köszönhetően ismerkedtem meg az agykontrollal. Elolvastam az *Agykontroll* és a *Gyógyíthatasz* című könyveket. Kétszer 50 napot áldoztam a módszer elsajátítására. Elkezdtem odafigyelni magamra és a környezetemre, s fokozatosan megnyugodtam. Leszoktam az italról és a gyógyszerekről. Megváltoztattam a környezetemhez való viszonyulásomat, és ezt a körülöttem levők is észrevették.

1994 tavaszán nőgyógyászati és egyéb orvosi vizsgálatokra mentem. Az orvos közölte: „Asszonyom, ön változó korba lépett. Úgy néz ki, hogy végleg elmarad a menstruációja, továbbá miómát találtam a méhében, s a laborvizsgálat kezdődő cukorbetegség jeleit mutatja.” Egy kicsit elkeseredtem, de elhatároztam, hogy nem adom meg magam. A fölírt gyógyszereket nem váltottam ki. 30 napon keresztül, minden este legalább 1 órán át, programoztam gyógyulásomat. Konkrétan a következőket tettem: színtemre mentem, majd elképzelttem, hogy méhem egy alulról zárható helyiség, amelynek két, egymással szemben álló falán kis szellőzőablakok nyílnak. (Ezek szimbolizálták a petefészkeket.) Fölvettem a kezeslábasomat, fogtam egy seprűt és jobbra-balra haladva lesöpörtem a falakat, a mennyezetet, s a szellőzőnyílásokat is kítakarítottam. Kezembem slaggal, erős vízszaggal lemostam a falakat és a nyílásokat, többször egymás után. Az összesöpört és leszagzott hordalékot lefolyattam a helyiség alsó nyílásán. (Ez a méhszájat szimbolizálta). Napról napra világosabb és tisztább lett a helyiség. Ezenkívül gyakran gondoltam és mondtam magamban: „Változó korba léptem, méhem és petefészkem elvégezte feladatát. Petefészkemben nem érik több petesejt, méhem egészséges és tiszta. A változás korát tünetmentesen élem meg, minden káros következmény nélkül. És ez így van.”

Ezek után a cukorbetegséget kezeltem. Elképzelttem, hogy hasnyálmirigyemet – mint egy gyúrható szivacsot – nyomkodom, „megdolgozom”, míg el nem indul a fokozott inzulintermelés. Közben a következő kijelentéseket mondogattam: „Hasnyálmirigyem kellő mennyiségű inzulint termel, amely egyensúlyban tartja cukorháztartásomat. Napról napra egyre egészségesebb vagyok.” Természetesen az étrendi előírásokat is betartottam. A húsféléket kiiktattam étrendemből, helyette szóját használok. „Mellékhatásként” emésztőrendszerem meggyógyult, aranyerem visszahúzódott, megszűnt minden emésztési problémám.

Egy hónap múlva már nem találtak a méhemben miómát, lefogytam 5 kg-ot, és remekül érzem magam! A legutóbbi orvosi vizsgálat eredménye már minden szempontból negatív volt!

Ezek után természetesen elvégeztem az agykontrolltanfolyamot. Azóta még jobban érzem magam, egészséges vagyok, testileg és lelkileg egyaránt. Gyógyszereket nem szedek, alkoholt nem fogyasztok.

Időnként azért elhagyom magam. Ilyenkor úgy érzem, hogy sodor az ár, s kicsit szürkének látom a világot. Fiam és barátaim azonban fölkarolnak és figyelmeztetnek. Ilyenkor feltöltöm magam pozitív energiával, megtisztítom gondolataimat és megerősítem magam.

A tanfolyam elvégzése után sok-sok olyan „csoda” történt velem, amelyeket azelőtt észre sem vettem. Most 50 éves vagyok, napról napra, percről percre egyre boldogabbnak, egyre egészségesebbnek és egyre magabiztosabbnak érzem magam.

Hogy mit is jelent nekem az agykontroll? Egy küszöböt, amelyen átléptem. Sok út kanyarog előttem. Választhatok. Maradhatok a küszöb közelében, és megélhetem a mindennapok csodáját, rendbe hozhatom anyagi világomat. Azonban tovább is léphetek. Elindulhatok azon az ösvényen, amely a belső tisztaság felé vezet. Én az utóbbit választottam. Szép ez az út. Hosszú és kanyargós. Még nem látom a végét, de tudom, megéri végigmenni rajta. Vissza nem fordulok!

P. Magdi

A tanfolyamot 1991 novemberében, 50 évesen, úgy végeztem el, hogy akkor már 1 hete tüdőszanatóriumban feküdtem. Első alkalommal alig tudtam elmenni a tanfolyamra, olyan gyenge voltam, s persze az orvosok is alig akartak elengedni. Örültem, ha leülhettem, úgy kapkodtam a levegőt. A relaxációs gyakorlatok végzése közben azonban könnyűvé vált a lélegzetvétel, és jobban éreztem magam. (November 11-én kerültem szanatóriumba úgy, hogy a jobb tüdőm alsó és középső lebenye nem látszott a beszűrődéstől és a víztől, s 39–40 fokos lázam volt.) Este, hazafelé menet a szanatóriumba, már könnyebb volt. Nagyon vágytam a gyógyulásra, mert a lányaimnak és az unokáimnak nagy szükségük volt rám. November 30-án, csodával határos módon, gyógyultan hagytam el a szanatóriumot!

Ma, hála a jó Istennek, az agykontrollnak és mindenkinek, aki segített, egészséges vagyok. Az orvosaim szerint csoda a gyógyulásom, az ilyen fokú tüdőkárosodás gyógyítása ugyanis hónapokat vesz igénybe, én viszont 3 hét alatt gyógyultam meg! Nem is titkoltam orvosaim előtt, hogy mindezt az agykontrollnak és persze az ő lelkiismeretes munkájuknak köszönhetem. Nagyon örülök, hogy elvégeztem a tanfolyamot, és igyekszem gyakorolni, hogy másokon is segíthessek.

P. Mihályné, Vera

Olyan csoda történt velem, amit meg kell írnom! Gondoltam, itt az ideje, hogy az új évvel sok szempontból új életet kezdjek. Ennek érdekében összeállítottam egy programot. Ehhez arra volt szükség, hogy a jegyzeteimet rendezzem. Ennek során bele-beleolvastam mindegyikbe. És akkor ért a döbbenet. 1993 tavaszán végeztem el a tanfolyamot, amikor olyan szegény voltam, hogy teljesen kilátástalannak tűnt számomra a jövő. (Pl. 7500 Ft-ra rúgott a villanyszámlám, miközben a nyugdíjam csak 10500 Ft volt.) Még abban az évben, októberben, elvégeztem John Newman *Pénzkontroll* című tanfolyamát. A tanfolyami jegyzetemben rábukkantam egy lapra, amelyen 10 célunkat kellett leírunk. Döbbenet konstataáltam, hogy a 10-ből 7 már teljesült! Most a 24 m²-es, újpesti lakásom helyett egy budai, 2 szobás öröklakásban lakom, s a 17 éves Skodám helyett egy hófehér Opel Astrával járok. A megtakarított pénzemet úgy tudtam befektetni, hogy nincsenek filléres gondjaim, sőt én tudok kölcsön adni és sokaknak segíteni. Minden évben rövid külföldi útra is elmegyek.

Az egyik, még nem teljesült célom az volt, hogy kialakíthassak egy számomra ideális pihenőhelyet. Nos, ez csak azért nem jött össze, mert maga a lakásom kész pihenőhely! Sok sikert értem el már az agykontroll segítségével, de az elmondottakra szerintem valóban csak a csoda szó a találó.

P. Péterné

33 éves vagyok, férjezett, 3 gyermek édesanyja. 1990 elején kezdődött a betegségem. Zsibbadni kezdtem, főleg mellől lefelé, s a kezem annyira elgyöngült, hogy nem tudtam vele fogni. Testem bőrfelületének nagy része érzéketlenné vált. Hosszas kutatás végén a gerincvizsgálat és a réteges agytomográfia igazolta a feltételezett diagnózist: sclerosis multiplex (SM). A betegség lényege, hogy az agyban és a gerincvelőben – ismeretlen ok miatt – az idegszálak elveszítik burkolatukat, ami bénuláshoz és részleges vagy teljes vaksághoz vezet. A betegség gyógyíthatatlannak számít.

1990 februárjában kerültem kórházba. Szobatársam hasonló tünetekkel rendelkező, szintén SM-es asszony volt. Nagyon hasonló állapotban voltunk. Az első napokban még együtt sétáltunk a kórház udvarán. Napközben ő a mennyezetet nézte és csak azt hajtogatta, hogy: „Meg fogok halni. Úgyis meghalok.” Én meg azt mondtam: „Egy frászt fogok én meghalni! Élni akarok!” Elővettem az *Agykontroll*, illetve a *Gyógyíthatasz* című könyvet. 3 egymás utáni napon, alkalmanként kb. 30 perces időre, szintemre mentem, és segítséget kértem problémám megoldásához. A képzeletbeli képernyőmon már az első alkalommal megjelent egy törpe. Egy közönséges mesefigura. Ugrándozva, vidáman, füttyörészve jött elém, és azt mondta: – Segítek neked, ez nem gond! Azzal fogta a kezében lévő malteroskanalat és vödreből valami képlékeny anyagot kent a beteg pontokra. Úgy láttam magamat, mint egy röntgenképen, s láttam, hogy a beteg pontokat a törpe ügyesen bekeni. Másnap ismét elképzelttem a törpét, aki megint vidáman, jókedvűen kezdte el a kenetetést. Az anyag maradékát ezután a gerincoszlopra öntötte, s közölte, ez így rendben is lesz. A 3. napon újra megjelent a törpe, elvégezte a munkáját, de ekkor néhány műanyag lemezt is hozott magával, amelyek alsó és felső szélén fém fóliacsík látszott. A lemezeket a beteg idegszálak köré tekerte, s azt mondta, most már minden rendben lesz. Azóta teljesen tünetmentes vagyok, s bár negyedévenként ellenőrzésre járok, teljesen egészségesnek érzem magamat.

Egykori szobatársam állapota napról napra romlott. Néhány hét elteltével már csak tolokocsival tudott közlekedni, látását elveszítette, majd 3 hónap múlva meghalt. Azóta hiszem és tudom, hogy rajtam az agykontroll segített. Rengeteget dolgozom, a családomat ellátom. Néha elfáradok, ahogy más is. Ilyenkor is mindig segít az agykontroll.

Egy másik sikertörténetem. Vendégeket vártunk vacsorára, mégsem főztem. Barátom ugyanis gondolati úton azt üzenté, hogy valami közbejött, s aznap nem tudnak jönni. Persze a férjem nem hitte el, meg volt róla győződve, hogy telefonon mondták le a vacsorát. Másnap megjelentek a barátomé: – Na, vetted az üzenetet? – kérdezte. – Ugye megmondtam, hogy telefonáltak! – mondta férjem. – Nem, nem telefonáltam – válaszolta barátom –, csak gondolatátvitellel üzentem, hogy nem tudunk jönni.

Rabóczky Jánosné

Budapesten élő lányomnak az arcüregében találtak valami elváltozást a röntgenen. 1 hét múlva ment MRI-vizsgálatra, hogy a műtét előtt pontos képet kapjanak a területről. Debrecenből hárman küldték a gyógyító energiát képzeletben. Lányom mit sem tudott erről. 1 hét múlva azt hitte az orvos, hogy elcserélték a leletét, mert semmi elváltozást nem talált!

Ráczné, Debrecen

63 éves nyugdíjas vagyok. Úgy 10–12 évvel ezelőtt vettem meg az *Agykontroll* és a *Gyógyíthat*s című könyveket. Ekkoriban kezdett foglalkoztatni a kérdés, hogyan is kell meditálni? Elolvastva a könyveket, valami csodának tartottam, hogy ilyesmi létezik! Megfogadtam, hogy mindennap gyakorolni fogok. Aztán idővel már csak néha-néha csináltam a gyakorlatokat... Később elvégeztem néhány személyiségfejlesztő kurzust. Ma már újra rendszeresen medítálok, tiszteltem az emberben a mikrokozmoszt. Én ugyan nem vagyok agykontrollos, mégis az agykontrollt szeretném alátámasztani, s küldeni rá szavam, mely ezer igen. A könyv hatására ugyanis velem is történt egy-két figyelemre méltó dolog. A könyvben írt gyakorlatot csak kb. hatszor végeztem el. Nem 100-tól, hanem csak 20-tól számoltam visszafelé, 1-ig. A húgommal beszélünk, hogy vajon történik-e valami így is. Azt sem éreztük biztosan, hogy alfában voltunk-e.

Egy szombat délelőtt tyúkot bontottam a konyhában, vagyis csak bontottam volna, mert oly élelten volt a kés. Meg akartam élezni, de a kés a kezembe ugrott, s a hüvelyk és mutatóujj közti részt mélyen bevágta. A hús jobbra-balra kipöndörödött... A következő pillanatban igyekeztem leszorítani a vérzést, de ezzel a kezemmel kellett a 3 ujjamat is összeérinteni.

Ekkor a mosogató sarkánál dőltem, hogy megtámaszkodjak. Behunyttal szemmel elképzeltem testemben a „kiskatonákat”. (Úgy nézett ki az egész, mint a híg tejberizs...) Mindenhonnét rohantak a sebhez, előzőlötték a terepet. Egyszer csak tudtam, kész, elég! Kinyitottam a szememet. Bizony eléggé reszkettem. A konyha kövezetén, az asztalon, a tyúkon, a mosogatóban, mindenütt az én vérem látszott...de sebnek nyoma sem volt! (A tyúkot még nem bontottam föl.) A kezemen még csak hajszálnyi karcolás sem utalt a balesetre!

Áprilisban volt egy látomásom. Az ablakon át a szabadban láttam magam a piros melegítőmben... Testem félredőlvé, szemem csukva. Ezt a ruhadarabot már régen nem hordtam, ugyanis kihíztam. November tájékán mégis fölvettem. Gondoltam, még ér ma valami engem. Aztán már nem törődtem vele. Most kacsát bontottam, amelyik egy keményfa deszkán feküdt. Egyik pillanatról a másikra, azt sem tudom hogyan, de a deszka, sarkával, a jobb lábam mutatóujjára esett. A kacska az asztalon maradt. Behunyttal szemmel dőltem oldalra, éppen úgy, ahogy a látomásban láttam. Úgy éreztem, hogy szétszakadok a fájdalomtól. Megismételtem, amit a kezemen tettem. 3–5 perc volt az egész. Másnap már körömpipó volt a lábamon. Sima és egyenes ez az ujjam, a csontok tökéletesen visszahelyezkedtek.

Kisebbit lányomnál az orvos cisztát talált. Szólt, ha tudok segítek. Mentem a szintemre, programoztam, és láttam, ahogy egyre kisebbre zsugorodik az a valami. 6 alkalommal gyógyítottam a lányomat. Egy idő után mondta, hogy újra elment az orvoshoz, és az nagyon csodálkozott, mert nem találta a cisztát! Odahívott egy másik orvost is, de daganatot az sem talált. A lányomnál azóta is rendben van minden.

Ekkora hatalma van az agykontrollnak, az elménk erejének!

Radnai Gyuláné, Székesfehérvár

21 éves, félfőiskolai hallgató vagyok. Sajnos a tanulás nem ment jól. Az általános iskolában az éveket mindig 2-es, 3-as eredménnyel zártam. Tanáraink eltanácsoltak a gimnáziumtól, és azt javasolták, tanuljak szakmát. Azt mondták, nem leszek képes leérettség-

gizni. Ekkor, 14 évesen, szüleim tanácsára, Zalaegerszezen, elvégeztem az agykontroll-tanfolyamot. Csodák csodájára fölvettek a gimnáziumba, és az eredményem hatalmasat javult! Az éveket 3-as, 4-es eredménnyel zártam. Sikeresen leérettségiztem és továbbtanultam. Most egy felsőfokú ápolóképző utolsó évét járom. Tanulmányi eredményem évről évre javul, a legutóbb már 4,7 lett az átlagom. Azt, hogy a 2,4-ből 4,7 lett, az agykontrollnak, pontosabban a háromujj-technikának és az elmetükre-technikának köszönhetem. Az elmúlt 7 évben azonban nemcsak a tanulmányi átlagom, hanem az önbizalmam is megnőtt! Célokat tűztem ki magam elé, és nem sodródtam az árral. S a céljaimat el is értem! A tanulás számomra már nem nyűg, hanem izgalmas játék, részben azért, mert a legnehezebben érthető tananyagrészeket ábrák segítségével áttekinthetővé és érdekessé tettem.

Rákos Krisztina, Lenti

Csodálatos élmény volt a pedagógusoknak szervezett, *Taníthatasz jobban* című kurzus. Rengeteg hasznos ötletet tanultunk az előadóktól és egymástól. Elmesélem néhány ilyen jellegű sikeremet.

Van egy nehezen kezelhető osztályom. Megírtattam velük azt a jellemzést, amiben mindenki papírra vetette minden egyes osztálytársa jó tulajdonságait. Másnapra összeírtam 1–1 lapra, hogy kiről mit írtak a többiek. Odaadtam mindenkinek a róla írt jellemzést. Nem várt, óriási sikere volt! Én is írtam róluk, és megengedtem, hogy rólam is írjanak. Őszintén örültem annak, hogy ezek a gyerekek „normálisnak” neveztek.

Gyakran előfordul, hogy valamelyik tanítványom panaszkodik az órán, hogy fáj a feje. Ilyenkor kimegyünk a folyosóra, elvégezzük a fejfájáskontrollt, majd mosolyogva térünk vissza az osztályba. Az egyik alkalommal nem hatott a módszer, sőt a kislány azt mondta, hogy már reggel fejfájással érkezett, gyógyszert is vett be miatta. Így hát hazaküldtem, hisz úgysem tudott volna figyelni. Délután meglátogattam, de még mindig látszott rajta, hogy nincs jól. Elvittem neki az *Alapgyakorlat* című kazettát, s mondtam, hogy hallgassa meg, és utána, a kazetta másik oldalán lévő alfahangot bekapcsolva, tegye a hangszórót a feje közelébe. (Gyakran van a kislánynak migrénje, de amióta elvégezte a gyerektanfolyamot, már kevesebb a panasz.) Másnap sugárzott a boldogságtól, és azt mondta: – Tanár néni! Megcsináltam, és fél óra múlva teljesen jól voltam!

Gyakran segíték a fiamnak a verstanulásban. Ilyenkor elmetérképét is készítünk. Korábban 2 soronként tanulta a verset, majd versszakonként. Ma már inkább úgy csinálja, hogy háromszor, négyszer alfában meghallgatja a teljes verset, utána pedig versszakonként gyakorolunk. Így sokkal könnyebben megjegyzi, és hamarabb is végzünk.

Az előbb említett pedagógustovábbképzésen házi feladatnak kaptuk, hogy mindenki dolgozzon fel a saját szakterületéről egy témát meditációnak. Arra gondoltam, hogy történelemből, földrajzból könnyű. No de matematikából?! Aztán támadt egy ötletem: a mértani sorozat megértéséhez a sakk története. Utána jött a többi ötlet is: Thalész-tétel, Pitagorasz-tétel, Gauss, a matematika fejedelme, Eratoszthenész szitája, érdekességek a π -ről, mesék a számóriásokról. A témákat folyamatosan kipróbálom a diákokon, nagyon-nagyon szeretik és élvezik őket.

Korábban úgy éreztem, nem működik a pohárvíz-technika. Most naponta próbálkozom vele újra, és azóta remek ötleteket, válaszokat kapok a problémák megoldására, illetve a kérdéseimre!

Rech Katalin

45 éves, 6 gerincműtéten átesett rokkantnyugdíjas vagyok. Az *Agykontroll* című kiadványból tanultam meg a Silva-féle módszert. Kívülről tudom az egész könyvet, s alkalmazom is.

1998 júliusában nagyon elkezdett fájni a bal fülem. Megállapították, hogy 18 mm-es ciszta van a fejem bal oldalán, a hallóidegnél. Közölték, hogy ezt meg kell operálni. Nagyon féltem a koponyaműtétől... Augusztus 10-én kellett befeküdnöm az operációra az idegsebészetre. Tehát volt még addig 1 hónapom. Esténként, amikor lefeküdtem, nagyon sokszor egymás után elmondtam magamban: „Nem kell műteni! Kisebbedni fog a ciszta! El fog múlni ez a csúnyaság a fejből!” Augusztus 10-én befeküdtem a kórházba. Még aznap készítettek egy CT-felvételt, ami negatív lett! Elértem hát a célokat, mégsem kellett megműteni! Azóta is esténként, elalvás előtt, ellazulva, sokszor mondogatom magamban: „Napról napra egészségesebb vagyok, minden csúnyaság eltűnik a testből.” Reggel pedig, ébredés után, a következő mondattal kezdem a napot: „örülök a most kezdődő napnak, nincsenek fájdalmaim.” És ez így is van!

Retezi Lászlóné

A háromujj-technika valóban remek. Már a tanfolyam utáni hétfőn elkezdtem gyakorolni, aminek eredményeképpen napi 3,5–4 óra tanulás helyett elég 2,5 óra is! Nyelvtanfolyamra is járok, s eddig a hétvégémből a szombat mindig ráment arra, hogy mindent megtanuljak. Tegnap ugyanerre elég volt mindössze 4 óra is! Ez egyszerűen fantasztikus!

Richárd

1998 tavaszán végeztem az agykontrolltanfolyamot, most ismétlőként ülök itt. Amikor a 2. napon arról tanultunk, hogy a növényeket is növekedésre lehet bírni elmetükre-technikával és kedveskedéssel, szeretettel, a mellettem ülők ilyen szavakat suttoztak: „Hát ez kamu! Hülyeség! No, ezt azért már nem hiszem...” A mellékeltlen küldött fénykép, azt hiszem, magáért beszél. A története hihetetlennek tűnik, pedig igaz.

A temetőbe szántam ezeket a kis bűdöske virágpalántákat. Néhány satnya palántát el akartam dobni, de ekkor beugrott a tanfolyamon említett növénykísérlet emléke. Gondoltam, remek lehetőség, hogy próbára tegyem az elmetükre-technikát. Négy satnya bűdöskepalántát elültettem. Hangsúlyozom, hogy kifejezetten mostoha körülmények közé, napfényszegény, árnyékos, nem kapált helyre! A legsatnyábat, amit egy vakondok is kitért, elkezdtem becézgetni. Reggelente, munkába induláskor elköszöntem tőle, hazafelé jövet üdvözöltem, és simogattam, programoztam, biztatgattam. Nem kapáltam, nem öntöztem, nem tápoldatoztam. Júliusban készült a fotó, amin már 202 cm magas a programozott virág! Ott látható mellette a normál növekedésű, arasznyi kis

társa. Azért a férjem fényképezkedett le a csodával, mert amikor hazajöttem a tanfolyamról, így fogadott: „Na, a végén úgy járunk, hogy majd itt röpködsz körülöttünk meg fölöttünk. Az lenne a csoda!” Ugy érzem, ha nem is akkora csodát, de egy kisebbet azért valóban produkáltam. (Egyébként az elmúlt évben sok mindenben segített az agykontroll.)

R.-né

1993 őszén végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Nem voltam biztos benne, hogy kaptam is valamit, mert konkrétabb dolgokhoz szoktam, de azért elutasító sem voltam. Rövid idő múlva, mintha csak biztatna valaki, jöttek a különleges esetek. A legbeszédebb talán az, hogy 1 év múlva közel 10 millió Ft-ra gyarapodott a kezdeti 500 ezer Ft-os indulótőkém! Fontos, hogy sem iskolai végzettségem, sem korábbi tapasztalataim nem siettek segítségemre abban, hogy rám talált ez a sok pénz. Mint egy csodát, úgy éltem meg! Véletlen, mondhatná bárki, de én inkább azt mondom: nem tudom pontosan, miként vált valóra, de valóra vált. Úgy gondolom, hogy semmi sem történik véletlenül. Az alfaállapot nekem azt jelenti, hogy legyen meg a Te akaratod. Gondolatban ilyenkor átadom magam egy magasabb intelligenciának. Alfaállapotban kijelölöm a céljaimat, de hogy miként érem el az áhított dolgokat, azt már nem az én feladatomban meghatározni. Szerintem életünk minden eseménye korábbi gondolataink gyümölcse. Aki azt mondja, hogy véletlen, az nem vállalja a gondolataiért és azok következményeiért a felelősséget. Azzal ámitja magát, hogy más felelős a rossz eseményekért, így azonban a fejlődés lehetőségétől is megfosztja magát. Azt hiszem, fölismeret és megértett hibáinkból tanulhatunk a legtöbbet.

Robi

1997-ben végeztem el az agykontrolltanfolyamot Kaposváron. Életem egyik legnagyobb élménye volt! Akkor életem nagyon mély hullámvölgyében jártam. Akadtak olyan pillanataim, amikor azon gondolkodtam, hogy beveszek egy halom gyógyszert... Már a tanfolyam első napja után teljesen megváltozott az életem. Mintha kicseréltek volna! Nyugodtabb, teljesen más ember lettem. Nem azt mondom, hogy nincs problémám, de ma már teljesen másképp állok hozzá a gondjaimhoz, pontosabban fogalmazva: feladataimhoz. Ismerőseimnek is feltűnt a hatalmas változás. Sokkal vidámabb, kiegyensúlyozottabb, nem a gondokra, hanem a megoldásra koncentrálok ember lettem.

7 éves kisfiamat egyedül nevelem. Amióta 1997 augusztusában ő is elvégezte a gyerekgagykontroll-tanfolyamot, az ő élete is teljesen megváltozott. Akkor még óvodás volt, s mindennap olyan ordítást csapott az óvodába menetelkor, hogy a környék lakói összefutottak. Ez a jelenet a tanfolyam után teljesen megszűnt. Az éjszakai izzadása is már a múlté. Most elsős, az osztályban olvasásból a legjobb, s a többi tantárgy is remekül megy neki. Régebbi dadogása is sokat enyhült. Iskolába pedig kifejezetten szeret járni.

En le vagyok százalékolva, a csípőm beteg. Az utóbbi időben úgy fáj a lábam, hogy alig tudtam lépni. Megvettem és áttanulmányoztam az *Izomkontroll* című könyvet, s a hozzá tartozó kazetták segítségével elkezdtem magamat gyógyítani. A csípőtornát reggel, a járásjavítást este végeztem. Szinte hihetetlennek tűnt, de a 3. napra már

teljesen másképp éreztem a lábam! Megszűnt a fájdalom és az izomfeszülés. Azóta is naponta relaxálok, s végzem a gyakorlatokat. Ha csak egy nap is kimarad, rögtön észreveszem.

Mindent összevetve örömmel mondhatom el: megváltozott az életem!

R. Zsuzsanna

Pár évvel ezelőtt leírtam a vágyaimat. Valami miatt erős vonzódást éreztem Japán iránt, ezért azt is leírtam, hogy 5 éven belül eljutok Japánba. Anyagilag sohasem álltam túl jól, legfelül, magamban, mégis biztos voltam benne, hogy valahogy eljutok álmaim országába. Mindennap gondoltam rá, az utazás legapróbb részleteit is elképzeltem. 4 évig nem történt semmi. Az 5. évben azonban, szinte varázstüetésre, olyan emberek kerültek a közelembe, akik följánlották a segítségüket. A férjem rengeteg pluszmunkához jutott, jött a pénz és a följánlás, mely szerint október 19-én csatlakozhatom egy Japánba induló csoporthoz! Fillérre annyi pénzem jött össze, amennyi az útra kellett, és az 5. évben, 1996. október 19-én megvalósult az álmom, ott ültem a Japánba tartó repülőgépen! Ma már tudom, hogy az életben gyakorlatilag nincsenek megvalósíthatatlan dolgok.

Ságodi Zsuzsa, Szolnok

1997-ben végeztem el az agykontrollt. Az allergiámon hosszú évek óta egyetlen orvos sem tudott segíteni. A szemeim gyulladtak voltak, s a herpeszes sebek gyakran annyira ellepték a számat és orromat, hogy levegőt is alig kaptam. Ezek a gondok azonban már mind a múlté! A vérnyomásom többnyire alacsony volt, illetve néha ingadozott, s ha felszökött magasra, szemeimben az erek elpattantak. Ezt is teljesen rendbe hoztam! A memóriám csodálatos mértékben javult! Az egész személyiségem megváltozott. Olyan ember voltam, akit gyakran kihasználtak a hiszékenysége és a jóindulata miatt. Ma már ez is másként van. Mindennap használom az agykontrollt, többet törődöm magammal, és nagyon erős lett a hitem, bár nem járok templomba.

Ha én lennék a miniszter, köteleznék minden magyar állampolgárt, hogy végezze el az agykontrollt, mert akkor megszűnne a gyűlölködés, a széthúzás, s az országra összefogás, béke, bőség és boldogság köszöntene.

Sándor Istvánné, Pásztó

5 évvel ezelőtt végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Azóta az önkorlátozó hiedelmeim megváltoztatásával újra kezdtem az életemet. Elváltam, elköltöztem egy „muszájkapcsolatból”, amit csak a gyerekek tartottak össze. Közel 40 évesen – munka mellett – elvégeztem egy sulit, technikus képesítést szereztem, ami olyan álláshoz segített hozzá, ahol szeretek dolgozni és jól keresek. Megszűntek az anyagi viták és gondok. Mostanra saját, jó kocsim és lakásom van, és nem utolsó sorban új életem. Egyre jobban és jobban vagyok!

Sanyi

A tanfolyam elvégzését először az egyik húgom javasolta, aki olyan cégnél dolgozik, ahol sok az agykontrollos. Húgom a tanfolyam elvégzése óta nyelvvizsgát tett, közgazdasági diplomát szerzett, és többször annyit keres, mint én.

A tanfolyamon sok-sok problémám megoldására keresem a választ, és van már, amire máris megkaptam. Januárban tettem el a férjemet. 4 és fél hónap alatt vitte el a tüdőrák. Sohasem dohányzott. Viszont 1994-ben meghalt elsőszülött fiunk. A férjem sohasem tudta ezt feldolgozni. Senkivel sem volt hajlandó erről beszélni. Én vigyáztam rá, a két lányunkra is, s közben megkeményedtem és dolgoztam, dolgoztam... Vállaltam 2 állami gondozott gyermek (4 és 6 évesek) nevelését is. Eltemettem a férjemet, s nincsenek könnyeim. Dolgozom, hajtok, mindent megteszek, mindenkinek segítek. De most már tudom, az embernek csak egy élete van, és magán is segítenie kell! Erre is megtanított a tanfolyam!

Sarolta

A húgom korábban elvégezte az agykontrolltanfolyamot és számomra – akkor még – hihetetlen „csodákról” mesélt. Gondoltam, majd én magam győződöm meg róla, s ezért 1999 októberében én is elvégeztem a kurzust.

Több, mint 32 évig dohányoztam, naponta 1–2 doboz vagy még több is volt a fejadagom. Alkalmaztam a szokáskontrollt. Naponta 3x15 percre programoztam, hogy 30 nap múlva nem dohányzom. Az utolsó napig szívtam a cigarettát, gondoltam, na, ez nem jött össze. Ettől függetlenül tovább programoztam, majd csodák csodája a 31. nap reggelétől a mai napig egy szál cigarettát sem szívtam el! Utólag sajnálom, hogy egyidejűleg nem programoztam azt is, hogy a testsúlyom változatlan maradjon (8 kg-ot híztam).

A hitetlenségem ily módon megszűnt, és azóta is naponta programozok. Rengeteg sikerélményben volt azóta részem! Néhányat megemlítek:

– Fülfájós voltam. Az elmetükre-technika szerint végzett, napi 3x15 perces programozás hatására megszűnt a panaszom. Azóta is gyakran mondogatom magamban:

„szeretettel hallok meg a számomra jobbnál jobb híreket”.

– A lányom övsömörét 2 hét alatt teljesen meggyógyítottam a távgyógyítás módszerével.

– Alvászavaromat megszüntettem. Ehhez részben az alváskontrollt használtam, részben pozitív állítást. Többször mondtam magamnak szintemen: „Mélyen és folyamatosan, végigalszom az éjszakát. Reggel kipihenten, frissen és egészségesen ébredek.”

– Egy időben hangyák jelentek meg az erkélyünkön, aminek egyáltalán nem örültem... Lementem alfába, és elbeszélgettem a hangyákkal. Közöltem velük, hogy nem akarom zavarni őket, de szeretném, ha más helyre költöznének, ahol ők még jobban éreznék magukat, és így én is boldog lennék. Kétszer ismételttem meg a programozást. Másnapra hangyamentes lett az erkély!

– A kesztyűérzéstelenítéssel megszüntettem már vérzést és fájdalmat is. Háromszor mondtam, hogy „elmúlt, nem fáj, meggyógyult”, illetve adott esetben azt is, hogy „nem vérzik”, és ez elegendőnek is bizonyult.

– A háromujj-technikával megtalálók elveszett tárgyakat.

Háromszor is elvégeztem a Silva-féle, 2 napos ultraszemináriumot, aminek a segítségével további csodákat éltem meg:

- Többször sikerült segítenem ismerősöknek az általam készített, programozott (energetizált) vízzel.
- Sikerrel alkalmazom az „egyetemes öntőforma” módszert, amikor több embert akarok egyszerre gyógyítani.
- Eredményesen szüntettem meg fejfájást a kézrezgettetéses gyógyító technikával.
- Alfahanggal gyógyítottam meg beteg testrészeket (naponta 3x15 percig alkalmaztam).
- Allergiát szüntettem meg az ultrán tanult technika kétszeri alkalmazásával.
- A szubjektív kommunikáció ultrán tanult változatát is sikerrel alkalmaztam: ingatlant értékesíttem és vettem a számomra legkedvezőbb feltételekkel. (2--3 héten át küldtem az üzenetet, és programoztam elmetükre-technikával.)

A pénzkontroltanfolyamon tanultakkal és gyakran ismételtetett, pozitív állításokkal sikerült javítanom anyagi helyzetemet. A következőt mondogattam gyakran: „napról napra jobb anyagi helyzetbe kerülök, egyre sikeresebb vagyok, a pénz könnyedén rám talál, praktikus és pénzteremtő ötleteim támadnak”. Emellett reggelente lelki békével töltöm fel aurámat, s ezt a lelki békét sugározom mindazok felé, akikkel találkozom. Így még könnyebben vonzom magamhoz a pénzt. Naponta többször elmondom azt is, hogy „minden forint, amit beteszek a pénz körforgásának folyamatába, gazdagítja a világot, majd megsokszorozódva tér vissza hozzám”. Rendszeresen hallgatom a *Gazdagság* kazettákat is.

A laboratóriumomban a tanácsadóim, a Magasabb Intelligencia, az univerzum és a szorgos manócskáim segítségével gyógyítok.

Síbalesetet szenvedtem, elszakadt a térdszalagom. (Ezt arthroscopos vizsgálattal diagnosztizálták.) Az orvos műtétet javasolt, de én hallani sem akartam róla, ezért elkezdtem az öngyógyításomat. Naponta 3x15 percen át, több héten, hónapon keresztül programoztam, hogy manócskáim rugalmas anyaggal bestoppolják az elszakadt szalagokat, és mindkét térdem egyformán strapabíró. Pozitív állítást is naponta mondogatok emellé: „napról napra egyre jobban, jobban és jobban érzem magam.” Nos, szaladni már tudok, de a síelés és a teniszezés még nem megy. Azóta is naponta tornázom, erősítem a térdkörüli izmimat és programozom az elmetükre-technikával, hogy álmom a legrövidebb időn belül valóra válik: remekül teniszezek és a legmeredekebb hegyről is biztonságosan sielek lefelé. Csak idő kérdése, tudom.

A tanult módszerek legtöbbszörét alkalmazom, és egyszerű eredményeket érek el. Még hosszasan sorolhatnám azokat a sikereket, amelyek szebbé és jobbá tették életemet.

Amióta megismertem és alkalmazom az agykontroltanfolyamokon megismert technikákat, új emberré váltam. Szeretet, segítőkészség, boldogság árad belőlem.

Kitartó programozással, hittel, vággyal és elvárással mindent megoldok, napról napra és minden szempontból valóban egyre jobban és jobban érzem magamat. Hasonló sikereket kívánok mindenkinek!

Sebők Zoltánné

Idén júniusban a fiam nyakára tekeredett a köldökzsínór, s ezért császármetszést tartottak szükségesnek az orvosok. Édesanyám telefonon kérte a többi agykontrollos segítségét. A gyerek nyakáról a köldökzsínór 2 nap alatt letekeredett, rendes úton szülhettem meg, s a szülési fájdalmakat is csak a gép mutatta ki, én valóban semmi fájdalmat nem éreztem! Köszönöm a segítséget!

dr. S. Enikő

Már 3 éve hálózatépítőként dolgozom egy cégnél. Meghirdettek egy programot, ami egész évre szólt. Minden hónapban el kell érni bizonyos eredmény szintet, és akik ezt teljesítik, azok közül sorsolással döntenek el, hogy ki menjen a 2000-ban, Los Angelesben sorra kerülő, nagy kongresszusra. (Természetesen ingyen!) Januárban történt a sorsolás. A lelkesedés nagy volt, a szükséges feladat nem tűnt megoldhatatlannak. Persze én is nagyon szerettem volna menni, de az anyagiak miatt komolyan nem gondolhattam rá.

Elkezdem hallgatni a *Gazdagság* című duplakazettát. Csodálatos a zenés meditáció, szinte mindennap végighallgattam! Elképzeltem a tengerpartot, ahogy a lány szellő simogat Long Beach-en. Nagyon sokszor elképzeltem, hogy utazom, olyankor is, amikor nem meditáltam. Már azon törtem a fejem, hogy milyen ruhákat vigyek, mit csomagoljak. Ahogy közeledett az év vége, nagyon sokszor elképzeltem, hogy a januári sorsoláson az én nevemet fogják kihúzni. Elérkezett a sorsolás napja. A feladatot nagyon sokan teljesítették, ennek megfelelően a dobozba többszáz cédulát dobtak be. Azon a napon a Sportcsarnokban rendezték az összejövetelt, ahol egy kisgyerek történetesen valóban az én nevemet húzta ki! Fölmentem a színpadra, és csak azt mondogattam: „ez hihetetlen...” Pedig igaz volt! Működik! Ez év július 30-án valóban utazom Amerikába. Még sohasem jártam ott, és ráadásul teljesen ingyen megyek. Tehát a gazdagság is beköszöntött az életembe!

A tanfolyam számomra nagyon sokat jelentett. Valóban mindenkinek el kellene végeznie, hogy jobbá tegyék a világot. Továbbra is hallgatom a *Gazdagság* kazettát és a *Hogyan imádkozhatunk elmélyültebben?*-t. Az anyagi gazdagság még nem teljes, még nagyon sok mindent szeretnék e téren elérni. Tudom, hogy tovább kell haladnom a változás útján, és hálát adok Istennek, hogy 62 évesen is képes vagyok változni és pozitívan gondolkodni.

Az imádságos kazettát külön köszönöm. Hatalmas lelki élmény, amelyben naponta van részem!

S. Ferencé, Zsuzsa, Budapest

1997 júniusában úszóversenyre készültem. Ezt a sportot már 8 éve űzöm. A verseny előtt 3 nappal sajnos megbetegedtem, és nem tudtam edzésre járni. Otthon a színtemre mentem. Elképzeltem, hogy a versenyen már teljesen egészséges vagyok, és remekül szerepelek. Természetesen rendbe jöttem, a versenyen csúcsidőt úsztam, két számban is első lettem! Szinte hihetetlen, de minden úgy történt, ahogy elképzeltem!

S. Ildikó, Sopron

Vizsgára készültem az egyik legnehezebb tantárgyunkból. Az anyagon nem sikerült teljes egészében átrágnom magam, így tartottam a vizsgától... Előtte színtemre mentem, és elképzeltem, amint megkapom a tételmet, leülök, elkezdem írni, és mindent papírra vetek, amit arról a tétről tudni lehet. Magamban pedig azt mondtam: „olyan tételt fogok húzni, amire 5-ös szinten tudok felelni, és válaszolok is 5-ös szinten, amit a tanár 5-ösre fog értékelni.” (Korábbi tapasztalataimból tudom, hogy minden apróságot pontosan meg kell fogalmazni, mert a tudatalattim szó szerint veszi a programozást, tehát nem hagyhatok ki semmit.) Ezután felöltöztem, és elmentem vizsgázni. Mielőtt bementem a terembe, összeérintettem a 3 ujjamat, és magamban ezt mondtam: „csak olyat kérdez tőlem a tanár, amire tudom a választ. És ez így van.” Bementem, és kihúztam a tételmet. Elolvastam a kérdéseket, és rádöbentem, hogy halvány lila gőzöm sincs egyikről sem... A 3-ból talán az egyikre tudtam volna mondani 2 mondatot. Szerencsére az arcomon ez nem látszott. Szépen elballagtam az egyik asztalhoz, leültem és lazítottam. Tudtam, hogy itt már csak az agykontroll segíthet. Azt is tudtam, hogy minden előadáson és gyakorlaton jelen voltam, tehát az információ ott lapul az agyamban. Csak elő kell hozni! Kialvatlanságomnak köszönhetően amúgy is alfaközeli állapotban lebegtem, így nem volt nehéz a háromujj-technikával szintemre jutni... Arra gondoltam, hogy csak el kell kezdenem írni, ami eszembe jut. Így hát elkezdtem. Csak írtam, írtam és írtam. Már vagy fél oldalt írtam az első kérdésre, amikor igazán fölfigyeltem arra, hogy mit is írok. El kellett olvasnom, mert fogalmam sem volt róla, hogy eddig mit vetettem papírra... Na, ekkor döbentem meg először! Ugyanis pontosan az történt amit vizsga előtt szintemen vizualizáltam. Minden jó volt, amit leírtam! Lassan kezdett tudatosan is eszembe jutni az anyag. Folytattam az írást, néha vissza-visszaolvasva, amit írtam. Mind a 3 kérdésre így válaszoltam, aztán egyszer csak már nem tudtam mit írni. Vártam hát, hogy sorra kerüljek. Kimentem a bizottság elé, és odaadtam a lapjaimat a tanárom kezébe. Elkezdte olvasni, néha hűmmögött egyet-egyét, majd kérdezett valamit, amit a leírtakból nem egészen értett. Hamar elmagyaráztam neki, igazából kötözködni sem tudott. Letette a lapot, és megkérdezte: „tudja, mi az a lépésfeszültség?” Ezt ugyan nem tanultuk. Ennek ellenére a fülemig szaladt a szám, és válaszoltam: „hogyne tudnám, még apám magyarázta el úgy 7 éves koromban.” Ezután nagy meglepéssel hallgatta válaszomat, majd indexembe kanyarintotta az 5-öst! Külön megdicsért a fölkészültségemért, meg azért, hogy olyan, egyébként szükséges dolgokat is tudok, amiket nem tanultunk. Ez volt életem talán egyik legmegdöbbentőbb vizsgája! Már az is meglepett, hogy minden úgy történik, ahogy szintemen elképzeltem, de arra végképp nem számítottam, hogy a tanárom olyant kérdez, amire sem ő, sem más nem tudhatta, hogy tudom a választ! Szóval ez volt talán az egyik legnagyobb – legalábbis a legmeglepőbb – agykontrollos sikerem a több ezer közül, amelyek amúgy naponta történnek velem.

Simoncsics Gábor, Pécs

Reggelenként a virágpiacra szoktam kijárni virágot árulni, nagy tételben. (Most már egyébként sokkal jobb munkám van, s azt is az agykontrollnak köszönhetem.) Szóval március 4-én lementem szintemre, és beprogramoztam, hogy akkor ébredjek fel, amikor Debrecenben és környékén a legtöbb érdekelt fogékony lesz arra, hogy kapcsolatot

teremtsek velük. Éjjel 1 óra 20 perckor kinyílt a szemem, fölbredtem. Ekkor újra lementem szintemre, majd ezt mondtam gondolatban: „Gyerekek! Én reggel kimegyek a piacra, gyönyörű, olcsó, jó minőségű virággal. Érdemes megvenni! Ti is jól jártok velem, gyertek ki!” Reggel 4 órakor óraműpontossággal ébredtem – ezt is beprogramoztam –, és jókedvűen elindultam. A csarnokban szinte a dobozt se tudtam letenni, máris elfogyott a virágom!!! Fél 6-ra már újra otthon voltam, és nem győztem álmélkodni. Hozzáteszem, ma már természetesnek veszek sok mindent, de ez volt egyik első sikerem. Üzleti siker a javából!!!

S. Krisztina, Debrecen

1 éve végeztem el a tanfolyamot. Életem legjobb befektetésének bizonyult. Azóta egyfolytában fejlődök. Február eleje óta a testkontroll szerint étkezem. Április 23. óta rendszeresen futok. Előtte 19 évig nem sportoltam. Ma már versenyeken indulok. Városunkban a 30–39 évesek között én vagyok a legjobb. A táv 9 km volt. Edzés közben pozitív gondolatokat mondogatok: „Ügyes vagyok! Izmos vagyok! Kitaró vagyok! Napról napra egyre jobban vagyok!” Elképzelem, hogy én futok be elsőnek, s átveszem a kupát. Anyagiakban is egyre nagyobbak az eredményeim. Megtaláltam azt a tevékenységet, amivel – tisztességes munkával – egyre több a bevétel. A korlátlan lehetőségek világában élek! A korlátaim csak a saját gondolataim.

S.-né Varga Klára

Az utóbbi 4–5 év legnehezebb és legtöbb gondot okozó problémája kamasz lányommal való egyre romló kapcsolatomból volt.

Meggyőzőhetetlen, makacs volt kicsinek is, s ez az önfejűsége velem együtt nőtt (most 175 cm...). Közben persze baklövések sorozatát követte el, elsősorban saját maga ellen. Okot bőven szolgáltatott a haragra, nap mint nap. Egyiket még meg sem emésztettem, már jött a következő. Haragudott rá a család minden tagja, de legfőképpen én. Ő pedig dühös volt az egész világra. Így fajult odáig a dolog, hogy éppen az nem derült ki számámra, ami a gyerekek életében talán a legfontosabb a világon, s amit nem elég tudni, érezni is kell, hogy nagyon szeretem. Tanácstalan voltam vele kapcsolatban.

1992 tavaszán végeztem el az agykontrolltanfolyamot. A siker már az első nap után ámulatba ejtett. Meghallva a szubjektív kommunikáció lehetőségét, azonnal kipróbáltam. Ennyi volt első éjszakai üzenetem: „Drága kamaszkám, sokkal jobban szeretlek, mintsem gondolnád. Nagyon nehéz veled az utóbbi időben. Ne haragudj rám az elmarasztalásokért!” Eljött a reggel. Még ágyban voltam, amikor (csodálatos csendben) nyílt a szobája ajtaja, s lábujjhegyen odajött hozzám. Megsimogatott, s adott egy puszit. Azt hittem, álmodok. Aztán behozta a forró kávé, s ekkor rá kellett jönnöm, hogy ez bizony egy vasárnap reggeli valóság. (Az utóbbi években ilyen jelenetek velem nem fordultak elő.) Hogy ekkora hatalma legyen ennek a módszernek, alig akartam elhinni. Hasonló szavak a béta-szinten folytatott beszélgetéskor hidegen hagyták. Hogy ez a hirtelen visszatért jó viszony fennmaradjon kettőnk között, továbbra is folytattam a szubjektív társalgást.

A gondok persze továbbra is tornyosultak körülötte. Engedjem (a békesség kedvéért) teljesen a saját feje után menni, vagy „szóljak bele” az életébe, úgy mint eddig? Erre

a kérdésre kerestem magamban a választ. Jöjjön az álomkontroll, gondoltam. Hát megjött, a következő álom formájában: „Kamaszkám” szó nélkül távozott otthonról, ahogy szokta, nem közölte hová és miért, azt sem, hogy mikor jön haza. Halva az ajtócsukódást, odamegyek az utcai ablakhoz, hogy megkérdezzem tőle, mikor látjuk újra itthon. Valamit válaszolt, s azzal már el is indult, át az úttesten. Megbotlott egyszer, kétszer, háromszor, s negyedszerre hasraesve fejjel a szemközi járdaszegélynek csúszott. Összetört fejjel feküdt ott. Én az ablakból néztem tehetetlenül. Eddig az álom. Szörnyű volt, első gondolatként az jutott eszembe, hogy többet nem kérek álom útján tanácsot. Hozzátartozik mindehhez, hogy ebben a kritikus 4–5 évben menetrendszerűen követték egymást a kisebb-nagyobb balesetek (lábtörések, súlyos agyrázkódás stb.). Semmiképpen sem nézhetem tétlenül bukácsolásait, gondoltam. Még a végén szó szerint bekövetkezik az álmom, s fejjel megy a falnak! Úgy látszik, nekem volt szükségem erre a szörnyű álomra, hogy az egyébként jogosnak vélt haragomon túllépjek, s csak arra készítsem magam, hogy segítsen mindig, ha bajban van. Nekem is változnom kellett, hogy ő is változhasson. Tudomásul kellett vennem, hogy az ő élete az övé, nem lehet beleszólásom. Akkor sem, ha pontosan látom, hogy hová vezet egy-egy döntése. Nem vehetem el tőle azt a lehetőséget, hogy a maga útját járja, a maga leckéit tanulja meg. Az életét venném így el. Egyetlen dolgot tehetek csak, hogy segítek, ha kéri. Ehhez viszont arra van szükség, hogy én magam minden pillanatban kiegyensúlyozott, nyugodt és egészséges legyek. Amióta így átértékeltem magamban szülői szerepemet, azóta a kettőnk közötti jó kapcsolat megrendíthetetlen. Persze már ő is elvégezte a tanfolyamot, s aztán bőven lett alkalmá arra is, hogy használja.

Csak két – próbb – történet róla az azóta eltelt időkből. Utasként autóbaleset érte, ütközéskor arccal beleesett a szélvédőbe. Jobb szeméből kifolyt a csarnokvíz, leszakadt a szívrághártya, az arcát több helyen, mélyen elvágta az üveg. Olyan komoly volt a sérülése, hogy az éppen ügyeletes kórházban nem vállalták a műtéteket, csak elsősegélyben részesítették, s továbbküldték. Amikor a kórházba értem, éppen túl volt már a szemműtéten, s tolták kifelé a műtőből. Az első szavai ezek voltak: „Anyu, ne aggódj, Terminátornak még jó leszek!” Jókedve, humora és pozitív hozzáállása az élethez nem tört össze. Csak az arca. Gyógyulása rohamos volt, rendszeresen használta az alfahangot a sebek fölött, programozott elmetükre-technikával ő is és az egész család, valamint sok-sok agykontrollos barát. Néhány hónap múlva – mintha mi sem történt volna – már teljes életet élt, folytatta kedvenc sportját, a műkorcsolyázást. Néhány csendes, nyugodt hónap után beleszeretett a kaszkadóri munkába. Lovagolt, tornyokból ugrott a mélybe, mindent kipróbált, ami a testi épségét fenyegette. 1997. aug. 19-én délután, az utolsó, 15 m magasból való ugrása nem végződött sikerrel. A háta helyett a talpára érkezett, s szinte teljesen leszakadt a jobb lábfeje. Szétnyílt az ízületi tok, mindössze a belső boka alatti kb. 5 cm-es bőr- és húsdarab tartotta a lelógó lábfejet, na meg lánykám keze. Közben pedig nyugtatgatta a rémült kollegákat. A János-kórház kiváló sebészének köszönhető, hogy nem amputálta a lábfejet, hanem megpróbálta visszavarni. Újból dolgozhatott az alfahangkazetta, meg persze a családtagok is bevethették agykontrollos tudományukat. Lánykám sem tétlenkedett, naponta többet volt alfában, mint bétában, s gyógyította újabb sebeit. Az orvosok és a gyógytornászok nem sok jóval bíztatták. „Örüljön, ha jární tud majd, s felejtsse el kedvenc sportágait” – mondták. Ezek a

gondolatok lányom füléig sem értek el. A fejében száguldó képeken továbbra is korcsolyázott, koreográfiát tervezett a formációs korcsolyázóknak, ugrott, lovagolt. Fél év múlva már 2 mankóval lement a konditerembe edzeni, s szorgalmasan járt Dévény Anna rehabilitációs kezeléseire. Mi lett az eredmény? Teljes, örömteli élet!

Egy másik kezdeti sikerem szintén a szubjektív kommunikációhoz kötődik. Édesanyámat szerettem volna minél előbb beírni a tanfolyamra, de hiába meséltem neki annak csodálatos hatásairól, ő hallani sem akart róla. Pedig hosszú éveken át minden évben legalább egyszer kórházba vonult, hogy kigyógyítsák újabb és újabb testi és lelki bajaiból. Persze a gyógyulás mindig csak időleges volt. Mivel az objektív kommunikáció sikertelen volt, sőt még nagyobb ellenállást váltott ki, ezért úgy gondoltam, hogy megpróbálkozom az éjszakai üzenetküldéssel. Konkrétan a következőket fogalmaztam meg: „drága Mamám! Mennyivel könnyebb lenne az életed, ha megszabadulnál testi-lelki kínlódásaidtól. Ehhez mindössze annyit kell tenned, hogy elmész az agykontrolltanfolyamra”. Heteken keresztül üzentem kitartóan, de semmi hatása nem volt. Ekkor elgondolkoztam. Mi is az, ami fontos az Édesanyámnak? Saját jóléte? Az nem! Az unokái? Na, az igen! Óértük mindenre képes. Aznap éjjel már a következő üzenetet küldtem neki: „drága Anyukám! Olyan jó lenne, ha segítségemre lennél lányaim felnevelésében, rengeteget tudnál segíteni nekik, ha elvégeznéd az agykontrollt”. Másnap találkoztunk. – Kérdeznék valamit – mondta csendesen. – Ezen a bizonyos tanfolyamon azt is megtanítyák, hogy miként segíthetünk a gyerekeinken, ha baj van velük? A megdöbbenéstől alig tudtam kinyögni, hogy igen. A következő tanfolyamon már ott ült, önként és lelkesen, tele elvárással, s így az eredmény sem maradt el. Azóta nem látogatja a kórházakat, aggódásai helyett feladatai vannak, amiket egytől-egyig sikerrel old meg.

Nem sokkal a tanfolyam elvégzése után, még 1992-ben, a 6-os villamoson utaztam. Rekkenő nyár volt és iszonyú tömeg. Egyik kezemmel kapaszkodtam, a másik súlyos csomagokkal volt tele. Egy hirtelen fékezéskor – mindenki dőlt, mint a lisztes zsák – a mellettem álló hölgy, a túsarkú cipőjében, úgy rálépett a lábfejemre, hogy csillagokat láttam. Úgy éreztem, hogy darabokra törtek a lábközépcsontjaim, dagad a lábam kifelé a szandálból, s csöpög a vér a talpamból. Azonnal eszembe jutott a kesztyűérzéstelenítés, de a kezemet sehogy sem tudtam a sajnó rész fölé tenni, sőt nem is láttam a rám zuhanó hölgytől, hogy valójában milyen is lett a lábam. Így aztán csak gondolatban ismételtettem kábultan, hogy „elmúlt, nem fáj, nem vérzik, nem dagad, nem kékül, elmúlt, nem fáj, nem vérzik, nem dagad, nem kékül”, s közben folyt a könnyem. A fájdalom szerencsére hamar csökkent. Kb. két megálló múlva lett annyi hely, hogy leleshettem a lábamra egy pillanatra. Nem láttam rajta semmi változást. Aztán amikor leszálltam a villamosról, alaposabban szemügyre vettem. Alig hittem a szememnek. Mintha nem történt volna semmi. Mozgattam, tekergettem, nyomkodtam, de nem fájt. Volt rajta viszont egy kis jel. Mintha valaki vékony, piros filctollal rárajzolta volna egy cipősaroknak a kontúrvonalait. Ez a jelecske még fél év múlva is élesen látszott, emlékeztetett a történetekre, de még inkább arra, hogy mekkora ereje van a gondolatainknak. Ez a felismerés akkor még az újdonság erejével hatott.

Már több, mint 2 hónap telt el azóta, hogy Zánkán, a Balaton mellett, a napfogyatkozás alkalmával kb. 1500-an összejöttünk. Olyan különlegesen csodálatos együttlét volt ez, hogy még ma is elevenen él bennem. Elég, ha felidézek magamban egy-egy

pillanatot, s azonnal, minden porcikámban érzem az ottani emelkedett hangulatot. Az emlékétől is feltöltődöm. Tudom, sokan ugyanígy éltek meg. Nekik szántuk emlékeztetőül az ott történetekről készült videokazettát. Meg persze azoknak, akik nem jutottak el erre a nagy találkozóra. Amikor elhatároztuk, hogy – csupán magunk számára – videofilmre vesszük az eseményeket, még nem terveztük annak kiadását. A Zánkán elhangzott szavak, hitvallások és dalok azonban sokunk számára oly nagy élményt jelentettek, hogy a videofelvétel amatőrsége ellenére úgy döntöttünk, közkinccsá tesszük azt.

Elgondolkoztató érdekességként elmesélek valamit. Augusztus 11-én reggel, fél 7-kor indultunk Felsőörsről Zánkára. Kb. 30 km a távolság. Zuhogott az eső, morajlott az ég és villámok cikáztak a Balaton fölött. Kérdő szemekkel néztünk egymásra Domján Lacival: vajon milyen lesz az első szabadtéri rendezvényünk? Aztán csak hallgattuk az autó tetején koppanó esőcseppeket. Zánkán áll egy többemeletes épület, ami már messziről látható. Megpillantva ezt, elállt a lélegzetünk. Az egész égbolton felhők tornyosultak, esett az eső, Zánka fölött azonban – kör alakban – kéken ragyogott az ég, s hét-ágra sütött a Nap! Döbbenetes látvány volt! „Minden rendben lesz. Segítenek minket...” – mondtuk egyszerre. Köszönjük mindenki nevében azoknak, akik programozták a jó időt, s az égieknek is hálát mondunk. A műsor ideje alatt végig ragyogott a Nap. Csak a napfogyatkozás után kezdtek újra gyülekezni a felhők fölöttünk. Az időzítés tehát tökéletesnek bizonyult!

A természet játéka elbűvölt, a zene szárnyalása magasba emelt, az elhangzott hitvallások, gondolatok mélysége örömmel és bizakodással töltött el. Kívánom, mindenki annyi erőt merítsen a videofilm megtekintése és meghallgatása révén a zánkai találkozóból, mint én tettem.

Sólyom Ildikó

Megvettem az *Elmének univerzális ereje* című kazettasorozatot. Tudtam, hogy bizhatok Domján László ajánlásaiban, mert amit eddig tanított, az mindig pontosan úgy működött, ahogy ígérte. Azt azonban nem sejtettem, hogy egy szuperszonikus repülőt kapok. Olyan gyors és hatalmas, belső, pozitív változásokat indított el, hogy időnként csodálkozva kérdeztem magamtól: Valóban én vagyok ez az ember?

Három kedvencem van. Az első, ahol tudatosan választunk tanítómestereket. A második, ahol túllépek az egómon, egygyé tudok válni a környezetemmel, térben és időben utazhatok a múltban és jövőben. Ez tette lehetővé, hogy megértsem egy kapcsolatot. Kellő rálátással azt tudom mondani, olyan volt ez a kapcsolat, mintha lefelé húzó örvénybe kerültünk volna, amiből mindketten más irányba igyekszünk menekülni. Úgy éreztem, mélyebb összefüggések húzódnak meg a háttérben, hisz nem is kerültünk egymáshoz igazán közel, s mégis cudarul viselkedtünk egymással. Emiatt aztán egyik meditációm előtt, a tanult módon, föltettem magamnak a kérdést: „Volt-e valami közünk egymáshoz az előző életeinkben? Ha igen, milyen volt kapcsolatunk?” Ezt követően megrázó, s egyben megnyugtató élményt éltem át. Kiderült, hogy többször is találkoztam már korábban az illetővel, ám kapcsolatunk sohasem volt pozitív. Valamikor az ókorban például ő a gyermekem volt, ám én eldobtam magamtól, mert jobban vonzott a társasági élet. Máskor ő akarta a harmonikus családi életemet földülni, s olyan erősz-

kosan, hogy életemet mentve megöltem őt. Rájöttem, hogy ezek tudatában csak egyet tehetek: megbocsátok mindkettőnknek, s – kellő távolságból – figyelemmel kísérem élete alakulását. Időnként megérezem gondolatait, s döbbenet konstatálom, milyen mélységes gyűlölet él benne irántam. Ezt azzal tompítom – nem tudja, mi történik vele –, hogy feltöltöm a szeretet energiájával, s így egy időre megszűnnek negatív érzései. Megjegyzem, ez a furcsa tapasztalat nagyon elgondolkodtatott, s egyúttal meg is nyugtatott. A jelek szerint tudatalattim szerencsére mindig csak annyit enged tudatos elmémnek megtapasztalni, amennyit az gond nélkül föl tud dolgozni, amennyi elősegíti a fejlődésemet.

Ugyanezzel a módszerrel megnéztem a gyerekemmel való kapcsolataimat is. Kelle-mesek, barátiak voltak, akárcsak most.

Miközben programoztam, s vágytam az ideális partner megtalálására, bekerült a látóterembe egy másik férfi. Megint fölvettem kérdéseimet, majd szintemre mentem. S ami ezután történt?! Mindenkinek ilyen élményeket kívánok. A Rousseau-korabeli vidéki Franciaországban találtam magam. Boldog házasságban éltünk egy kastélyban, sok gyerekünkkel. Ebből a kapcsolatból olyan intenzitással áradt a harmónia, hogy elneveztem a harmónia esszenciájának. Napokig úgy éreztem magam, mintha 1 méterrel a föld fölött lebegnék, miközben valóságban 12–14 órát dolgoztam. S éreztem, az emberek ösztönösen jönnek hozzám feltöltődni.

A harmadik, ami különösen tetszik az *Elmének univerzális erejében*, a 8., ráadás kasszetta, amivel az emberiség jobb jövőjéért tehetek valamit. Felejthetetlen, felemelő élmény!

Éjfél után kényelmesen kerekéztem biciklimen hazafelé, s azon gondolkoztam, hogyan is osszam el a munkámat, mennyit dolgozhatok még hazaérkezésem után, ha korán reggel akarok kelni. Egyszer csak azt vettem észre, hogy mindössze fél méterre előttem tátong az a nyitott munkagödör, amin délután még biztosan átkerekéztem. Gondoltam, ugratok egyet. Sikerült. A kerékpárom pontosan a fél méter mély gödör fenekén landolt, mintha a tárolóba tettem volna le... Én pedig bukott nőként arra eszméltem, hogy mászom ki a gödörből. A falnak támaszkodtam, mindkét kezemet arcom jobb felére tettem, s egyfolytában mormoltam a „varázsigét”: „Nem fáj, elmúlt, nem vérzik, elmúlt...” Egy dolgot éreztem: az ütés következtében a beültetett fogam egy kicsit befelé mozdult, és a koronáról is lepatogott néhány darab.

Szerencsére arra jött egy fiú, s meglátván azonnal mentőt hívott. Az ügyeletlen megállapították, hogy a jobb oldali arccsontom eltörtött. Elég furcsán néztek rám, ahogy nyugodtan elmeséltem a történetet, és semmi sem utalt arra, hogy bármilyen fájdalmam is lenne. Az irataim között keresgélve megtalálták az agykontroll-igazolványomat is. Ettől kezdve érdeklődőbben figyeltek. A balesetkor történt részleges eszméletvesztés miatt ott tartottak a klinikán.

A kórteremben belenéztem a tükörbe, s azt gondoltam: no, ennél már csak szebb lehetek. Jobb arcelem úgy festett, mint egy megkelt cipő. Csak a nővér által rákent, fertőtlenítő és szárító hatású kencefice vörös színe jelezte, hogy talán mégsem cipő... Sűrűn mérték a vérnyomásomat, nézték a pupillámat, s kérdezték: „Szédül? Nincs hányingere?” De minden rendben volt.

Ezzel párhuzamosan – a fejfájás miatt eleinte nehezen – laborszintemre mentem. Ott először általános kezelést adtam magamnak a „fényszítával” (esetlegesen belső zúzódás ellen), majd elképzelttem, ahogy tanácsadóim a tökéletes egészség esszenciájával átítított pamaccsal borogatnak. Ezt időnként fölváltotta a narancssárga-fehér szeretetenergia, amivel általában gyógyítani szoktam. A törésre a következőt találtam ki: a csonttörés helye egy árok, melyen a virgonc csontképző sejtek egy-egy vékony, fehér fonalat fogva ugrálnak át egyik oldalról a másikra. Amikor elfáradtak, akkor népi táncosok váltották fel őket, akiknek a legbonyolultabb lépés az árok átugrása volt.

Pénteken talán kétszer, háromszor csináltam ezt vagy 10–10 percig, mert eléggé elfáradtam. Utána pedig négyszer, ötször 10–15 percig. Közben éreztem, hogy más is gyógyít. (Természetesen „megnéztem”, ki a segítségem, érdekes módon ő is a laborban gyógyított.) Döbbenetes élmény volt! Kb. 200 km távolságból pontosan olyan intenzitással kaptam a gyógyító energiát, mint amilyennel magamnak adtam! (Már ezért az élményért megérte ilyen szokatlan módon megállni a kerékpárral...) A barátóm kisfia is segített „távgyógyítani”. A nővéremék pedig a látogatás ideje alatt a karomat – meghúzódtott az esés közben – gyógyították, valamint az arctörésemet. Különös volt látni, hogy naponta változik a „sminkem”. A pénteki feketeséget szombatra gyönyörű sötétlila váltotta föl, ami vasárnapra már csak nyomokban látszott, mert helyet cserélt a sárgával és kékkel. Hétfőn, amikor hazamehettem, már csak egy kis sárgaság maradt.

Kollégáim poénkodtak, hogy elkészült a szilveszteri sminkem, ám igencsak meglepődtek, amikor kiderült, hogy már karácsonyra új poént kell kitalálniuk. Az pedig egyenesen csodaszámba ment, hogy az orrom alól kedd délutánra eltűnt a seb. (Kedden délelőtt már dolgoztam.) Ami fölött aztán még én is nehezen tudtam napirendre térni, hogy a számnál lévő, kb. 4 cm hosszú és 1,5 cm magasan kidudorodó seb szerda reggeltől estig, mint egy gyorsított film, látványosan gyógyult, s éjszakára a var leesett. Ilyet még nem láttam! A szemem alatti seb volt a legmélyebb és legkitartóbb, de ez is meglepően hamar begyógyult.

Természetesen elmentem a fogorvoshoz is. Megvizsgált, s azt mondta, hogy ő ilyen még nem látott. Szerinte, ha az implantátum helyén a saját fogam lett volna, az biztosan kiesik. Ez pedig még ki se lazult a helyéről! „Csak” a korona deformálódott az ütés következtében, s azt ki is kellett cserélni. Persze ő nem tudhatta, hogy 2 évvel korábban, amikor a fogbeültetés történt, az én csontképző sejteim 2 héten keresztül naponta kétszer 10–15 percig gyakorolták, hogyan kell fogadni a két kis, gyámoltalan vendéget. Nem győzték hangsúlyozni, mekkora szerencse, hogy az újoncok idekerülnek. Dédelgették, tömény szeretetenergiával „ölelték át” őket. A beültetés után még 2 hétig programoztam ezt. Akkor a szokásos időnél 3 héttel korábban csontosodott be a két implantátum.

A baleset tanulságai: remekül működik az agykontroll és óvatosan kell közlekedni...

Sóti Judit, Szeged

Este be akartam programozni az álmkontrollt, de mire lementem a szintemre, elaludtam. Éjszaka azt álmodtam, hogy valamit nem pakoltam be a táskámba. Reggel élnen emlékeztem az álomra. Átnéztem az iskolatáskámat, és bizony hiányzott belőle a diákigazolványom és a pénztárcám is!

S. Regina, 6. osztályos

Az autista kislányom javulását naponta kétszer programoztam az elmetükre-technikával. Azóta, ha pisilnie kell, majdnem minden alkalommal jelzi a kaka szóval. Korábban egyáltalán nem beszélt. Nekünk ez hatalmas előrelépést jelent!

Stefánia

Tavaly szeptemberben gyermekünk fogant. Bevettem az agykontrollt, hogy fölkészüljek azokra az óriási változásokra, amelyek a testemben lezajlanak, s hogy gyermekemet tökéletes egészségben és harmóniában hordjam ki és szüljem meg.

A terhességem 9 hónapja alatt egyetlenegy hányinger, rosszullét, szédülés, rossz vérkép vagy egyéb, másoknál sokszor jelentkező kellemetlenség sem fordult elő! Babám mindig az adott vizsgálatnak megfelelő méretet, fejlődési stádiumot mutatta. Mozgását már a 16. hét előtt érzékeltem. Mindennap, de főleg 6 hónapos korától 1–2 óra meditációt végeztem a *Bölcső* és a *Sziget* című kazettákkal, illetve később klasszikus zene hallgatásával és éneklésével. Tudom, ez az 1–2 óra rengetegnek tűnik, de gyermekem érdekében nem sajnáltam az időt. Rengetegszer elképzeltem a boldog, gyönyörű babát, akit simogatok, magamhoz ölelek, táncolok vele, illetve hárman táncolunk: gyermekem, én és a baba apukája, együtt. Lány zene ritmusára, mosolygó arccal, összeölelkezve, szorosan, ölelésünkben egészséges gyermekünkkel. Mindennap átvizsgáltam szervecskéit, testrészeit, szeméit, füleit, orrát, száját, bőrét, és áttöröltem azokat az élet és az egészség vizével. Szeretefényt is küldtem neki. A babával együtt választottuk ki a nevét, és érzem, tudom, hogy tetszik neki. Természetesen tudtam, hogy kislányom születik, hiszen alfában megkérdeztem és megnéztem őt.

Meditációim során elképzeltem a születés és a szülés folyamatát is. Célom a gyors, boldog születés volt, ami a lehető legkevesebb nehézséget okozza gyermekemnek. A személyzet kedvessége, a szülőszoba csöndes meghittsége (lehetőleg este legyen) és a mellettem lévő férjem segítő izgalma mind beletartozott ebbe a képbe. A születés idejére vonatkozóan azt programoztam, hogy akkor történjen, amikor mind a hárman fel vagyunk rá készülve.

Június 14-én, hajnalban, elkezdődtek a fájásaim. Kórházba érkezésem után lassan, saját ütememben tágultam. Az idő, amíg a tolófájásokig eljutottam, más szemében talán hosszúnak tűnhet. Számomra azonban ez volt az ideális, ez segített fölkészülni a kitolási szakaszra, amely orvosom szerint tankönyvi volt. Percek alatt megszülettem Katát, 3,65 kg-mal és 57 cm-rel. Sikerült gátvédelemben részesülnöm, tehát se vágás, se varrás nem történt. Kislányom már közvetlenül a születése után erőteljesen szopott.

Hazaérkezésem után kicsit elbizonytalanítottak a szülőktől és barátoktól, a szoptatással kapcsolatban kapott „jó” tanácsok. Mivel annyi tejem volt, ami éppen elegendőnek bizonyult lányom számára, azt kellett hallgatnom, hogy majd nem lesz tejem és tápszerezni kell a csecsemőmet. TÖRÖLD! TÖRÖLD! 100-szor is elmondtam. Amikor már teljesen elkeseredtem volna, akkor jutott eszembe, hogy én hónapokig azt programoztam, hogy pont annyi tejem termelődjön, amennyi a gyereknek kell! Hiszen épp ez történik! Azóta is szoptatom, immár 1 hónapos babámat, aki szépen fejlődik és gyarapodik. Nem fejem a mellem, és nem szorul a lányom tápszerre és teára. Rendkívül nyugodt és kiegyensúlyozott baba, egy pillanatig sem félttem, vajon kitalálom-e, hogy miért

sír. Valahogy mindig megért engem, és én is megértem őt. Látszik, hogy összehango-
lódtunk, ami nem a születésekor kezdődött, hanem a fogantatásakor. A gyerekorvos el-
ső benyomása, amikor 6 napon látta, az volt, hogy mintha 2–3 hetes csecsemő lenne!

Örülök, hogy megismerkedhettem az agykontrollal, és így boldogabb és harmoni-
kusabb életet élhetek. Köszönöm mindazoknak, akik ebben a megismételhetlen
csodában és annak megélésében segítettek és közreműködtek.

Süle Nóra, Balatonkenese

1996. július 31-én szereltem le a katonaságtól, 130 kg testsúllyal... Régebben sem
voltam sovány alkatú, így hát nem is reméltem, hogy még egyszer a tükörbe nézhetek.
Néhány hónappal a leszerelés után egy ismerősöm javaslatára elolvastam a *Testkontroll*
című könyvet. Alkalmazni kezdtem a módszer alapelveit, majd végül teljesen átálltam a
testkontrollos étkezésre. Mi lett az eredménye? Nos, 16 hónap alatt 50 kg-mal csökkent
a súlyom, azaz 80 kg lettem! Mivel évekkal korábban elvégeztem az agykontrolltanfolya-
mot, ezért az ott tanultakat is bevettem. Hetente négyszer, ötször elképzelttem maga-
mat a fehér keretes tükörben, amint elérem a 80 kg-os álomsúlyt, s azt is, ahogy szerve-
zetem leégeti testemről a rengeteg fölösleges zsiradékot. Hála a testkontroll és az agy-
kontroll együttes alkalmazásának, teljesen megváltozott az életem. Önbizalmam meg-
nőtt, sokkal egészségesebb és energikusabb lettem. Azóta is pozitív irányba változom,
s napról napra egyre egészségesebb vagyok. Üzenem minden hasonló problémával
küszködő társamnak, hogy nincs lehetetlen!

Szabó Árpád, Budapest

1995-ben végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Hogy milyen állapotban voltam akkor?
Cukorbetegség, depresszió, lumbágó, koszorúér-szűkület, anginás rosszulletek, ízületi fájdal-
mak, tetemes súlyfölség... Bár előbb mentem volna el az agykontrollra! Ma már tu-
dom, nagyon sok betegséget el tudtam volna kerülni!

A tanfolyam után néhány héttel meglátogattam a háziorvosomat. Meglepve látta,
hogy már nem félek, vidám és kiegyensúlyozott vagyok.

- Ugyan mi történt magával? – kérdezte.
- Elmondhatom őszintén, hogy mi okozta a változást?
- Csak mondja!

- Elvégeztem az agykontrolltanfolyamot, s azóta jól érzem magam. Nem félek az ut-
cán, nem félek otthon, megszűntek az aggodalmaim, nem kínoznak az anginás
rosszulleteim. A vér cukorszintem is rendeződött, s az EKG-m is jó!

Gratulált nekem. Aztán másnap mentem az Ideggondozó Intézetbe, felülvizsgálatra a
doktoromhoz. „Mi történt magával, hogy így föl van dobva?” – kérdezte. Neki is elme-
séltem. Azt válaszolta, hogy nagyon sok betegnek kellene ez az agykontrolltechnika,
mert akkor sokkal kevesebb ember lenne depressziós.

Nos, ma már elmondhatom, hogy 20 kg-mal könnyebb vagyok (a testkontrollt és az
agykontrollt kombinálva sikerült lefogynom), a vérnyomásom már normális, az ízületeim
nem fájnak, és anginás rosszulleteim sincsenek!

Nem voltam vallásos, mert gyerekkoromban nem kaptam vallásos nevelést, szüleim nem ismertettek meg a hit csodálatos erejével. A tanfolyam óta mégis rendszeresen imádkozom, és kérem Istent, hogy még sokáig élvezhessem az életet, és még sok emberrel tudjam megismertetni és megszerettetni az agykontrollt. Tudom, hogy Isten megbocsátja nekem, hogy csak 49 éves koromban fordultam hozzá először, az agykontrolltanfolyam hatására.

Édesapám néhány éve meghalt. Anyám kérte, hogy maradjak vele a házban, mert ő fél egyedül. 3 szoba van a házában, de nekem azon az ágyon kellett aludnom, amelyiken előző éjjel meghalt az édesapám... Nagyon kétségbeestem, de nem akartam mutatni a félelmemet. Kimentem az udvarra, leültem egy székre, és 3 ujjamat összetéve beprogramoztam magamnak, hogy erős vagyok, az ágy nem bánt, nem félek, s nyugodtan végigalszom az éjszakát. Így is lett. Ha mindez akkor történik, amikor még nem ismerem ezt a csodálatos agykontrollt, akkor bizony borzasztóan szenvedtem volna. Apám temetésén is nyugodt, kiegyensúlyozott maradtam, családom tagjai nem akartak hinni a szemüknek!

Szabó Imréné, Budapest

Mostanában magamtól ébredek és alszom el. Újabbán már nem is kell részletesen beprogramoznom az ébredés időpontját, elég ha elalvás előtt, alfában kimondom azt magamban, akkor is percre pontosan ébredek.

Testnevelésórán az udvaron, focizás közben, nagyon erősen hasba rúgtak labdával. Szerintem az ellenfél örült, hogy az egyik legjobb csatár így kiiktatódott a játékból. Én azonban nem hagytam magam. „Nem szúrtok ki velem!” – mondtam gondolatban, s az agykontroll segítségével 1 perc alatt rendbe hoztam magam. Még 6 gólt rúgtam nekik, és megnyertük a meccset!

Számítástechnika-órán az összes számítógép elromlott. Tanárunk teljesen idegbajos lett. Gondoltam, most aztán megmutathatom neki, hogy mit tudok! A tanár urat megnyugtattam, ő persze nagyon csodálkozott. Elővettem az agykontrollos tudományomat. A háromujj-technikával pillanatok alatt alfába mentem, majd föltettem a kérdést: – Mi a hiba? „A főkapcsolóban rossz az érintkezés” – jött a válasz. Elmondtam ezt a tanár úrnak. Megnézte, megjavította és nagyon furán nézett rám... Az óra végén azért megdicsért.

Az egyik barátom nem tanulta meg a házi feladatot, amint erről szomorúan beszámolt nekem a szünetben. Elmagyaráztam a háromujj-technikát, majd beprogramoztam neki. Persze a tananyagról is beszélgettünk utána. Becsöngtetek. Leültünk, s tanárunk közölte, hogy felmérőt írunk a tananyagból. Barátom megírta a felmérőjét, én is az enyémet, s beadtuk. Az egész osztályból csak a miénk lett 5-ös!

Anyukámnak egy alkalommal nagyon fáj a feje, s az agykontroll segítségével elmúlasztottam a fejfájását. Remek ez az agykontroll!

Szabolcs

Januárban elmentem a szemészetre, hogy újabb szemüveget írassak. A szemorvos lencsét tett a szemem elé, és a szokásos tábla leolvasását kérte. Utána hosszan hüm-

mögött, majd azt mondta, nem tudja, mi történt, de a bal szemem javult, ami azért különösen meglepő, mert az gyermekkorom óta komolyan károsult. Én azonban tudtam, mi történt. Külön ugyan nem programoztam a szememért, de a relaxációs kazettákat rendszeresen hallgatom. Reggeli ébredésemkor és esti lefekvésemkor szigorú programom az *Alapgyakorlat*, valamint a *Zenés meditáció reggelre és estére című kazetta* meghallgatása. Az elsöben természetesen benne van a „szemed, látásod és hallásod javul, valahányszor a tudatnak ezeken a szintjein működsz” mondat. A jelek szerint nem maradt hatástalan, s akkor a relaxáció egyéb pozitív hatásait még nem is említettem. Érdemes hát valóban rendszeresen relaxálni!

Szabó Mária (SM-es), Budapest

1998 januárjában iszonyú derékfájás miatt vizsgáltak ki. Az MRI-vizsgálat óriási porckorongsérvet mutatott ki, ami miatt az idegsebész azonnal megműtött volna, ha hagyom. Frissen végzett agykontrollósként megrendíthetetlen hittel kértem időt – saját kockázatra –, mert mentálisan akartam magam meggyógyítani.

Nekiálltam a programozásnak, természetgyógyászhoz is fordultam, akitől hetente egyszer reflexmasszázst kaptam. Mindennek a hatása a mellékelt röntgenképen látszik. Az eredményt, hogy nyomtalanul visszahúzódott az óriási, mintegy 1 cm-es porckorongsérvem, egyetlen tűszúrás nélkül értem el, a következőkkel: tökéletes ágynyalom, derékszögben feltámasztott lábakkal; McKenzie-torna (óránként 10 felnyomás); gyógymasszázs; úszás; reflexmasszázs; rengeteg agykontrollózás (kazetták, agykontrollós sikerkönyvek olvasása is); napi több száz, hangos, pozitív állítás egyre javuló egészségi állapotomról. Határidőt is kítűztem a gyógyulásra: 1998. február 28-át, a nagyfiunk szalagavatóját. (Ezt a dátumot naponta többször elolvastam.)

Azt is programoztam, hogy sikerem rengeteg embernek szolgáljon biztató, pozitív példaként. És lón, ahogy programoztam, a sérv hegmentesen, teljesen visszahúzódott! Az idegsebész is teljesen lelkes lett. Azt mondta, hogy belefoglalják ezt az eredményt az írandó cikkükbe és könyvükbe, illetve mostantól még bátrabban buzdít majd mindenkit kitarító tornára, pihenésre, úszásra.

4 hónapig nem dolgoztam. Ma kimondhatom: újjászülettem. Teljes munkaidőben, újra dolgozhatok, s 99%-ban úgy élhetek, mint régen, nincsenek tüneteim, panaszaim. Az az 1% azt jelenti, hogy ott motoszkál a gondolat a fejemben: gerinciképlet és bőlcsebben, nyugodtabban, egészségesebben, óvatosabban és *mosolygósabban* élni!

Nem tudom megmondani, hogy melyik terápiának mekkora része volt a gyógyulásomban, de egy biztos: agykontroll nélkül valószínűleg „nyuszika” módjára megadtam volna magamat a műtétnek.

Szalma Judit

(Szerkesztői megjegyzés: ha bénulás miatt az orvos azonnali műtétet javasol, akkor tanácsos megoperáltatni magunkat!)

1994 őszén végeztük el testvéremmel együtt az agykontrolltanfolyamot. 95-ben elkezdtünk egy kisvállalkozásba, ami termelőtevékenységet folytat. Elég kevés pénzzel, de nagyon sok hittel és akarással vágtunk bele. Az első év nagyon jól alakult, az apró

célok elérését sikerrel programoztuk. De mivel csak olyan terveket mertünk programozni, amelyek kivitelezhetőségében hinni tudtunk, így óriási eredmények akkor még nem születtek. A 2. évben már bátrabban nekilendültünk, s a termelés másfélszeres növekedését programoztuk. Természetesen ez is sikerült. A 2. év végén még merészebbek lettünk, és azt a célt tűztük ki magunk elé, hogy termelésünk a többszörösére emelkedjen. Új, drága gépek, nagy teherautó vásárlását programoztuk, szintünkön láttuk, hogy az udvarban saját teherautónk áll, s új gépek működnek az üzemben. Nos, a programozás döbbenetesen gyorsan meghozta az eredményt. Pár hónapon belül minden úgy történt, ahogy elképzeltük! Az év elején hiteleket vettünk föl, amit 4 hónapon belül sikerült visszafizetnünk. Üzemünk termelése négyszeresére emelkedett!

Kimondhatatlan boldogsággal töltenek el a sikerek, amikor nap mint nap bejön egy-egy dolog, amit programoztunk, még az apróságok is, mert azok is részei ennek az egész folyamatnak. Egymásra nézünk és megborzongunk. Sokszor úgy érezzük, mintha egy láthatatlan erő húzna minket előre. A vágy, a hit, a képzelet, az ellazulás, na és persze a tettek kombinálása valóban óriási eredményeket szül! Ma már nem úgy programozunk, hogy megpróbáljuk meggyőzni magunkat, hogy ezt még talán elérjük, hanem programozunk és rábizzuk azt az úgynevezett véletlenre. Az eredmény: egymás után pattannak ki fejünkből a jobbnál jobb ötletek, s jelentkeznek kincset érő megérzések, amelyekre hallgatunk. Már alkalmazottainkat is bevontuk az agykontrollozásba, ők is elvégezték a kurzust.

Hogy az intuíció milyen hasznos segítőnk, arra íme egy példa. Üzemünkben télen vízteleníteni kell, mert ilyenkor csak ritkán mennek a gépek. A múlt télen nem megfelelően víztelenítettük a csőrendszert, és amikor kinyitottuk a főcsapot, nem jött a víz. Szintünkre mentünk, és mindketten ugyanazon a helyen észleltük a jégdugót. Ezután már csak azon a ponton kellett fölmelegíteni a csövet, s a probléma így percekben belül megoldódott!

Azt tanácsoljuk, ne hanyagoljátok el, tegyétek az agykontrollt éleetek fontos részévé, garantáltan boldogabbak és egészségesebbek lesztek!

Szebeni Ildikó és Szebeni Hajnalka, Esztergom

Nehéz kiragadni egy-egy sikert, mert ma már az egész életem sikersztóri. Teljesen rábízom magamat az agykontrollra. Mindig számíthatok rá, mindig kéznél van, soha nem hagy cserben. Egyetlen titka van csupán: a tanfolyam elvégzését követően azonnal hozzá kell fogni az intenzív gyakorláshoz, és nem bevárni, hogy lelhadjon a kezdeti lelkesedés.

Nekem szerencsém volt, mert éppen nyakig voltam a kilátástalan helyzetekben, amikből – úgy tűnt – nincs is kiút. Így nem volt időm gondolkozni, hogy lent vagyok-e alfában, s hogy jól vagy rosszul csinálom-e a programozást. Elkezdtem.

Már körbebotották a szanálendő lakásomat, így akartak rákényszeríteni, hogy fogadjam el a fölkinált, lakásoknak nem nevezhető borzalmak egyikét. Egyedül éltem már a lakatlan házban, mindenki elköltözött. Félelmetes volt a kiszolgáltatottságom! 1995 áprilisában végeztem el a tanfolyamot. Az elmetükre-technikát azonnal elkezdtem használni, s júliusra már megvolt a cirkófútéses, beépített konyhás, gardrób szekrényesoros otthonom, épp olyan, amilyent szintemen elképzelttem! Döbbenetes, szinte

hihetetlen volt! Merítettem is belőle hitet, bőven. A soron következő, kisebb célok elérése ehhez képest már gyerekjátéknak tűnt. Ezek után már föl sem merült bennem, hogy sikertelenségbe fulladhat bármi is, amit programozok, amire igazán vágyom. Addig formálgattam, szépítgettem, színesítettem, koreografáltam a forgatókönyvem alapján levétített „filmeket”, amíg az alfában látottakból bétabeli valóság nem lett. Képzeletem egyre szabadabban szárnyalt, és már nemcsak alfában, de bétában is! Megteremttem az ideális összhangot a 2 tudatszint, a belső és a külső tudatosság közt. Egyre kiegyensúlyozottabb lettem. Szinte éreztem, ahogy a kalodába zárt jobb agyféltekém föltámad csipkerózsika-álmából.

Az elmúlt évtizedekben számtalanszor megszegényítettek. Nagyrészt ennek hatására egy savanyú, negatív beállítottságú, nagyon racionálisan gondolkodó műszaki lettem. Abban hittem, ami tudományosan vagy számszerűleg bizonyított volt. Sajnos a hétköznapi problémák megoldásánál ez nem sokat segített. Ma már ott tartok, hogy fölcsigázott érdeklődéssel, lelkesen és türelemmel várom, vajon milyen eredményt hoz a programozásom. Sokszor olyan váratlan megoldások születnek, amelyenekre nem is számítok. Csak elképzelem az eredményt, és tudatalattim megteremti az odavezető utat, minden szükséges feltétellel együtt! Megtapasztaltam, hogy a tudatalatti úgy hangolja össze a lehetőségeket és a körülményeket, hogy azok minden vonatkozásban és mindenki számára a legjobbak legyenek. Ehhez pedig idő kell. Semmi sem véletlen. Boldogan kivárom hát, míg célba érek vágyammal, hitemmel és elvárásommal. Minden programozás kapcsán feltöltődöm és megnyugszom. A sok-sok sikerem erőt és hitet ad, s egyre több támpontot, amelyek elősegítik fejlődésemet.

Azt vettem észre, hogy tudatomba beépült egy „agykontrollos automatika”, ami szükség esetén önműködően bekapcsol. Tudatalattim jelzéseket, útmutatást, irányítást ad, éppen azt, amire akkor szükségem van.

Kidolgoztam néhány olyan új technikát, amelyeknek nap mint nap hasznát veszem. Például elindulok a város különböző pontjaira, megbeszéltek találkozókra, hivatalokba, üzletekbe, ahol a nyitvatartási időpontokhoz is igazodnom kell. Ez korábban rengeteg idegeskedést jelentett, mert különféle akadályoztatások miatt mindig kifutottam az időből, s így nem tudtam megfelelni az elvárásaimnak, képtelen voltam teljesíteni a kitűzött tervet. Létrehoztam hát az „érkezéskontrollt”. Már előző nap összeírtam, hogy milyen sorrendben, hány órára szeretnék odaérni az egyes helyekre. Ezt ugyan régebben is megtettem, de a valóság mindig csalódást jelentett számomra. Ma már viszont beprogramozom az érkezéskontrollal, hogy eredményesen, biztonságosan, flottul, klasszul, oda-vissza háborítatlanul, rendben érkezem mindenhova. Ezt követően már csak annyit a dolgom, hogy vidáman, pozitív történéseket elvárva útnak induljak. Talán hihetetlennek tűnik, de az elmúlt másfél évben, amióta ezt alkalmazom, szinte percnyi pontossággal érkezem meg mindenhová, és így teljesen elégedetten jövök haza!

A sok feladatom elvégzésére a „ténykedéskontroll” szolgál. Az érkezés- és ténykedéskontrollt legtöbb esetben együtt alkalmazom. Persze ez lehet szervezés-, élmény-, sütéskontroll, vagy bármi egyéb is. Így biztos, hogy minden összefüvetel, találkozás, előadás meghallgatása stb. sikeres és eredményes lesz, hisz előre beprogramozom, hogy mit szeretnék elérni. Egyszerűen minden sejtembe beépült az a módszer, amivel minden komoly kellemetlenség kivédhető, illetve gyakorlatilag minden cél elérhető, és ráadásul

alkalmazása még kellemes és szórakoztató is. Persze, jövet-menet programozok, buszon, metrón, vezetés közben. Önserkentő, a sikert előmozdító versikéket is kreálok és mondogatok. Csakúgy pattognak a rímek!

Tapasztalatom alapján számomra már tény: gyakorlatilag minden rajtunk múlik, minden belőlünk fakad. Mindenki képes rá, hogy a csodálatos agykontroll segítségével szabadon szárnyalhasson és megtalálja méltó helyét a világmindenségben.

Sziklai Judit, Budapest

Egy áprilisban elkövetett betörési sorozat eseményeit részletesen elmondtam alfában! Bizonyítékok is vannak arra, hogy állításaim igazak. Gondolatban olyan helyen jártam, ahol korábban sohasem, és olyan utcaneveket mondtam, amikről kiderült, hogy stimmeltek! Gépkocsit láttam rendszámmal. Később kinyomoztam, hogy az a rendszám valóban olyan típusú autóhoz tartozik!

Szirbek Dóra

Jól megy a focizás, ezért betettek az ificsapatba. De többet töltöttem a kispadon, mint a pályán, mert valahányszor felrúgtak vagy betartottak, én azonnal törlesztettem. Gondoltam, kipróbálom az agykontrollt. Persze, az edzésen kezdtem. Ha valaki elgáncsolt, azonnal összeérintettem a három ujjamat, és azt mondtam magamnak: „Lazíts! Vedd kezedbe az irányítást!” Nem állítom, hogy azonnal lehiggadtam, de néhány ismétlés után már gyorsabban megnyugodtam. Meccsen aztán meg is lett az eredménye. Máskor, ha odapakoltak, azonnal elindultam, hogy visszaadjam. Most meg fölpattantam, elhoztam a labdát, és óriási gólt lőttem. Azóta nincs gond.

Sz. Jancsi, Somorja

Édesanyám súlyos mellműtéten esett át, később erős fulladás jelentkezett nála, ezért asztma elleni gyógyszereket kapott. Szintemen rendszeresen gyógyítottam őt. Tüdejében állandóan fehér port láttam, s hiába takarítottam ki, mindig újból telítődött. Megkértem anyut, hogy próbálja meg a napi 4x2 beszippantás adagban alkalmazott inhaláló gyógyszerét ritkábban használni, illetve fokozatosan elhagyni. Láttam, hogy javul az állapota, a torka is kitisztult, szívkoszorúerei rugalmasabbá válnak, a hörgők egyre tisztábbak. Édesanyám ma már csak roham vagy igen erős fulladás esetén használja a gyógyszerét, egyébként teljesen elhagyta.

A fiam is asztmás. Még csak 1 hete gyógyítja magát agykontrollos programozással, 3 napja mégis teljesen elhagyhatta már az inhalálandó, pumpás gyógyszereket! Csak a Zaditent szedi már.

Sz. M. E.

Főnököm köszvényes. 4 héttel ezelőtt egy jutalomüdülésen járt Görögországban. Az utazás és a készülődés izgalmában otthon felejtette a gyógyszerét. Egyik reggel elkezdett dagadni a lába. Agykontrolltanfolyamot végzett, így munkához látott, lement a

laborjába. Elindította manócskáit, akik az elzáródást megszüntették, mire a pangó folyadék távozott, ő pedig mehetett a napi kirándulásra. (Főnököm neve: dr. S..... S.....)

Szolnoki Kata

Szüleim elváltak. Én édesanyámnál maradtam. Édesapámtól és apai nagyszüleimtől teljesen elhidegültem, sőt ellenségeskedés alakult ki közöttünk. Évekig nem is láttam őket, apai nagyszüleim temetésére el sem mentem, amikor 1972-ben nagypapám, majd 1982-ben nagymamám meghalt. Sírjuk helyét sem ismertem. Édesapám 4 évvel ezelőtt halt meg agytumorban. Előtte már évekig nem láttam őt. Hallottam, hogy beteg, de nem mentem el meglátogatni, pedig éreztem, hogy kéne. A temetésére mégis elmentem, de a sírja helyét nem ismertem, mert oda a szertartás után helyezték el, és oda már nem mentem el.

Alapjában véve féltém az emberektől, mindig azt hittem, hogy ártani akarnak nekem. Mindenkit lenéztem, akinek nem tetszett a külseje vagy idősebb volt. Édesanyámat sem tudtam szívből szeretni. Elfogadtam a segítségét, de nem nagyon viszonyoztam.

Már a tanfolyam elején éreztem, hogy az jó hatással van rám, jobb kedvű lettem és barátkozóbb. Szorgalmasan végeztem a gyakorlatokat. Nagyon készültem a 4. nap délutánjára, úgy éreztem, jelentősége lesz annak, hogy kivel jövök össze az utolsó gyakorlatra.

Odajött hozzám egy teljesen egyszerű, – az akkori fogalmaink szerint – nem különösen jó külsejű fiú. Mindkettőnknek remekül sikerült a gyakorlat, s ő utána meghívott egy kávéra. Elfogadtam. Elmesélte, hogy 23 éves és agydaganata volt, de megműtötték, és jól van, ezért is jött el ide, és nagyon bízik abban, hogy nem újul ki a betegsége. Amikor az agydaganat szót kimondta, mintha valami megsuhintott volna. Azt hittem, rosszul hallok. A fiú a tanfolyam után el akart menni a máriaremetei Boldogasszony-templomba. Természetesen elvittem autóval. Amikor megérkeztünk, mondta, hogy most bemegyünk a templomba és 10 percet imádkozunk. Nem akartam mondani, hogy én ugyan meg vagyok keresztelve, de imádkozni nem tudok, mentem utána.

Ő keresztet vetett, mintha mutatta volna, hogy kell, s én mindent utánacsináltam, nehogy észrevegye, hogy még keresztet sem tudok vetni. Előrement az oltárhoz, lerogyott. Mentem utána, de nem tudtam mit csináljak. Megláttam az ülések előtt egy fából készült térdeplőt, és ösztönös mozdulattal letérdeltem rá. Eszembe villant, hogy fájni fog a térdem, meg hogy mi lesz a nadrággal, de azért csak csináltam. Nem tudtam, hogyan kell imádkozni, nem tudtam, hogy mit tegyek. Azt gondoltam, hogy próbálok lazítani, alfába menni, és majd csak lesz valami. Amikor bementem a templomba, egy pillanatra az oltáron lévő Szűz Máriára esett a tekintetem, de nem láttam tisztán, mert félhomály volt. Mikor leértem alfába, tisztán bejött Szűz Mária, de nem úgy, mint egy szobor, hanem szinte élőn, ugyanabban a pózban, mint a szobron, a kis Jézussal a karján. Képzetelemben odajött hozzám, tisztán láttam, és akkor megkértem, hogy anyám, nevelőapám, szerelmem és én jó egészségben éljünk, legyen esküvőnk, majd egészséges gyerekek. Ő mosolyogva mindenre rábólintott. Ekkor eszembe jutott, hogy a fiú miatt jöttem a templomba. Kértem, hogy ő is jöjjön teljesen rendbe. Arra is rábólintott. Kicsordultak a könnyeim. A fiú is befejezte az imádkozást. Kimentünk, harangoztak, és én nagyon boldog voltam.

Nem hagyott nyugton a dolog, hogy a tanfolyamon édesapámnak is megbocsátottam, de nem tudom, hogy hol a sírja. Kimentem a temetőbe, s bár nehezen, de megtaláltam a sírját. Letérdeltem és csak sírtam és sírtam. Ez az egész eseménysor számomra szinte csoda volt. Azóta édesanyámat is nagyon szeretem, aki teljesen megváltozott. Meggyógyult az idegszabálya, tanítom az agykontrollra, mert a tanfolyamra még nem akar elmenni. De én már a képzeletemben látom, hogy össze az egyik barátnőmmel ott ül a kurzuson. Nagyon jól érzem magam, mintha kicserélődtem volna, mindenkinek segíték.

Köszönöm.

Sz. Veronika

A fémmel kapcsolatos élményeimet szeretném megosztani. Egy veszekedéskor a partneremtől kapott gyűrűmet mérgelesen a sárba tapostam. Utána hosszú időt töltöttünk el annak megkeresésével, mivel igen értékes aranygyűrűről volt szó. Nem sikerült megtalálni. Ránk esteledett. Később, éjfél után, visszatértem a helyszínre, mert nem hagyott nyugodni a dolog. Elemlámpával végigpásztáztam a területet, de csak sarat láttam. Leültem egy téglarakásra, és szintemen elképzelttem az aranyat, úgy, ahogy a tanfolyamon a fémeket. Uszáltam a lágy, sárgás aranyban, élveztem minden percét. Ezt követően beleképzelttem magam a sáros földbe, és úgy kerestem a gyűrűmet. Nem éreztem semmit. Na, gondoltam magamban, akkor a gyűrűnek annyi... De még mielőtt elmentem volna, újból végigpásztáztam a terepet a lámpával. Csak sarat láttam, mégis úgy éreztem, hogy le kell hajolnom, és a sárba dugtam az ujjamat. Kiemeltem a gyűrűmet! Percekig álltam ott hitetlenkedve, a gyűrűre meredve. Azóta is hordom, és valahányszor ránézek, mindig eszembe jut ez a megdöbbentő élmény.

Szvetkó Ágnes, Vác

Kisebbit fiam 2 és fél éves, bölcsődés. Már itt lenne az ideje, hogy szobatiszta legyen, de neki kényelmesebb volt a pelenka, s emiatt nem nagyon akart ráállni a dologra... Itthon még úgy-ahogy elfogadta a bililit, de a bölcsődében erre nem volt hajlandó. Nem akartam erőltetni a dolgot, nehogy lelkiileg megviselje. Az első 2 agykontrollos nap után azonban elhatároztam, hogy éjszaka, alfaban, megbeszélem vele ezt a dolgot. Hétfőn pelenka nélkül mentünk a bölcsődébe. Egy ideig ment is a dolog, de 10 órakor már bepislilt, és a gondozó nők újra pelenkát adtak rá, s azt mondták nekem, hogy hagyjuk az egészséget, ez még úgysem fog menni. Én azonban nem adtam fel, újra próbálkoztam az éjszakai üzenetküldéssel. Azt üzentem, hogy ne pisiljen be a bölcsikébe. Kedden 8-kor bevittem, és napközben is üzengettem neki. Meg is lett az eredmény. Szegénykém fél 2-ig nem mert pisilni... Rájöttem, hogy rosszul üzentem, ezért másnap már módosítottam az üzenetet. Azt kértem tőle gondolatban, hogy pisiljen bilibe. A gondozónők örömmel fogadtak: „Dávidka egyedül és önállóan pisil a bilibe! El se tudjuk hinni, hiszen hétfőn még hiába próbálkoztunk!” Azóta is boldogok vagyunk, én is és a kisfiam is, hiszen ez komoly előrelépés.

Eddig minden időjárás-változást megéreztem. Ilyenkor sokszor migrénes fejfájásom támadt. Az utóbbi 2 hétben elég gyakran adódott időjárás-változás, nekem azonban egyszer sem fájdult meg a fejem!

Takácsné Angéla

3 évvel ezelőtt, 32 évesen, agyvérzést kaptam. Azonnali műtét, 2 hét „túlvilág”, közben újabb agyvérzés, újabb koponyaműtét, gégemetszés. Látásom és hallásom erősen leromlott, karjaimat, kezeimet csak korlátozottan tudtam használni. Ami azonban ezeknél is fájóbb volt; gondolataim szorító broncsa.

1993 februárjában végeztem el Pécssett az agykontrolltanfolyamot. Ott döböntem rá, hogy életem jobbá válásának saját magam vagyok a korlátja. Akkor, ott, Pécssett, életemben immáron harmadszor újra és újjászülettem. A gondolatok broncsa azonnal engedett, s mire ezeket a sorokat írom – még 1 hónap sem telt el azóta –, szinte már nem is létezik. Látásom és hallásom javult, kezeim is használhatóbbak. Ha így megy tovább, a végén még tökéletesebb lesz a testem, mint annak előtte...

Az agykontroll számomra egyik legfontosabb üzenete, hogy az igazán nagy változások hitrendszerünk módosításával indulnak el. Sohasem gondoltam, hogy hiteinknek ekkora ereje van. Ha meg tudjuk változtatni őket, a többi már szinte magától jön. Nekem ez a felismerés is már nagy siker. Ime pár sor bizonyítékul:

Megjártam már a lélek bugyrait,
Eljegyzett engem a halál.
Várom, ki élni újra megtanít,
Ki az álarc mögött is rám talál.

Az a valaki én leszek!
Álarcom ronggyá szagatom!
Nem foghatnak le ártó kezek,
A teljes életet akarom!
Fagyos tél harapja még a tájat,
De bennem a tavasz muzsikál.
Kerülgetnek még fekete árnyak,
Kitágult mégis a határ.

Tágra nyílt szemmel nézek a Napba
Mi belőlem ragyog:
Fényétől menekülnek a rémek,
S rajta melegszenek a csillagok.

Takácsné Zsuzsa

22 éves fiatalember vagyok. Mindig is érdeklődtem a parapszichológia és a hasonló témák iránt. Mikor egyik barátom kezembe nyomta a *Gyógyíthat*s című könyvet, éreztem, hogy igen, az agykontroll az, amit igazán keresek! A könyv elolvasása után kicsit kételkedtem. Ha ez mind igaz, mondtam, akkor csodálatos életem lehet nekem is!? Hiszen volt min változtatni... Természetesen nem haboztam, éppen volt is elegendő pénzem rá, így beiratkoztam a kurzusra, 1999 júniusában. Boldogan és sikeresen végeztem el. A tanultakat azonban, magam sem tudom miért – nem lustaságból vagy hitetlenségből –, mégsem használtam. 2000 tavaszán megismételtem a tanfolyamot, és azóta az egyik lelelkesebb agykontrollos vagyok! Megvettem a *Hétköznapi csodák* és

az *Útravaló* című könyvet. A sok jó sikertörténet és tanács rádöbbsentett, hogyan is végezzem helyesen a technikákat. Azóta jönnek a sikerek!

Az első sikeremet a szubjektív kommunikációval értem el. Még a tanfolyam ismétlése előtt üzentem a leendő tanfolyami résztvevőknek, hogy hasonló gondolkodású, kedves emberekkel szeretnék megismerkedni, ha ők is szimpatikusnak találhatnak. Nos, a tanfolyam mind a 4 napján remekül éreztem magamat! A 4. napi esettanulmányhoz a párom egy kedves, fiatal hölgy lett. Az időből számomra csak 2 esetre futotta, de mindkettőt teljesen eltaláltam!

A második sikerem hasonló volt. Üzentem egykori, gimnáziumbeli osztálytársamnak, hogy hívjon föl telefonon, mivel már 1 éve nem hallottam róla semmit. Ő nem egy telefonáló típus, a levélírás meg még távolabb áll tőle. Nos, azon a héten, a kért időpontban, este fél 9-kor, fölhívott! Azt hittem, hanyatt esek a meglepetéstől!

Kisgyerekkoromban többször operálták a lábujjamat a benőtt körmök miatt. Mostanában, ha azt érzem, hogy fájni kezd a lábujjam, este, elalvás előtt és éjszaka gyógyító energiát küldök a lábujjaimnak, és pár napon belül megszűnik a gyulladás.

A rendszeres, mély relaxációtól olyan erős az immunrendszerem, mint egy bivalyé. Elvileg allergiás lennék számtalan dologra, de a tanfolyam óta ezt nemigen tapasztalom.

Mostanában sokszor használom a háromujj-technikát tárgyak megkeresésére, vagy ha emlékezni akarok valamire. Működik!

Pár hete a születésnapomat ünnepeltem, s mivel cukrász vagyok, megleptem magamat 2 tortával. A sütések közben gyakran átugrottam a közeli kis boltba. A pénztárcámat jól elkevertem valahol, sehol sem találtam. Legalább egy óráig kerestem, de semmi eredmény. Kicsit ingerült lettem... Átugrottam a boltba, nem hagytam-e esetleg ott. Nem. Ekkor azt éreztem, hogy otthon lesz. Hazafelé menet összeérintettem a 3 ujjamat, és a következőt mondtam: „Amint belépek a bejárati ajtón, 5 percen belül megtalálom a pénztárcámat” — és a megtalálás örömteli jelenetét egy pillanatra meg is jeleníttem képzeletbeli képernyőmön. Hazaértem. Rögtön a szobámba mentem, ahol korábban már mindent tűvé tettem. Fölemeltem az egyik könyvet, és alatta volt a pénztárca! A hazaérkezésemet követően 3 perc sem telt el!

Levelet írtam holland ismerőseinknek, akikkel angolul levelezek. Nem jutott eszembe egy szó. A baj az, hogy még magyarul sem... Föültem a bringámra, összeérintettem a 3 ujjamat, és azt mondtam: „5 percen belül eszembe fog jutni a keresett szó.” Ezt vizualizáltam is. Befordultam a sarkon, és kb. 200 m-t tettem meg, amikor a szó beugrott a semmiből! Ambitious – magyarul ambiciózus, nagyra törő. Megint csak leesett az állam!

Az éjszakai relaxálás során érzem, hogy az egész testem bizsereg. Először megijedtem, később azonban rájöttem, hogy ilyenkor fantasztikus ereje van a programozásnak! Az éjjeli programozással, főleg ha azt 2–3 óra múlva megismételem, eddig még minden betegséget meg tudtam gyógyítani, és igen rövid időn belül!

A tanfolyam elvégzése óta számtalan zseniális ötletem támad, minden téren. Magabiztos lettem. Ismerem a céljaimat, s azt is, hogy ezeket hogyan érhetem el. Csodálatos!

Tálás Álmos, Gárdonyi

5 éve végeztem el a tanfolyamot. Először csak az *Agykontroll* című könyvet olvastam el, és annak alapján próbáltam alkalmazni a technikákat, de rá kellett jönnöm, a tanfolyamot semmi nem pótolhatja. Megmondom őszintén, hogy nem használom mindennap az agykontrollt, inkább csak úgy kampányszerűen. Nemegyszer megingott a bizalmam, de aztán mindig rá kellett jönnöm, hogy nem a módszerrel volt a gond, hanem velem. Vagy a hitem, vagy a vágyam bizonyult adott esetben gyengének. Íme néhány sikerem, biztatásul.

Megtanultam síelni. Eleinte igen keservesen ment, mert borzasztóan féltem az eséstől. Aztán eszembe jutott a féllábú síző története, amit Kati mesélt a tanfolyamon. Ez bátorságot adott az újabb próbálkozáshoz. Érdekes, hogy az esti programozást követő napon 5 olyan sízővel találkoztam a pályán, akiknek az egyik lába hiányzott... Én két lábbal, két bottal szerencsétlenkedtem, míg ők villámként suhantak el mellettem, egyetlen lábon állva. Versenyző ugyan nem lesz belőlem, de már egész jól megy.

Nagyon szerettem volna továbbtanulni. Ez szintén sikerült, ráadásul végig remek eredménnyel. Az idén fogok diplomázni.

Beteg embereken is sok esetben sikerült segítenem, de úgy látom, a gyógyulás valóban csak annak számára lehetséges, aki önmaga is meg akar gyógyulni.

Nagyon szerettem volna elköltözni a házból, ahol laktunk, a férjem azonban görcsösen ragaszkodott hozzá. Kítartó programozásom eredményeként kb. 2,5 éve már egy másik házban lakunk, ám a régit is megtartottuk. Jelenleg ott dolgozunk mind a ketten.

A lányom is nagyon szeretett volna egy külön házat. Az volt a kívánsága, hogy a ház nagyon kicsi legyen – a rezszi miatt –, viszont jól fölszerelt, és nagy kert tartozzon hozzá. Ma egy 32 m²-es, telefonos, gázfűtéses, 200 négyszögöles, kertés házikó boldog tulajdonosa.

Jelentős eredmény az én szememben az is, hogy sikerült fölkeltenem férjem és fiam érdeklődését az agykontroll iránt, s így azóta már ők is elvégezték a kurzust.

Azt hiszem, mindenki számára az első siker a legemlékezetesebb, legalábbis számomra az. A szomszéd házaspár nagyon szeretett volna gyereket, de a vizsgálatok eredménye erre minden lehetőséget kizárt. Nagyon megsajnálta a fiatal nőt. Lefekvés után minden este programoztam, szintemen elképzeltem őt, karján egy szőke kisbabával. Néhány hónap múlva szólt a fiatalasszony, hogy fontos dolgot szeretne mondani. Érdekesen csillogott a szeme. Este el is jöttek a férjével, s elújságolták a jó hírt, hogy gyermekük lesz. Nem is egy, hanem kettő. Az intézetből kihozna egy csecsemőkorú ikerpárt. Nagyon örültem a híreknek, de egy kicsit csalódottnak is éreztem magam. Nem egészen így gondoltam. Telt-múlt az idő, az ikrek szépen cseperedtek. Amikor a házukra néztem vagy találkoztam velük, mindig beugrott a kép a szőke csecsemőről a mamával. Sokszor tudatosan újra elő is hívtam. Az eredmény? A szőke kislány már elmúlt 5 éves, és boldogan rohangál az ikrekkel az udvaron. Az anyának komplikációmentes, természetes szülése volt.

T. Anikó, Budapest

1991-ben végeztem el az agykontrolltanfolyamot, Domján Gábornál. Fantasztikus élményben volt részem!

Álmaim megfejtését alfában kapom meg tudatalattimtól. Elmondom magamban az álmot, majd várok, s a jelentése bekattan. 1994. április 14-én pl. azt álmodtam, hogy a bal fülemből 8 db lapos kavicsot tudtam kivenni, és minden kavics előhúzása után kellemes érzés keletkezett a fülemben. Az álom megfejtése meglepő volt: a 8-as szám május 8.-a, a választások napja. A bal fülem pedig a balratolódást jelenti. A tények is bizonyítják, hogy balratolódás következett be, mert az MSZP győzött a választásokon.

1996 novemberében súlyos vérszegénységet találtak nálam. Nem keseredtem el. Laboromban szokás szerint lézerrel végigpásztázom a gerincoszlopomat, a nyakcsigolyától a keresztcsontig. Porrá zúzom lézerrel a csigolyákon lévő mészlerakódásokat, azután kisöpöröm, kiporszívózom a területet, jó alaposan. Lézerrel mindig végigpásztázom az ereimet is, a fejem tetejétől a lábam ujjáig. Porrá zúzom az összes lerakódást, majd kisöpöröm, kiporszívózom azt is. Ezt követően a vérképemet javítottam, rendszeresen, naponta kétszer. Ez év szeptember 9-én készült leleteim alapján orvosilag is bizonyított, hogy megszűnt a vérszegénységem. (Az orvosi leletek másolatát mellékelem.)

Tatárné Kis Eszter

1996-ban meghalt a feleségem. Borzalmas traumát okozott nekem a halála. Depressziós lettem, lefogytam 8 kg-ot, semmi sem sikerült, anyagilag is tönkrementem. Vállalkozóként a virágpiacokon árultam.

Unokaöcsém unszolására 1997-ben végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Utána programoztam és programoztam. Aztán jöttek az ötletek! Hogyan lehet szinte a semmiből pénzt és folyamatos munkát teremteni. Új társat találtam, vele új célokat. Átalakítottam a gyorsmasnigépetem automatárára, s megoldást találtam egy új termék készítésére, ami saját találmány. 1998 óta szárazvirágból falidíszeket készítünk és árulunk. Majdnem 30-féle virágkötészeti és szárazvirágból készült árucikket gyártunk! Többségük teljesen egyedi. Elegendő pénzem és energiám van feladataim megoldásához. Csak annyit mondhatok, köszönöm!

Tátrai Attila, Szigetszentmiklós

Sohasem voltam rossz tanuló, de a matek nem tartozott az erősségeim közé. Olyannyira nem, hogy a 2. év végén meg is buktam belőle... Ezt követően azonban elvégeztem az agykontrolltanfolyamot, megtanultam a háromujj-technikát, s utána állandóan alkalmaztam tanuláskor. Minden tantárgyból kitűnőre érettségiztem! Persze sokat tanultam, de agykontroll nélkül ez legfeljebb csak egy erős közepesre lett volna elég.

Telber Katalin

1994-ben végeztem el az agykontrolltanfolyamot. 69 éves, nyugdíjas, általános iskolai tanár vagyok.

Amikor először kezdtem gyakorolni a villámolvasást, első este a Képes Bibliámat fotóolvastam, ebből is az Újszövetséget, majd az olaszfüzetemet. Ezután elaludtam. 4-5 óra múlva arra ébredtem, hogy a fejemben pattogást, zsiborgást, zűrzavart érzek. Né-

hány pillanat múlva szép, élénk színű képek jelentek meg előttem. Nem volt nehéz rájónom, hogy ezek a képek a Képes Bibliából származnak. Ráadásul a címeikkel együtt jelentek meg lelki szemeim előtt! Nagyon izgatott lettem, mert rendkívüli élmény volt! Egymás után, egyesével sorjáztak a képek. Amikor a 9–10. jelentkezett, azt gondoltam, hogy lassan vége lesz, de kisebb szünetekkel még újabb 6 kép érkezett. Gondoltam, vége, elalhatok. Az izgalomtól azonban nem jött álom a szememre, s néhány másodperc múlva újabb látvány tárult elém. Az olaszfüzetemből fotóolvasott anyag jelentkezett, de nem képekben, hanem hangban, a szavak és a mondatok! Úgy éreztem, ki kell mondjam őket. Csak úgy jöttek egymás után! Már régebben tanult anyag volt ez a fejemben, ismétlésként kísérleteztem vele a villámolvasással, és íme, sikerült! Ezután már végképp nem bírtam elaludni, lementem a nappaliba, mert ott voltak a könyvek. Olvasási kényszert éreztem! A fotóolvasott részeket sebesolvasással is végigvettem. Ezt követően elmúlt az izgatottságom, megnyugodtam, és elmentem aludni.

Ez a döbbenetes élmény olyan nagy hatással volt rám, hogy másnap fotóolvastam *A világ fővárosai* és a *Földünk országai* című könyveket, valamint a *Világatlaszt*, továbbá a *Villámolvasás* című könyvet és a *Magyar helyesírás szabályait* is. Másnap délelőtt csakúgy röpködtek a földrajzi nevek a fejemben! Eppen úgy jártam, mint előző nap. Ki kellett mondanom a neveket. A konyhában főztem éppen, amikor mindez történt. Állandóan beszaladgáltam a nappaliba a férjemhez, és soroltam neki a földrajzi neveket. Egyszerre 4–5 név is jelentkezett, azután újabb és újabb csokor. Még aznap este fotóolvastam az *Egyiptom titkai*, *A titkos ösvény* és Rudolf Steiner: *Hogyan jutunk el a magasabb világok megismeréséhez?* című könyveket. Ez már keményebb diónak bizonyult, látszott, hogy ezek nehéz, komoly könyvek. Itt lépésről lépésre betartottam a szabályokat: 1. felkészülés, 2. előzetes áttekintés, 3. fotóolvasás, 4. aktiválás, 5. sebesolvasás.

A *Menneyi prófécia* című könyvben olvastam a Krisztus előtt kb. 600 évvel, arámi nyelven íródott, perui iratokról. Azt jósolja ez, hogy az emberiség történelmében a XX. század utolsó évtizedeiben óriási változások fognak lezajlani. Ez lesz a tudat reneszánsza. Sok ember fog rendelkezni azzal a képességgel, írja, hogy emberek, növények, tárgyak energiáját, auráját fogják látni. Velem is ez történt, nagyon sok tapasztalatom van ez ügyben.

Hetek óta nem találtam a karórámát. Elhatároztam, hogy a pohárvíz-technika segítségével a végére járok a dolognak. Este megittam a pohár víz felét, és közben magamban elmondtam a szokásos szöveget: „Mindössze ennyit kell tennem, hogy megtudjam, hová tettem a fekete számlapos órámát, amit Olaszországban vettem, és aminek aranyszínű karlánca van”. Reggel, ébredés után, megittam a víz másik felét, és újra elmondtam a szöveget. Ezután gondolkodás nélkül beléptem a gardróbszobába, hogy a helyére tegyem az egyik ruhámat. Ekkor megláttam egy ott lógó, nagy szatyromat. Belenyúltam, és kiemeltem egy sál alól a karórámát! Kitért belőlem az öröm!

Nyaranként szobát kell kiadnunk, hogy a kevés nyugdíjunkt ki tudjuk egészíteni. Július elején szintemre mentem, hogy megtudjam, lesznek-e vendégek, s ha igen, kik. Azt láttam, hogy csöngetnek, és hatalmas bőröndökkel megérkeznek a németek. Megkérdeztem a tanácsadómat, hogy kik jönnek, hogy néznek ki, és hányan vannak? Elsőnek egy fiatal, magas, sovány, 30 év körüli nőt láttam, mellette egy 35–40 közötti,

barna, magas, sovány férfit. Gyerekek? – kérdeztem. Jött a válasz: 1 fiú és 1 lány. A kislány 12 év körüli, sovány, magas, szőke, hosszú hajú volt, a kisfiú pedig 10 év körüli, sovány, barna hajú. Mindezt reggel láttam szintemen. Még aznap délután megérkezett a család! Alig tudtam megállni, hogy ki ne törjön belőlem a nevetés, mert valóban azok az emberek jöttek, akiket alfában láttam!

Később is sokszor „bejött” a turisták előre jelzett külseje. Egy alkalommal pl. elől kopasz, hátul barna hajú, 45 év körüli férfit láttam szintemen, tisztán, a társaság többi tagját azonban csak távolabbról és elmosódottan. Ezek csak érdeklődők lesznek, gondoltam, mivel nem látszottak tisztán. Pontosán így is történt!

Az elmetükre-technikát az anyagi és lelki meggazdagodáshoz is alkalmazom. Látom a fehér keretes tükörben, ahogy jó szívvel fizetem ki a számlákat, mert tudom, hogy ezzel sok ember megélhetését segítem. Látom magam az üzletben, ahogy vásárolok, rakom a kosárba a sok élelmiszert. Ugyanígy elképzelem, amint a szép ruhák közt válogatok, könyveket, kazettákat vásárolok. Látom, ahogy szépit a fodrász és a kozmetikus, s azt is, amint színházjegyet vásárolok. Látom magunkat, amint a Ferihegyen repülőgépre szállunk a bőröndjeinkkel, és elképzelem azt az országot, ahova menni akarunk. Mindezt a gazdag ember érzésével teszem. A *Gazdagság* kazetták használata óta időnként selejtezek, újítok. A kárpátaljai egyházközösség és az ott élő magyarok számára használt ruhákat gyűjtök, és természetesen el is küldöm őket. Amióta adok, mindig többet kapok vissza, de nem mindig ugyanazoktól, hanem olyanoktól, akikre nem is gondolok!

Tavasszal íriszdiagnosztikai vizsgálaton jártam. Csodálkozva mondták, hogy nem találnak a szememen stresszre utaló nyomokat. Nem lep meg, mondtam, mert agykontrollos lévén naponta kétszer ellazulok, s ezzel megelőzőm az idegeskedést. Ezen persze mosolyogtak. Azt is mondták még, hogy egészségesnek számítok, ami 69 éves korban ritka.

Voltam csontritkulásmérésen is, és az utóbbi 1 évben nem romlott csontjaim állapota! Azért nem romlott, mert a laboromban rendszeresen foglalkoztam a csontjaimmal, gyógyítottam magamat! Íme a bizonyíték, hogy ezt a betegséget is meg lehet állítani!

Meghallgattam a *Hogyan imádkozzunk elmélyültebben?* című kazettát. Köszönöm, hogy megtanulhattam szívből imádkozni! A lazítás alatt olyan mélyre, annyira befelé tudok jutni, hogy csak gondolatban tudok számolni, mert nem mozdul a nyelvem. Ilyenkor rendkívül könnyűnek érzem magam, és ekkor imádkozni is csak gondolatban tudok. Sokáig tart ez az állapot, lassan lehet kijönni belőle, nem is akarok gyorsan. Csodálatos érzés, minden hívő embernek ajánlom ezt a módszert!

Nemrég beszélnem kellett egy illetékhivatali szakemberrel. Az első gondolatom az volt, hogy te jó ég, hogyan fogom majd továbbadni mindazt a férjemnek, amit mond, mivel ehhez a területhez nem értek. Amikor elkezdte mondani a kért információt, azt hittem, kínaiul beszél... Töröld, töröld! – mondtam magamban, és 3 ujjamat összetéve figyeltem tovább. Amikor mondandójának a végére ért, megköszöntem a tájékoztatást és hazamentem. Azon nyomban leültem, hogy leírjam a hallottakat. Egymás után bújnak elő a szavak, a mondatok, én meg csak írtam és írtam őket! Az volt az érzésem, mintha diktálta volna valaki, nekem meg csak írni kell. Szép sorban eszembe jutott minden!

dr. Timaffy Miklósné, Fonyód

1992 januárjában végeztem a tanfolyamot, s ott az egyik szünetben került szóba, hogy talán segíthet az allergián egy egyszerű stresszoldás. Akkor már 7 éve semmilyen háztartási és kerti munkát nem végezhettem gumikesztyű nélkül, mert bőröm viszketett, kirepedezett, gyulladásba jött. Még egy csokor virágot sem szedhettem. A stresszoldás után 1 hét múlva mertem elhagyni a kesztyűt, s azóta nem hordom. A remek állapot azonban csak 3 kb. hétig tartott, aztán újra jelentkeztek kezemen a tünetek. Azt mondtam magamban, hogy semmi kedvem újra kesztyűt húzni, most viszont én programozom magamat. Leghatékonyabbnak az tűnt, hogy képzeletben az ideális pihenőhelyemen tengervízbe mártom a kezemet, és érzem, hogy bőrömet átjárja az abból áradó energia. A bőröm azóta egyre ellenállóbb minden behatással szemben. Igaz, hogy 3 és fél hónapig kellett programoznom, és közben előfordultak visszaesések, de most már 1 hónapja semmilyen tünet nem jelentkezik, és évek óta először szedtem egy hatalmas csokor virágot!

Jó érzés tudni, hogy az agykontroll mindig kéznél van.

Timárné Pecze Ilona

Dolgozatot írtunk matekból. Az óra végére nagyon elfáradtam, és már nem volt kedvem kiszámolni a hiányzó pótlásokat. Összéérintettem az ujjaimat, és szintemen képzeletben megkérdeztem a tanító nénitől, mit kell beírnom a pótlásoknál. Ő gondolatban „válaszolt”, én meg beírtam az így kapott számokat. A legjobb az volt, hogy amit a szintemen tudtam meg, az pontos volt, amit kiszámoltam, abban viszont akadtak hibák.

Tímea

Tavaly ősszel belém kötött az édesanyám, hogy miért nézem el, hogy fáj a térdje. „Vagy mégsem tudsz gyógyítani?” Nem sikerült vele szót értenem, ezért éjjel üzentem neki. Azt üzentem, hogy bármennyire fáj is a lába, mozognia kell, mert különben berozsdásodik az ízület. Ezután az elmetükre-technika fehér keretes tükrében vizualizáltam, hogy édesanyám megpucolja az ablakokat, kitakarítja a szobákat, felfossa a konyhát, káposztás tésztaát készít ebédre, szomjúság ellen pedig Fantát iszik bor helyett. Néhány nap múlva, munka után hazaérve, meglepődve láttam, hogy az asztalon áll 2 üveg Fanta. Nem szokott ilyent venni. Ránéztem az ablakra, hát ki lehet rajta látni! Ahogy megnéztem a szobákat, láttam, hogy takarítás volt. Beléptem a konyhába, rápillantottam a tűzhelyre, s mi volt rajta? Igen, káposztás tészta! A mama térdfájása jelentősen enyhült!

T. István

A pszoriázis (pikkelysömör) szörnyen elterjedt a bőrömmön. Erősen pikkelyes lettem. Bőröm bepirosodott, ami miatt csak hosszú ujjú ruhában mutatkozhattam, és csak nadrágban járhattam. A melegebb fürdővizet sem bírtam. Gyógyszerek tömegét szedtem, és folyton kenőcsökkel kenegtettem a testemet. Teakúrát is bevettem, ám minimális eredménnyel. (Egyedül a csalánteát iszom folyamatosan, még ma is.)

Az agykontrolltanfolyam elvégzése után bőröm egyre jobb állapotba került. 2 hónapja olyan halvány a bőrelváltozás, hogy az öltözködés már nem okoz gondot, ami nagyszerű érzés!

Komoly gyógyszer a Tigason, de a szám bőrfelületét nagyon felszaggatja, ezért aztán elhagytam. Pedig gyógyszer nélkül 12 év óta nem tudtam meglenni! Mindennap relaxálok, és alkalmazom a méregtelenítő étrendet. Havonta járok vérvizsgálatra, és az eredmények annyira jók, hogy az orvos legutóbb is csak meglepődve nézte a laborleletet.

T. Károlyné

Sikernek számít szerintem, hogy a hivatalos tudomány is egyre nagyobb mértékben kezdi elismerni az agykontrollt. A szombathelyi főiskolán például már néhány éve kreditpontot adnak azért, ha valaki elvégzi az agykontrolltanfolyamot. Egy újságriportban dr. Farkas János, a Budapesti Műszaki Egyetem tudománysszociológiával foglalkozó professzora a következőket mondta: „Ha a klasszikus orvostudomány módszerei mellett használ valaki gyógyfűvet vagy akár agykontrolltechnikát, azt nem nevezném károsnak. Ma már az Akadémia orvosi tanácsa is elismeri, hogy a betegségek jó része pszichoszomatikus természetű. Ha az ember lelke beteg, előbb-utóbb megjelenik valamilyen testi betegsége is. Ha a lelkemet karban tudom tartani, ha pozitív életérzést tudok kifejleszteni magamban, akarati energiákat tudok mozgatni, akkor valószínűleg az immunrendszeremet erősítem, ellenállóképességemet is növelem.”

dr. T. M.-né

2 hónapig mindennap programoztam az elmetükre-technikával, hogy az olvasásom javul. Elképzeltem szintemen, hogy végre tudok és merek olvasni. Néhány napon belül csillagos 5-öst kaptam!

T. Móni, Budapest, 8 éves

Végre újra kiegyensúlyozott, boldog gyerekem van. A tanfolyam elérte nála azt, amit én nem tudtam. Most már tudja a különbséget a lényeges és a lényegtelen között, s nem enged magához a negatív hatásokat.

Saját apró, de nekem hatalmas sikereim:

– 37 év után visszatért a szaglásom (eddig a kénsavat sem éreztem);

– 24 éve gyöttrő migrénem megszűnt;

– eddig 2 ébresztőóra és egy rádióra sem ébredtem föl, most óra nélkül kelek;

– eddig „dinamit” kellett, most már hashajtó nélkül tudok naponta...

T.-né K. A.

Hájléolvasztó módszeremet szeretném megosztani mindenkivel. Mivel elég messze lakom a buszmegállótól (kb. 10 percre), ha dolgozni megyek, illetve amikor hazatérek a munkából, útközben a következőt mondogatom: „járás közben leolvad a haj a hasamról, a fenekemről és a combom külső-belső oldaláról. Csontjaim rugalmassá és erőssé válnak, csontritkulásom megszűnik.” 1 hónap után ellenőriztem a méreteimet, kíváncsi voltam, változtak-e. Méreteim 2 cm-rel csökkentek, de nagy megdöbbenésemre a cspőm körfogata nem változott. „Te jó ég!” – kaptam észbe. „Hisz azt kifejejtettem a

mondókámból!” Ettől kezdve azt is beépítettem a szövegembe, hogy „leolvad a haj a csípőmről”. Nos, 2 hónap alatt 4 cm ment le rólam! Bár kg-ra nem lettem kevesebb, természet formája mégis átalakult. Étkezési szokásaimon természetesen nem változtattam. Az eredmény eléréséhez nem kellett drága fogyasztpópor vagy teakeverék, csak hit és agykontroll! Számomra rendkívül jelentős, hogy a centiméterek éppen onnan mentek le rólam, ahonnan én akartam!

T.-né Sári, Miskolc

14 éven keresztül betegesen féltem az autózástól, mert egymás után négyszer karamboloztak velem. Az 5 autózásból négyszer keresőképtelen lettem... Szervezetem újabb és újabb tüneteket produkált (epögörcs, magas vérnyomás, ritmuszavar, depresszió), s félelmem miatt ráadásul még roppantul szégyelltem is magamat, ami csak tetőzte bajomat. Elmetükre-technikával programoztam, hogy megszabaduljak ettől a gyötrő félelmemtől, de az autózás elképzelésekor eleinte bizony nagyon nehezen tudtam alfában maradni, s a fehér keret is mindig feketére változott... A kitaró kísérletezés azonban meghozta gyümölcsét! Az elmúlt 4 hétben 15-ször autóztam rosszullét nélkül! A tanfolyam óta szinte minden vágyam teljesült, az emberek más szemmel néznek rám.

2 éve sitáborba mentem gyerekekkel, Szlovákiába. Az utolsó nap sokan sieltek a megszokott pályánkon, ezért átmentünk egy kevésbé ismert helyre. Amíg vártuk a buszt, a léceinket kupacba pakoltuk. Kb. 20–30 pár léc hevert ott, egy rakásban. Az enyém egyhetes, új, a kolléganőm 1 éves, szintén új léc volt. Mikor szedelőzködtünk, kiderült, hogy ellopták! A gyerekek láttak egy buszt, ami már 5–10 perce elment. Az egyik szülő autójával a fantombusz után siettünk. Busz sehol... Visszafelé eszembe jutott a háromujj-technika, és koncentráltam, hogy megtaláljuk a léceket. A parkolóban állt egy gyönyörű busz, utasok nélkül. Odamentünk, és megkértük a sofőrt, nyissa ki a csomagteret. Ott lapult mindkettőnk sílece! Örömtáncot lejtettünk, hiszen a két léc, mint tú a szénakazalban, meglett.

Tavaly nyáron venni akartam valamit. Sokat dolgoztam, de 20 ezer Ft még hiányzott. Hitelt nem vettem föl, mert nem szeretek tartozni. Gondolatban üzentem egy amerikai rokonnak, hogy segítsen, ha tud. Programoztam, hogy adjon neki a Jóisten, hogy aztán legyen miből adnia. 2 hét múlva kaptam tőle egy levelet, benne 2 db 50 dollárossal!

Amióta gazdagságot programozok, gyakran találok pénzt az utcán, és szinte mindig nyerő sorsjegyet választok a háromujj-technika segítségével! Mindig annyi jön, amennyi éppen kell. Béremelést is éppen annyit kaptam, amennyit programoztam. Persze keményen meg is dolgozok érte.

Elestem, s eltört a szemüvegem, megsérült a homlokom, és a szemem körül csúnya monokli jelent meg. A kesztyűérzéstelenítés után orvoshoz mentem. Ellátta a sebet, s annyit mondott, hogy 3 hét, mire fölszívódik. Kezelés, programozás + alfahangkazetta, és 1 hét múlva eltűnt a monokli, s a sebhely is alig látszik már!

Zuhanyozás előtt elfelejtettem kinyitni a hideg vizet. Leforráztam a lábfejemet. Tenyérynyi bőr azonnal levált, és az ujjaim is megégtek. A kesztyűérzéstelenítés után ismét orvoshoz mentem. Az orvos szerint legalább 1 hónap kellett volna a gyógyuláshoz. Kezelés + programozás + alfahangkazetta + a klubtársak segítsége. Eredmény: 12 nap alatt teljesen meggyógyultam!

Amikor még vidékről jártam dolgozni, sokat bosszankodtam a buszok miatt. Az egyik késett, a másik meg már elment... Utközben programoztam, hogy a csatlakozó járat is késsen ugyanannyit. 30 esetből csak egyszer nem sikerült, de akkor is csak azért, mert egy járat kimaradt. Sikereimet elmeséltem a munkatársaknak, akiknek hasonló gondjuk van. Ekkor megszidott az osztályvezető: – Szóval maga miatt nem tudok hazamenni! Az ő járata ugyanis többször is 5 perccel előbb indult...

Ebédidőben mindig meditálok. Egyszer úgy éreztem, hogy veszélyben van a munkatársam. A képzeletbeli képernyőmön megjelenítettem egy térképet, amin fehér nyíl mutatta, hogy Szombathelyről jön hazafelé, s tőle 30 km-re az út piros X-szel át volt húzva. Azonnal üzentem neki, s gondolatban egy másik utat javasoltam. Nos, kiderült, hogy utközben az az ötlete támadt, hogy menjen inkább a másik úton. Tán kisebb azon a forgalom és kevesebb a lakott terület. Már majdnem hazaért, amikor a rádióban hallotta, hogy a másik úton, amelyiken eredetileg haladt volna, csúnya baleset történt. Számítása szerint éppen akkor ért volna oda – ha el nem tértem!

Tolnay István

Az agykontrolltanfolyamot 2 éve végeztem el, és elmondhatom, hogy hatására óriási változáson mentem keresztül! Azóta rendszeresen programozok, a meditálás minden napjaim részévé vált és rengeteg kisebb-nagyobb sikert értem el. Januárban pl. kiderült, hogy a jobb oldali petefészkemnél egy 44 mm átmérőjű (!), folyadékkal telt ciszta található. Először nagyon megijedtem, bár ismerőseim próbáltak megnyugtani, hogy „Nem nagy dolog, majd megműtenek.” Mit mondjak, 23 évesen nem erről álmodoztam... Amint megtudtam a diagnózist, reggel és este gyógyítottam magam. Lementem szentemre, és elképzelttem, hogy egy ágyon fekszem, s egy röntgenszerű gép hajlik a hasam fölé, ami gyógyító lézerténytet bocsát ki. „Láttam”, ahogy a cisztám napról napra zsugorodik, majd végül eltűnik, s hasamban minden egészséges és jól működik. A programozás végén minden alkalommal elképzelttem, hogy az orvos megvizsgál, majd így szól: „Nincs itt semmi. Ön meggyógyult!”

2 hét múlva kíváncsian mentem az orvoshoz, és valóban „csoda” történt! Ugyanúgy játszódtott le minden, ahogy elképzelttem! Az orvos is ugyanazokat a szavakat mondta, mint amiket programozás közben „hallottam”, miközben hitetlenkedve meredt az ultrahang képernyőjére, én pedig csak mosolyogtam és nagyon boldog voltam.

Röviden egy másik sikeremről: egy nagyon kedves barátnőmnek csúnya hegekkel gyógyultak az arcán a pattanások, s miután órákig meséltem neki az agykontrollról, megkért, gyógyítsam a bőrét. Ezért mindennap legalább egyszer lementem a laboromba, és lézertkezelést végeztem rajta, majd képzeletben gyógykrémmel is bekentem a bőrét. Napról napra sebesebben éreztem az arcát. Persze hozzá kell tenni, hogy összeállítottam számára egy bőrtisztító gyógyteakeveréket is, amit rendszeresen ivott, és megbeszéltük, hogy legalább 3–4 hónapig nem fogyaszthat csokit, kakaót, fűszeres és zsíros ételeket. 1 hónap múlva találkoztunk újra, miközben természetesen folyamatosan „gyógyítottam”. Gyönyörű lett az arca, a korábbi hegeknek nyoma sem maradt!

Az egyetemi felvételem is sikerült, amiben szintén szerepet játszott a programozás.

Kívánok minden agykontrollos társamnak kitartást, egészséget, szeretetet és egyre jobb életet!

Tóth Bernadett, Pécs

Nógrád megye egyik kis falujában építkezünk. A tetőszerkezeti munkákhoz szükségünk volt egy kihúzható, hosszú létrára. Kérdésemre a szomszédom megnevezte a falu egyik asztalosát, akit még nem ismertem. Annnyit tudtam csak róla, hogy kék Trabanttal jár, s annak tetején kétágú létrát hord. Na, gondoltam, ismeretség nélkül csak egy módon teremthetek vele kapcsolatot; agykontrollal. Leültem előszobánk pamlagjára, majd szintemre érve előadtam kérésemet. Talán 20 perc telt el, amikor azzal a biztos tudattal tértem vissza éber állapotba, hogy ezt lerendeztem, a gond megoldódik, s tettem a dolgomat tovább. Másnap reggelizés közben azt hallottuk, hogy házunk előtt egy autó pőfékelve megállt. A kapunál egy kék Trabantot pillantottam meg. Mire a kocsihoz értem, Varga Zoli, ahogy nevét a bemutatkozáskor megtudtam, már a kocsni gyertyáit ellenőrizte. Kissé meglepte, amikor – a létrára vonatkozó kérésem előadása után – azt javasoltam, hogy nyugodtan csukja le a motortetőt, mert a Trabant csak azért állt le, hogy kölcsönkérhessem a létráját. Ennél jobban már csak akkor lepődött meg, amikor járgánya az első pöccintésre beindult...

Toth Ferenc József

1992-ben végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Zenész vagyok, s általában a hétféteken lépek fel. 1994 elején tartós megfázás után rekedtté váltam. Rettogtem a hétfégi fellépésektől, hiszen 2 éve kínzott már a makacs rekedtség. Hétközben nem merem megszólalni, hogy kíméljem a hangszálaimat, mégis csak a fellépések első óráiban volt használható énekhangom, utána már kegyetlenül gyötrődtem... Pohárvíz-technikával kértem segítséget, mire az az ötletem támadt, hogy igyak gyógyfüvekből készült teát. A laborban is gyógyítottam a hangszálaimat. A fehérvérsejteket hívtam segítségül, akik fehér szkafanderben végezték munkájukat. Mivel műszaki vagyok, képezeletemben a hangszálak végeit csavarkötések rögzítették, amiket fehérvérsejtjeim először teljesen meglazítottak. Ebben a laza állapotukban aztán különböző eszközökkel tisztára mosták, kaparták, csiszolták, s egy ideig még lazán hagyták a hangszálakat. Ezt követően a csavarok segítségével újra megfeszítették, teljesen feszesre húzták őket, mint az új húrt. Végül megpengették a hangszálakat, s a hang alapján nyugtázták, hogy immár megfelelőek. Rövid időn belül megszűnt a rekedtségem! Most már akár 2 éjszakát is végigénekelhetek! Azóta még meghűlés esetén sem rekedek be! Hitem szerint a pohárvíz-technika hatására „véletlenül” akkor kapcsoltam be a rádiót, amikor egy operaénekes éppen kiváló torok- és hangszálerősítő gyakorlatát mesélte el. Ez is hasznomra vált.

Toth György

Tavaly februárban végeztem el Kaposváron az agykontrolltanfolyamot. Azóta számtalan sikerem született, az élet minden területén. Szemészként először két orvosi sikerről számolok be, különös tekintettel arra, hogy mi (szemészek) a leírt ellenkezőjét, tehát az adott betegségek gyógyíthatatlanságát tanítjuk. (Én már nem.) Az első az én saját esetem.

Még az egyetemi évek alatt derült ki az ún. belső szemtengelyferdülésöm. Erre kaptam mindkét szememre –1,0/0,5 0 cilinderes szemüveget. Enélkül nem is tudtam az utcára kimenni, nem tudtam vezetni, s röplabdázáshoz ennek megfelelő kontaktlencsét kellett viselnem. A tanfolyam után laboromba menve a Laci által ajánlott „éleslátás-csep-

pet” használtam, illetve úgy programoztam magamat, hogy minden pislogás után szemem olyan jól fókuszál, mint egy fényképezőgép. Ezt azóta is rendszeresen programozom. Ma már csak napszemüveget hordok, szemüveget nem, ugyanis anélkül is élesen látok. Műszerrel is megvizsgáltam önmagam, így bátran állíthatom, hogy szemtengelyferdülésem és rövidlátásom valóban megszűnt!

Másik sikertörténetem egy régi páciensemvel kapcsolatos, aki kislány kora óta küszködött a mindkét szemét megtámadó, idült, belső szemgyulladásal (pas planitis). A kislányt éveken át kezeltük – a szemklinika segítségével is –, eredménytelenül. Maga a betegség is olyan, hogy a mai, legmodernebb szemészet is csak a szövődmények fellépte ellen küzdhet, ez a kezelés lényege. Rábeszéltem a közben már felnőtté vált hölgyet és édesanyját az agykontroll elvégzésére, és utána együtt programoztunk. Előfordult, hogy amikor föllobbant a gyulladás, akkor a szembe adott injekció helyett programozással és a szemre alkalmazott alfahanggal lettünk úrrá a helyzeten. Páciensem máig is naponta kétszer, háromszor rendszeresen programozza magát. Mára már szinte 100%-os eredményt értünk el! Az évek óta tartósn fennálló 0,3-as látásélességből 0,7 lett, a gyulladásos jelenségek a szem belsejében csaknem teljesen megszűntek, a szövődmények kialakulásától pedig már egyáltalán nem kell tartanunk. Elmeséltem ezt a fantasztikus eredményt az egyik megyei kórház szemész főorvosnőjének, aki nagy meglepetésemre ennyit mondott: – Rómába is száz út vezet.

A napokban meglepő eset történt velem: sikerült a számítógép adatátviteli sebességét befolyásolnom! Éjjel, már álmosan – félig alfaban – az internetről töltöttem le egy anyagot, és néztem, hogy az adatátviteli sebesség tartósn 4,03 kB/sec. Elkezdtem koncentrálni, hogy ez gyorsabb legyen, mire „kimozdult” 4,04–4,05-re! Ekkor arra gondoltam, hogy legyen az átviteli sebesség 4,06. Erre 4,05-re, majd 4,06-ra ugrott a számláló! Ez így ment 4,10-ig, amikor majdhogynem megijedtem, hogy ez ennyire működik. Végül 4,12 kB/sec-nál, amikor már éreztem, hogy „elfáradtam”, egy nagy sóhajtással kijöttem az alfab állapotomból, mire a szám visszatért 4,03-ra. Ezután ugyancsak különleges érzéssel tértem nyugovóra...

A másik két történetem az intuícióval kapcsolatos. Családom és ismerőseim körében „kötődött”, hogy a mobiltelefonomat csak nagy ritkán kapcsolom be. Kb. 1 hónapja épp Kaposvár belvárosában autóztam, amikor fogtam magam és leparkoltam az út szélén, hátramentem a csomagtartóba lévő telefonomhoz és bekapcsoltam. Abban a pillanatban hívott fel Domján Laci! Hirtelen annyira meglepődtem, hogy akkor ezt el is felejtettem mondani neki.

Egy alkalommal – ez a kukoricaaratás előtti időszakban történt – munkába menet, Marcali felé, kis falukon keresztül, kukoricás között vezetett az út. Egyszer csak beugrott egy kép, hogy „őzike”. Abban a pillanatban rátapostam a fékre. A következő pillanatban a kukoricásból – ahová nem láthattam be!!! – előugrott és az autóm előtt átrohant egy – no nem éppen őzike, hanem egy – hatalmas agancsot viselő szarvas! Szóval, ha nincs – ahogy mondani szoktuk – megizmosított intuícióm, akkor most nem innét az asztal mellől írnám e történetet...

*dr. Tóth István, szemészfőorvos
7251 Kospula Jókai u. 1.*

(Szerkesztői megjegyzés: István készített egy, elsősorban szembetegeket segítő, „alfa fény-hang” készüléket. Akit érdekel, írhat neki.)

Életem legnagyobb vágya teljesült: fölvettek a Természetgyógyászati Egyetemre. Intenzív programoztam, és lám, sikerült! Elmetükre-technikát alkalmaztam, amit nagyon szeretek.

Szomszédom lánya érettségi előtt áll. Megkért, segítsek neki, hogy átmenjen a vizsgán. Lementem a laboromba, és megnéztem az ügyet. Az időben előre menve azt láttam, hogy sikeresen vizsgázik, és boldogan jön ki a teremből. Igen, a valóságban is sikerült neki!

A programozás végéhez mindig hozzáteszem, s ezt másnak is tanácsolom: az történjen az ügyben, ami mindenki számára a legjobb.

Tóth Katalin, Szeged

Az agykontrolltanfolyamot Szolnokon végeztem, de már előtte kb. fél éve kapcsolatba kerültem a módszerrel. Akkor kaptam ugyanis kölcsön a *Gyógyíthatás* című könyvet, mivel rettentően szkeptikus voltam az egészsel kapcsolatban. A könyv alapján elkezdtem próbálgatni, gyakorolni, és valóban egyre jobb lett a közérzetem, a hangulatom és a családi életem! Nagypám református lekipásztor volt, s én egész jól össze tudtam egyeztetni az agykontrollt a Biblia tanításával. Amióta elvégeztem a tanfolyamot, azóta a napi „csoda” garantált.

Először is: az agykontrollra fordított összes költségem megtérült. Ugyanis, amikor befizettem az 5500 Ft-ot tanfolyamra, másnap nyertem egy 6000 Ft-os olajsütőt. A tanfolyamon elkötöttem 1500–2000 Ft-ot kazettákra és könyvekre, s rá 2 napra nyertem egy kvarcórát. Én, aki még soha, semmit nem nyertem! Amióta gyakorolok, azóta viszont még minden jó szívvel kifizetett, jó célra fordított adományom (pl. Aerocaritas) valamilyen formában megtérült.

A tanfolyam 2. napján tanultuk a kesztyűérzéstelenítést. Néhány nap múlva már használhattam. Kisfiam próbálkozott a föllállással, de csúnyán orra bukott. Csak az ordításra lettem figyelmes, és láttam, hogy ömlik a vér. Gondolkodás nélkül fölkaptam, és szinte automatikusan alkalmaztam a kesztyűérzéstelenítést: „Elmúlt! Nem fáj, nem vérzik” – mondtam, kezemet a szája fölé tartva. A vérzés 3–5 másodpercen belül elállt, s legnagyobb ámulatomra még a harapás helyét sem találtuk meg!

Számtalan más siker is történt, pl. elveszett tárgyak megtalálása, állatokra való hatás, de legbüszkébb arra vagyok, hogy az egész családomat sikerült meggyőzni a tanfolyammal kapcsolatban, így a szegedi tanfolyamra már mennek, holott papám még nálam is szkeptikusabb VOLT!

ifj. Tót Zoltán

1992-ben egy erős gyógyszert kaptam, ami szervezetemre méregként hatott. Kómaszerű állapotba kerültem, begörcsöltem, lebénuultam. Emberi roncsként feküdtem. Amikor végre jobban lettem, az intenzív osztályra helyeztek, ahol infúziót kaptam. Nagyon magas lázam volt. Ekkor magamhoz térve azonnal agykontrollozni kezdtem. Természetesen működött is. Sokak számára valóságos csoda, hogy fölépültem.

Főzni is az agykontroll segítségével tanultam meg. Nagyon komplikáltnak hittem a dolgot, és csak ügyetlenkedni tudtam, amikor Anyunak próbáltam segíteni. Elkezdtem programozni. Minden reggel elképzelttem magam alfában, ahogy örömmel és ügyesen tüsténkedek a konyhában. S láss csodát, egy idő múlva így is lett! Könnyen megtanul-

tam főzni. A legnagyobb sikerélményt az jelentette, amikor Apunak – aki pedig igen szigorú kritikus – nagyon ízlettek a leveseim.

A szénanáthám is elmúlt. Megkerestem alfában a miértert, és az jött be okként, hogy nem érzem, hogy elfogadnak. Már a fölismerést követően, mintha elválták volna, megszűnt a szénanáthám!

A megérezésem néha még engem is meglep. A barátnőmhöz épp akkor megyek át, amikor a legkevésbé zavarom, mert amúgy nagyon elfoglalt, de így örül nekem. Mondta is: – Ha megbeszéljük, akkor se jöhettél volna jobbkor!

A napfogyatkozáskor lementünk Apuval Zánkára a rendezvényetekre. Csodálatos, felejthetetlen élményben volt részünk! *(Szerkesztői megjegyzés: a történetek megtekinthető és meghallgathatók a Napfogyatkozás című video-dokumentumfilmünkön.)*

Egy gyógyszer miatt nagyon meghíztam, és hiába próbáltam, nem tudtam lefogyni. Az orvosom betegségekkel ríogatott. Fontos volt tehát leadnom a súlyfölsöleget, s hála az agykontrollnak, ez sikerült is! 25 kg-ot fogytam, amiért persze mentális és fizikai szinten egyaránt megdolgoztam. A szubjektív világban megkerestem, miért eszem annyit. Amikor megjött a válasz, kigyomláltam magamból ezt az okot, s így azonnal csökkent az étvágyam. Ezenkívül vizualizáltam szintemen, hogy ismét beleférek a régi ruháimba. Azt is elképzeltam, ahogy ismerőseim gratulálnak a fogyáshoz. Pontosan így történt! Az objektív dimenzióban pedig azt tettem, hogy szorgalmasan mozogni kezdem. Reggelente addig nem jövök ki a szobámból, amíg nem tornáztam.

Apunak problémái vannak a prosztatájával. Mivel nem hisz az agykontrollban, titokban programoztam neki vizet az ultraszemináriumon tanultak szerint. Hatott! Sokkal jobbak lettek a leletei!

Az agykontrolltanfolyam óta megváltoztam. Azóta gyakran érzem különösebb ok nélkül is boldognak magam. A kisugárzásom is más lett, amit még az állatok és a növények is megéreznek, az emberekről nem is beszélve. Másként viselkednek velem. Azelőtt védtelenséget sugároztam, ami ebben a „civilizált” világban a legtöbb emberből agresszivitást vált ki. Régen Anyu kimenekítette a virágokat a szobámból, mert elpusztultak. Most meg behordja őket hozzám, mert valóban gyönyörűen virítanak itt. Talán ők is érzik azt a nyugalmat és szeretetet, amit a rendszeres meditálás előhozott belőlem.

T. Piroska, Budapest

Még meg sem fogant az unokám, amikor én már megálmódtam, hogy pontosan hogyan fog kinézni! Születése előtt egy héttel, csütörtöki napon, közölték az ultrahangvizsgálaton, hogy farfekvéses a gyerek, és semmi esély rá, hogy megforduljon, mert a baba nagyon nagy, a medence viszont relatíve szűk. Azonnal elkezdtem a programozást. Három napon keresztül, éjjelente fél 2-kor üzentem neki: „Fordulj meg arany csillagom! Neked is, anyának is jobb lesz!” A lányom nem tudott az ügyködésemről. Néhány nap múlva így szólt: – Nem tudom mi van ezzel a gyerekkel, de minden éjjel fél 2 körül úgy ugrál, hogy nem tudok tőle aludni.

A hétfői ultrahangvizsgálaton kiderült, hogy mégis megfordult a gyerek, és csütörtökön simán, 1 óra alatt megszületett! (Azóta egy ismerősöm magzatát is ugyanígy helyrefordítottam már.)

T. Szabó Júlia, Esztergom

1999 január óta gyökeresen megváltozott az életem. Megtudtam, hogy non-Hodgkin lymphomám, tehát egyfajta daganatos betegségem van. Borzasztóan lesújtva éreztem magam. Akkor már 4 éve jógáztam, így nem volt gondom a relaxálással. Eszembe jutott, hogy 7 éve megvettem az *Agykontroll* és a *Gyógyíthatshatsz* című könyveket. Gyorsan elolvastam őket, és azonnal alkalmazni kezdtem a bennük olvasottakat. 2 héten keresztül, napi kétszeri relaxálás és programozás hatására, a nyirokcsomóim mérete 20%-kal csökkent! Nagyon örültem, de még mindig féltem, hogy nem leszek elég erős ahhoz, hogy egyedül kigyógyuljak ebből a szörnyű betegségből. Intenzív méregtelenítésbe kezdtem: beöntések, bioitalok, vegetáriánus életmód, pozitív gondolkodás, légzőgyakorlatok, jóga, meditálás (szinte fanatikusan). Csináltam mindezt, de közben beleegyeztem a kemoterápiába is. A 2. kezelés előtt 2 nappal előjött a farkcsigolyámnál lévő dermoid cisztám, ami előtte 3 évig már nyugton hagyott. Programoztam naponta kétszer, háromszor. 2 hétre rá már szinte teljesen visszahúzódott! 6 hete ért véget a kemoterápia, nagyon megkönnyebbültem. A kontrollvizsgálatok jelentős javulást mutatnak, és azok a nyirokcsomók, amik az első CT-nél látszottak, teljesen visszahúzódtak! Tudom, hogy teljes lesz a gyógyulás! Soha többet nem engedem visszajönni ezt a kórt! Hozzáteszem, tény, hogy biztonságos, szerető családi háttér nélkül nagyon nehéz lett volna mindezt végigélni. De tudom, hogy szeretnek, a gyerekeimet föl kell nevelnem, sőt az unokáimat is sokáig akarom látni.

Aztán elvégeztem az agykontrolltanfolyamot, aminek nagyon örülök, mert fantasztikus élmény volt. Lenyűgözött! Azóta gyökeresen megváltoztam. Olyan lelki béke, magabiztosság és belső bölcsesség tölt el, hogy szinte senkivel sem cserélnék. És ezt mind az agykontrollnak köszönhetem. Tudom, hogy teljesen meggyógyulok. Nagyon köszönöm oktatómnak és José Silvának. Nagyon köszönöm a sorsnak, hogy így alakította az életemet.

Tünde

1996-ban végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Néhány nappal a kurzus után mosogattam a konyhában, amikor bejött hozzám 13 hónapos, Mariann nevű unokám, de megcsúszott, és fejfel nekiesett a konyhaasztal lábának. Rettentően megijedtem, szerencsére azonban azonnal eszembe jutott, amit a tanfolyamon tanultam, s már mondtam is hangosan: „Elmúlt, elmúlt, nem fáj!” A gyerek elhallgatott. Amikor a kezemet elvettem a fejéről, még az ütődés helyét sem találtam! Nagyon elcsodálkoztam. Azóta az unokám már 3 éves, s megtanítottam neki, hogy ha bármikor megüti magát, tegye rá a kezét az ütés helyére, és mondja hangosan: Elmúlt, nem fáj! Elmúlt, nem fáj!

Később egy alkalommal velem történt hasonló eset. A szőnyegen ülve játszottam az unokámmal, s amikor föl akartam állni, alaposan bevertem a fejemet a nyitott ablak-szárnyba. Kisunokám rögtön odaszaladt hozzám, kezecskéjét a fejemre tette, mosolyogva a szemembe nézett és így szólt: „Mami! Elmúlt, elmúlt, nem fáj!” Valóban nem éreztem már semmilyen fájdalmat, csak örömet. Szememben az öröm könnyei csillogtak. Rádöböntem, hogy minden életkornak megvan a maga szépsége.

Üveges Mihályné

1996 decemberében végeztem el az agykontrolltanfolyamot. 50 éves vagyok. Számítlan csodálatos dolog történt velem az agykontroll révén. Közülük egy számomra meg­rázó eseményt írok le.

1998. december 28-án úgynevezett agyérkatasztrófán estem át. 3 cm-es vérömleny keletkezett az agyamban, ami miatt lebénult a bal oldalam. A mentő az intenzív osztályra szállított. Éjjelente iszonyatos fejfájás gyötört. Az orvosok tehetetlenek voltak, semmilyen fájdalomcsillapítót nem mertek adni, mert nem tudták, hogyan reagálna rá a szerveze­tem. Egyik éjjel, amikor a fájdalom éppen nem volt annyira kínzó, kerestem számára egy edényt. A tanfolyamon tanult módon, gondolatban becsomagoltam a fájdalmamat. Ele­inte borzasztóan nagy tartályok kellettek, de ahogy múlt az idő, azt vettem észre, hogy az edények kisebbednek. Egy reggel arra ébredtem, hogy hoppá, végigaludtam az éjszakát! Ez akkor igen nagy eredménynek számított. Ezen a sikeren fölbuzdulva a képi megjelenítést alkalmaztam. Lelki szemeimmel láttam alfában, amint apró, fehér ruhás emberkék masíroznak szivattyúkkal az agyamba, és szorgalmasan szívják le a véröm­lenyt. Ezt a programozást 3 napon keresztül végeztem. A fájdalom megszűnt! Az 5. nap­on CT-vizsgálatra küldtek. A vérömleny eltűnt az agyamról! 2 nap múlva hazaengedtek. Az agykontroll segítségével jelentős mértékben le tudtam rövidíteni a kórházi kezelé­si időtartamát! Állapotom azóta tovább javul, valóban egyre jobban vagyok, ma már újra járok és utazom!

Üvegesné Kovács Ibolya

57 éves vagyok, külsőm abszolút átlagos, öltözetem nem feltűnő, nem hivalkodó. És mégis: tegnap, amikor belekeveredtem a Rákóczi úton, a metrón, az aluljárókban az óriási tömegbe, folyton azt vettem észre, hogy az emberek szeme megakad rajtam. Öre­geké, fiataloké, nőké, férfiaké. Keresték a tekintetemet, megtorpantak egy pillanatra és mintha mondani vagy kérdezni akartak volna valamit. Titokban belenéztem egy kirakati tükörbe, hátha véletlenül egy bugyit vagy kombinét húztam a fejemre. De nem. Nem tör­tént más, minthogy elindulásom előtt egy jókorát meditáltam. Ezt vették észre rajtam, mert végtelenül nagy lelki nyugalmat sugároztam magamból. Abban az időben talán én voltam ott az egyetlen, aki felülemelkedve a karácsonyi örületen, ünnepváró, „krúdys” hangulatban sétáltam, és arra figyeltem, hogy milyen boldog vagyok. Ezt az agykontroll­nak köszönhetem. A lazítás, a rendszeres meditálás békés, szelíd, szeretettel teli ember­ré tett. Sokkal jobb ember vagyok, mint voltam korábban. Másként szemlélem a dolgo­kat, átértékeltem sok mindent, más lett a mércém. Csak egyetlen példa: ma már nem azon kesergek, hogy meghalt az az ember, aki engem végtelenül szeretett, akivel sok szép ünnepnapot teremtettünk magunknak, hanem boldog vagyok, hogy ilyen kegye­lomban részesülhettem, hogy engem valaki így szeretett.

Várdi Ilona

1992. január 18-án vásároltam meg az *Agykontroll* és a *Gyógyíthatsh* című könyveket, s azonnal tanulni kezdtem a módszert.

A legelső érdekes tapasztalatom az volt, hogy a gondolat-nagytakarítás alatt úgy éreztem, mintha a szájamon keresztül óriási mennyiségű homok távozna...

Második jelentős élményem az volt, hogy 25 évig tartó dohányzás után sikerült leszoknom a cigiről. Hajnali 1/2 5-kor, éhgyomorral, kávéval kísérvé szoktam rágyújtani az első cigire. Programoztam elmetükre-technikával, hogy egyre később gyújtok rá. A valóságban azonban napi 5 szálnál kevesebbig nem jutottam el, bár sikerült kitolni az első cigit reggel 1/2 9-ig. Elérkezett 1993. okt. 7. Ezen a napon 1/2 7-kor ébredtem, és azonmód, még az ágyban, rágyújtottam egy cigire. Mire elszívtam, szörnyen megharagudtam magamra, hogy hosszas programozásomat egy pillanat alatt tönkretettem. Közvetlenül ezután lementem alfába, imádkozni kezdtem, és a következőket mondtam: „édes jó Istenem! Kérlek segíts nekem leszokni a dohányzásról! Látod, megint nem tudtam megállni, hogy rágyújtsak. Tiszta szívemből kérlek, segíts nekem!” Ekkor megszólalt a bensőmben egy nagyon szelíd hang, és a következő párbeszéd zajlott le köztem és e belső hang között:

- Tényleg le akarsz szokni a dohányzásról?
- Igen!
- Akkor tedd, amit mondok!
- Jó.
- Áss egy gödröt!
- Megvan. (Jó nagy lett.)
- Most képzeld bele azt a mennyiségű cigarettát, amit eddig elszívtál!
- Megvan. (Hatalmas mennyiségű cigarettacsikket láttam.)
- Most gyújtsd meg!
- Megvan. (Óriási lángcsóvával leégett, és csak egy pici kupac hamu maradt a gödör alján.)
- Most temesd bel!
- Megvan. Betemettem.
- Most áss egy másik gödröt!
- Megvan. (Jó nagy lett ez is.)
- Most képzeld bele azt a mennyiségű cigarettát, amit még elszívnál, ha nem szoknál le a dohányzásról!
- Megvan. (Kétszer akkora kupac cigit láttam, mint az előbbinél.)
- Most gyújtsd meg!
- Megvan. (Hatalmas lánggal leégett, és csak egy kis kupac hamu maradt utána.)
- Most temesd bel!

Mikor ezzel is végeztem, tudtam, hogy soha többé nem fogok rágyújtani. Kijöttem szentemről, és úgy éreztem, mintha 1/2 méterrel a föld fölött járnék. 7 év telt el azóta, s én nem gyújtottam rá, nem kívántam meg soha többé a cigarettát, sőt ki nem állhatom a füstjét!

Kis magyarázat a földről és a tűzről mint szimbolikus alapelemtől. Bakjegyben születtem, ami földjegy, és Kos aszcendenssel, ami viszont tűzjegy. A tűz és a föld mint elemek, hatással vannak az egész életemre. Úgy gondolom, hogy emiatt ez teljesen rám szabott siker és élmény volt, mégis megosztottam mindenkivel, hogy akit érint, hadd okuljon belőle. Mert amíg igazi, szívből jövő vágy nem kíséri a programozást, addig nem igazán ériük el a célunkat! Kb. 1 hónappal a leszokás előtt azt kezdtem mondogatni, hogy én azt sem bánom, ha 1000 kg leszek, csak tudjak leszokni a dohányzásról. Nos,

a kimondott szónak hatalmas ereje van, működik a programozás. Lássatok csodát, leszoktam a dohányzásról, de híztam 35 kg-ot... Az eltelt 7 év alatt többször is fogytam 10–15 kg-ot, de mindig visszahíztam. Tudom, hogy amint szívből jövő vágyra és elhatározásra jutok ezzel kapcsolatban is, sikerül majd lefogynom. Még nem érkezett el az a nap. Mivel én hiszek abban, hogy nincsenek véletlenek, a Mindenható eszközeinek fogom fel a túlsúlyomat, amiből meg kell tanulnom valamit. Egyet máris megtanultam: hiúságom elpárolgott, sokkal alázatosabbá tett a kövérség.

1993. november 21-én elvégeztük – a lányom, a férjem és én – a 4 napos agykontrolltanfolyamot, Székesfehérváron. Semmivel sem pótolható élményeket szereztünk! Érdekes, a tanfolyam azonnali következménye a lányomnál és nálam is az lett, hogy azóta egyszerűen nem kívánjuk a disznóhúst!

Az agykontroll segítségével leszoktam a kávéról is, pedig naponta 3 adagot is megittam, éhgyomorra.

A következő sikerem az volt, hogy 1993 júniusában jeles vizsgát tettem könyvelésből, költségvetési szakon. Hozzá kell tennem, nem ilyen területen dolgoztam, mégis én voltam a vizsgabiztos szerint a legjobban vizsgázó. Ezt pedig úgy értem el, hogy kivétel nélkül minden előadást a 3 ujjam összeérintésével hallgattam meg, és nem szégyelltem kérdezni, ha valamit nem értettem. A vizsga előtt programoztam, hogy azt a tételt húzom, amit a legjobban tudok. Sikerült! Nagyon boldog voltam.

Jimmy kutyám sántítani kezdett. Kihívtuk hozzá az állatorvost. Megállapította, hogy csonthártyagyulladás van. Közölte velünk, hogy ez egy teljesen soha el nem múló, folyton kiújuló betegség, és ha nem akarjuk, hogy egy vagyonba kerüljön a kezelése, jobb lenne elaltatni az állatot. Egyelőre csak gyógyítsuk, feleltem. Beadott neki egy injekciót, fölírt egy csomó gyógyszert, majd elment. Alig vártam, hogy munkához láthassak. Lementem a laborszintemre, s ott egy fecskendőbe fölszívtam egy adag Humet-R-t, majd képzeletben beadtam a kutyámnak. Összesen 3 alkalommal tettem meg ezt laborszinten, s Jimmy teljesen rendbe jött! A gyógyszereket nem váltottam ki, s az én kedves kutyám azóta is jól van! Ha esetleg húzni kezdi a lábát, azonnal adok neki laboromban egy adag Humet-R-t, s minden rendbe jön.

1993. szept. 15-én munkanélküli lettem. Októberben a munkaügyi központ 1 éves tanfolyamot indított középfokú szoftverüzemeltető szakon. Nem haboztam, jelentkeztem és elvégeztem. Mondanom sem kell, hogy ismét használtam a háromujj-technikát, ami remekül működött. Modulonként is vizsgázni kellett. Ezekben a vizsgákban minden esetben 5-ös osztályzatot kaptam. Az év végi vizsgára 1994 júniusában került sor. Egyetlen 4-est kaptam, a többi jegy 5-ös lett. Ezt is programoztam.

Régóta foglalkoztatott a kérdés, valójában ki vagyok, mi vagyok, s mi dolgom ezen a világon? Ezért erre a kérdésre álmot kértem. A válasz: iskolába menni. Újabb álmkérdés: milyen iskolába? Spirituális iskolába, ahol önismeretet tanítanak. Így jutottam el a Mantra Alternatív Természettudományi Főiskolára, ahol 3 évi tanulás után 2 éve parapszichológusi diplomát szereztem. Természetesen a főiskolán is mindvégig alkalmaztam az agykontrolltechnikákat.

1994 októberében karateedzésen földhöz vágtak. Még nem igazán tudtam, hogyan kell sérülés nélkül esni. A bal karomra estem. Nem tudtam fölemelni, és nagyon erős fájdalmat éreztem. Kb. 2 hónap múlva a fájdalom ugyan megszűnt, de a kezemet továbbra

sem tudtam fölemelni. Karácsonykor furcsát álmodtam: a falunkat átszelő folyóból a falu központjában lévő híd tövében krumplit szedegettem ki, de bennhagytam őket a vízben. A víz kristálytisza volt. Reggel ébredés után megkérdeztem színtemen, mit jelent ez az álom. Szklerózis multiplex volt a válasz.

- Kinek?
- Neked.
- Á, az kizárt! Talán másnak.
- Nem, neked.

Így vitatkoztam azzal a belső hanggal, ami már egy nagyon komoly problémám megoldásában segített. 1995 január végéig visszatérő álomom volt ez az előbb leírt jelenet, a válaszokkal együtt. Akkor feltételesem elfogadtam az állítást, és megnéztem az orvosi szótárt, mit is jelent ez a diagnózis. Az idegrendszer legkülönbözőbb helyein jelentkező, körülírt elváltozás – olvastam. Szóval, valamilyen több gócu meszesedés, mondtam magamnak. Nem tudom, hogy valóban ez volt-e a bajom – orvosi vizsgálatok nem történtek ez irányban –, de mivel álmon keresztül jött az információ, a kiút megtalálásához is álmot programoztam. Éjjel egy szép, nagy házat láttam, ám sátortetőjének jobb oldalából elég nagy darab hiányzott. Hát ezt bizony be kell fedni. Elmentem álmomban a vasboltba, vettem palát és 6000 palaszöveget. Ébredés után belső hangomtól azt a választ kaptam, hogy a jobb agyféltekémnél van az elváltozás, a híd előtt, és 6000-szer kell meghallgatnom (beleverni, mint a palaszöveget a tetőbe) az agykontrollhangot és az alfahangot. Boldog voltam, mert a lélek szintjén megkaptam a választ. Hátravolt még a test és a szellem szintje. Kezembe került Maria Treben *Egészség Isten patikájából* című könyve, amiből kikerestem az összes lehetséges és kipróbált gyógymódot. Elkészítettem az összes gyógynövénykészítményt, amit a szerzőnő javasolt, és azonnal használni kezdtem őket. A bedörzsölővel nekiálltam masszírozni a majdnem béna kezemet. Ekkor jöttem rá, hogy a kezemet talán nem is az esés miatt nem tudom emelni, hanem az azzal beindult SM-től. (Bár kivizsgálás nélkül 100%-ig soha nem lehettem biztos ebben a diagnózisban.) Mivel a meszesedés összefügg a merevséggel, Luise L. Hay *Éld az életed!* és *Az erő benned van* című könyveiből tanult módon fölvettem magamnak a kérdést, vajon életem melyik területén vagyok merev? A gondolkodásomban – jött a válasz. Hát ez igaz is volt, mert makacsul ragaszkodtam az álláspontomhoz, és életem legtöbb területén bizony soha nem engedtem a 21-ből... Nos, már nem volt más dolgom, mint munkához látni. Vettem egy kis magnetofont – walkmant –, és munka után fölvettem a fülemre. Bármit is csináltam, közben állandóan az agykontroll- és az alfahangot hallgattam. Tévésés és olvasás közben is. A gyógynövényeket a használati útmutató szerint alkalmaztam, és megváltoztattam a gondolkodásomat. Már 2 hét után fel tudtam emelni a bal karomat, és egyre jobban éreztem magamat!

Édesapám 7 éves koromban, tragikus körülmények között meghalt. Amikor a ravatalon láttam a halottasházban, még nem fogtam föl, mit is jelent meghalni, azt hittem, alszik. Oda akartam menni hozzá pusztítani, de nem engedtek. Ez nagyon rosszul esett, és még vagy 35 év telt el, mire igazán el tudtam őt engedni. Álmomban nagyon sokszor megjelent, mindig a halottasházban láttam. Csontsovány volt, és mindig enni kért. Olyankor mindig kimentem hozzá a temetőbe. Édesanyám 9 éves koromban újra férjhez ment, de ő sem tudta elengedni édesapámat. Egyszer azt álmodtam, hogy az

anyukámmal megyünk a temetőbe, és látjuk, amint apukám rákönyököl a saját fejfájára, de nem jószántából, hanem mert oda van láncolva, egy közönséges, kulccsal nyitható lakattal a kereszthez. A földhöz kötöttség (láncoltság) példáját láttuk. Hát ennél érthetőbben még az élők sem tudnak üzeni. Elmentem anyukámhoz, elmeséltem az álmomat, és megkértem, ő is engedje végre útjára édesapámat, hisz visszahozni már úgyszemint tudjuk. Ezután a következőt álmodtam: látom apukámat a ravatalon feküdni, de most már nem sovány. Megszólítottam:

- Apuka! Erre ő felül:
- Látod kislányom, csak egy szavadba kerül, és én életre kelek.

Ezután odamentem édesapámhoz, megöleltük egymást, és abban a pillanatban egy csodálatos, semmihez sem fogható fény ölelt minket körül. Szavakkal nem lehet kifejezni, micsoda határtalan szeretetet és boldogságot éreztem! Ez volt a feltétel nélküli szeretet. Tudtam, ez az a pillanat, amikor végre elbúcsúzhatok tőle és útjára engedhetem, a gyönyörű, fehér fénybe. Ezt követően már csak egyszer álmodtam vele, amikor is egyszerűen megköszönte, hogy segítettem megszabadítani. Jóval később kezembe került Edith Fiore *Nyugtalan holtak* című könyve, amiből ezzel kapcsolatban mindent megértettem.

1996-ban édesanyám halálos beteg lett. Azonnal elkezdtem programozni, és sikerült, kigyógyult a bőrrákból. Ezután újabb betegség, majd újabb gyógyulás. Ez megismétlődött még néhányszor, mire rájöttem, nem gyógyítani kell, hanem elengedni, mert már nagyon elfáradt. A sugárkezelés után morfiu mozták, ami mellett még elvégezte a háztartási teendőket. Egyszer csak ágyának esett. Elkezdte mondogatni, hogy ő már nem fog meggyógyulni. Én vettem a bátorságot, s azt mondtam neki, hogy innen már tényleg nincs visszaút, és jó lesz, ha fölkészül a halálra. Fontosnak tartottam, hogy kölcsönösen megbocsássunk egymásnak. Volt egy régi sérelmem vele kapcsolatban, elmondtam, így tisztázódott a dolog. Neki is volt egy sérelme, azt is tisztáztuk, s így kölcsönösen megbocsátottunk egymásnak. Testvéreim és nevelőapám haragudtak rám, amiért a halálra készítettem föl és nem az életre, de látva a rohamos romlást, lassan ők is kezdték elfogadni a visszafordíthatatlant. A húgom nem bírta, nem akarta elengedni, egészen addig, amíg egy kiránduláson betért egy templomba, ahol jól kisírta magát. Ezt követően megnyugodott, és érezte, lélekben már el tudja engedni. Végtelen nyugalom járta át, megbékélt sorsával. Másnap édesanyánk meghalt. Szabad volt már előtte az út, immár senki sem kapaszkodott belé, mindenki belátta, ennél a szörnyű fájdalomnál már megváltás a halál. Mindenki sajnálta, mégis *elengedtük*. Összesen 3 és fél hetet kellett ápolni, etetni, gondozni. Akit látni akart, mindenkit elvittem hozzá, mindenkitől bocsánatot kért, és mindenki megbocsátott neki. Elmondtam neki, mi fog történni vele a halála után: eljönnek érte a szerettei, és elviszik a szellemvilágba. Még a halála előtt többször mondta, hogy itt van az apukája és az egyik nővére. Ilyenkor – igaz, sírva – arra kértem, hogy nyugodtan menjen el velük. Édesanyámmal közösen imádkoztunk, hogy a Jóisten minél hamarabb szólítsa magához, ne kelljen sokat szenvednie. Kegyes volt az ég hozzá és hozzánk is, viszonylag rövid ideig kellett csak szenvednie. 1998. aug. 9-én, lélekben teljesen megtisztulva, indult el arra az útra, amire érzésem és hitem szerint sikerült fölkészíteni. Halála után álmot kértem, vajon hova, milyen helyre került. Egy égiszerű lépcsősort láttam, amin minden egyes lépcsőfokot szebbnél szebb virágok borítottak.

A grádics föl, egészen az éjig vezetett, s anyukám annak a tetején állt. Kb. 1 hónap múlva vettem a bátorságot, és olyan álmot kértem, amiből megtudom, úgy történtek-e a dolgok, ahogy elmondtam az anyukámnak. Arra ébredtem, hogy az anyukám azt mondja: „nem egészen”. Elfogadtam, mert bizonyára nem mindenkinek azonos forgatókönyv szerint történik a másik dimenzióba történő átlépése, vagy ahogy én mondom, a mennybemenetele. Én ugyanis biztos vagyok benne, hogy ha létezik olyan, hogy mennyország, akkor az én anyukám odakerült.

Számtalan apróbb sikerem is volt, de úgy éreztem, ezeket érdemes megosztanom Veletek. Az én életemet az álmok vitték és viszik előre, mind a mai napig. *(Szerkesztői megjegyzés: aki meg akarja tanulni értelmezni álmait, annak érdemes elvégezni az Álmaink üzenete című továbbképző tanfolyamot.)* Ha valami gondom van, csak álmot kérek és már tudom is, mit kell tennem. Ha megteszem azt, amit az álom javasol, jóra fordulnak a dolgaim. Ha nincs elég bátorságom megtenni, akkor nem igazán érzem jól magam a bőrömben. Az elmúlt 8 év alatt még elvégeztem az *Elmének univerzális ereje* című tanfolyamot és az ultraszemináriumot is. Megvettem a *Villámolvasás* és a *Hatékony tanulás mesterfogásai* című kazettacsomagokat is, és meg is tanultam őket. Szinte minden agykontrollos kiadvány, könyv és kazetta a birtokomban van. A testkontroll szerint étkezni, az izomkontroll szerint naponta elvégzem a „mindennapi macskanyújtózást”. Amióta tornázom, megszűntek a gerincproblémáim! Naponta meditálok, s amikor ott-hon vagyok, nappal, a házimunka közben is meditációs kazettákat és zenéket hallgatok.

Köszönöm, hogy megoszthattam Veletek a sikereimet, és mindenkinek hasonló sikereket kívánok!!!

Varga Etelka, Bakonycsernye

Sohasem voltam beteg. 1998 októberében meghalt a férjem. 1999 októberében Debrecenben zajlott agykontrolltanfolyam, amin a fiam is részt vett, és nagyon kapacitált, hogy én is tartsak vele. Sajnos nem tettem. Sajnálom, mert megtanultam volna levezetni azt a stresszt, ami november 9-én szívinfarktushoz vezetett... Az infarktus után leállt a szívem, többször is újraélesztettek. (Halálközeli élményt is átéltem...) Az orvosok 1% esélyt adtak az életbenmaradásomra. Két gyermekem éjjel-nappal, felváltva ült a kórházi ágyam mellett. A fiam maga is gyógyított, de telefonon kérte az agykontrollos egészségközpont segítségét is. Rá 2 napra stabilizálódott az állapotom! További 2 nap múlva levettek a lélegeztető gépről, és azt a ballonpumpát is kivették, ami a keringést biztosította. Újra kellett tanulnom beszélni, enni, írni, járni. 3 hét és 3 nap után jöhettem ki a kórházból. Az első vizsgálatok azt állapították meg, hogy a szívizomzatom 77%-a halt el! A legutóbbi vizsgálatnál a javulás mértékét számomra legbeszédesebben a doktornőből spontán előtörő szavak jelezték: „ez hihetetlen!!!”

Varga Lászlóné

Már 70 éves is elmúltam, amikor reggelente fülzúgásra, később pedig egész „verébcsapat” csicsérgésére ébredtem, ami napközben ugyan csöndesedett, kezdetben néha el is múlt, de az idők folyamán egyre elviselhetetlenebbé vált. A több hónapos kórházi kezelés sem segített. Ez idő tájt végeztem el az agykontrolltanfolyamot, és intenzív, napi

elmetükre-programozással gyakorlatilag teljesen megszabadultam e kellemetlen tünet-től! Ez a boldog állapot már évek óta tart, s csak minimális, fenntartó agykontrollos programozást igényel!

Varga M., Budapest

A tanfolyam után meglátogattam egy 20 éves fiút, aki május óta bénán és elkeseredetten feküdt. Autóbaleset következtében nyakcsigolyatorést szenvedett. A zárójelentésében (7 hónapi kórház után) szó szerint ez állt: „...állapota véglegesnek tekinthető.” Néhány órás beszélgetés után, ami a családtagok jelenlétében folyt, elfogadták az *Agykontroll* könyvet, és esténként felolvasták Karcsinak. Én otthon programoztam. Laborszintemen elképzeltem Karesz gerincvelőjét, mint egy elszakadt telefonkábelet. A sok-sok színes drótot egyenként összecsavaroztam, szigeteltem. Közben arra gondoltam, hogy 2–2 drót egy ujj, egy kéz, egy láb, egy szerv mozgató- és érzőidegszála. Kéthetenként dolgoztam egy-egy testrészen. Közben minden szintremenetelkor az elmetükre-technika segítségével elképzeltem, amint a kezelt testrész elkezd mozogni, érezni..., majd Karesz teljesen egészséges és boldog. Az első eredmények 3 hónap után jelentkeztek. Azóta már eltelt 1 év. Karesz tornázik, ír, ül, emelgeti a lábait, és a gyógytornász kis segítségével föláll és tartja magát! Az első pozitív élmény óta Karesz programozza saját magát és sorstársait! Egészségesen akar élni, és hiszi, hogy ez így lesz! Ez volt az első kihívásom. Az első „gyógyíthatatlan”.

A második nagy kihívást számomra Marika jelentette, akinek sclerosis multiplex betegségét (SM) 15 éve diagnosztizálták. 4 éve teljesen béna. A hagyományos orvosi kezeléstől a különböző új gyógymódokig sok mindent megpróbáltak. Eredmény: egyre mélyebb negatív program: „gyógyíthatatlan vagyok”. Gyógyítását az ultraszemináriumon tanult kezeléssel kezdtem. Két családtag is megtanulta ezt a kézzártható kezelési módszert. Marika naponta többször, kezetta segítségével programozza magát. Itthon, szintemen, én is programozom, valamint még két társunk is. (Szintemen azt is programozom, hogy megtalálom az eredményesség módját, s hogy a személyes jelenlétet is igénylő kezelés előtt friss energiával töltődök fel.)

Sokat beszélgetek Marikával. Kerestük a betegséget megelőző negatív élményt. Egy ilyen beszélgetés során 24 éve történt eseményre bukkantunk. Kislánya beteg lett. Két hétig bizonytalan volt, hogy életben marad-e vagy meghal... Marika talpa akkor zsibbadt először, de elmúlt, és elfelejtődött a dolog, mert a gyerek meggyógyult. Az élmény földözése most, 24 év után is fizikai fájdalmat váltott ki Marika egész testében. Felnyögött. – Beszéljen! Mondja el részletesen, mi történt, mit érzett! – kértem. Sírt és beszélt. Kemény fél óra volt. Két tenyerem közé fogtam a fejét, a tarkóján és a homlokán. *(Szerkesztői megjegyzés: kitűnő stresszoldó fogás, akár saját magunkon, akár másokon, akár friss, akár régi, felzaklató élmény feszültségét akarjuk levezetni!)* Javasoltam, csukja be a szemét, és mondja el újra. Lássa és érezze mindazt, ami akkor történt. Megtette. Azzal fejezte be, hogy az „csak kellemetlen és nem életveszélyes helyzet volt. Így utólag már tudom.” Néhány perc múlva: – Elmúlt a merevség! Olyan könnyű vagyok! Jaj, de jó! De hiszen ezt az egészet én már rég elfelejtettem!

1 hét múlva Marika testét sikerült fölmelegíteni. Bal keze kis mozgása után a jobb kéz ujjai is megmozdultak! Kezelés közben mindkét talpában érzi az áramló meleget és

zsiborgást... Sugárzik szeméből a remény és talán már a hit is. S hogy mit érzek én? Nem tudom leírni... Próbáljátok ki! Csak annyit tudok, hogy a tanfolyam 4 felejthetetlen napján ízelítőt kaptam ebből az érzésből. Csak azt tudom, hogy 1 év alatt – valamikor – megszűntek a fejfájásaim, a bélpanaszaim, a maradék hátfájásom. (Régebben 2 gerincsérülés ért.) Földrögdött 30 éves szorongásom (ugyan ki vagyok én, iskolázatlan, képzetlen senki!? Töröld, töröld!). Boldog vagyok, és ha megkérdezitek; „hogyan vagy?“, már szívből jön a válasz: egyre jobban.

Vasvári Pálné (Csilla)

Kéthónapi programozás után találtam munkát! Annyi pénzt keresek, amennyit programoztam: napi 3 ezret. Bár a munka nem pontosan az, amit szerettem volna, de a programozásom lényege az volt, hogy találjak munkát, és a napi 3 ezer tisztán meglegyen. 1 héttel a munkalehetőség megkapása előtt azt álmodtam, hogy elérem a programozott célomat, meglesz a munkám és a pénzem. Amikor reggel fölébredtem, tudtam, hogy valami jó fog történni velem a héten. Tudtam, hogy valaki eljön hozzám az üzenettel: mehetek dolgozni. Ez hétfő reggel történt. El is mondtam a barátnőmnek. Szerdán megjelent a nagybátyám, s megkérdezte, van-e kedvem dolgozni. Elmondta, mi a munka, s a följánlott fizetés fillérré megegyezett a programozott összeggel! Amikor a következő hétfőn beálltam dolgozni, s munkahelyi főnökömnek bemutatkoztam, csodálkozva így szólt: „Mintha ismernélek! Mintha már találkoztunk volna!” Azóta is szilárd meggyőződés, hogy a programozás hatására tüntem neki ismerősnek, talán álmában látta az arcomat.

V. Attila, Budapest

A tágabb családommal, édesapám halála óta (5 éve) nem volt túl jó a kapcsolatunk, amit szinte hihetetlen mértékben sikerült helyrehozni. Nagyon boldog vagyok, hogy az idős, általam szeretett embereknek sikerült visszaadnom az életkedvüket. Megható érzés, amikor távozásomkor reménytől csillogó szemmel búcsúznak tőlem.

A szubjektív kommunikáció is jól működik. Volt férjemmel megváltozott a kapcsolat, már tudunk egymástól bocsánatot kérni, ha megbántjuk a másikat.

A sportban szintén nagy hasznát vettem a módszernek. Kézilabdakapus vagyok, de már 4 hónapja nem edzettem. Eleinte gyengén védtem, mert mindig az járt az eszemben, hogy az ellenfél napi 2 edzésen vesz részt, én pedig már 4 hónapja egyen sem voltam. Leültem és azt programoztam, hogy képes vagyok győzelmet szerezni a csapatomnak, fizikai állapotom pedig kitűnő. Az ellenfél 5 góllal vezetett, amikor fölmentem a pályára. Félfidőben már csak 3 gól előnyük volt. A meccset végül mi nyertük meg, 3 gól előnnyel! Ehhez nagyban hozzájárult, hogy kivédtem 3 hétméterest, meg sok kemény lövést. A lényeg: elhittem, hogy meg tudom oldani a rám bízott feladatot.

A háromujj-technikát is eredményesen használtam, 2 nap alatt tanultam meg 34 tételt. Csak azért lett 4-es az osztályzatom, mert egyszer nem mondtam ki, ami először jutott az eszembe.

V. Cs.

1986-ban egy hatalmas porckorongsérv miatt megoperáltak. Idegbénulás maradt vissza, a műtét után 10 évig csak járókerettel, mankóval, illetve legjobb napjaimon 2 bottal tudtam járni. 29-szer kezelték kórházban, 16-szor szanatóriumban.

Egyik barátnőm 3 éven át kapacitált, hogy végezzem el az agykontrolltanfolyamot, de rendre elutasítottam a javaslatot: – Ha az orvosok nem tudnak segíteni, akkor egy 4 napos kurzus ugyan hogy tudna? – feleltem neki újra meg újra.

1996-ban végül mégis rászántam magam, mondván, ha nem is használ, ártani biztos nem árt... Az első hétvégén túrhetően éreztem magam. Egész héten szorgalmasan relaxáltam. A 2. hétvégén még jobban éreztem magam. Vége lett a tanfolyamnak, 1–2 napig jó volt a közérzetem, majd minden visszatért a régi kerékvágásba. Nem relaxáltam, úgy gondoltam, elég volt 1 hétig. Elkezdtem sírni. Sajnáltam magam és azt a pénzt is, amit a tanfolyamért kifizettem. 1 hétig főttem így a saját levemben. Aztán egy éjszaka váratlanul fölébredtem. Nem tudtam, álmodtam-e vagy valóban szólt egy hang, de a következőt hallottam: – Mi a fenét akarsz te? Ugyan mit teszel azért, hogy meggyógyulj?

Mivel nemigen tudtam mozogni, többnyire csak feküdtem az ágyban, újra elkezdtem relaxálni és programozni. Előfordult, hogy egy-egy nap akár tízszer is lementem a képzeletbeli laboratóriumomba, ahol elsősorban injekciókkal gyógyítottam magamat. Pár nap múlva azt vettem észre, hogy egyre kevesebb képzeletbeli injekcióra van már szükségem. Szűntek a fájdalmaim, de a lábam még mindig mozdulatlanul, bénán hevert, és a beszűkülő csatornájú gerincem sem funkcionált, képtelen voltam hajolni vele.

Egyre jobban beindult a fantáziám. A gerincscatornámat kicsi törpékkel farigcsáltattam és dúcoltattam alá. Lábam mozgatására – tanácsadóimmal közösen – egy képzeletbeli gépet szerkesztettünk. A megfelelő gombok megnyomásának hatására ez a masina bármilyen irányba el tudta mozgatni a lábamat. 7 hónapig tartott a naponta végzett gyógyítás. Mi lett az eredménye? Nos, elértem, hogy minden segédeszköz nélkül, rendszeren tudok járni! 5 éve nem feküdtem kórházban! Az orvos kétszer is elküldött MRI-vizsgálatra, mert nem akarja elhinni, hogy meggyógyultam! Várja, hogy mikor romlik az állapotom, mert ők tolöséket jósoltak, legkésőbb a műtét utáni 5–6. évre. Az agykontroll segítségével hál' Istennek ez „kissé” másként alakult.

Vera

15 éve kötöttem házasságot az évtizedekkel korábbi nagy szerelmemmel. Már az első napoktól nehezen viseltem el, hogy alkoholt iszik. Hamar rájöttem, hogy az első házasságát is az ital tette tönkre.

Evek óta készültem az agykontrolltanfolyamra, de nem volt erőm és akaratom, hogy férjemmel megértessem, nekem erre nagy szükségem van, talán éppen miatta. Napokig ducásan járt-kelt, ha akár csak pár órára elmentem valamilyen előadásra. A tanfolyam első napjától minden éjszaka több alkalommal is üzentem neki: „Drágám, nagyon szeretlek. Kérek, ne haragudj, hogy egész nap távol vagyok, és arra kérek, NE IGYÁL, mert én még sokáig szeretnék együtt élni veled.” Eltelt egy hét, és férjem alkoholadagja a harmadára csökkent! Nem túlzok, amikor azt állítom, hogy kb. 5–6 évet visszafiatalodott, és mosolyogva fogad, amikor a tanfolyamról este hazamegyek.

Minden este megköszönöm a jó Istennek, hogy itt lehetek. (Megjegyzem, ezt a levelet már szemüveg nélkül írtam.)

Virág

Pár éve végeztem el az agykontrolltanfolyamot, de annak ellenére, hogy az nagy hatásal volt rám, a pozitív gondolkodáson kívül szinte semmit sem alkalmaztam... Ennek csakis a lustaságom volt az oka. Kb. 2 évre rá egy idétlen baleset miatt csúnyán beszakadt a dobhártyám. A professzor közölte, hogy nagy valószínűséggel meg kell operálni, 1 hét múlva menjek vissza ellenőrzésre, 2 hét múlva pedig feküdjek be a műtétre. Rettenetesen féltam, főleg az első kontroll után, ugyanis semmi javulás nem mutatkozott. Ekkor aztán eszembe jutott az agykontroll, illetve a tanfolyamon kapott tanács, miszerint öngyógyításhoz érdemes minél érdekesebb történeteket kitalálni. 1-2 ilyen bepillant, majd megszületett a számomra legszimpatikusabb ötlet. Elképzeltem magamnak egy kis pókot, aki beszövi a dobhártyámat. Bevallom, ez főleg bétában történt, de szinte minden pillanatban ezt láttam magam előtt. A 2. héten a professzor meglepve újságolta, hogy majdnem teljesen visszazött a dobhártyám! Kimondhatatlanul boldog voltam, hiszen kaptam még 1 hetet, és egyúttal rengeteg hitet is, hisz képzeletben ugyanazt láttam, mint a professzor a műszerén át! Ekkor már biztos voltam benne, hogy megmenekültem az 1 hetes kórházi rémségtől. Így is lett! A következő héten örömmel mondta nekem a professzor: „Óriási szerencséje van! Ezt szépen megúszta!” Ezek szerint a félelemből származó váagnak is óriási ereje van. Az esetem legalábbis ezt látszik bizonyítani. Azóta nemcsak a kislányom kedvenc állata a pók...

Virág Klári, Budapest

Nem találtam egy befizetett csekket. Megpróbáltam a háromujj-technikát, úgy, ahogy Maximtól tanultam. Képzeletemben erre megjelent a szemétláda. Megnéztem, és valóban benne volt! Úgy látszik, véletlenül beleesett. Sikerült, meglett!

Virág Nikoletta, 12 éves

A többiek szünetre mentek, mi meg a nagyihoz. Köszönésünket azonban azzal fogadta, hogy most ne nagyon szóljunk hozzá, mert szétmegy a feje a fájdalomtól. Odamentem hozzá, s kezemet a homlokára és a tarkójára tettem, hogy segítsék elmulasztani a fejfájását. Kati, a tesóm, közben fölolvasta a munkafüzetből a fejfájáskontroll szövegét. A 3-ról 1-re módszernél nemigen tudta elképzelni a számokat, ezért a 3-as helyett sárgylyokat, a 2-es helyett hattyúkat, az 1-es helyett meg vízből kiugró delfineket képzelgettünk el vele, és azt kértük, hogy mondja velünk gondolatban a gyakorlat szövegét. Amikor a végén 5-höz érve kinyitotta a szemét, a meglepetéstől szóhoz sem tudott jutni. A fejfájásnak nyoma veszett! A nagy sikerre való tekintettel leírta a technika szövegét. Később egy alkalommal büszkén telefonálta, hogy a papának ő is el tudta mulasztani a fejfájását.

V. Kati és Kriszti, Győr

Este beprogramoztam az ébredéskontrollt. Másnap reggel éppen abban az időpontban keltem föl, amikorra este, képzeletben beállítottam az órát! Szuper érzés volt, hogy nem úgy kellett a szüleimnek kihúzni az ágyból.

V. Réka, Győr

8 éve végeztem el a tanfolyamot, sok sikerem volt és lesz is még. Az egyiket elmesélem. Egy ismerősömnek szellemi fogyatékos az unokája. Etetni kell, tisztába tenni, szóval teljesen magatehetetlen a gyerek. Egy véletlen beszélgetés alkalmával a nagymama elmesélte, hogy a kisunokája kb. fél éve állandóan elesik, beüti a fejét, száját, orrocskáját, tele van sebekkel, és mindentől megijed, még a telefoncsöngetéstől is. Otthon a laboromban képzeletben magam elé ültettem a kislányt, és beszélgetni kezdtem vele. Úgy éreztem, hogy figyel rám (bár magam sem hittem el, hogy ez lehetséges). Elmagyaráztam neki, hogy ha elesik, akkor ne előre bukjon, hanem óvatosan üljön le a popsijára. A hétvégén többször foglalkoztam vele. Hétfőn találkoztam a nagymamával, aki mosolyogva mesélte, hogy a kisunokája péntek óta egyszer sem esett el, hanem óvatosan leült a földre. Ugye foglalkoztál vele, kérdezte, és könny szökött a szemébe. Ennek már kb. másfél éve, és azóta egyszer sem esett el a gyermek, igaz, sokszor gondolok rá, mert megérzem, ha szüksége van rám. Akadt olyan időszak, hogy nem akart enni, ilyenkor csak fölhívott a nagymama telefonon, pl. reggel, és délben már vissza is szólt, hogy a gyerek mindent szépen megevett.

Zentel Ági

1996-ban végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Nemrég egy tömött villamoson ellopták az irattárcámát, mindenestül kiemelték a táskámból. A következő napokban sokszor küldtem alfában üzenetet a tolvajnak, hogy adja le az irataimat egy hivatalos helyen, hiszen ő úgysem tudja azokat használni. Kedvesen, szeretettel gondoltam rá, és sokszor mondtam neki, hogy én nem ártottam neki, ő se okozzon nekem problémát. 3 nap múlva meglett a személyi igazolványom és a jogosítványom. Egy postaládába dobta be őket, és így a posta dolgozói értesítettek! Nagyon örültem a fordulatnak, hiszen ennek a 2 iratnak a beszerzése igen körülményes... A következő héten ugyanilyen módon meglett a diákigazolványom is!

A JÁTE-ra járok, negyedéves vagyok földrajz-kémia szakon. Minden vizsgám előtt intenzíven elképzelem alfában, hogy remek tételt húzok, minden szükséges az eszembe jut, a tanár nagyon kedves, és be tudom neki bizonyítani, hogy 5-ösre tudom az anyagot. Eddig nincs is más jegyem az indexben, mint 5-ös! Ma már el se mernék menni vizsgázni alfás előkészület nélkül...

A mindennapi apró kis gondokat, bajokat is könnyedén meg tudom oldani, jól érzem magam, érzem, hogy sínen van az életem. Remek érzés!

Zseni Anikó

1996-ban végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Az én életemet is gyökeresen megváltoztatta. Igaz, hogy már 3 éve agykontrolloltam akkor, de csak könyvekből tanulva. Úgy ültem be a tanfolyamra, hogy én itt már új dolgot biztos nem fogok hallani... Hát bevalom, hogy rengeteg új dolgot tanultam, és hatalmas élményben volt részem. Felejthetetlen volt az ottani hangulat is! Az esettanulmányánál történetekre pedig a legmerészebb álmaimban sem mertem volna gondolni!

A tanfolyam utolsó napján, amikor megkaptam a 3 beteg nevét, én lepődtem meg a legjobban az eredményen. 2 felnőtt férfit és egy 10 éves fiút kaptam. Mind a 2 felnőttnek

eltaláltam a jellemét és a betegségeit! A kislánál még azt is megmondtam, hogy olyan hosszú a haja, hogy ideje lenne levágnatni. Kiderült, hogy a kislány édesanyja volt a partnerem. Megkérdezte, honnan tudom, hogy hosszú a fia haja? Hát onnan, válaszoltam, hogy tisztán, élesen látom magam előtt a gyereket. Elképesztő, fantasztikus élmény volt!

Ma már, 5 év gyakorlás után, teljesen új ember lettem. Sikerült kitörni gondolataim bénító bilincseiből. Érzem, hogy jó úton haladok. Nem volt könnyű azok után, hogy igazi negatív ember voltam, és haragudtam az egész világra... De megérte megváltozni! Olyan csodás érzés pozitívan hozzáállni a feladatokhoz, örülni az életnek, az embereknek! Örülni és elfogadni az élet apró kedvességeit. A világ csodálatos, csak észre kell venni! Én egyszerűen szárnyalok a boldogságtól! Tudatosan élek, kezembe vettem sorsom irányítását. Rájöttem, hogy a boldogságom nem a környezetemen múlik. A boldogság belőlünk fakad. Ehhez kaptam egy csodálatos eszközt, az agykontrollt.

A tanfolyamon tanultaktól nagyon fölerősödött az empátiás készségem. Sikeresen küldök üzenetet bárkinek, kézrátétellel is eredményesen gyógyítok. Nagyon nagy eredménynek tartom, hogy telefonhang alapján egyre jobb személyleírást és jellembrázolást tudok adni. A sok gyakorlás révén a vizsgálандó illetőn kívül már érzékelem annak házastársát is, sőt a múltjára is kezdek ráérezni, és a jövőjébe is kezdek belelátni! Azt is megérzem, kinek miben kell változnia ahhoz, hogy hosszabb életű legyen. Azt is tudom, ha valakit nem lehet már gyógyítani.

A tanfolyam elvégzése után nem sokkal fölhívott a nővérem, és kérte, gyógyítsam a férjét, mivel nagyon fullad. Rögtön lementem a szintemre, magam elé képzeltem a sógoromat, amikor teljesen tisztán, ellentmondást nem tűrően megszólalt bennem egy hang: „a sógorodnak letelt az ideje. Mennie kell.” Nagyon meglepődtem, de azonnal válaszoltam a hangnak: „márpedig én gyógyítani akarom!” A hang megismételte, amit már elmondott, majd hozzátette: „csak enyhíteni tudod a rosszullétét”. Nagyon szomorú lettem, a könnyem is folyni kezdett, és megkérdeztem, hogy mikor kell mennie. Februárban, hangzott a válasz. Akkor február 4. volt. Február 8-án meghalt.

Szerdán vitte be a nővérem a férjét a kórházba, csütörtökön még nem látogattam meg, gondoltam, majd pénteken. Valami belső erő azonban akkor is visszatartott. Így maradt a szombat. A nővéremmel együtt már délelőtt 11 órakor a kórház kapujában álltunk. Valami megérzés azt súgta, hogy sétáljuk előbb körbe a háztömböt. Ahogy ezután fölmentünk a kórterembe, a sógorom már lepedővel letakartan, holtan feküdt az ágyán... Akkor halt meg, amikor mi sétáltunk. Belegondolni is szörnyű, mi lett volna a nővéremmel, ha egyedül van!

A halálesetet követően az izgalom hatására hasmenést kaptam. Egy kis javulást érezve egyből indultunk haza. Álltunk a 7-es busz megállójában, a Rákóczi úton, és vártuk a buszt. Egyszer csak görcsbe rándultak a beleim, éreztem, hogy hasmenés közeleg. Majdnem elájultam az erőlködéstől, hogy valahogy visszatartsam. Kivert a víz. Baletáncos léptekkel betipegtem az egyik kapu aljába. Mondtam, most mutasd meg VIII, mit tudsz! Szintremenésről szó sem lehetett, de azért összeszorított fogakkal és lábakkal, tetőtől talpig csuromvizesen, elkezdtem mondogatni, majdnem hangosan, hogy: „kibírom hazáig, időben hazaérek, kibírom hazáig...” Közben borzasztó kínokat álltam ki... Megérkezett a 7-es busz, fölszálltam, s egyre csak mondogattam: „kibírom hazáig, időben hazaérek...” Még át is szálltam a 75-ös trolira. Hát mit mondjak, soha az életemben

nem volt még olyan hosszú az út, mint akkor, de sikerült! Hazaértem, fölmentem a 3. emeletre gyalog, előkötöttem a kulcsot, bementem, levettem a kabátomat, és akkor kezdett el újból csikarni a hasam. Hogy mit tesz a gyakorlás?! Hihetetlen!

Barátnőm egy vasárnap délutánra meghívott. Ott volt idős, beteges édesanyja is. Egész délután az idős néni mellett ültem, aki feküdt az ágyon. Fogtam a kezét, néha megsimogattam az arcát, a haját. Akkor még nem tudtam miért, a megbocsátásról, a szeretetről, a Jóisten elfogadásáról beszéltem neki. Láttam, ahogy a néni arca megnyugodott, kisimult, elcsöndesedett, behunyta a szemét. Este az ajtóban a lánya megkért, gyógyítsam az édesanyját, mert úgy látta, nagyon jó hatással vagyok rá. Este elképzelttem a nénit szintemen, ám ezúttal is megszólalt bennem a már említett hang: „Már fölösleges”. A néni 2 nap múlva – csöndesen, megbékélve – távozott.

Az alattunk lévő lakásban él egy nagy kutya, s igencsak szeret ugatni... Megbeszéltem a kutyussal alfában, hogy amíg meditálgatok, addig ő csöndben marad. Ugyanígy megbeszéltem a cicámmal is és a házunktól 5 m-re levő kocsmában mulatókkal is, hogy addig nem zajonganak. Hát ez is sikerült! Igaz, ezt az üzenetet időnként megismételem.

Egyik idős szomszédom előszeretettel hallgatta a rádiót úgy, hogy azt az egész ház hallotta... Szeretettel üzentem neki, hogy ez a hangerő az ő fülének is árt. Azóta halkán hallgatja a rádióját!

A 3. emeleten lakom, fölöttem lapos tető, teljesen szétrohadva. A lakásom teljesen tönkrement a tető miatt, és 10 évig hiába könyörgtünk mindenfelé, minden maradt a régiben. A lakás egyre rosszabb állapotba került, kifesteni sem lehetett így. Elkezdtem hát programozni. Vízualizáltam, hogy javítják a tetőt, s már nem csurog be az esővíz, és így szép a lakásom. Néhány nap múlva megyek haza, s látom ám, hogy a lépcsőházban legalább 20 guriga kátrányos szigetelőanyag és más, szintén esőcsatornához szükséges anyag hever! Másnap el is kezdték a munkát, és 3 nap alatt be is fejezték. Kalapáltak, villanyfűrőt használtak, szóval majd leszakadt a mennyezet... Vasárnap 4 órára tanár jött hozzám órát adni, de ilyen éktelen zajban nem lehetett volna tanulni. Azt programoztam ezért, hogy 3/4 4-kor hagyják abba a fűrást. Pontban 3/4 4-kor csengettek, jött az egyik munkás, hozta a fűrőgépet, s megkért, hadd dugja be a konnektorba kipróbálni, mert váratlanul leállt. Aztán közölte, hogy abbahagyják a munkát, mert elromlott a gép. Így már csöndben tudtam a tanárommal tanulni!

Egyszer egy másik telepről átjött egy gépkocsivezető, akinek csak a keresztnevét tudtam. Beszélgettünk, s ez a fiú a munkatársaim előtt azt mondta nekem, hogy van rajta egy gyerekkori sérülés, amit több öltéssel varrtak össze. Másnap reggel ismét eljön, addig keressem meg ezt a sérülést, ugyanis nagyon kíváncsi, szeretne hinni az agykontrollban. Este azt mondtam a Vilinek, hogy meg kell védenünk az agykontrollos mundry becslését, nem tévedhetünk. Szintremenés után odaképzelttem Csabát, ráhangolódtam és gondolatban beszélgetni kezdtem vele. Megkérdeztem, hogy hol van a sérülése? Csaba maga mondta meg nekem, hogy a bal lábán, közel a bokájához. Ezek után még megvizsgáltam Csabát, körülnéztem a múltjában és egy kicsit a jövőjében is. Másnap mindenki ugyancsak meglepődött az eredményen... Leírtam egy papírra, hogy milyen volt a gyerekkora, milyenek a szülei, beszéltem neki a testvéréről is. Följegyeztem, hogy jelenleg milyen ember, s azt is, hogy személyében a jövőben egy gazdag, sikeres üzletembert érzékelek. Azt is leírtam, hogy hol van rajta a gyerekkori sérülés. A dolog pikantériájához tartozik, hogy Csaba már így is sikeres üzletember, csak én ezt nem tudtam róla.

Egy barátnőm, akivel már rég találkoztunk, fölhívott és megkért, vizsgáljam meg a férjét, de alaposan. Ő ugyan most még nem hisz az agykontrollban, de ha stimmel, amit mondok, akkor már hinni fog. Magam elé képzeltem a férjét. Az agyával kezdtem. Bal oldalon 2–3 tekervényt sötétszürkének láttam, a többi tojáshejszürkének. Nem tudtam, mi a baj oka, megkérdeztem hát a tanácsadómat. „Ezek az agytekervények nem működnek” – mondta. „Ez pedig mozgáskorlátozottságot, beszédkorlátozottságot és memóriahiányt okoz.” Megijedtem. Hogy mondjam meg ezt a barátnőmnek? És ha nem igaz? Néma csöndben végighallgatott a telefonban, majd azt mondta: „gyere el hozzánk!” Elmentem. Ott volt a férje is, éppen abban az állapotban, ahogy én alfában láttam... Nem rég jött ki a kórházból, ahol majdnem meghalt.

Egy másik barátnőm sírva rohant fel hozzám, hogy segítsék, mert a férjét agyvérzéssel vitték kórházba. Azonnal alfába mentem, több alkalommal is, és nagyon intenzíven, teljes erőbedobással gyógyítottam. Az eredmény: a férje pár nap múlva azzal fogadta a barátnőmet a kórházban, hogy pörköltet enne nokedlivel... Gyorsan és szépen gyógyult, a kórházból a vártnál lényegesen hamarabb engedték haza!

Befejezésül néhány öngyógyítási sikerem:

- megszűntek az időszakos szívritmuszavaraim;
- a vérnyomásom beállt normálértékre,
- megszűntek a fóbiáim (azelőtt alig mertem kimenni az utcára, nálam a séta abból állt, hogy körbejártam a háztömböt...);
- megszűntek a pánikézéseim (azelőtt nehéz, szokatlan vagy veszélyes helyzetben rosszul lettem);
- megszűntek a gyakori migrénes fejförgőcseim;
- mára már egyáltalán nincs szükségem Andaxinra! (Régebben állandó tartozéka volt a táskámnak...)

Tapasztalatom szerint a megoldás alapvetően a pozitív gondolkodásban és a hitben rejlik.

Zsérci Gézáné

Milyen hasznos lehet, ha valami rosszat előre megérezünk! A húgom rendszeresen összejár a barátaival agykontrollozni. Az egyik alkalommal mindenki betett egy-egy virágot egy nagy vázába. Utána találomra kihúztak egyet-egyét, alfába mentek és koncentráltak a virág tulajdonosára. Közben az egyik társuknak olyan kellemetlen élménye támadt, hogy nem is akart beszélni róla. Képzetelemben egy üzlet előtt, az úton, a szeme láttára, elütött egy kamion egy 2–3 éves kislányt. Később fölhívta agykontrollkutatóját – Hollandiában történt az eset –, és megkérdezte, mit kell ilyenkor tenni. „Javasolom, azonnal kezdjétek el programozni, hogy a kislány biztonságban van, az eset jól végződik!” – hangzott a válasz. A következő összzejövetelen az egyik társuk azzal kezdte, hogy elmesélte, épp jött kifelé egy boltból, amikor egy kislány a szeme láttára váratlanul kiszaladt az útra. Egy kamion jött az úton, nagy sebességgel. Segíteni már senki sem tudott a járdáról. Hatalmas fékcsikorgással éppen meg tudott állni a kamion, közvetlenül a kislány előtt, aki így szerencsésen megúszta az egészet. Az a hölgy, aki ezt előre megérezte, döbbenet hallgatta az egészet. Ugyanis épp ennek a társának a virágját húzta ki, és ezek szerint ezen keresztül érzett rá az ő életében felbukkanó, jövőbeli eseményre! A szerencsésen végződött történet persze elvileg lehet véletlen összefüggés is. Több éves agykontrollos tapasztalatom birto-

kában azonban állíthatom, hogy nem az volt. Javaslom, programozatok bátran, cseréljétek a rosszat jóra, s meglátjátok, csodákban lesz részetek!

Zsuzsa

Emeletes házban lakunk. A fölöttünk lakó lány vásárolt egy kiskutyát. Szundinak nevezték el. A kutyuska egész éjjel sírt, ugatott, kereste a társait. Elhatároztam, hogy szeretettel beszélgetek vele alfában. Szintemre mentem, és üzentem neki: „Szundi! Az új gazdinál nagyon jó helyed van! Szeret téged, nyugodtan beugorhatsz éjjel az ágyába, ott jó meleg van.” Pár nap múlva találkoztam a gazdájával. Kérdeztem, hogy viselkedik Szundi. Azt felelte, hogy az első éjjel nagyon ugatott, de aztán váratlanul beugrott az ágyába, és azóta ott alszik vele. Pedig van saját kosara is.

Tegnap a tanfolyamon minden szünet után máshová ültem, úgy ahogy tanácsoltad. Már délután éreztem, hogy tisztább a látásom. Estére direkt sokkal hátrébb ültem, és meglepő módon onnan is már teljesen tisztán láttam mindent! Szuper!

Másodéves főiskolás lány vagyok. 2 hetes tanítási gyakorlat előtt állok. Persze félek és izgulok miatta (töröld, töröld...). A tanítandó órákat kalapból húzzuk ki, így dől el, hogy ki mit tanít. Emellett vállalni is lehet bizonyos órákat. Nagy dilemmában voltam, hogy a következő heti, keddi énekórát elvállaljam-e. Ekkor jutott eszembe a pohárvíz-technika. Föltettem a kérdést: megéri-e elvállalnom ezt az órát? Másnap képeslapot vásároltam barátnőmmel egy közös barátnőnk születésnapjára. Egy képeslapot megvettem pluszban, csak úgy, magamnak, mert annyira magával ragadott. Este, zuhanyozás közben – félig alfában – arra gondoltam, hogy megismétlem a pohárvíz-technikát, majd hirtelen fölkiáltottam: „Te jó Isten! Hiszen a képeslap a válasz!” Rohantam az íróasztalomhoz, kiemeltem a lapot a fiókomból, melyen ez állt: „Meredeken csak azoknak ível fel a sorsa, akik bátran szembenéznek a kihívásokkal. Ragadd meg a lehetőséget, és fordítsd javadra a pillanatot!” Határtalan boldogság járt át, és másnap azonnal elvállaltam a tanítást. Természetesen, mint utóbb kiderült, jó döntésnek bizonyult.

Egy-két éve írtam egy versikét magamnak. Gyakran mondogatom, már majdnem minden sora igaz. Amikor írtam, még csak vágyaim halmaza volt. Nem saját költemény, innen-onnan ollóztam össze, de igen hasznosnak bizonyult. Íme:

Egészséges tudóm, szívem,
tisztá a koszorúerem.

Hajam gyorsan növekszik,
életerőm gyarapszik.
Türelmes és nyugodt vagyok,
szeretnek is kicsik, nagyok.
Súlyom 54 kiló lett,
de jó, hogy már nem cigizek.
Derűs, boldog életem,
hála neked Istenem.

Több évig tartó orvosi kezelés ellenére sem sikerült teherbe esnem, ezért tavaly januárban elvégeztem az agykontrolltanfolyamot. Az orvosi kezeléseket folytattam és programoztam, programoztam, programoztam. (Érdekes módon az elmetükre-technikánál nekem az ugrott be, hogy a régi tükröt össze kell törnöm egy kővel, s nem elég csak letörölni...) Főleg az elmetükre-technikát alkalmaztam. Júniusban teherbe estem! A várandósság 9 hónapja alatt is használtam az agykontrollt, és mindvégig kitűnően éreztem magam. A szülés gyors és könnyű volt. Ma féléves a kisfiam, aki 8 évnyi sikertelen próbálkozás után született meg!

Példám bizonyítja, hogy mennyire fontos a pontos programozás. 2 éve elkezdtem programozni, hogy legyen egy új, piros autóm. Férjem rövidesen kivált a kft.-ből, és nevére íratta az új, óriási, piros autóját. Célomat tehát elértem, tulajdonosa lettem egy olyan autónak, amilyenre vágytam, ám sem korábban, sem később nem vezethettem, hisz a kuplungot sem értem el abban az óriási vezetőülésben...

A következő programozásom már teljesen konkrét volt. Így most egy piros, új és kis-méretű autót vezetek, pontosan olyant, mint amilyent elképzelttem!

Tavaly decemberben odajött hozzám egy 13 éves kislány, és elmondta, beteg a lába. Viselkedése olyan volt, mint aki kétségbeesetten segítséget vár.

Otthon alfában megnéztem a gyereket, és azt láttam, hogy a jobb sípcsontjában daganat van. Beszéltem a szülőkkel, akik elmondták, hogy a gyerek műtét előtt áll, és mindannyian nagyon félnek.

Programozni kezdtem a gyógyulását az elmetükre-technikával. Elképzelttem, hogy legközelebb, amikor a kislányt vizsgálják, az orvosai csodálkoznak, és döbbenten konstatálják a váratlan javulást.

Így történt! A tervezett műtét előtti napon készült röntgenfelvételen a daganat már harmadával kisebb volt, mint a 6 héttel korábbi felvételen! A műtétet azért elvégezték, sikerült, s a kislány jól van. Örülök neki, bár sajnálom, hogy a rendelkezésre álló idő alatt nem sikerült elérni a daganat teljes visszafejlesztését.

Az agykontrolltanfolyam elvégzése óta elértem, hogy nem termelődik vesekövem, pedig korábban 18 éven át produkáltam őket, s hatszor meg is kellett operálni!

Fejfájásom a tanult fejfájáskontroll-technikától nekem egyszer sem múlt el. Ráuntam már a dologra, s megkérdeztem pohárvíz-technikával, hogy miként segíthetnék magamon? Másnap a szintén agykontrollos kollégám elkezdett áradozni az *Izomkontroll* című könyvben, illetve kazettán szereplő, mindennapi macskanyújtózás nevű tornagyakorlatról. Egy szó mint száz, most már én is végzem az izomkontrollos nyaki gyakorlatokat, s azóta a fejfájásom a múlté és vérnyomás-ingadozásom is megszűnt! Igaz, hogy rámegy napi 40 percem, de bőven megéri, mert még a közérzetem és a hangulatom is kitűnő lett!

Timea lányom harmadikos gimnazista korában végezte el az agykontrolltanfolyamot Békéscsabán. Felvételizett a pécsi Janus Pannonius Tudományegyetemre. Valamilyen

félreértés folytán a gimnáziumban azt mondták neki, hogy csak biológiából kell felvételiznie. Ennek megfelelően negyedikesben a kémiakönyveit ki se nyitotta. Elutazott Pécsre, a felvételi vizsgára. Este kétségbeesve telefonált: – Anyu! Holnap reggel kémiából szóbeli felvételi lesz! Utazom haza, mert nem állhatok felkészületlenül a bizottság elé. Azt feleltem: – Veszítenivalód nincs, használd az agykontrollt!

Másnap vidáman telefonált: – Anyu! Amikor kihúztam a kérdést és elolvastam, fogalmam sem volt róla, mit is fogok mondani. Leültem és alkalmaztam a háromujj-technikát. A feleletem végén fölállt a professzor úr, és így szólt: „Kisasszony! A mai nap legszebb feleletét hallottam. Gratulálók!” Lányom immár harmadéves az egyetemem.

Van egy 2 éves német juhász kutyám. A korához képest nagyon „gyerek” még. Folyton játszani akar, másra nem is hajlandó. Ha meg akarom simogatni, mindjárt a kezemet harapdálja és játszani akar. Tegnap délután őt vizsgáltam a tanfolyami gyakorlaton, és üzentem neki, hogy legyen komolyabb, hiszen már felnőtt kutya. Amikor este hazáértem, ugyanúgy várt a kapuban, mint máskor, de most nem hívott ugatva játszani, hanem megvárta, amíg odaérek hozzá, és elkezdett hízelegni. Amikor megsimogattam, megnyalta a kezemet, és látszott rajta, hogy nagyon boldog. Reggel is ugyanígy viselkedett. Tegnap óta úgy érzem, hogy sokkal közelebb kerültünk egymáshoz a kutyámmal, és már sokkal jobban hallgat rám, mint korábban.

Tegnap este, a tanfolyami nap végén megyek a buszmegállóba, megállók, és automatikusan elkezdem olvasni a buszok indulási időpontját. Majd hirtelen föleszmélek: „Te jó ég! El tudom olvasni! Jól látom a számokat!” Korábban csak szemüveggel láttam. Csodálatos!

Boxerkutyámnak elzáródott a nyálmirigye. Nagyobb ringló nagyságú daganat volt már a nyakán. Az orvos hosszú kezelést ígért, rossz ízű gyógyszerekkel. Elmetükre-technika és programozott víz segítségével 2 hét alatt teljesen eltűnt a daganat, gyógyszerek nélkül! Azóta már eltelt 3 hónap, s a kutyámnak kutya baja.

Tegnap valaki megkérdezte, hogy árt-e az agykontroll pszichiátriai betegnek. Én 5 éve járok pszichiátriára, először 4 hónapot töltöttem kórházban, rá 2 évre pedig 1 hónapot. Mindkét esetben öngyilkossági kísérlet miatt. Most 3 éve csak gyógyszert szedek, és naponta relaxálok. A pszichiáterem javaslatára jöttem el, akihez most is rendszeresen járok. Úgy érzem, hogy az agykontroll nagyon sokat segített.

Egyetemista fiammal végeztük el a pénzkontrolltanfolyamot. Ő akkor az egyik gyakorlatnál évi 6 millió forintos jövedelmet írt le elérendő célként. Mire így szóltam: „Meg vagy te örülve? Hogy képzeled, hogy ilyen fiatalon havi félmilliót keresel?” Én csak évi 800 ezer Ft-ot mertem beírni, pedig 5 gyerekem van. Na már most, ezt meg is kaptam. De a havi 60 ezer Ft semmi 4 gyerek neveléséhez. A fiam viszont, 28 évesen, most pontosan havi 500 ezer Ft-ot keres vállalkozóként! Háza van, saját kocsija, továbbá sikerei és örömei.

Hetek óta rossz volt a dudám. Nem törődtem vele, gondoltam, úgyis nemsokára vinnem kell rutinvizsgára a kocsit, akkor majd ezt is megjavíttatom. Amikor tegnap szóba került, hogy elménnkel az élettelen anyagra, például gépekre is lehet hatni, programoztam, hogy javuljon meg a dudám. Megjegyzem, nem áll tőlem távol a gondolat, hogy a tárgyak is igénylik a szeretetet. (Ez különösen igaz az autómra, amit meglátni és megszeretni egy pillanat műve volt...) Este, hazafelé menet, itt, a Villányi úti buckák között, egy rossz kormányozdulat közben véletlenül megnyomtam a dudát, és az – legnagyobb meglepetésemre – megszólalt! Lehet, hogy a kocsim így hálálta meg iránta érzett szeretetemet?

Hosszú ideje gyűlöltem egy lányt. Nagyon sok feszültséget okoztam ezzel magamnak, rengeteg energiámat elemészttette, és nagyon boldogtalan voltam. Az agykontrollnak köszönhetően megtanultam megbocsátani és szeretni ezt az embert! Korábban el sem tudtam volna ezt képzelni, csak egyre jobban belelovaltam magam a gyűlölködésbe. Tegnap szeretettel fordultam felé, kitöröltem magamból minden haragot. Azóta boldog és felszabadult vagyok! Rájöttem, hogy ez az érzés sok-sok céloim elérésében meggátolt. Szerintem csak akkor lehetünk boldogok, ha a szívünkben szeretet és megbocsátás él, még ha néha nehezünkre esik is ennek megvalósítása...

A hasi ultrahangvizsgálat méhen kívüli terhességet, szabad hasúrfolyadékot és a bal petefészkekben ülő, cisztózus jellegű elváltozást mutatott ki. Megfigyelésre 3 napra befektettek a kórházba. A 3 nap alatt nyolcszor gyógyítottam magamat a laboromban, hosszasan, a tanácsadóim segítségével. A kontroll ultrahangvizsgálaton már semmi kórosat nem láttak! A lelet teljesen negatív lett! Nagyon örültem, csak a szegény orvost sajnáltam, aki először vizsgált...

A család kedvenc cicája gyakran bepiszkította a lakást, ami ugyancsak kellemetlen... Csak egyszer üzentem neki ellazult állapotban, kedvesen, de határozottan. Soha többé nem tette meg, és nem is haragodott meg rám az üzenés miatt!

Idén márciusban egy 2 mm-es vesekő okozott elviselhetetlenül fájdalmas vesegörcsőt. A kórházban kiderült, hogy sok apró és 3 nagyobb vesekő is meglapul a veséimben. A jobb vesémben lévő, nagyobb köveket az orvos ultrahanggal törte szét, ami szintén igen fájdalmas volt. A bal vesémben lévő, 4 mm-es kőtől viszont kizárólag az agykontroll segítségével szabadultam meg, teljesen fájdalommentesen! Az agykontrollt már korábban gyakoroltam a *Gyógyíthatsz* című könyv alapján. Amikor megtudtam, hogy milyen veszélyben vagyok, intenzívebben kezdtem programozni. Kb. másfél hónap alatt sikerült a bal vesémből eltüntetni a 4 mm-es, kalcium-oxalát vesekövet. Április óta egyetlen vesekövem sincs!

A 80-as évek végén lányom már a váláson gondolkodott. Nagyon aggódtam, főleg a 3 éves unokám miatt. Lányom és férje elsők között végezték el a tanfolyamot, Pesten, utolsó lehetőségként. A kurzus után vejem leszokott a cigarettáról, és mérsékelte az italfogyasztását, 1 év múlva pedig teljesen abbahagyta az ivást. Később a lányom is le-

szokott a dohányzásról. Nem csoda történt, de az első, apróbb sikerek után hittek saját erejükben, s erős akaratral és sok „munkával” megváltoztatták az életüket.

8 év telt el azóta, s a vejem sikeres vállalkozó. (Régebben kollégiumi nevelő volt.) Meggyőződésük, hogy ha másokat segítenek, azáltal nekik is csak több lesz. Bizonyíték a leírtakhoz, hogy nincsenek komolyabb anyagi gondjaik, és a 12 éves fiú unokámnak 9 hónapos a kishúga... Tavaly engem fizettek be az agykontrolltanfolyamra, s akkor értettem meg és hittem el igazán, hogy valóban ez változtatta meg az életüket. Számomra a tanfolyamon a csodát az esettanulmány hozta el.

T. Júlia súlyos depresszió és epilepszia miatt évente kétszer pár hónapig kórházban feküdt. Egy pszichológus ajánlotta neki az agykontrollt. A múlt év novembere óta nem volt epilepsziás rohama, elhagyhatott minden gyógyszert. Hihetetlen mértékben megváltozott! A múltkori budapesti tanfolyamra hat betegtársát hozta magával. Hozzáteszem, Júlia a jugoszláviai Vajdaságból való, állandó feszültségben él, mint annyian, mert huszonéves, katonaköteles fia van.

A vallás és az agykontroll viszonya miatt aggódó társaimnak üzenem: erősen ateista beállítottságú voltam életem első 36 évében. Egy éve jelentkeztek első, vallással kapcsolatos élményeim, s azóta apránként, lassan, mély hit alakult ki bennem. Egy idő óta erős késztetést éreztem arra, hogy az agykontrolltanfolyamot el kell végeznem, mert alfaszinten közelebb kerülhetek Jézushoz. Ma már meggyőződéseim, hogy döntésem helyes volt, és ő a Magasabb Intelligencia. Jézus, amikor az első nap után kijött Jeruzsálemből, megsiratta a város pusztulását, és az apostolok kérésére jószolt a végső időkről. Akkor mondta az álprófétákra vonatkozó sorokat, de azt is mondta: gyümölcseről ismeritek meg a fát. A jó fa nem hoz rossz gyümölcsöt, és a rossz fa sem hoz jó gyümölcsöt. Nézzük meg tehát a Silva-módszer gyümölcsét, és máris adott a válasz.

Zavart, hogy meglehetősen rossz a kapcsolatom az edzőmmel. Elmetükre-technikával elképzelttem, milyen jót beszélgetünk, és kedveljük egymást. Néhány nap múlva bementem a lovardába, s éppen szembejött velem az edzőm. Elmosolyodott, kivette a kezemből a szendvicsemet és kettőt beleharapott. Teljesen elámultam! (Magamban azért azt gondoltam, hogy túl jól sikerült a programozás. Azért ennyire nem kéne jóban lennünk...)

A háromujj-technikával nagyszerűen tudok a lovakra hatni. Társaim közül sokan csodálkoznak, hogy a rúgós lovak engem nem bántanak, az „idegbeteg” lovak pedig, akikkel tapasztalt lovasok sem tudnak mit kezdeni, velem teljesen nyugodtak. Legutóbb olyan lóval mentem hibátlan pályát a díjugrató versenyen, amelyiket teljesen lovagolhatatlannak tartottak, mert vagy ágaskodott, vagy ezerral ment.

6 éve, önhibánkon kívül veszítettük el az otthonunkat, egy akkor 10 éves unokával, akit születése óta nevelünk. Uzsorakamatra fölvelt kölcsönökből vettünk egy rozoga „házat”. Az akkor 61 éves férjemmel vállalkozni kezdtünk, hogy fizetni tudjunk. Sajnos nem sikerült. Férjem depressziós lett, évek óta tartó magas vérnyomása kezelhetetlennek bizonyult. (Az agykontroll elvégzése után viszont elmúlt, 140/80 Hgmm-re állt be a vérnyomása, mert ezt programozom!) Az adósság törlesztése érdekében, hiszen a kilakol-

tatás fenyegetett, nem fizettem a köztartozásokat. Nem volt már erőm másra, csak programozni helyzetünk jobbra fordulását. Nos, 1 hete értesítettek, hogy 1 millió Ft-os, 6 éves adóhátralékunkat törölték, szintúgy az iparüzési és a kommunális adót is! Férjem egykori cége eltűnt, s vele együtt még 900 ezer Ft tartozás. Egy magánkivitelezőnk szintén a múlt héten hívott, hogy felejsük el azt a 300 ezer Ft-ot, amivel neki tartozunk. A jelek szerint nem eredménytelenül programoztam...

A tanfolyam 2. napját követő hétfőjét fogorvosnál kellett töltenem. A dolgok úgy alakultak, hogy 3 egymás mellett lévő fogamat kellett kihúzni. A húzások után a vérzés annyira erős volt, hogy a kéznél levő tamponok kevésnek bizonyultak, így a doktor úr arra kérte a nővért, hogy gyorsan hozzon még a szekrényből. Ekkor hirtelen eszembe jutott, itt a lehetőség, próbáljuk ki az agykontrollt! Összetettem a 3 ujjamat, s arra koncentráltam, hogy álljon el a vérzés. Mire a nővér visszaért, csodálkozva állapította meg: „Hiszen ez már alig szívárog!” A nagy sebet a fogorvos összevarrta, és közölte, hogy csak kb. 1 hét múlva veheti ki a varratot. Az ínyem gyors gyógyulását napi háromszori programozással, elmetűkre-technikával katalizáltam. A doktor úr csodálkozva állapította meg, hogy milyen szépen és gyorsan gyógyulok. Végül is 1 hét helyett 3 nap múlva vehette ki a varratot!

Németországból jött a kérés: – Csinálj valamit a módszereddel! Mi már tehetetlenek vagyunk.

Az eset: 31 éves nő több mint 10 éve komoly fülproblémával kínlódik. A váladék annyira besűrűsödik a fülében, hogy szinte megkövesedik. Állandó gyulladás és erős hallásromlás a következménye. Teljesen kétségbe van esve, élni sincs már kedve. Két dolgot tettem: „lézerpisztolyommal” kiolvasztottam a megkövesedett váladékot, a kifolyó anyagot fölfogtam egy edénybe, majd az edényt eldobtam a hátam mögé. Csodafolyadékkal bepermeteztem a fület, s láttam, hogy a hölgy boldogan mosolyog. Ezután sisakként fölvettem a fejét, és megkérdeztem: – Mit nem akarsz hallani? Mire ő: – A férjemet! A férjemet! 1 hét múlva telefonált a „közvetítő”: – Képzeld, a hölgy egyik pillanatról a másikra elkezdett tisztán hallani. Elment az orvosához, aki nem akart hinni a szemének. Eltűnt a „dugó” és a gyulladás! – És mit nem akart hallani a férjétől? – kérdeztem. – Ja, évek óta azzal macerálja, hogy milyen kövér és ronda...

1 éve végeztem el a tanfolyamot Szombathelyen. Ebben az időben egy nagy szemölcs virított a szájam sarkában, s egyre nagyobbra nőtt. Természetesen nagyon utáltam. Családtagjaim sokat piszkáltak, hogy vetessem le, nem olyan nagy dolog az. A tanfolyamon azonban gondolkodóba estem, és elhatároztam, hogy kizárólag az agykontroll segítségével fogom azt eltüntetni. Rendszeresen használtam az elmetűkre-technikát és egy képzeletbeli kenőcsöt, ami fertőtlenítette és lemarta a szemölcsöt. 3 hónapig csináltam ezt rendszeresen. A 4. hónap végére nyoma sem maradt!

Súlyosan beteg papagájomra az állatorvos azt mondta, hogy ezzel bizony nincs mit kezdeni, maximum 3 napja van hátra az életéből. Nem nyugodtam ebbe bele, hazavittem, és betettem a magnóba az alfahangkazettát. A papagáj azonnal elkezdte nyújtogatni a nyakát. Erre egész közel tettem hozzá, s ő szinte belebújt a hangszóróba. Természe-

tesen meggyógyult! Visszavitettem az állatorvoshoz, hogy megmutassam. Az állatorvos azt mondta, hogy ez egy másik papagáj. „Ne akarja velem elhitetni, hogy ez ugyanaz!” – mondta. Röpdöstem az örömtől, hogy stílszerűen fogalmazzak...

Tegnap lemerült a mobiltelefonom telepe, viszont rendkívül fontos volt, hogy el tudjanak érni telefonon, még mielőtt hazaérek, ahol töltőre kapcsolhattam volna. Eszembe jutott az agykontrolltanfolyamon említett példa, hogy a diákok érzékelték az elektronok áramlását. Gondolatban kipróbáltam. Összedörzsöltem a 2 kezemet, majd a telefonról előzőleg levett akkumulátort a kezeim közé fogva ellazulva azt vizualizáltam, hogy az elektronok áramlanak bele. Pár másodperc alatt teljesen feltöltődött a telep, míg árammal ugyanez órákba telt volna! Alig hittem a szememnek!

3 napja bekészítettem 2–2 babszemet 2 tányérkába, hogy a tanfolyamon javasolt módon elkezdjem őket csíráztatni. *(Szerkesztői megjegyzés: egy, a tanfolyamon javasolt kísérletről van itt szó. Ha azonos körülmények közt csíráztatott magvak – pl. babok – közül az egyikre szeretettel gondolunk, főleg alfában, akkor az gyorsabban csírázik ki.)* 12 éves, kíváncsi lányom rögtön ott termett. Elmondtam neki, mit tervezek tenni, és várhatóan mi fog történni. Gyorsan hozta a piros filctollat, szívet rajzolt az egyik tányérkára, majd mindkettőt az ablakpárkányra helyeztük. Később azt látom, hogy gyermekem a tenyerén hordozza a piros szíves tányérkát, rajta az egyik babpárral. Szóltam, hogy hagyja őket a helyükön, úgy meséljen nekik. – Hogyisne! – mondta. Akkor a másik 2 is meghallja, s még azt hiszik, hogy nekik is mesélek!

Nagyfiam a tanfolyam hatására napi 150–200 angol szó megtanulására lett képes! Kedvence a memóriafogas, amit tökéletesen használ.

Januárban végeztem el a tanfolyamot. Először a testsúlyomat állítottam be. 2 hét alatt 4 kg-ot fogytam, koplalás nélkül! Ezután egy csúnya szemölcsöt tüntettem el az arcomról.

Innentől kezdve már annyira megerősödött a hitem, hogy a technikák az életem szerves részévé váltak. Szinte nincs olyan fontos dolog, amiben ne használnám az agykontrollt!

Lányom most harmadikos gimnazista. Elsőben 4,1-es tanuló volt, kémiából 2-es és 3-as között ingadozott. Idén félévkor már csak két 4-es osztályzata volt. Kémiából csak 5-öse van! Egy évvel ezelőtt végezte el az agykontrolltanfolyamot.

Az egyik, cserepes virágnak szűrös tüskéi és jelentéktelen levelei vannak. Ennek ellenére mindig is kedveltem. Amikor viszont megláttam az első, gyönyörű, piros virágait, szinte beleszerettem. Azóta magamban is és hangosan is mondogatom: „Gyönyörű vagy, szeretlek!” Ez a növényem azóta – s ennek már több, mint 1 éve – folyamatosan, télen-nyáron ontja a virágait!

Barátnőm tavaly nyáron végezte el a tanfolyamot. A nyáron kipróbáltuk az aranykérését. Be is jött neki alfában egy kép. A 6-os út mentén álló benzinkút vécebejárata előtt, egy bokor alatt látott képzeletben egy gyűrűt. Odamentünk, de nem volt ott semmi.

Barátnőm a szintjére ment, és megkérdezte a tanácsadóját. Azt a választ kapta, hogy alfában nem mindig a jelent látja. Tehát ez a kép a múlt, a jelen vagy a jövő. Válasz: „adott esetben a jövőről van szó. Holnap délután 5 órakor gyere el! Biztos, hogy itt lesz.” El is mentünk. Én találtam rá a gyűrűre. Később ugyanígy még többször találtunk pénzt. Találtunk már ezrest, ötezrest stb.

3 éve egerek lepték el a környékünket. A mi házunkban is sok volt, naponta fogtunk egyet, kettőt. Egy vödör vízben megfullasztottuk őket. Ez azonban nem töltött el valami nagy örömmel.... Szintemre mentem, és magam elé képzeltem az egerek királyát, koronában, palástban. Hadban állókként tárgyaltunk egymással, és megbeszéltük a háború állását. Ajánlatot tettem a békére: az elfogott ellenfelet a továbbiakban nem fojtjuk vízbe, amennyiben az egérsereg kivonul a lakásból és a kertből is. Másnapra eltűntek az egerek! A szomszédban a mai napig is naponta fognak kettőt, hármat. Tavaly ősszel aztán mi is újból fogtunk egyet. Ismét szintemre mentem, és újabb ajánlatot tettem az egérkirálynak: elengedem az új felderítőt, vigyen békehírt, de tűnjenek el. Eltűntek!!!

1 éve, a fémekben való barangolás során az aranyba is belementem. Erre a programozásra nem is gondoltam tavaly októberig, amikor is a *Pénzkontroll* című tanfolyamot végeztem el. Az történt ugyanis, hogy az 1. nap végén, amikor a Népstadion mellett a szállásom felé indultam, egyszer csak – valami sugallatra – az út és a fű szegélyének találkozását kezdtem figyelni. Néhány másodperc múlva fényes csillogás vonta magára a tekintetemet. Lehajoltam, és egy elszakadt, vastag, arany karkötőt emeltem föl a földről! Mondanom sem kell, a tanfolyamba befektetett pénzem többszörösen megtérült. Az ékszerész kb. 30 ezer Ft-ra becsülte a karkötő értékét.

A háromujj-technika valóban egyszerű és nagyszerű. Ismétlőként vagyok jelen, és riporterként dolgozom. A tanfolyam elvégzése előtt riport közben sokszor nehezemre esett a riportalanyaimra koncentrálni. Amióta ismerem a háromujj-technikát, mikrofont csak úgy tudok a kezembe venni, hogy összeér a 3 ujjam. Óriási mértékben megnövelte a koncentrálókéességemet! Csak a riportalanyra figyelek, értem minden szavát, és ömlenek belőlem a kérdések, ami a jelek szerint a válaszadó számára is ösztönzőleg hat.

Autónk riasztója időnként nem érzékeli a távirányítót. Az egyik nap sürgősen indulnom kellett volna, de nem tudtam kinyitni az autót. Egyre dühösebb és tehetetlenebb lettem, amikor eszembe jutott, hogy megkérdézzem a tudatalattimat. Mivel már régóta agykontrollozok, pillanatok alatt a szintemre mentem, és lelki szemeimmel azonnal láttam magamat abban a pozícióban, ahogy és ahol tartom a távirányítót. Furcsának találtam, mert máskor az autó bal oldalánál szokott működni, alfában mégis a jobb oldalon láttam magam. Veszítenivalóm nem volt. Kimentem a kocsihoz, és ahogy azt alfában láttam, úgy tettem. Azonnal kinyílt az ajtó!

A múlt nyáron a Balaton mellett nyaraltam. Egyik este elhatároztam, hogy hajnalban kimegyek a partra, megnézem a napfelkeltét. Elalváskor – jóval éjjel után járt már –, be-

programoztam, hogy hajnali 5 óra 41 perckor ébredjek. Másodpercre pontosan akkor pattantak ki a szemeim, pedig azelőtt már fél éve nem is relaxáltam! A napfelkelte látványa pedig felejthetetlen élmény volt a víz mellől.

Szerettem volna eladni az autót. Már 1 hete jártam úgy a kocsival, hogy az ablakon nagy tábla hirdette: ELADÓ. Az 1 hét alatt sokan érdeklődtek a kocsiról, ám komoly vevő nem akadt. Egyik reggel összetettem a 3 ujjamat, és azt mondtam magamban: „Ott fogok parkolóhelyet találni az utcában, ahol a leendő vevő leginkább rátalál az autóra.” Már végigmentem az utcán, de sehol nem tudtam megállni, ahol szerintem jó lett volna. Át kellett mennem a következő utcába, s ott az első szabad helyen leparkoltam. Ahogy kiszálltam a kocsiból, odajött egy hölgy, megnézte az autót. Másnap hozta a pénzt, s övé lett a kis Polski!

Januárban végeztem el az agykontrolltanfolyamot. Azóta az életem teljesen megváltozott. Mondhatni, újjászülettem. Lefogytam 35 kg-ot, anyagi körülményeim folyamatosan javulnak, már új munkahelyen dolgozom. Köszönöm! Tapasztalatom szerint nagyon fontos szerepet játszik a sikeres programozásban a kitartás és a hit!

A kisfiam nagyon vette az adást. A nyuszis kazetta meghallgatása után önként és dalolva megcsinálta az egész őszi szünetre kiadott matek házi feladatot, amit eddig mindig csak nagy unszólásra volt hajlandó megtenni. Egész héten csupa 4-est és 5-öst hozott. Azt mondta, hogy nagyon erősen vágyott rá, elhitte és el is várta, hogy ez így fog történni. A nagypapa és a nagymama el nem tudta képzelni, hogy mitől megy ilyen vidáman az iskolába, mert eddig majdnem mindig rosszkedvűen indult el. Egyelőre még nem árultam el nekik, csak a férjemnek, hogy a nyuszis kazettától és a reggeli meditációtól van ez. Az öccsével együtt azóta is nagyon lelkesek, és gyerekagykontrolltanfolyamra akarnak menni.

A múlt hét végén elhatároztam, hogy káromkodás helyett ezentúl azt mondom: „folyjon le a hasamról a hár”. 5 napja teszem ezt. Találkoztam a barátnőmmel, aki az agykontrolltanfolyam előtt látott utoljára. Az első kérdése így szólt: „Te! Milyen új hasizomgyakorlatot kezdél csinálni, és naponta mennyit hasizmozol?”

Zénó kutyám 10 napja elszökött. Ennyi ideig még sohasem volt távol. Tegnap megvizsgáltam alfában. Egészségesnek tűnt. Üzentem neki, hogy jöjjön haza. Ma, hajnali 4 órakor, a vonyítása fölverte a szomszédokat.

Nálam a szükséges emberek és helyzetek magamhoz vonzása működik a legjobban. Például: privatizálják a munkahelyemet, de nagyon elhúzódozó és bizonytalan a folyamat. Találtam már magamnak új munkahelyet, el is kellene foglalni, de a végkielégítést kár lenne elveszítenem. Programoztam, hogy jól oldódjon meg az állásügyem és az anyagi helyzetem. 2 napja szóltak, hogy el tudnának bocsátani, mert ebben az évben még az OEP finanszírozza a leépítéseket.

Elkezdtem programozni, hogy 1 éve tartó hasmenésem megszűnik. Napok óta már szorulásom van... Most már azt mondom, hogy kicsit vissza, középre!

Egy szövettani laboratóriumban dolgozom, asszisztensként. A metszetek lefedéséhez automata gépet használunk. A múlt héten többször elromlott. Meglazult benne egy rugó, s emiatt a gépkar ledobálta a metszeteket, néhány el is törött. Aznap nagyon siettem haza. Odamentem az automatához, összetettem a 3 ujjamat, s kértem, hogy fedje le szépen azt a 60 metszetet, amit beleraktam, ugyanis nagyon sietek a munkával. Előre is megköszöntem neki. S láss csodát, a gép mind a 60 darabot, felügyelet nélkül, tökéletesen befedte! Viszont azoknak a metszeteknek, amelyeket a munkatársaim ezt követően akartak lefedetni, szinte mindegyikét ledobta a gép...

Évekkel ezelőtt történt. Egy nagyon szépen induló kapcsolatom egyszer csak elromlott, a barátom egyre ridegebben viselkedett. Egy idő után azt vettem észre, hogy az én összes szerepem annyi, hogy az állandóan ott vendégeskedő barátaira főzök és mosogassak. Nagyon bántott a dolog. Pohárvíz-technikával megkérdeztem, mit tegyek, hogy barátom szeretetét visszaszerezsem, és kapcsolatunk ismét a régi legyen. Aznap éjjel a következőt álmodtam: egy középkori várban voltunk, körülöttünk lándzsás ajtónállók sorakoztak. Csigalépcsőn mentünk föl a toronyba, egymás mellett. Ő volt a várúr, én a várúrnő, de a lábamon a divatos ruha alatt, láncos békiyő lógott. A magasból megszólt egy hang: „A rossz uralkodik a jó fölött.” Az álomból világosan megértettem, hogy nem szabad ragaszkodnom ehhez a férfihoz, hiszen nem érdemel meg engem, és mellette csak szolgai szerep jut nekem. Minden hozzá fűződő érzésem azon nyomban elmúlt, és a legközelebbi találkozásunkkor fájdalom nélkül szakítottam vele.

A macskám torkán tátongó – kb. 10 Ft-os nagyságú – sebből ömlött a vér. Azonnal hívtam az állatorvost, de a felesége közölte, hogy temetésen van, és még egy óráig biztos nem tér haza. Megijedtem. Te jó ég, elvérzik a perzsacicám! Azonnal alkalmaztam a kesztyűérzéstelenítést. Hála Istennek és a technikának, a vérzés elállt! Igencsak meglepődtem...

1998-ban végeztem el az agykontrolltanfolyamot. 1 év alatt sikerült meggyógyítanom a fiamat egy másodfokú szivbillentyű-elégtelenségből! (Az aorta tövéen lévő szivbillentyű volt a beteg.) Köszöni egy hálás anyuka.

A múlt pénteken lesántult a lovam. Tegnap itt, a tanfolyamon, többször gyógyítottam. Este, ahogy hazaértem, a párom azzal fogadott, hogy: „képzeld! Egyáltalán nem sántít már a lovad!” Köszönöm!

Tegnap Pál-napi vacsorán vettem részt, amit minden évben a családi ház udvarán, a szabadban rendeznek meg. Állandóan szenvedtünk a szúnyogoktól, ám tegnap már csak a többiek, én nem! Elindulás előtt ugyanis a 3-ról 1-re módszerrel a színtemre mentem, és beszéltem a szúnyogokkal, hogy ne bántsanak. Én sem fogok közülük egyet sem agyonütni – ígértem nekik. Az asztalnál mindenki csapkodott, vakarózott, csak én ültem nyugodtan. Bár többször is lett volna alkalmam agyoncsapni néhány szúnyogot, visszafogtam magam. Az egész estét megúsztam szúnyogcsipés nélkül!

Addig nem nyugodtam, amíg ki nem próbáltam, hogy valóban lehet-e gépekre is hatni. A CD-lejátszót abba az üzemmódba helyeztem, amiben találmomra, kevert sorrendben játssza le a számokat. Leültem elé és programoztam, hogy a kedvenc számommal kezdje, ami a 13. volt. Kinyitottam a szemem, megnyomtam a play-gombot, és bizony, a 13. számmal kezdte! Ezt aztán még egymásután 3-szor sikerült megismételnem! Döbbenetes élmény volt!

A tanfolyam elvégzése után úgy döntöttem, hogy megpróbálom programozni a szomszéd kutyáját, mert nagyon sokszor napokig nem lehet tőle aludni. Szintemre mentem, és először is megkérdeztem tőle, hogy miért ugat. Azt „felelte”, hogy azért, mert fél egyedül. Ekkor elkezdtem programozni, hogy menjen át hozzá az én kutyám, és aludjanak együtt. De azt is lehet, gondoltam magamban, hogy álmodja azt, hogy nincs egyedül. Azt már nem tudom, hogy valóban átmegy-e hozzá az én kutyám, de tény és való, hogy a kutyus már 1 hete egyetlen éjszaka sem ugatott!

Orvosi gondatlanság miatt pár hónapja olyan állapotba kerültem, hogy egy másik orvos már műtétet javasolt. Ellátott gyógyszerekkel, és azt mondta, ha 2 héten belül nem változik az állapotom, akkor feltétlenül meg kell operálnia. Ezt a 2 hetet én arra használtam föl, hogy az elmetükre-technikával a laboromban programoztam, hogy a tüneteim megszűnjenek és meggyógyuljak. Az orvos a kontrollvizsgálat végén közölte, hogy meglepő, de még sincs szükség műtétre! Állapotom azóta is egyre jobb.

Sikerült virágot fakasztanom egy olyan növényen, ami az ismerősömnél soha nem virágzott, sőt elfagyott! Ki akarta dobni, de én elhoztam tőle. Ma a szobám egyik legszebb díszé, hiszen 6 hét alatt föléledt és kivirágzott!

71 éves vagyok. 3 éve szinte minden betegségemből sikerült kigyógyulni az agykontroll segítségével! 4 hete még inkább csodák történnek velem. Mindennap beprogramoztam, hogy akkor ébredjek föl, amikor a menyem, aztán meg akkor, amikor a fiam álmodik, hogy üzenni tudjak nekik. (Sok problémájuk volt egymással.) 3 éjjel egymás után 0 óra 11-kor ébredtem, és üzentem. Eredmény: menyem, aki eddig mindenben csak a rosszat látta, a fiam külföldi útja alatt meglepetésként kifestette a lakást, és föltette a falra a fiam által készített, csodálatos 2 fénykép nagyított másolatait!

4 hete naponta háromszor negyedórát meditálok. Ilyenkor a következőket teszem:

1. Gondolatban elénekelek egy csodálatos éneket: „Ó halld meg uram, ó halld meg imám, hívlak, jöjj, válaszolj! Ó halld meg uram, ó halld meg imám, jöjj és figyelj reám!”
2. Belépek az „elmetükre-házamba”, amiben több szoba található, aranykeretű tükörrel. Az 1. szoba a fiamé és a menyemé, ahol mosolyogva fogadnak, és teljes nyugalomban élnek. A 2. szobában én tevékenykedem. Teljes békében, nyugalomban, komótosan, szeretettel végzek minden munkát, szinte mindent másokért teszek. Közben az aranytükörökben a frontfelhő már bárányfelhővé alakul, a telihold tündérrá vál.

3. Az elmetükre-ház után kedvenc pihenőhelyem következik. 2 hétig itt azt programoztam, hogy hatalmas frontfelhő jön, nagy, fekete betűkkel ráírva a neve: „frontfelhő”. Közeli látom, hogy a felhő valójában ezer és ezer apró, tarka léggömbből áll. Vegetatív idegrendszerem pedig ezer és ezer, apró, fölvertezett katona, nyállal a kezükben. Céloznak, lőnek. Egyre több léggömb pukkan szét. A felhőn naponta világosabb és kisebb a felirat, míg végül az egész báránfelhővé alakul.

Később azt képzeltem el szintemen, hogy este van, világít a telihold, s az én kis katonáim tündérékké változnak. Lehozzák eléem a Holdat, szemet, orrot, mosolygó száját rajzolnak rá, selyembe öltöztetik, koronával a fején ő a tündérkirálynőjük. Együtt táncolunk, énekelünk, fentről már csak mosolyog ránk.

Mostani pihenőhely-programom: fekszem a fűben, a folyóparton, mellettem őrangyalom. Rám irányítja az univerzumból érkező, kékes fényű energiasugarat, ami gyógyítja a vegetatív idegrendszeremet. Ezek után kolozsvári barátnőm szerveit mossa át ugyanezzel a fényvel. (Barátnőmmel minden este ugyanabban az időben ülünk le, és egymásért is meditálunk.)

4. Elmondom a miatyánkot és az üdvözlégyet, s végül újra a már említett éneket dúdolom el gondolatban.

Óriásit javult az állapotom! Ki merek állni emberek elé, folyamatosan, értelmesen beszélek. Minden ténykedésem sikerül, a házban komoly közösségi munkát vállaltam.

Egy olyan dolog is történt velem, ami megint csak nem lehet véletlen. Metró, pad, távol egy hajléktalan. Gondoltam: Istenem, ezekkel soha nem beszélget el senki... Úgy megtenném, de hogy erőszakolhatnám rá magam? Erre megjelenik előttem egy másik hajléktalan, és megkérdezi, mellém ülhet-e. Elmondta az egész életét. A végén megkérdezte: nem tegezhetnének egymást? Mondtam, hogy én igen, hiszen ő többszörösen a fiam lehetne. Erre azt felelte, ő tisztelettel hozzátenné, hogy néni. Végül kezet fogtunk, s mindketten megköszöntük egymásnak a beszélgetést.

Sorozatban történnek velem ezek a „csodák”.

Évek óta gyakran mondogattam: még meghalni sincs időm. Nos, másfél éve kórházba kerültem. Az orvosok azt mondták, meghalhatok. Súlyos vérszegénységem volt, szinte elfogyott a vérem. A hemoglobinom 3 mmol/l volt, a vasam 3 μmol/l, s 4 tasak vért kaptam. Már volt olyan betegük, aki ilyen laboratóriumi eredményekkel meghalt, mondták. Én mégis itt vagyok, jól érzem magam, és most már a vérképem is jó. Főállású anya vagyok 4 kisgyerekekkel, és továbbra sem érek rá meghalni...

Tavasszal csináltattam meg a kocsit, és nem kevés pénzt fizettem ki érte. Amikor hazahoztam, kb. 200 m megtétele után mégis leállt. Telefonáltam a szerelőnek. Azt felelte, hogy 1 óra múlva jönnek érte. Tudtam, hogy az elvontatás 4000 Ft-ba kerül. Kértem ezért, hogy várjon, és hívjon vissza félóra múlva. Lementem a színtemre, és átvizsgáltam a kocsit. A tankot üresnek találtam, holott 20–25 liter benzinnek kellett volna még lenni benne. A szerelő azt mondta, hogy sok ilyen kliensre vágyik, aki magától kitalálja, hogy mi a kocsi hibája.

 A feleségem tavaly járt agykontrolltanfolyamra. Idén februárban áramkimaradás miatt az összes fóliásátrunkban leállt a fűtés. A külső hőmérséklet $-20\text{ }^{\circ}\text{C}$ körüli volt. Feleségem azonnal elkezdett programozni, és így nem fagyott el a sok szegfűnk! A fólia alatt $-8\text{ }^{\circ}\text{C}$ volt. Más alkalommal már -2 , $-3\text{ }^{\circ}\text{C}$ -nál megfagytak a virágok!

 Tavaly végeztem el az agykontrolltanfolyamot. A gyümölcsfagyakorlatnál a meggyfáinkat képzeltem el. Programoztam őket. Nos, ennyi meggyünk, mint az idén, még sohasem termett! Isten és az agykontroll segítségével közel 100 ezer Ft-ot kaptunk a meggyért! (Az előző évben kb. 30 ezret.)

 1996-ban végeztem el a tanfolyamot. Abban az időben nagyon nem találtam a helyemet, és reménytelennek láttam mindent. Nagyon nem tetszett ez a stresszes, rohanós élet. Akkor kezdtem rájönni, hogy mégsem való nekem az üzleti világ, és lehet, hogy nem is fogom használni a közgazdász diplomámat. Azon gondolkoztam, hogy elmegyek Amerikába, ahol adódott egy jó munkaaajánlatom. Csakhogy az is az a „stresszes fajta”... Nem tudtam, mitévő legyek, ezért aztán az álomkontrollhoz folyamodtam. Álomban egy nagy luxushajó képe tűnt elém. Másnap a kezembe került egy napilap, ahol a hirdetések közül az egyikben hostesseket kerestek egy luxushajóra, Ázsiába. Jelentkeztem, föl is vettek. A barátaimmal 3 hónap után fölmondtunk, és elkezdtünk utazgatni Ázsiában. Az út során megismerkedtünk egy maláj festőművésszel, aki épp menedzsert keresett. Rövidre fogom: ma Malajziában élek, művésszel foglalkozom, ami számomra igen jelentős váltás. Szinte teljesen stresszmentes az életem, és nagyon boldog vagyok. Megtaláltam a helyem, és márciusban lesz az esküvőm az említett művésszel.

 5 éve végeztem el az agykontrolltanfolyamot Gábornál. Akkor én is el akartam menekülni az esettanulmány elől. Egy hölgy azonban, megkért, hogy legyek a gyakorlathoz a partnere. Az édesanyámat adtam föl neki vizsgálatra. Minden betegségét pontosan megnevezte, majd gyógyította. Édesanyámnak évek óta gyakran akadtak olyan napjai, amikor egyáltalán nem tudott fölkelni az ágyból. Gerincrepedése volt, borzasztó fájdalmak kínozták. Az esettanulmány napján is cudarul szenvedett. A fiamra bízam rá őt, amíg én a tanfolyamon ültem. Amikor hazamentem, nyoma sem volt már a betegségének, és azóta is jól érzi magát! (Már ő is elvégezte a tanfolyamot.) Sohasem hittem volna el ezt, ha nem velünk történik meg. Valóban működik az agykontroll!

 Már nagyon sokszor alkalmaztam a kesztyűérzéstelenítést. A nyáron történt, hogy az egyik ujjamat elkapta a köszörűgép, és pár másodperc alatt csupa vér lett körültem minden. A hirtelen ijedtségtől azt sem tudtam, mit tegyek. Becsavartam az ujjamat zsebkendőbe, de az is pillanatok alatt átvérzett. Ekkor jutott eszembe a kesztyűérzéstelenítés. Azonnal alkalmaztam, s a vérzés 1–2 percen belül teljesen elállt!

 2 éve a karácsonyra vásárolt ezüstfenyőt kiültettük a kertbe. Idén tavasszal már minden fa hajtott, kivéve ezt a fenyőt. Apukám azt mondta, hogy valószínűleg elpusztult. Oda mentem a fához, gyengéden megsimogattam az ágacskáit, becézgettem, dicsértem szépségét. Otthon alfában többször is szeretettel gondoltam rá, és elképzeltem, hogy új

hajtásokat hoz. 1 hét múlva telefonált az apukám, hogy mintha megmozdult volna a fenyő! Tovább programoztam, s a 2. hét végére gyönyörű hajtásokat hozott!

A szomszédom azon a napon ültette a tápkockás paprikapalántáit, amikor én elvettem a paprikamagokat. Humorizáltunk is, hogy csak majd őszre lesz termésem. Csalánlével locsolgattam őket, és mindennap szeretettel beszéltem hozzájuk, kértem, hogy nagyra nőjenek és sok termést hozzanak. „Vicceljétek meg a szomszédot!” – mondtam nekik. „Rengeteg lecsót akarok főzni belőletek és sok fűszerpaprikát készíteni. Télen is szeretettel gondolok majd rátok, amikor fogyasztunk titeket, mert tudom, hogy ti is szeretettel lesztok irántam” – folytattam. Hát, akár hiszitek, akár nem, az egyszerű paprikamagok 1 méteres szárat növesztettek, és óriási termést hoztak!

Tavaly februárban megoperálták az orrsövényemet. Nagyon fájtak az érzéstelenítésre beadott injekciók. Aztán áprilisban elvégeztem az agykontrolltanfolyamot. Úgy alakult, hogy októberben egy orrkagyló-kisebbités is el kellett végezni, mert az orrsövényműtét kevésnek bizonyult a gyógyuláshoz. Az orvos azt mondta, hogy az érzéstelenítés megint fájdalmas lesz, ugyanolyan, mint múltkor. A műtőben beültem a székbe, összetettem a 3 ujjamat, és elképzelttem, hogy alig fogom érezni az injekciót az orromban. Valóban így történt! Egyszerűen nem akartam elhinni, hogy ugyanazt az injekciót kaptam, mint az előző műtétnél!

Alfában arra kértem a lovamat, hogy ne szórja szét az abrakot evés közben. Óriási élmény volt, hogy szavak nélkül is hatni tudtam rá, szót fogadott! A tegnapi gyakorlat alatt arra kértem, hogy ne kapálózson a lábával, ha enni kér. Legyen türelmesebb, úgymint megkapja az adagját, ha jó lesz, még egy kicsit többet is. Máskor reggel 5 órakor már kopog, hogy éhes, menjek, adjak neki enni. Ma reggel fél 7-kor, amikor vittem neki a szénáját, még feküdt! Természetesen egy kicsit nagyobb adagot kapott...

A tanfolyamot tavaly végeztem el itt, Salgótarjánban. Idén, február 13-án, pénteken, üzemi balesetet szenvedtem, bár nem vagyok babonás. Az ujjamra rácsuktam egy tömör vasajtót... A kesztyűérzéstelenítéssel a fájdalmat és a vérzést minimálisra csökkentettem. Bár a kezemet 4 öltéssel varrták össze, az orvos azt mondta, hogy pénteken, 13-án ilyen nyugodt és jókedvű páciense még nem volt. A sebhely ma már alig látszik.

3 évvel ezelőtt súlyos, daganatos betegségem derült fény. A helyzet reménytelennek látszott. Kezelőorvosom, aki embernek is csodálatos, szinte a lehetetlent is elkövette érdekemben. 3 éve végeztem el a kurzust. Legtöbbször az elmetükre-technikát és a laboratóriumi öngyógyítást alkalmaztam. Állapotomban javulás állt be, ami váratlan és meglepő volt, s ami erőt adott a további programozáshoz és küzdelemhez. Ma már ismét dolgozom. Hogy lélekben nem törtem össze, azt az itt tanultaknak köszönhetem.

4 éve meghalt a férjem, és azóta egyedül élek. Meg sem fordult a fejemben, hogy valaha is új kapcsolatot létesítsek. Az utóbbi hetekben azonban egy független kollégám finoman a tudomásomra hozta, hogy szeretne velem közelebről megismerkedni. Bizony-

 talán voltam, félttem egy új kapcsolattól. Vasárnap este pohárvíz-technikával megkérdézttem tudatalattimtól, megismerkedjek-e közelebbről a kollégámmal. Hétfőn délben csöng a telefon. A kollégám kérte, hogy szeretne velem találkozni. Igent mondtam. Úgy hiszem, nem volt véletlen a telefon. 6 órán keresztül beszélgettünk, ami 1–2 órának tűnt, és kiderült, hogy igen sok közös vonásunk van.

 Mátészalkán végeztem el az agykontrolltanfolyamot. A jobb lábamról eltűnt a bűtyök, 3 kilót fogytam (pedig ezt nem is programoztam célzottan), a jobb szemem egyre élesebben lát, s a szerencsés „véletlenek” egymást érik!

 A tanfolyam után a reptér irányában autóztam hazafelé menet. Egy kanyar elején erős késztetést éreztem arra, hogy maradjak nyugton, és ne előzzem meg az előttem 50-nel vánszorgó kocsit. Szembejövő forgalom nem volt, mégis valami azt súgta belülről, ne előzzek. A kanyar másik végén ott állt a traffipax... A tanfolyam árát én máris megnyerem, és talán még a jogosítványomat is...

 Néhány sikerem a tanfolyam két félideje között:

- 1,5 kg-ot fogytam,
- amikor kenyérvágás közben véletlenül megszúrtam a kezemet, a kesztyűérzéstelelítéssel elállítottam a vérzést, és megszüntettem a fájdalmat,

 – fél éve keresem egy fontos okirat eredeti példányát. Alkalmaztam a háromujj-technikát, mire figyelmes lettem egy utazási iroda telefonszámára. Főlhívtam őket, és kiderült, hogy náluk van az okmány eredeti példánya és egy másolat is!

 Féléves a fiúgyermekem. A terhesség alatt alkalmaztam az agykontrollt. Azt programoztam, hogy 3400 grammal szülessen a baba, egészséges legyen, és a szülés kevés fájdalommal és gyorsan történjen. Minden pontosan így sikerült! A súlya 3400 gramm volt, s könnyen és gyorsan szültem!

 A tanfolyamon azt is megtanultuk, hogy az irigység és a rosszakarat negatív hatása ellen hogyan lehet védekezni. A kapott instrukciónak megfelelően éjszaka szeretetcsomagot küldtem az irigyeimnek. A hatása fantasztikus volt! A legnegatívabb ember másnap a következő módon reagált: elmondta, hogy senki sem tudná a céget úgy vezetni, ahogy én. Ők nem is tudnák ezt főlvállalni, mondta. Rá kellett jönnie arra, hogy ha vállalni nem tudják, akkor viszont minden energiájukkal arra kell törekedniük, hogy én jól tudjam csinálni, hogy jó vezető lehessenek. Ez a hét ebben a rendkívüli páfordulás jegyében telt el!

 Régebben mindig azt mondogattam: „én délelőtt használhatatlan vagyok”. Most már tudom, hogy ezzel erre programoztam magamat! A múlt héten naponta háromszor azt programoztam, hogy „korán, magamtól ébredek. Friss és vidám vagyok”. 2 nap alatt elértem, hogy pontosan fél 6-kor ébredek, fél 8-ra már túlvagyok a reggeli tornán, bevásároltam a piacon, elkészítettem az uzsonnákat, meglocoltam a kertet és persze relaxáltam is.

16 éves, középiskolás lány vagyok. Kb. 1 éve a haverokkal elkezdünk sulis után játékosan járni. Látszólag jó társaságba csöppentünk ott, de később kiderült róluk, hogy valójában csavarognak és drogoznak. Amikor erre rájöttem, el akartam szakadni tőlük, de már nem ment. Amikor édesanyám rájött a történetekre, segített. Eszembe juttatta, hogy agykontrollal könnyebben tudnám célomat elérni. Ekkor elkezdtem használni az elmetükre-technikát, valamint képzeletben védőburkot vontam magam köré, hogy az megvédjen az emberek negatív hatásától. Mondanom sem kell, hatott! Az agykontroll, anyu és a tanáraink segítségével ma már ugyanolyan vagyok, mint régen. Újra színesnek látom a világot! A tanulás is jobban megy, amihez persze használom a háromujj-technikát. Mostanában ritkán betegszem meg, a közérzetem is jobb, beiratkoztam egy tánciskolába, könyvtárba járok, és új barátokat is szereztem. Rendbe jött az életem!

AGYKONTROLLTANFOLYAMOKRÓL INFORMÁCIÓ:

- 394-4812**
- Elixír havilap**
- www.agykontroll.hu**
- Hattyúház II. emeletén lévő Agykontrollüzlet (Bp., I., Hattyú u. 14., a Széna térnél, Shell kút mellett.) Az Agykontrollüzletben könyvek, kazetták, CD-k és tanfolyami jegyek is kaphatók.**